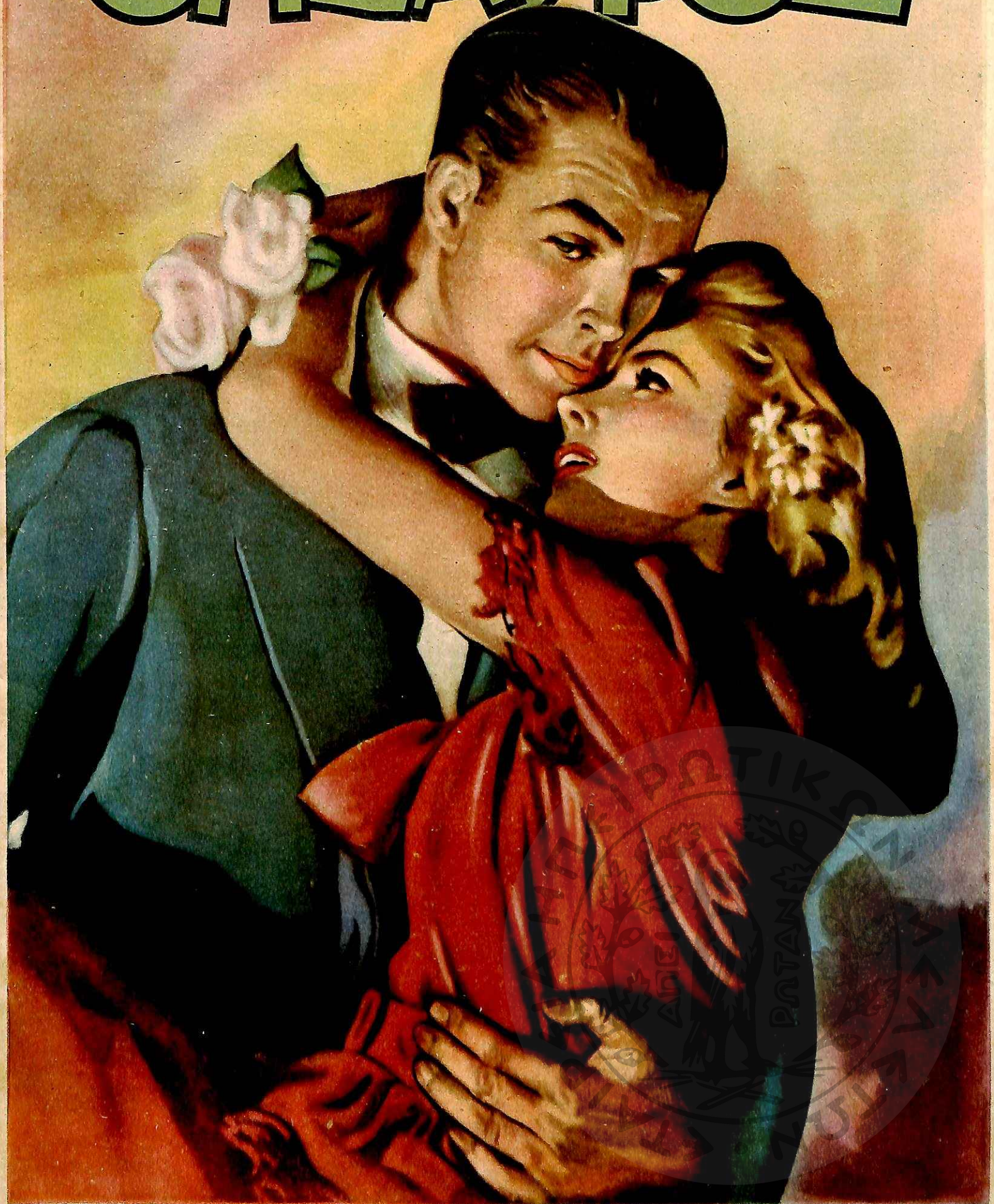

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΙ ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ καὶ ἡ ἱστορία τους

Περίεργες δεισιδαιμονίες των αρχαίων λαών

Μία εκλειψή του 'Ηλιου ή της Σελήνης δεν ενδιέφερε κανένα κανένα σχεδόν άλλον εκτός από τους αστρονόμους. Και συνήθως περνάει απαρατήρητη — όπως έκλειψη που έγινε πριν από μερικές ημέρες, στις 17 'Οκτωβρίου — εκτός όταν πρόκειται για μία ολική εκλειψη του αστρού της ημέρας ή της νύχτας, που γίνεται αντιληπτή από όλο τον κόσμο.

Η αδιαφορία μας γι' αυτά τα ουράνια φαινόμενα εξηγείται από το γεγονός ότι όλοι ξέρουμε λίγο ή πολύ σε τι οφείλονται και πως προκαλείται μία εκλειψή και δεν βλέπουμε σ' αυτή την περίπτωση να παραβούν.

Οι αρχαίοι λαοί είχαν ερμηνεύσει κάποιες με τον δικό του τρόπο τις εκλειψεις του 'Ηλιου ή της Σελήνης.

Αξιοσημείωτη είναι η ερμηνεία που δίνει γι' αυτές ένας ινδικός μύθος αναφερόμενος στη «Μακρομυρία».

Σύμφωνα μ' αυτόν, ο δαίμων Ραχού κατέρωσσε κάποτε να πη κρυφά από το ιερό ποτό της αθανασίας που προσορίζονταν μόνο για τους θεούς. 'Αλλά ο 'Ηλιος και η Σελήνη τον είδαν και έτρεσαν να καταγγείλουν την πράξη του στο μεγάλο Βιονού, που για να προλάβει την κάθοδο του θείου ποτού μέσα στο σώμα του δαίμονος, έκρυψε άμέσως το κεφάλι του Ραχού. 'Ετσι το σώμα του δαίμονος παρέμεινε φθαρτό αλλά το κεφάλι του που είχαν εμποτισθή με το θείο ποτό έγινε αθάνατο. Ο Ραχού έμεινε, όμως, πώς εκείνοι έβλεπαν, ο Ραχού έμεινε, όμως, πώς εκείνοι έβλεπαν, ο Ραχού έμεινε, όμως, πώς εκείνοι έβλεπαν.

Ο μύθος αυτός διεδόθη άργότερα μεταξύ των Μονγολών, όπου ο δαίμων Ραχού έγινε 'Αραχό. Γι' αυτό, παλαιότερα, όταν συνέβαινε εκλειψή του 'Ηλιου ή της Σελήνης, οι Μονγόλοι έκαναν ένα δαιμονιώδη θόρυβο, χτυπώντας διάφορα μεταλλικά αντικείμενα μεταξύ των κι' έθιζαν άγριες κραυγές, με σκοπό να τρομοκρατήσουν τον 'Αραχό και να τον εξαναγκάσουν ν' άσπρη τη λεία του.

Στη Σκανδιναβική μυθολογία ο δαίμων Ραχού έχει αντίκαταστροφή από δύο λύκους, τον Σκόλ και τον Χάντι. Ο πρώτος από αυτούς καταδίκαιε αδιάκοπα τον 'Ηλιο και ο δεύτερος τη Σελήνη.

Κατά τον 'Ιουδισμό, οι αρχαίοι Ρωμαίοι είχαν επίσης τη συνήθεια να βγάζουν άγριες κραυγές και να κάνουν έκκωφαντικούς θορύβους για να τρομοκρατήσουν τον δαίμονα που προσπαθούσε να καταβροχθίσει το ένα ή το άλλο από τα δύο άστρα.

Η συνήθεια αυτή διατηρήθηκε επίσης και κατά τον Μεσαίωνα. Κατά τον δον αϊώνα ο άγιος Μάξιμος του Τουρίνου και δυο αϊώνες άργότερα, ο άγιος 'Ελουά εξηνέρεθσαν εναντίον αυτής της συνήθειας, που την εκхарκτήριζαν ως ειδωλολατρική.

Και σήμερα, άλλωστε, οι άγριοι της 'Αφρικής κυριεύονται από πανικό όταν γίνεται εκλειψή και χαλούν τον κόσμο με τις φωνές τους.

Στις 'Ινδίες, εξ' άλλου, οι βραχμάνοι τρέχουν να ριχτούν στο Γάγγη για να προσευχηθούν στο Βιονού, κάθε φορά που συμβαίνει εκλειψή του 'Ηλιου ή της Σελήνης.

Κατά την εποχή του Λουδοβίκου 15ου οι εκλειψεις δεν ενέπνευσαν στους ανθρώπους κανένα άλλο είσθημα εκτός από μία άπλη περιέργεια.

Κάθε εκλειψή ήταν τότε... ένα κοσμικό γεγονός και όλη η αλήτη έτρεχε στο άστεροσκοπείο των Παρισίων για να το παρακολουθήσει.

Σε μία τέτοια περίπτωση, οι κομψές μαρκσιές κι' οι συνοδοί των έφθασαν στο άστεροσκοπείο πολύ άργότερα από την κανονισμένη ώρα και εξεμάνησαν εναντίον των δισαίμων αστρονόμων της εποχής Κασσίνι και Μπρόντι, που αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν όλη την ευγλωττία των για να τους εξηγήσουν ότι, δεν ήταν υπεύθυνοι για τη βισούνη του 'Ηλιου να βγεί από τον κωφό της σκιάς, πίσω από τον όποιον είχε κρυφθή για μερικά λεπτά.

Για την ιστορία, αϊζει ν' αναφερθώ, τέλος, ο τρόπος με τον όποιον ένας Γερμανός λοχίας του συντάγματος των βασιλικών δρονώνων της Βυτεμβέργης άνεκοίνωσε μία έπικειμένη εκλειψη του 'Ηλιου στους άνδρες του λόχου του κατά το 1860.

Ο Γερμανός υπαξιωματικός είχε ειδοποιηθ από το διοικητή του λόχου να συνκεντρώσει τους άνδρες στην αλή των στρατώνων, προκειμένου να τους εξηγήσει ο ίδιος το φαινόμενον της εκλειψης. Αμώρωτος, όμως, όπως ήταν δεν κατάλαβε τα λόγια του λοχαγού και κατά την ώρα του μεσημερινού σουσιτίου είπε τα έξης στους άνδρες του λόχου:

— Κατά διαταγήν του κυρίου Λοχαγού, αύριο στή μία μετά το μεσημέρι θα γίνη εκλειψή του 'Ηλιου. Για το λόγο αυτό, όλος ο λόχος θα συνκεντρωθ στο προαύλιο των στρατώνων. Ο κύριος Λοχαγός θα παρουσιάσει αυτοπροσώπως την εκλειψη. Ειδοποιούνται οι άνδρες να μην πλαιοιάσουν πολύ κοντά, γιατί υπάρχει κίνδυνος να τους συμβή κακό.

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

Πρωτότυπο διήγημα

Όταν ο δόκτωρ 'Εδερτ άπομακρύνθηκε αρκετά από το σπίτι, ο Τσάρλς Μπόρντεν έμαλωσε τρυφερά τη γυναίκα του:

— Γιατί φέρεσαι πάντα με τόση ψυχρότητα στο γίαιρό; της είπε. Είναι πολύ καλός φίλος, και μάς αγαπάει αληθινά.

— Σε αγαπάει του άπάντησε η 'Αννα. Έμένα δεν με χωνεύει, γιατί καταλαβαίνει ότι τον αντιπαθώ. Είναι άμοιβαίο βλέπει.

Έκείνο το βράδυ η γυναίκα του είχε μαγειρέψει ένα εξαιρετικά πετυχημένο φαγητό, και ο Τσάρλς έφαγε πολύ. Η 'Αννα δεν είχε όρεξη, όπως πολύ συχνά τελευταία.

— Τι έχεις, 'Αννα; την ρώτησε τρυφερά ο Τσάρλς. Γιατί δεν είσαι όπως πριν; Δεν μ' αγαπάς πιά;

— Ω Τσάρλς, άπάντησε μελαγχολικά η νέα γυναίκα, έγω θαπρεπε να σου κάνω αυτή την έρώτηση.

Ο Τσάρλς δεν είπε τίποτε. Σφύριζε τον σκύλο του, τον Φόξ, και ξεκίνησαν για ένα «χωνευτικό» περιπάτο στο δρόμο.

Μισή ώρα άργότερα, ο Φόξ γύριζε μόνο του στο σπίτι του Μπόρντεν, όταν έτυχε να περνά ο γίαιρός γυρίζοντας στο δικό του.

— Αϊ Φόξ! σφύριζε στον σκύλο. Πού γυρίζεις τέτοια ώρα; Πού είναι ο κυριός σου;

Το έξυπνο ζώο άρχισε τότε να τρέχει, κυττάζοντας που και που πίσω του αν τον άκολουθούσε ο φίλος του άφάντη του.

Έτσι έφτασαν στο άλσος όπου ο γίαιρός βρήκε τον Τσάρλς, κάτω από ένα δέντρο σε κακή χάλια. Είχε συνέλθει, κάπως, ήταν όμως πρασινικίτρινος.

— Δηλητηρίασες! είπε ο γίαιρός. Τι έφαγες Τσάρλς;

— Ένα περίφημο δείπνο! είπε ο Τσάρλς. Μπάρ! θα με πείραξε το φαί που έφαγα το μεσημέρι σ' ένα μπαρ! Πέρασα μερικές δυσάρεστες στιγμές! Μόλις ήμουν λίγο καλύτερα, είπα στο Φόξ «Σπίτι, Φόξ! Σπίτι!». Δεν φανταζόμουν πως θα μου έφερνε γίαιρό!

— Περνούσα από το σπίτι σου, κι' ανησυχούσα που είδα τον Φόξ να γυρίζει μόνος του. Μπορείς να περπατήσεις;

— Αν μου δώσης το μπράτσο σου!

Η 'Αννα ανησυχούσε πάρα πολύ άμα τους είδε να φάνουν έτσι.

— Τι είναι Τσάρλς; Τι έπαθες; φώναξε, τρομαγμένη.

— Ο γίαιρός με λίγα λόγια της εξήγησε.

— Θέλεις να καθίσω μαζί σου ως να ήσυχάζεις; ρώτησε τον Τσάρλς.

— Περιττό, γίαιρέ! Ξέρω να περπατηθών τον άντρα μου! τον έκοψε ξερά η 'Αννα.

Ο γίαιρός σήκωσε τους ώμους. — Άμα σου ξανασημείω τίποτε παρόμοιο, τηλεφώνησέ μου άμέσως! είπε του Τσάρλς φεύγοντας.

Τη δεύτερη φορά όμως, ήταν πολύ πιο σοβαρό.

Μετά το δείπνο, στο σαλόνι που ο Τσάρλς είχε μείνει μόνος, (η 'Αννα είχε ανεθί επάνω για να κοιμηθί) δοκίμασε όλα τα μαρτύρια της κόλασης: τον έπιασαν δυνατοί πόνοι, έρωνας, αγωνιώδες. Βογγώντας ξεκρέμασε το τηλεφώνο και σχημάτισε τον αριθμό του γίαιρού. «Ο Τσάρλς...», πρόφτασε μονάχα να πη. Μετά, έπεσε στο πάτωμα όπου συνεχίσθηκε η μαρτυρική, αγωνία του. Ο γίαιρός έφτασε σε λίγα λεπτά. Πήδησε στο σπίτι από ένα άνοιχτό παραθυρό, και άρχισε τις πρώτες βοήθειες. Πράγμα περίεργο,

είχε φέρει μαζί του άκριβώς ότι χρειαζόταν, λες κι' ήξερε από τί έπασχε ο Τσάρλς. Τον έσωσε από του χάρου τα δόντια, και δεν στάθηκε να ξεκουραστή, παρά όταν κατά τα χαράματα, ο νέος κοιμήθηκε πιά ήσυχα. Φεύγοντας, πήρε μαζί του μία πετσέτα με την όποια είχε σκουπίσει το άφρισμένο στόμα του νέου.

Ύστερ από μία εβδομάδα, ο Τσάρλς ήταν καλά, και πήγε στο σπίτι του γίαιρού για να τον ευχαριστήσει. Ο γίαιρός ήταν πολύ σοβαρός.

— Τσάρλς, του είπε, οφείλω να σου πώ πως ώρισμένες αναλύσεις δηλητηρίαστικες με άρσενικο.

— Με άρσενικό; έκανε ο Τσάρλς. Εσείς οι γίαιροι έχετε μία φαντασία!

Σε λίγο ο γίαιρός ρώτησε: — Αλήθεια Τσάρλς, είσαι άσφαλισμένος;

— Και φυσικά! είπε ο νέος. Άγάζομαι! Η 'Αννα είναι πολύ νοσητική. Έχουμε μία άμοιβαία άσφάλεια για τριάντα χιλιάδες δολάρια!

— Ούτε λίγα ούτε πολλά! έκανε σκεπτικός ο γίαιρός. Πέρασε ένας μήνας.

Έκείνο το βράδυ όμως, ο Τσάρλς δεν τηλεφώνησε. Πήγε μόνος του στον γίαιρό, ξεκουφωτός, άναμάλ.

— Γίαιρέ, φώναξε. Η 'Αννα... πεθαίνει!...

— Έτρεξαν μαζί σπίτι. Η γυναίκα όμως ήταν πιά νεκρή.

— Πίναμε μαζί καφέ στο σαλόνι! έλεγε ο Τσάρλς. Και ξαφνικά, έμπηξε μία φωνή, κλονίστηκε κι' έπεσε.

Ο γίαιρός άκούμπησε το χέρι του πάνω στον ώμο του Τσάρλς.

— Φτωχέ μου φίλε! του είπε. Αυτή η γυναίκα ήθελε να σε δηλητηριάσει. Από καιρό παρακολουθούμε το ζήφες, προσορίζοντάς σε. Αυτός ο κα-Θεία Δίκη την έκανε να μπερδέψει φτηνά τη γλώτση! Μην πειράζεσαι! γιά τίποτε! Εγώ και ο γνιοιαστής θα είμαστε οι μάρτυρές σου. Κα-Καίσεις δεν ένώχλησε σου. Κα-Μπόρντεν... «Ήταν φοβερό, αλλά την έγκληματοκτόνησες! της έλεγαν όλοι γιά την 'Αννα. 'Ετσι Τσάρλς πούλησε το σπίτι, κι' έγ-Την τελευταία φορά που έφυγε αυτοκίνητο, στον έρημο δρόμο, είχε τον Φόξ, τον σκύλο που στεκόταν πλάι του.

— Και τώρα Φόξ, έλεγε του σκύ-σφάλεια, και του χρόνου θα παν-με! Καλά τα κατάφερα Φόξ! 'Ε-να κάνω τον βλάκα τον γίαιρό να να! Μόνο τη δεύτερη φορά, παρα-τρινάω... Πάντως όμως εταν δη-λητηρίασες την 'Αννα, κανένας δεν ύποπτεύθηκε.

Ο Τσάρλς Μπόρντεν, δεν τελείωσε ποτέ την κουβέντα του. Γιατί ύ-πάρχει για Θεία Δίκη. Αυτή που έ-στειλε ένα φορτηγό να συγκρουή με το αυτοκίνητό του, και τον έριξε στο χαντάκι με το κρανίο άνοιγμέ-νο, νεκρό!

Φ. ΜΑΚΝΤΟΝΑΛ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΙ ΕΣΤΡΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ Τηλ. 27-135 — 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Φιλία χωρίς έρωτα

Το πιο χιλιοειπωμένο θέμα. Κουράστηκα να το αντιμετώπιζω. Νομίζετε πως κάθε τόσο δημιουργείται και μία νέα φουρνιά αναγνωστών, που σάς άπευθύνει με άφανταστη επίμονη την ίδια πάντα έρώτηση: «Μπορεί να υπάρξει φιλία μεταξύ άνδρος και γυναίκας;». Άποφεύγετε μία την άπάντησι, την άποφεύγετε δυο, την άποφεύγετε τρεις. Έν τώ μεταξύ όμως πυκνώνονται οι φάκελλοι με τις έρωτήσεις. Κανένα άλλο θέμα δεν κινεί όσο αυτό το ενδιαφέρον του 'Ελληνα αναγνώστη. 'Ισως γι' αυτό — μ' έδω — στην έπαρχία ιδίως — παρεξηγούνται εύκολα οι σχέσεις δυο προσώπων, που δεν άνήκουν στο ίδιο γένος και χρειάζεται ν' αναγνωρίσει αναγνώστη. 'Ισως γι' αυτό — μ' έδω — στην έπαρχία ιδίως — παρεξηγούνται εύκολα οι σχέσεις δυο προσώπων, που δεν άνήκουν στο ίδιο γένος και χρειάζεται ν' αναγνωρίσει αναγνώστη.

Δυνατότατο, λένε οι μέν, και το θεωρούν το απλούστερο των πραγμάτων. Άδύνατο λένε οι άλλοι.

Ποιος έχει το δικαίωμα; Άλλος. Άπλό, βέβαια δεν είναι να διατηρηθί η γνωριμία στην περιοχή της φιλίας. Με το να είναι όμως δύσκολο, δε σημαίνει και ότι κάθε σχέση μεταξύ γυναικός και άνδρος πρέπει σώνει και καλά να είναι έρωτική. Θά ήταν το άλλο άκρο αυτό. Επίσης υπερβολικό όπως και το πρώτο. Θά ήταν ακόμα η παραγνώρισι της πραγματικότητας. Γιατί και από την προσωπική σας πείρα, δεν μπορεί παρά ναχέτε συναντήσεις ζευγάρια που κρατούν τις μεταξύ τους σχέσεις στον τόνο της φιλίας.

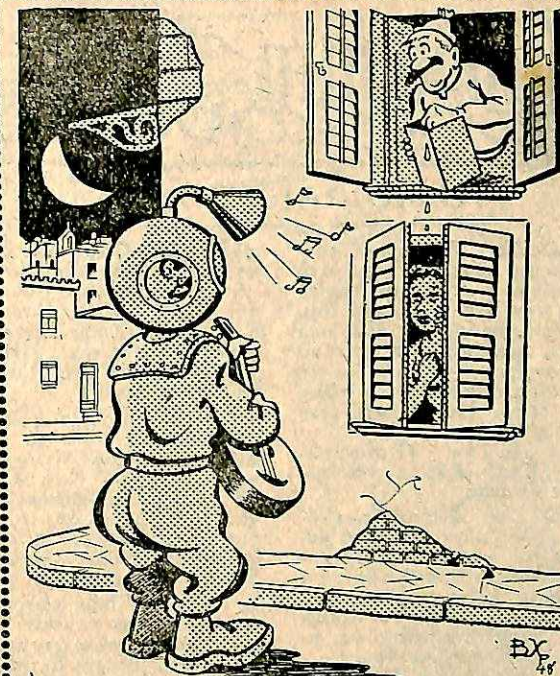
Είπε τον κρατούν. Ζήτημα θελήσεως. Ένα φρένο στην καρδιά. Ένα φρένο στις αισθήσεις. Άν τις άφιναν ελεύθερες, τίποτα δεν θα έμ-ποδίζε τη φιλία να εξελιχθί σε έρωτα. Αυτό όμως άκόσιθας είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα των εξελιγμένων ανθρώπων. Όσο πιο καθυστερημένος ο πολιτισμός σε μία κοινωνία, τόσο και σπανιότερη η φιλία δυο άτόμων που δεν άνήκουν στο ίδιο φύλο.

Πίσω από τη φιλία έκει άναζητούν το έρωτικό στοιχείο. Προχωρήσει όμως στην Ευρώπη, διασχίστε τον 'Ατλαντικό και θα συναντήσετε άπειρα ζεύγη που κρατούν σε άποστασι τον έρωτα. Όχι γι' αυτό δεν ύπάρχει η έρωτική διαθέσι. Όχι γι' αυτό άν άφιναν ελεύθερο το ένστικτο, θα έμενε άδιάφορο έμπρός στην έρωτική έλξι που άσκούει άμοιβαία οι φίλοι. Άλλά γι' αυτό οι πολιτισμένοι άνθρωποι διακρίνονται από τη δύναμι της αυτοκυριαρχίας που διαθέτουν.

Με τέτοια προϋπόθεσι είναι άπόλυτα νοητή η φιλία. Άσφαλώς και μπορεί να ύπάρξει. Η ύπάρξι της όμως δεν σημαίνει ότι οι φιλικόι δεσμοί φυγαδεύουν τον έρωτα. Ο έρωτας ύπάρχει πάντα. Ύπάρχει όμως σε λαθάνουσα κατάσταση. Ναρκωμένος, άνεκδηλωτος, κρυμμένος και άπ' αυτά τα πρόσωπα που συνδέονται με φιλία.

Αυτή, νομίζω, είναι η ελικρινής τοποθέτησι του ζήτηματος. Τοποθέτησι που δεν ίκονοποιεί καμμία από τις δυο συγκρουόμενες αντίληψεις. Άλλά και πως άλλοιώς να γίνη;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Τά βιολιά

Για μένα πιά δεν παίζουν τα βιολιά οι πόθοι μου, της μοίρας είναι σκλάβοι μονάχα, συλλογιέμαι τα παλιν και μοιάζω με ξαρμώατο καράβι... Για μένα πιά δεν παίζουν τα βιολιά που τ' άκούγα σε νεάτα περασμένα. Με σφίγγει μαύρης νύχτας άγκαλιά που ράβει κάποιο σάβανο γιά μένα.

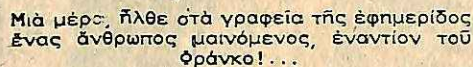
Τόν ήχο τους, στής νιότης τόν σκοπό δεν τόν άκούω πιά κι' ούτε μ' άρρέει να γλυκοτραγουδήσω «σ' αγαπώ», κρατώντας μία κοπέλλα από τη μέση. Για μένα πιά δεν παίζουν τα βιολιά μονάχα τα θυμάμαι άπ' άλλα χρόνια που οι νότες τους, χαρίζανε φιλιά μαζί με τα γλυκόλαλα τ' άηδονία!...

Περνούν τα νεάτα. Εύκολα περνάνε, ξεστρώνεται της νιότης το τραπέζι και παύουν οι αγάπες να κερνάνε τόν ήχο του βιολιού που γλυκοπαίζει. Κι' αν τύχη και βρεθί κάποιο φίλι, να πούμε, σάν της τύχης είρωνεία θά είναι σάν ξεκούρδιστο βιολι που άφήνει τραγική παραφωνία!...

Για μένα πιά δεν παίζουν τα βιολιά, το ξέρω αυτό και το καταλαβαίνω, γι' αυτό στής χαράς, την άντηλιά. Κι' είναι γιά μένα ο ήλιος, κάτι ξένο. Και 'ίσως περιμένο να διαβώ και το στερόν μικρό δρομάκι να περάσω να μπώ στον τόπο, τόν άπέραντα βουθό και τα βιολιά που είχ' άκούσει, να ξεχάσω.

Συνήθεια είν' αυτό, μά την αλήθεια της μοίρας το άδυσώπητο γραφτό. Στους κουρασμένους, είν' άκούραστη η συνήθεια και της ζωής το μόνο κέρδος είν' αυτό. Για μένα πιά δεν παίζουν τα βιολιά τα νεάτα, τα τρελλά, έχουν περάσει κι' αν δεν άκούω ούτε τα πουλιά πιστεύω πως βουδάθηκε κι' η πλάσι!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δὲν εἶνε μόνον οἱ προφῆτες ποῦ ἐπισκέπτονται τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα καὶ ἐπιμένουν νὰ διαφωτίσουν τὸ κοινὸν περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἡμερησίας τῆς καταστροφῆς τοῦ κόσμου. Πολυπληθέστεροι καὶ περὶ σοφότερον ἐπιμένοντες εἶνε οἱ «σωτῆρες». Πρόκειται γι' αὐτοὺς ποῦ δασανίζουν τὰ μυαλὸ τους μὲ τὴν καταστροφὴν σχεδιάζοντ' ἡ γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ κόσμου, τῆς Εὐρώπης καὶ κυρίως τῆς Ἑλλάδος. Οἱ σωτῆρες εἰσφύονται σὲ πολλὰς κατηγορίας. Εἶνε, ἐν πρώτοις, οἱ σοβαροί, οἱ μελετημένοι, ἐκεῖνοι ποὺ σοῦ παρουσιάζουν ἕνα ἀξιόπρεπτον σχέδιον. Σοῦ ἐξηγοῦν μὲ πειστικότητα τὸ πὼς πρέπει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν κατάστασιν ὁ Μάρσαλ — μιλᾷ γιὰ τοὺς σωτῆρας τῆς ἐποχῆς μας — καὶ σοῦ ἐκθέτουν πράγματα ποὺ στήριζονται σὲ κάποια λογικῇ. Αὐτοὺς οἱ ἐφημερίδες τοὺς ἀποπέμπουν μὲ λεπτότητα:

— Πραγματικά εἶνε πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποὺ λέτε. Ἀλλὰ δὲν ἔχουμε χωρὸς. Μᾶς πνίγει ἡ εἰδησεογραφία...

Μία άλλη κατηγορία σωτηρών είναι εκείνοι που προσπαθούν να δρουν τη βασική αφορμή της παγκοσμίου κακοδιαμονίας. Το 1939 έρχονται τακτικά στον «Ασურμα-τό» ένας άνθρωπος εύπρεπης και σοβαρός κατά τα άλλα, ο οποίος είχε μια και μονη λέξη: πίστευε πως αφορούη των δεινών του κόσμου ήταν ο... Χαϊλέ Σελασιέ! Σε μακροσκελέστατα άρθρα που μάς έφερνε και που είχε αξιώσει να δημοσιευθούν, ανέλυε την κατάσταση κατά ένα να πολύ περιγραφικό τρόπο και κατέληγε στερεοτυπώς στο συμπέρασμα ότι για όσα συνέβαιναν — τότε — στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στο Αφγανιστάν, στην Ευρώπη, στην Αμερική, υπεύθυνος ήταν ο Χαϊλέ Σελασιέ. Γιατί; Διότι ο Χαϊλέ Σελασιέ έπρεπε να είχε αντιληφθεί από το 1922 — από τότε που κατέκτησε ο Μουσοολίνι την Εθιοπία — ότι ο μοναδικός έχρος της Αιθιοπίας ήταν ο άρχηγος του φασισμού. Έπρεπε, λοιπόν, να τον έχη εξοντώνει έκτοτε διασυνωμοτίας. «Αν το είχε κάνει δεν θα διασπείρετο το φασιστικό πνεύμα σ' όλο τον κόσμο, δεν θα διενεόητο η Ιαπωνία να κατακτήσει την Κίνα, δεν ξέρω τι δεν θα έκανε ο Άμανουλάχ στο Αφγανιστάν και όλα θα πήγαιναν καλά στον πλανήτη μας. Κατέληγε, λοιπόν, ο άνακαλύψας το μυστικό της παγκοσμίου κακοδιαμονίας, στην έξη: πρόσταξέ προς τους «σχισμούς της έξης»: Να συλληφθεί ο εξόριστος τότε Χαϊλέ Σελασιέ, να οδηγηθεί στην Αθήνα, να δικασθεί δημοσία στο Παναθηναϊκό Στάδιο

ἀπὸ ἑνα δικαστήριο πού ἔπρεπε ν' ἀποτε-
ληται ἀπὸ ἀντιπροσώπους ὁλων τῶν κρα-
τῶν τῆς Γῆς καί ν' ἀπαγορευθῇ στὴν
Πλατεία τοῦ Συντάγματος. Γιατὶ ὅλα αὐ-
τά; Ἐπειδὴ ὁ Σελασιεὶ δὲν εἶχε σκεφθῇ τὸ
1922 νὰ ἐξοντῶσιν τὸν Μουσσολίνι.

Καὶ ὁμῶς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὑπεστήριξε διὰ σειρᾶς ἄρθρων τὴν ἀποψὶ του, δὲν παρουσίαζε καμμιά ἄλλη ἐνδειξι... τρέλλας.

Μιά τρίτη κατηγορία σωτήρων είχε
κείνον που ασχολούνται με το πώς να σω-
θούν τα διάφορα ξένα κράτη. Την εποχή
του έμφυλου ισπανικού πολέμου έστέλλον-
το στις έφημερίδες... τόνινο άρθρων που
υπεδείκνυν στον Φράνκο το τι έπρεπε να
κάνει για να ξεουδετερώσει τους αντιπα-
λους του. Πολλοί του έδιναν καθαρά στρα-
τιωτικές συμβουλές. "Άλλοι πολιτι-
κά. Μιά μερα ήλθε στα γραφεία της έ-
φημερίδας ένας άνθρωπος καταγανακτιμέ-
νος, μαϊνόμενος σχεδόν, εναντίον του Φράν-
κο. Μας παρέδωσε ένα λακωνικό άρθρο
με την έξισή να δημοσιευθ όπωσδήποτε."
Ήταν διατεθειμένος να πλώσσει εν ά-
νγκη. Δεν θυμόμυ άκριβώς το κείμενο
άλλά έγραφα περίπου τα έξης: "Στρατη-
φέ Φράνκο! Σου έγραφα άπ ευθείας πεν-
τάκις και δέν έλαβα μέχρι της στιγμής
άπάντησιν σου. Σου υπείκνυκα ότι έπρε-
πε να παρακαμψης την Σαραγόσσαν, σί-
μως ένήργησας αντίθετως και ύπέστη
ήτταν δεινήν. Το σφάλμα σου είνε θανά-
σιμον και δέν δα σου το συγχωρήσωμεν (!
ποτέ. Σύνελθε, στρατηγέ Φράνκο, και
κολούθησε τάς συμβουλάς που σου δίνω
εις την 3ην και 4ην έπιστολήν μου. Άντα-
μένω άπάντησιν σου... » Άλλά εκείνος
δέν άπάντησε. Οφείλω να σημειώσω ό-
τι και ο άνθρωπος αυτός κατά τα άλλα δέ-
ηταν τρελλός.

ἦταν — ὁ τρελλός.
Ἡ κατηγορία τῶν σωτῆρων τῆς Ἑλλάδος — γιὰ νὰ φθάσουμε σ' αὐτούς — ἦταν ἀνέκαθεν καὶ εἶναι καὶ τώρα ἡ πόλις πληθεστέρα. Δὲν πρόκειται γι' αὐτοὺς πού ἀντιμετωπίζουν με κάποια σοβαρότητα τὴν κατὰστασι καὶ ὑποδεικνύουν λύσεις τῶν προβλημάτων τούτου. Οὐ γι' αὐτοὺς πού σὲ σταματοῦν στο δρόμῳ καὶ σοὺ ἐξηγοῦν τὸ πῶς με πέντε καὶ ἑνὲς τοῦ πῶς θὰ σωθῇ ὁ τόπος. Οὐ γιὰ τούς στρατηγούς τὸν καφεῖναι πνιμουντουνώνοντα τὰ τραπέζια καταστράτοντας ἐπιτελικά σχέδια καὶ χάρτες. Πρόκειται γι' αὐτοὺς πού συλλαβάνουν τὴν πῆλο ἀπίθανα καὶ παράνευα σχέδια σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος καὶ προσπαθοῦν νὰ σπείσουν ὅτι ἂν δὲν γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀποφί τους, τὸ πᾶν τετέλεστα!

Το 1928 ήταν στην ακμή της η ληστοκρατία στην Ήπειρο. Οί Ρετζάιοι και οι Κουμπούτοι είχαν στήσει τα λημέρια τους στις ύψηλες και άπρόσιτες κορυφές και τρωκτρούσαν την περιοχή. Το Κράτος υποχρεώθηκε να οργανώσει ολόκληρη έκτακτη στρατιά για την εξόντωσή τους. Η ληστοκρατία ήταν ένα από τα βασικά θέματα της εποχής.

• Στο σχολείο, την ώρα του μαθήματος
• της ζωολογίας ή δασκάλια ρωτάει τις
• μαθήτριά της :

— Ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε ποια ζῶα βλέ-
πουν καθαρὰ τὴν νύχτα ;

— Ἡ κουκουδιάγια, ἡ νυχτερίδα κι' ἡ γάτα, ἀπαντᾷ ἡ μικρὴ Ἑλένη.

— Μπράβο, παιδί μου ! τῆς λέει ἡ
δασκάλα.

— Κυρία, κυρία, φωνάζει μιὰ ἄλλη μικρούλα. Κ'αὶ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή μου βλέπει καθαρά μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ἡ ἀδελφή σου ; ἀπορεῖ ἡ δασκάλα.
— Μάλιστα, κυρία, προηθὲς τὸ βρά-

— Μαλιστὰ, κυρία, προχθές το βρά-
δυ πού ἦταν μόνη με τὸν ἀρραβωνια-
στικό της μέσα σ' ἕνα ὑλοσκοτεινο δω-
μάτιο, τὴν ἄκουσα νὰ τοῦ λέη : « Πάλι
ἡζύριστος εἶσαι καϋμένε ; »

Ο ΦΑΚΟΣ

ματα τῶν ἐφημερίδων. Πλήθῃ «σωτήρων» κατέκλυζαν τότε τὰ δημοσιογραφικά γραφεία καὶ ὑπεδείκνυναν — μὲ μακροσκελὴ ἄρθρα πάντοτε — τρόπους ἐξουσιοδότησεως τῆς ληστείας μῆσα σὲ λίγες μέρες ἢ καὶ λίγες ὥρες ἀκόμη. Μεταῦθ ἐκείνων ποὺ ἤρχοντο στὰ γραφεῖα τῆς «Πατρίδος» εἶδικα γιὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ληστοκρατίας ἦταν καὶ ἕνας συνταξιούχος καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν, ὁ ὁποῖος, περιέργως, δὲν ἤξιωσε νὰ δημοσιεῦθῃ κανένα ἄρθρο του ἐπὶ τοῦ θέματος. Ἀπλῶς μᾶς ἀνέπτυξε προφορικῶς τὰς σκέψεις του καὶ παρεκάλεσε νὰ τὶς υποθετήσωμε καὶ νὰ τὶς υποστηρίξωμε διὰ κυρίου ἄρθρου τῆς ἐφημερίδος. Ἰδοῦ, λοιπόν, πῶς θὰ ἐτίθετο αὐτομάτως τέρμα στὴ ληστοκρατία, κατὰ τὴ γνώμην τοῦ κ. καθηγητοῦ: «Ἀντὶ νὰ βασανίζεται ἡ «Ἡπειρος καὶ νὰ βασανίζωνται καὶ οἱ χωροφύλακες κυνηγῶντας τοὺς ληστές, ποὺ δὲν τοὺς βρίσκουν, ἄλλως τε, τὸ Κράτος πρέπει νὰ δώσῃ ἀμνηστία στοὺς Ρετζάιους καὶ στοὺς Κουμπάιους, νὰ τοὺς καλέσῃ στὴν Ἀθήνα, νὰ τοὺς χάρισῃ ἀπὸ κανένα σπιτάκι καὶ νὰ τοὺς βγάλῃ μὴ συντάξι!». Ἔτσι καὶ οἱ ληστές, μὴ ἔχοντας πλέον ἀνάγκην νὰ... βγαζοῦν, τὸ ψωμί τοὺς μὲν τρόπο ποὺ τὸ βγάζουν, θὰ καθήσουν ἥσυχα καὶ θὰ γίνουν καὶ τίμιοι πολῖται. Παρακαλῶ νὰ τὰ ὑποστηρίξετε αὐτὰ μὲ τὴν ἐφημερίδα σας, νὰ κανεὶτε ἐκκλήσιν καὶ στὸ Βενιζέλο σας, νὰ ὀητῇ πῶς θὰ σταματήσῃ ἡ ληστεία σας, 24 ὥρες. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ μεσολαβήσω προσωπικῶς...» Καὶ ἡ μὲν καταπληκτικὴ πρότασις δὲν ἔφθασε μέχρι τῆς δημοσιοσύνης, οὔτε καὶ μέχρι τῆς δημοσιότητος, ἀλλὰ περιέργως δὲν συνελήφθη καὶ ὁ ἐισσηγητὴς τῆς, ὁ ὁποῖος πιθανόν νὰ ἦταν καὶ κανένας ληστοπόρος.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

«Ἀνάρμεστοι» πριγκιπικοὶ γάμοι

Σε παλαιότερη εποχή, ο γάμος ενός πρίγκηπος με μιὰ βασιλοπούλα ήταν κάτι που συνέβαινε συχνά.

Πριν από λίγες μέρες, εξεδόθη στην Κατεργαρία ένα επίσημο αλληλό ανακοινωθέν, που άνηγγελε τους αραβόαντες του πρίγκιπος Φλεμινγκ, ηλικίας 26 ετών, γιου του βασιλέως Φρειδερίκου 9ου με την Ρουθ Νιέλσεν, που εινε κόρη ενός ευπόρου, όχι θέτι, ωστόσο, ότι ο πρίγκιπος παρητήθη από όλα τα δικαιώματά του επί του θρόνου και ότι στη εξής θα φέρη τὸν τίτλο του κόμης Ρόσενμποργκ.

Ἄλλα νὰ καὶ δυὸ ἄλλοι πριγκιπτικοὶ γάμοι ποῦ θὰ ἐθεωροῦντο «ἀτάριστατοι» κατὰ τὸ πρόσταγμα παρελθόν. Ἡ πρώτη Βασιλισσα τῆς Ἑλλάδος Ἑλένη συγκρατεῖται στὸ πλὸ ἀξιώματικό του ἱππικού, τὸν κόμη Ἀμπέργκοι καὶ ἐνέκρινε... ἐκ τῶν κόμηντας ἀρροβώνες τῆς ἐγγονῆς τῆς ἑαυτῶν ὀφείλει δεικνύειν ἑνὸς ὕφαντουργεῖου, τὸν Ροβέρτο Κάσερ.

Μία άλλη περιέργη υπόθεσις «ἀναρμόστου γάμου» εἶνε ἐκείνη πού ἔφερε σέ ἀντίθεσι τὸν πρίγκηπα Σερέταε Κάμα πρὸς τοὺς ὑπηκόους του.

Ο πρίγκιψ Σερέτσε, ηλικίας 26 χρόνων, είναι ο επίδοξος διάδοχος του θρόνου της Μπεχουαναλάνδης στα βάθη της Δυτικής Αφρικής και σπουδάζει στο Λονδίνον νομικά και πολιτικές επιστήμες.

Στά καθήκοντά του τον ανάπληρώνει σήμερα ένας αδελφός του πατέρα του, η δέ στήη για τὸ προσεχές ἔτος.

«Αλλ' ὁ πρίγκιψ Σερέτες, κατά τὴ διάρ-
πησιν μιᾶ νεαρῇ δακτυλογράφῳ, τὴν Ρούθ
Οὐίλλιαμς καὶ εἶνε ἀποφασισμένος νὰ τὴν
παντρευθῇ.

Η απόφασίς του αὐτῆ, ὅμως, προκαλέσσε
μεγάλη ἐξέγερσι μεταξύ τῶν 100.000 ὑπη-
κόων του, πού ἐδήλωσαν καθαρά ὅτι δὲν θ'
ἀνεγνοῦν τὸ γάμο αὐτό.

«Έτσι, ὁ πρίγκιψ Σερέτσε βρισκόταν τώρα μπροστά στο δίλημμα: νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ θρόνο του ἢ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ γοητευτικὴ Ρούθ; Εἶνε ἀγνωστο ἀκόμη τὶ πρόκειται ν' ἀποφασίσῃ.

Μιά Δεσφήνη Ηρωίδα

Η Δράσις της Ζοφερίνας Γκουερέρο

Μιά μέρα του 1944, στο Λέυτε των Φιλιππίνων, ένας Γιαπωνέζος φρουρός σταμάτησε μια αδύνατη και κουρελουντμένη θιγαγενή, που ζητούσε να περάσει ανάμεσα απ' τις ιαπωνικές γραμμές.

— Πού πές εσύ; τη ρώτησε βάνουσα. Στάσου να σε ψάξουμε!

Η νέα γυναίκα άρχισε ν' ανοίγει μόνη της τη μπλούζα της. Άμεσως ο στρατιώτης τινάχτηκε πίσω, σαν να τον είχε δαγκώσει φίδι.

— Φύγε!... τραύλισε, με φωνή πούτρεμε απ' το φόβο. Μακριά από δώ, καταραμένη!...

Είχε τρομοκρατηθεί, βλέποντας πάνω στο σώμα της θιγαγενούς πληγές λέπρας! Έτσι, η νέα γυναίκα εξακολούθησε το δρόμο της, ανενόχλητη, έφτασε στις αμερικανικές γραμμές κι' έδωσε στον άρμόδιο αξιωματικό το σχεδιάγραμμα ενός καινούργιου ναρκωτικού, σε μια περιοχή όπου επρόκειτο να επιτεθούν οι Άμερικανοί. Τό είχε φέρει από 100 χιλιόμετρα μακριά, περνώντας μέσα απ' τους Γιαπωνέζους. Μ' αυτό το κατόρθωμά της, είχε σώσει τη ζωή χιλιάδων Άμερικανών.

Και σ' άλλες όμως περιπτώσεις, με την έξυπνάδα και το θάρρος της, πρόσφερε ανεκτίμητες υπηρεσίες στα αμερικανικά στρατεύματα. Στο έργο αυτό της κατασκοπείας της τη βοηθούσε η αρρώστεια της. Οι πατροπαράδοτοι φόβοι και προκαταλήψεις έναντι της λέπρας έκαναν τους Γιαπωνέζους να την αποφεύγουν, όπως ο Διάβολος το λιβάδι, και να την αφήνουν να κυκλοφορή ανενόχλητη.

Με λίγες γραμμές

Μέσα σε 103 βδομάδες, μια νέα γυναίκα απ' τη Μασαχουσέτη η Τζόαν Ουάλας, γέννησε τρεις φορές δίδυμα.

Ο Άμερικανός σύζυγος μιας Έλληνίδας της κ. Σοφίας Κόντου ζήτησε διαζύγιο, στο Μαϊάμι γιατί η γυναίκα του άρνειτο να κολυμπήσει (για να μη δείξη το σώμα της σαν τις Άμερικανίδες).

Σ' ένα είδος βατράχων της Χιλής οι αρσενικοί, επωάζουν μέσα σε μια σακκούλιστα του λαμού των τ' αυγά που γεννούν οι θηλυκές.

Σε μία φέрма της Βιργινίας γεννήθηκαν δυο δίδυμα μοσχάρια, όχι όμως την ίδια μέρα, αλλά ένα μήνα ακριβώς το ένα μετά το άλλο. Είναι και τα δυο νερά και του ίδιου μεγέθους.

Οι έρευνες δυο Άμερικανών έποισιμώνων απέδειξαν ότι μπορεί κάποτε το έμβρυον να πάρη γρίπη πριν γεννηθή από τον που περνάει απ' τον «πλακούντα».

Ένας γιατρός του Δουβλίνου πρότεινε τελευταίως να υποβάλλονται οι υποψήφιοι σύζυγοι σε εξέταση στείρότητας πριν απ' το γάμο, για να μη γίνονται κατόπιν δυστυχισμένα τα αντράγυνα επειδή δεν μπορούν ν' αποκτήσουν παιδιά.

τους, που εξυπνέτησε άργότερα πολύ τα αμερικανικά βομβαρδιστικά. Επίσης, όταν οι Άμερικανοί αποβιβάστηκαν στο Λέυτε, τους έδωσε ένα σχεδιάγραμμα των παραλιακών οχυρώσεων της Μανίλας, για να τις καταστρέψουν με το πυροβολικό τους.

Περιποιήθηκε επανειλημμένως τραυματίες στην πρώτη γραμμή, όπου δεν τολμούσε να πάη κανείς άλλος. Οι γιατροί την είχαν διαβεβαιώσει ότι δεν υπήρχε σχεδόν κανείς κίνδυνος μεταδόσεως της ασθένειάς της. Ωστόσο, η αρρώστεια της αυτή την έκανε ν' αδιαφορή για τη ζωή της...

Όταν τελίωσε ο πόλεμος, το μοναδικό πιά κτήμα της ήταν τα κουρέλια που φορούσε... Ο στρατιωτικός διοικητής αναγκάστηκε να την περιορίσει στο υπερπλήρες λεπροκομείο του Νοβάλης.

Η Ζοφερίνα — η «Τζέου», όπως την είχαν βαφτίσει οι Άμερικανοί — είχε αποκτήσει ισχυρούς φίλους, που δεν την ξεχνούσαν. Διάφοροι πρώην πολεμιστές της έστελναν χρήματα. Το αμερικανικό Υπουργείο Στρατιωτικών την παρασημοφόρησε με το μετάλλιο της Έλευθερίας με άσημνία δάφνη.

Η αρρώστεια της όμως προχωρούσε. Τέλος, ένας αξιωματικός της ΟΥΝΡΑ ένηργησε κι' επέτυχε γι' αυτή την άδεια να πάη στις Ηνωμ. Πολιτείες και να εισαχθή στο μεγάλο λεπροκομείο του Κάρβιλ. Της πλήρωσαν μάλιστα και τα έξοδα του ταξιδιού.

Όταν έφτασε με το πλοίο στο Σαν Φραντσίσκο, της έγινε αποθεωτική υποδοχή.

Ανώτεροι αξιωματικοί και κρατικοί υπάλληλοι κι' αρχηγό του κλήρου περίμεναν στην προκυμιά για να την καλωσορίσουν. Χιλιάδες κόσμου τη ζητωκραύγαζαν. Οι γυναίκες ζητούσαν να την αγκαλιάσουν και της πρόσφεραν λουλούδια και δώρα. Κι' εκείνη έκλαιγε από συγκίνηση, μη μπορώντας να προφέρει λέξη...

Στο λεπροκομείο, την υπέβαλαν στη νέα θεραπεία με ειδικές σουλφονίδες. Οι γιατροί βεβαιώνουν ότι θα σταματήσει έτσι η αρρώστεια της, θα λείψουν όλα τα σημάδια της, κι' η ηρωική γυναίκα θα μπορέσει να ζήσει κανονικά, σαν πρώτα.

Ο σκοπός της είνε να επιστρέψη τότε στην πατρίδα της, να βοηθήσει τους όμοιοπαθείς της που υποφέρουν, και ν' αγωνισθή για να εξαφανισή τις προκαταλήψεις που στιγματίζουν άδικα τα θύματα της λέπρας.

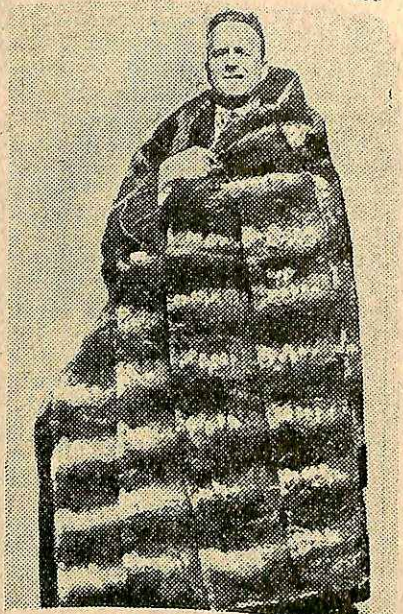
ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΠΟΥ ΚΥΝΗΓΑΕΙ ΤΑ ΒΛΗΜΑΤΑ

Κατά τις δοκιμές κατευθυνόμενων βλημάτων, που γίνονται στην Αμερική, ένα πυραυλοκίνητο αεροπλάνο παρακολουθεί από κοντά κάθε έκσφενδονιζόμενον βλήμα και το καταστρέφει στον αέρα αν τυχόν παρεκκλίνη απ' το στόχο του ή αν δεν υπακούση στα αυτόματα δρώσανα κατευθύνσεως.

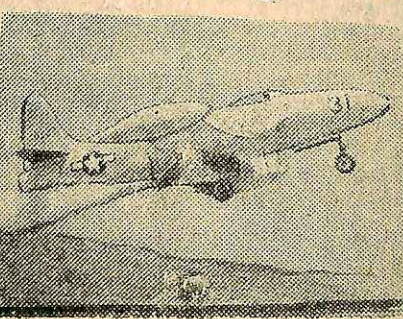
1.000 ΩΡΕΣ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Οι Άμερικανοί αεροπόροι Ντικ Ράιντλ και Μπίλ Μάρρις σκοπεύουν να μειώσουν με το αεροπλάνο τους έπι 1.000 ώρες κατά συνέχειαν στον έρα, καταρρίπτοντας έτσι ένα προηγουμένο ρεκόρ του 1939 (726 ώρες). Από μέρες τώρα, πετούν συνεχώς και υπλάνουν σε κάθε τόσο για να ανεφοδιαστούν με βενζίνη και με τρόφιμα που τους κρεμούν οι φίλοι τους σε ένα κομμάτι παρακολουθώντας μ' ένα τσίπ την πτήση του αεροπλάνου.

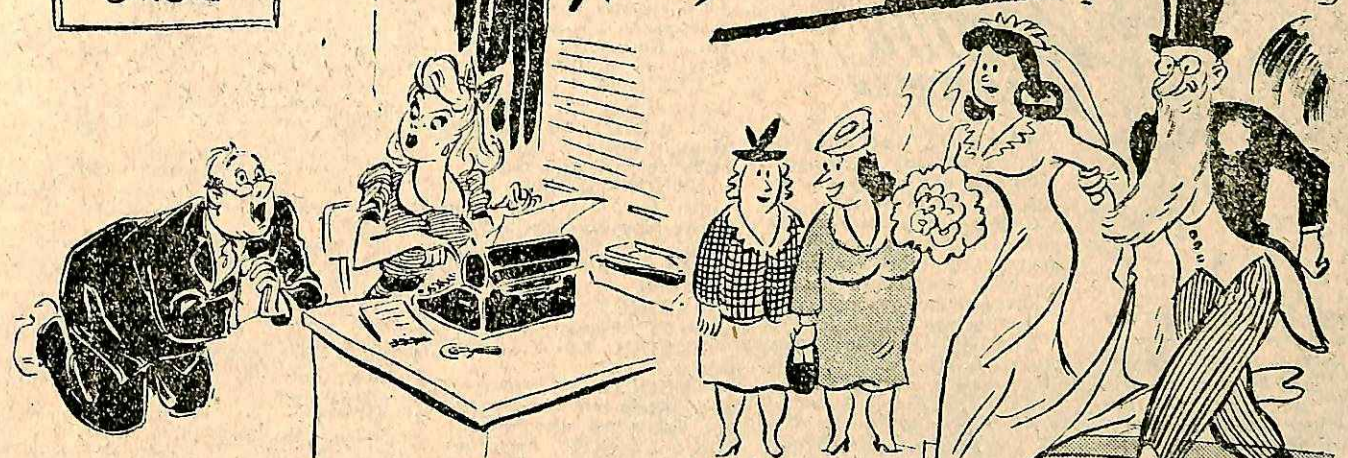

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΧΑΛΙ

Το χαλί αυτό κατασκευάστηκε στην Αυστραλία από 45 δέρματα «ηλασπιδόσ», ενός σπανίου ζώου που υπάρχει μόνο σ' αυτή την ήπειρο και που έχει ράμφος και πόδια πάπιας «σπινούρια» πετεινού και ουρά κάστορας. Η κατασκευή του χαλιού απαιτούσε 40 χρόνια φυσικά δε το κόστος του είναι τεράστιο.

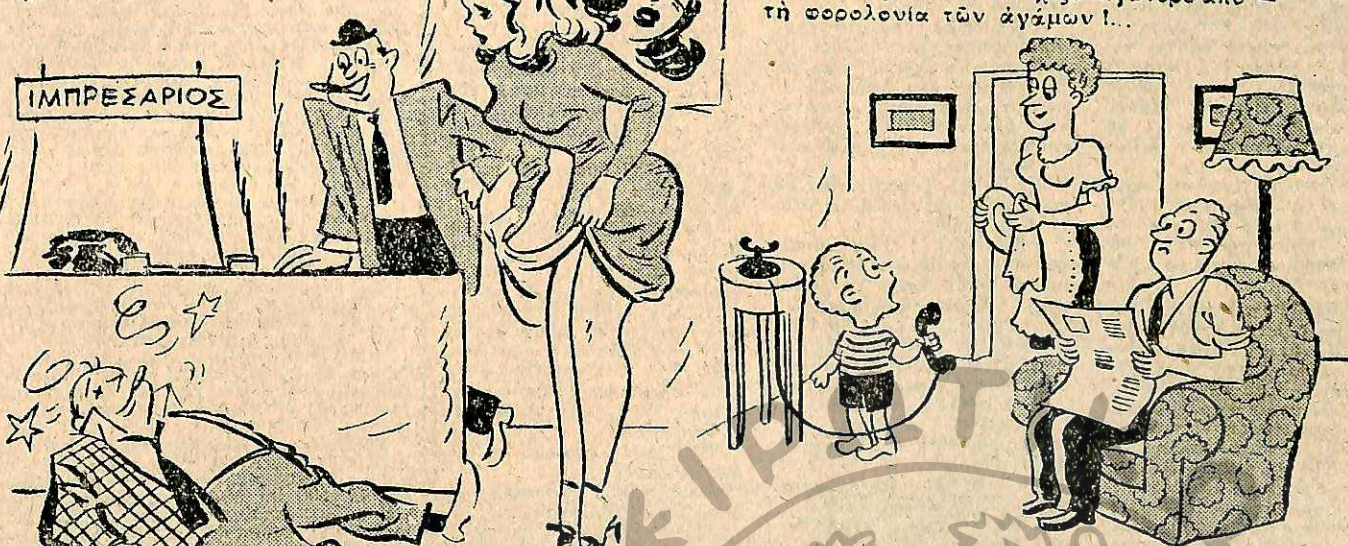

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

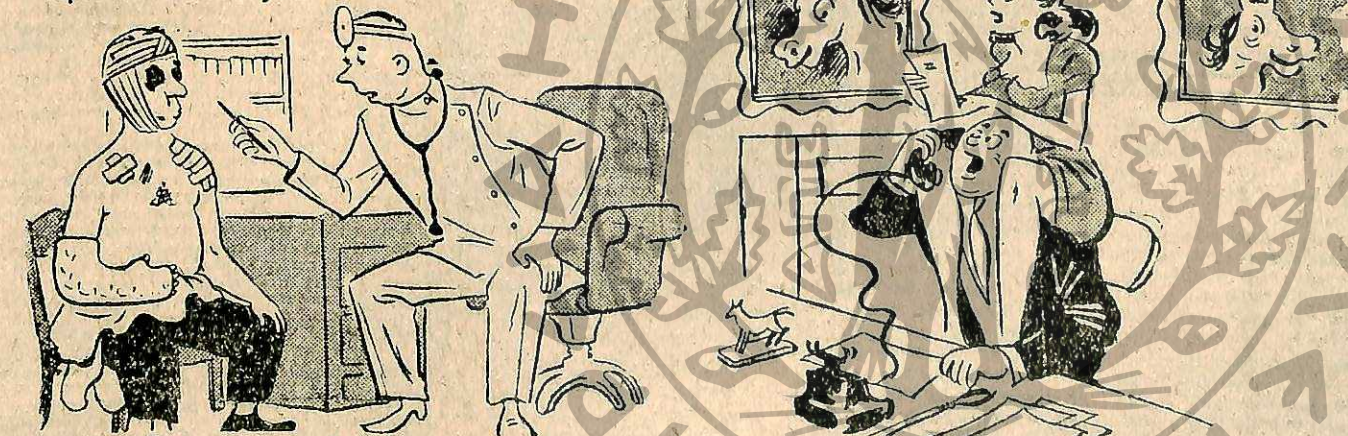

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Πές το «ναί», αγάπη μου!.. Μη ξεχνάς ότι σήμερα λήγει η προθεσμία αυτής της συμμετοχικής προσφοράς!..

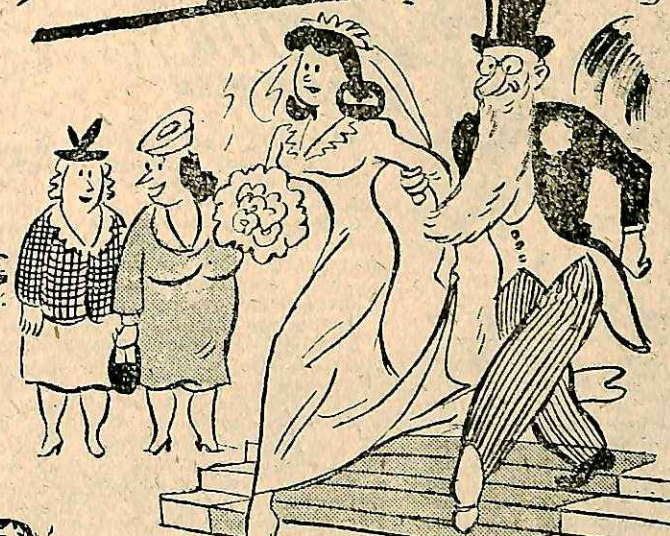
— Δεν έπρεπε να του δείξετε τόσο απότομα τα πόδια σας!..

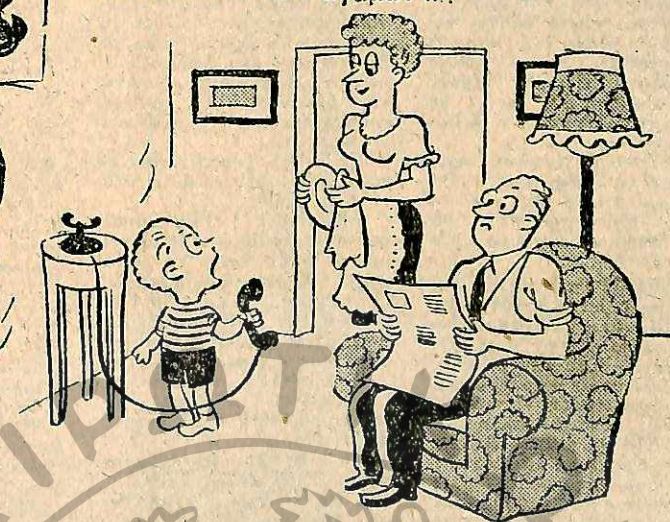
— Παραδέχομαι ότι είσαι ευγενικός άνθρωπος. Αλλά αν δεν χωρίσης τη γυναίκα σου, οι μέρες σου είνε μετρημένες!..

— Εμπρός!.. έδω ο διευθυντής του Ιπποδromίου!..

Η Ξένη Τελοιογραφία

— Έκανε τους λογαριασμούς του και βρήκε πως θα του στοιχίζε λιγώτερο από τη φορολογία των αγάμων!..

— Πάρε, μαμά, το ακουστικό!.. Ζητάνε τον μπαμπά!..

Παιχνίδια αγάπης

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Άλλαγή ταχυτήτων

(Η σκηνή στο αυτόκινητο, μία κούρσα πολυτελείας, μοντέρνα «Χατμπομπλ» που φεύγει — αέρας. Εκείνη με σόρτς, με ταγιεράκι και μπλουτίτσα σπόρ, γαντωμένη, καθισμένη στο δολάν. Ξανθή, μεγάλα μάτια, δέρμα που χρυσίζει, φρεσκάδα είκοσιδύο χρόνων. Εκείνος ως τριανταπέντε καστανός, ψηλός, άφθονα μαλλιά, καλοχτενισμένα. Κάθεται πλάι της, λαχταρισμένος, γιατί οδηγεί κι αυτός και δεν έχει καμμία εμπιστοσύνη στον τρόπο που οδηγεί Εκείνη. Τρέχουν στη λεωφόρο Συγγρού, με ταχύτητα ίλιγγου και διαρκές κλάξον).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μόλις κρύδοντας το φόβο του): Σιγώτερα για το Θεό, αγάπη μου... Έτσι που πάς θα τσακιστούμε σίγουρα κάπου!

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματωμένη, χωρίς ν' αλλάξει ταχύτητα): Και δεν θα σ' άρσσει καθόλου!... Νομίζεις πως δεν σε ξέρω; Εσύ δεν βάθλεες να τσακιστής μαζί μου... Θα προτιμούσες να τσακιστής με κάποιον άλλη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θα θέλα να τσακιστώ με καμμία!!! Ούτε μονάχος μου! (Μόλις κρύβοντας τον τρόμο του) Σιγώτερα, βρε παιδί μου! Παραλίγο να τρακάρουμε μ' αυτό το τζιπ!... Έλα φρότερα το γκάζι, για το Θεό!... Έπάνω από έβδομηνα χιλιόμετρα το άμαξι δεν ανήκει πια στον οδηγό... Αυτά τα ξέρουμε, σου τάχα πη χίλιες φορές...

ΕΚΕΙΝΗ (τό ίδιο, χωρίς ν' ελαττώσει ταχύτητα): Τάχεις πη και σε τόσες άλλες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Σε καμμία... σου όρκίζομαι... Καμμία δεν έχω μάθει να οδηγώ, εκτός από σένα!... Άλλα βλέπω πως τόκανα για την καταστροφή μου... (Έχουν φτάσει στη στροφή. Εκείνη την παίρνει τόσο απότομα που το άμαξι κελαιδί, πετάγεται μονοπατά προς το ρείθρο του δειγίου πεζοδρομίου και παραλίγο να τσιμπήσει). Θα σκοτωθούμε σίγουρα!... Επιτέλους, λυπήσου τον εαυτό σου!...

ΕΚΕΙΝΗ (τό ίδιο): Όχι... θα πάμε μαζί και τα κομμάτια μας θ' ανακαταβούμε για πάντα!... Και θα μάς θάψουν έτσι ανακατωμένους...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται στο δολάν, κλείνει την πόρτα, βάσει μπροστά με μικρή ταχύτητα): Ήθελα να ξέρω ποιος σε δουλεύει... ΕΚΕΙΝΗ: Κανείς... Άλλα ό έρωτας είναι το μεγαλύτερο λαγωνικό... μυρίζεται... ανιχνεύει... και μαθαίνει τα πάντα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κουρδισμένος, αλλάζει ταχύτητα, πατάει γκάζι): Θα μου πης τί μυρίστηκες... Και ποιον ρώτησες για να μάθης... ΕΚΕΙΝΗ: Δεν θα σου πω τίποτα!... Όχι! Για ν' αρχίσης να φυλάγεται... Θέλω να μ' απαντήσεις μονάχα... Ήσους η δεν ήσους με τη Σάσα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποτέ!... Σ' αυτή θα πηγαίνα;... ΕΚΕΙΝΗ: Και όμως έπιγε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (αγανάκτησε): Άφου είνε έτσι... άφου δεν θέλεις να καταλάβης! (Πατάει γκάζι): Άφου δεν με πιστεύεις!... (Το κοντέρ δείχνει τώρα ογδόντα χιλιόμετρα, στη στροφή του. Άλιμου τρίζουν τα πάντα, παραλίγο να βρεθούν στο χατάκι).

ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη): Προς Θεού, ελάττωσε ταχύτητα, θα τσακιστούμε! ΕΚΕΙΝΟΣ (πατώντας γκάζι): Άς γίνουμε κομμάτια!... Και τα κομμάτια μας άς ανακαταβούν... για πάντα!... (Το κοντέρ ογδονταπέντε).

ΕΚΕΙΝΗ (πανικόβλητη): Έλάττωσε ταχύτητα... Τη θέλω τη ζωή μου!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ δεν τη θέλω τώρα!... Άφου είσαι ίκανή να πιστεύεις σ' αυτές τις κουταμάρες!... Η Σάσα ήταν, αν θέλεις να μάθης, η σέξι μιάς βδομάδας... Και την άφησα μπουκάλια για σένα... Όταν βγή ο ήλιος σβήνουνε τ' αστρά!... (Παρά λίγο να τρακάρουν μ' ένα κάρρο).

ΕΚΕΙΝΗ (φωνές): Θα σκοτωθούμε!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρίν που τολέγα γώ δεν άκουγες. ΕΚΕΙΝΗ (σε απόγνωση): Μα καθόμουν γώ στο δολάν, τώρα κάθεται σύ!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Με πιστεύεις...

Οι άναγκες της ζωής επέβαλαν όμως, βαρμιοία μία μεταβολή στις ώρες των γευμάτων, που κατά την εποχή του Λουσιάνου 14ου, γίνονταν το πρώτο το μεσημέρι και το δεύτερο στις έφτα.

Κατά τον επόμενον αιώνα έπληθε νέα επιβράδυνση της ώρας των γευμάτων κλων. Οι ευγενείς, οι δημόσιοι λειτουργοί και οι πλούσιοι άστοι έτρωγαν τότε στις δύο το μεσημέρι και στις δέκα το βράδυ.

Κατά τον 19ον αιώνα, έπληθε νέα προποίποις στις ώρες των γευμάτων. Οι άνθρωποι έπαιρναν τότε ένα ρόφημα μολις ζυγνούσαν (κυρίως σοκολάτα), έπαινονε μάλιστα και έτρωγαν το μεσημέρι με κοφά σπανή και έτρωγαν το απόγευμα με τζυ των πέντε και των έξη. Το βράδυ προ της κατακλίσεως, έπαιρναν έπίσης μία ζεστή σούπα και έτρωγαν μερικά φρούτα (σουπέ).

Όστόσο η μικροστική τάξη, οι βιοτέχνες οι εργάτες κλπ. παρέμειναν πιστοί στις παλιές συνήθειες και έτρωγαν δύο φορές την ημέρα στις 9 το πρωί και στις 5 το απόγευμα.

Από τις αρχές του είκοστου αιώνα το κυριώτερο φαινόμενο έγινε το μεσημερινό. Άλλ' η ώρα του μεσημεριού στις δύο περίπου Άντιστοίχως, η 9η ή 10η έσπερινή ένινον οι ώρες του βραδινού φαγητού. Οι ώρες αυτές παρσιέουν από τότε σταθερές ως σήμερα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΝΤΕΛ

Η ώρα των γευμάτων

Οι μεταβολές της κατ' τη διάρκεια των αιώνων

Η ώρα των γευμάτων υπέστη αναριθμητες μεταβολές κατά την διάρκεια των αιώνων.

Φαίνεται πιθανόν ότι οι αρχαίοι Έλληνες είχαν τριών ειδών γεύματα: το άριστον (πρόγευμα) κατά την ανατολή του ήλιου, το δείπνον κατά το μεσημέρι και το δόρπον το βράδυ.

Σε μεταγενεότερους χρόνους, το δόρπον εξαφανίστηκε τελείως σχεδόν και η σειρά των γευμάτων ήταν η ακόλουθη:

Ακράτεια μετά την ένεργο από την κληνη. Το ακράτεια έγινε με την πάροδο του χρόνου εξαφανιστικά έλαφρό και συνίστατο πιθανώς σε ένα απλό ρόφημα.

Άριστον όπως άπεκλήθη το μεσημερινό φαγητό κατά τους χρόνους της ακμής των Άθηνων.

Δείπνον, που ήταν το κυριώτερο από τα τρία γεύματα της ημέρας και γινόταν μετά τη δύση του ήλιου.

Οι αρχαίοι Έλληνες προσκολεύσαν σε δείπνο τους φίλους των άλλα ποτε το μεσημέρι. Γιατί το μεσημερινό φαγητό ήταν κυρίως οικογενειακό.

Οι Ρωμαίοι είχαν κυρίως δύο γεύματα το μεσημερινό και το έσπερινό. Αυτά, το σημαντικώτερο ήταν το δεύτερο. Στα στρατόπεδα, έξ άλλου έδιναν στους στρατιώτες το πρωί ένα θερμό ρόφημα εκτός φυσικά από τα δύο κύρια γεύματα.

Μία γαλλική παροιμία του 15ου αιώνα μας δίνει την ακριβή ώρα των γευμάτων κατά την εποχή αυτή.

(Σηκωθήτε στις πέντε συμβουλευθεί η παροιμία φάτε στις έφτα, ξαναφάτε στις πέντε το απόγευμα και κοιμηθήτε στις έννιά. Έτσι θα ζήσετε 90 χρόνια).

Κατά τον 16ον αιώνα, τα γεύματα ήσαν δύο: ένα στις δέκα το πρωί που θα μπορούσε να θεωρηθ' ως το κύριο γεύμα και άλλο ένα στις έξη το απόγευμα.

Οι άνθρωποι της εποχής αυτής συνήθιζαν να παίρνουν έπίσης μολις σηκώνονταν από το κρεβάτι, ένα πρόγευμα, τυρί και κροστί.

Τα ροφήματα — καφέ, τσάι, σοκολάτα κλπ. — ήσαν άγνωστα. Και, όσο για τους άσθενείς και τα μικρά παιδιά.

Όστόσο οι γιατροί της εποχής κατέγιναν τους ανδρώπους που δεν έκαναν χειρωνακτική εργασία δύο γεύματα την ημέρα ήσαν άσκατα.

Σύμφωνα με τις συστάσεις τους, σταμάχι έπρεπε να μείνι τελείως άδειο κατά τις τέσσερες ώρες που μεσοαβού και του φαγητού της 10ης πρωινής. Συνγεύματος και του δεύτερου έπρεπε να μεσοαβούσαν όκτω ώρες και μετάξυ του δεύτερου και της κατακλίσεως τέσσερες ώρες.

Οι άναγκες της ζωής επέβαλαν όμως, βαρμιοία μία μεταβολή στις ώρες των γευμάτων, που κατά την εποχή του Λουσιάνου 14ου, γίνονταν το πρώτο το μεσημέρι και το δεύτερο στις έφτα.

Κατά τον επόμενον αιώνα έπληθε νέα επιβράδυνση της ώρας των γευμάτων κλων. Οι ευγενείς, οι δημόσιοι λειτουργοί και οι πλούσιοι άστοι έτρωγαν τότε στις δύο το μεσημέρι και στις δέκα το βράδυ.

Κατά τον 19ον αιώνα, έπληθε νέα προποίποις στις ώρες των γευμάτων. Οι άνθρωποι έπαιρναν τότε ένα ρόφημα μολις ζυγνούσαν (κυρίως σοκολάτα), έπαινονε μάλιστα και έτρωγαν το μεσημέρι με κοφά σπανή και έτρωγαν το απόγευμα με τζυ των πέντε και των έξη. Το βράδυ προ της κατακλίσεως, έπαιρναν έπίσης μία ζεστή σούπα και έτρωγαν μερικά φρούτα (σουπέ).

Όστόσο η μικροστική τάξη, οι βιοτέχνες οι εργάτες κλπ. παρέμειναν πιστοί στις παλιές συνήθειες και έτρωγαν δύο φορές την ημέρα στις 9 το πρωί και στις 5 το απόγευμα.

Από τις αρχές του είκοστου αιώνα το κυριώτερο φαινόμενο έγινε το μεσημερινό. Άλλ' η ώρα του μεσημεριού στις δύο περίπου Άντιστοίχως, η 9η ή 10η έσπερινή ένινον οι ώρες του βραδινού φαγητού. Οι ώρες αυτές παρσιέουν από τότε σταθερές ως σήμερα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΝΤΕΛ

Η ΑΝΤΟΥ όπου προεβλήθη η ταινία «Διπλή ζωή», με τον Ρόναντ Κόλμαν, μία αξιόλογη παραγωγή του Χόλλυγουντ που περιέχει αρκετά μέρη από τον «Οθέλλο» του Σαίξπηρ άφισε τις καλύτερες έντυπώσεις για την έν γεννη έμφανιστής της και την έρμηνεία της η καινούργια στάρλετ Σάλλυ Γουίντερς που υποδύεται τον ρόλο της σερβιτόρας.

Ψηλή ξανθεία γεύστη, με νακίνα μάτια, ώραιο πρόσωπο και τανυτο σώμα η Σάλλυ είνε σήμερα η πιο προκλητική ήθοποιός του Χόλλυγουντ, περισσότερο ακόμη και από την περίφημη Τζέιν Ράσελ. Το δέχμα της αίχρωατίζει, μαγεύει.

Η πιο «προκλητική» στάρ του Χόλλυγουντ

Είμαι πολύ δυστυχισμένη από την άνοψη αυτή λέει η ίδια. Φαντασθήκατε ποτε γυναικα που ένω θέλει να παρουσιαζέται, όσο πιο αηλή μπορεί, άδελά της έν του, ας γίνεται προκλητική και συγκεντρώνει την γενική προσοχή; Αυτό συμβαίνει με μένα. Όσο αποφεύγω τις ερεχνημένες έμφανισεις για να περνάω απασχολητή τόσο τα σχολία δίνουν και παρνουν για το ταπεινό άτομο μου. Πιστεύω με ότι έρχονται στιγμές που βροκουμε σε πρωματική άπογνωση, οι και δεν ξέρω τί να κάνω.

Πάντως η Σάλλυ είνε σήμερα ένα όλοακμρο άστέρι, περιζήτητο από όλα τα σπουτριο Νέωτερες ταινίες της μετά την «Διπλή ζωή» είνε οι έξης: «Γκρέπ Γκάτς» (Hush) για λογαριασμό της Περμαμούντ, «Μάρτιν Ρόουμ», για την Φόξ και «Λάρσεν» για την Ουνιβέρσαλ. Και στα τρία αυτά θριαυεύει πραγματικά μέχρι του σημείου ώστε οι μενιόντατες της κινηματογράφιας να σκεπάζονται από πόνο να της δώσουν τον τίτλο της «στάρ».

Η Σάλλυ Γουίντερς — το πραγματικό της όνομα είνε Σάλβια Σρίφτ — γεννήθηκε στο Σβίν Λούις της Αμερικής στις 18 Αυγούστου του 1923. Ο πατέρας της ήταν οχεσίονας γυναικίων φορεμάτων με μεγάλη πελατεία μετξύ του κόσμου των καλλιτεχνών, και η ύπτερο της τραγουδιούστη στη δημοτική Όπερα της πόλεως. Έτσι η μικρή Σάλβια άποκτησε από τις φλέδες της. Ύστερα από μία τέτοια συνάφεια με τον κόσμο του θεάτρου φυσικά ήταν να σκεφθ' από μικρή να γίνει ηθοποιός, παρά τις αντίρροσεις της ύπτερας της.

Το θέατρο δεν κάνει για σένα, παιδί μου, της έλεγε συχνά. Ό γυναικείος, θα κοπιήσας θα κλάψης πολλές φορές ίσως πριν κάνης μία σίγουρη καριέρα και στο τέλος θα άγοινοπτευθής τόσο, ώστε θα, το έγκραταλίσης μόνη σου. Πρέπει να έχης μεγάλο μέζο και μεγάλη τύχη για να νίνης ήθοποιός...

Μα η Σάλλυ δεν άκουσε τα λόγια της ύπτερας της. Και το 1939 σε ηλικία 16 έτων έκανε την πρώτη εμφάνισή της στη σκηνή ως μπαλαρίνα ένός επαρχιακού θιάσου. Σιγά - σιγά κατόπιν με την έπιμονή και την ύπομονή, περισσότερο όμως με τις πολυέριες συμβουλές της ύπτερας της, άρχισε να προσδεύη. Μέχρις ότου μία μέρα στη Ν. Υόρκη ννύρισε τον σκηνοθέτη Τόσετερ Έρσκιν. Αυτός έκτιμώντας την εμφάνισή της και την συνειδητή ήθοποιία της, της έμπιστεύθηκε δύο διαφορετικούς ρόλους που την έκαναν άμέσως ννυστή σ' όλα τα θέατρα του Μπροντγουάι. Ο ένας ήταν στο δρόμα του Τζών Στάιμπεκ «Άνθρωποι και παντίκι» και ο άλλος στην κλασσική όπερέττα του Λέχαρ «Ευθύνη Χόρ».

Σε κάποιο από αυτά τα θεατρικά έργα την προσέξε ένας «κυννός» ταλάντων της Κολούμπια και την προσκάλεσε στο Χόλλυγουντ.

Είμαι βέβαιη ότι κάθε άλη καπέλλα στη θέσι μου λέει η Σάλλυ θα έκανε τό πέν να νά πάσση έξω και μέχο την έξίστατα ένός στυντιο. Έγώ

— πρώτα εξαίρετικά περμένο — δεν έδειξα καμμία ιδιαίτερη συνκίνησι όταν υπέγραψα την συμφωνία μου με τον άνθρωπο των στυντιο της Κολούμπια. Με την βεβαιότητα ότι δεν έπρόκειτο να κάνω καμμία έντυπιακή εμφάνισή στην πόλη του κινηματογράφου έμενα με την σκέψη ότι και μόνο που θα πηγαίνα μέχρι την Καλιφόρνια ήταν «καρμένος καίρος»...

Η Σάλλυ έφτασε εκεί τον Ιούλιο του 1944, αλλά έμεινε άχρησιμοποίητη μέχρι τον Δεκέμβριο. Έπειτα της έδωσαν ένα ρολάκο του μουσικού - χορευτικού φίλου «Κόρτερ γκέρλ» με την Ρίτα Χάινγουορθ και κατόπιν στο φίλο «Απόψε και κάθε βράδυ». Τη συνέχεια τη μαντεύετε εύκολα.

Ύστερα από 4 χρόνια παρσιονής στο Χόλλυγουντ, η Σάλλυ είνε σήμερα ένα ννυστότατο και καθιερωμένο άστέρι της όζονης, με μέλλον εξασφαλισμένο.

Διακεκριμένη αθλήτρια και φιλάθλος — έχει ιδιαίτερες έπιζοσεις στο τένις στο καλμπί και στους δρόμους μετ' έμποζών 100 και 400 μετρών — η Σάλλυ δεν άποισιάει από καμμία αθλητική συνάντησι έστω κι αν αυτή νίνετα σε άπόστο... 30 χιλιόμετρα από το Χόλλυγουντ. Μόλις έπισας, της μείνι λίγος καίρος παίρνει την κούρσα της και με την συντροφία του Πιτερ Λυφσοντ τρέχει για καλμπί στις όκτες. Οι κακές γλώσσες λένε ότι πρόκειται για ένα φλογερό ρομάντσο, μα και η Σάλλυ είνε ζωτοχόρα από πέρσι. Γι' αυτό και τους προσκαλοθουν έτοιμοι για κουτομπολιά.

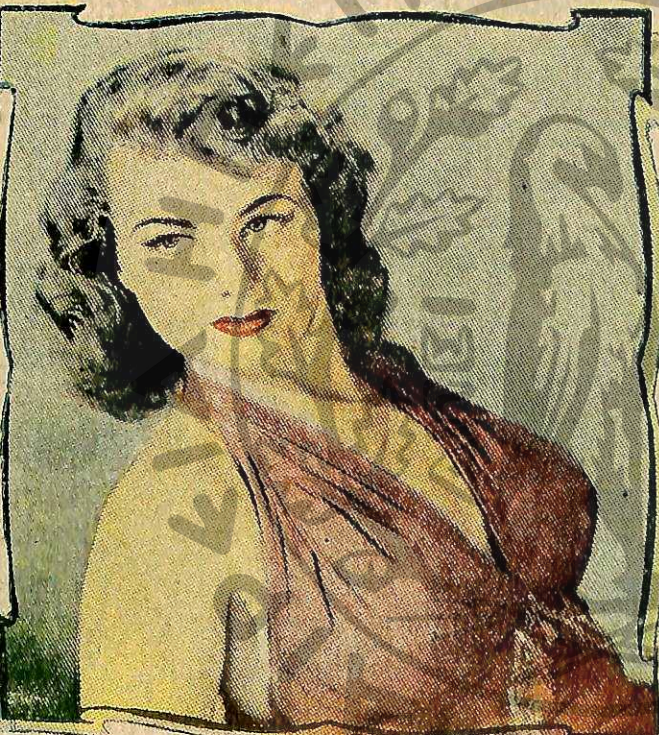
Α. ΚΙΓΚ

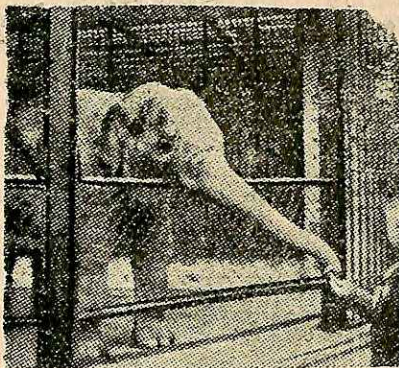
Κινηματογραφικά νέα

★ Το νέο παιδί - θαύμα του Χόλλυγουντ είνε η μικρούλα Μαρίν - Τζίν Σάουτερε που έβλεπε άνάμεσα σε 6.000 παιδιά για να παίξη στο πλευρό του Μπόμπ Χοπ σ' ένα νέο φίλμ της «Παρουσία». Οι είσικοί προλέγουν για τη νέα αυτή μικρούλα στάρ ένα βραδυόμοιο μ' εκείνον που ννυσίσε άλλοτε η Σίρλεϊ Τεμπλ.

★ Η πρώτη στάρ του Χόλλυγουντ που έβρισανίστηκε δημοσία με σόρτ ήταν η Γκρέτα Γκάρμπο. Αυτό συνέβη το 1926.

★ Η Τζέιν Τίρνευ πούλησε το δικαιώσιμα που είχε στο Χόλλυγουντ κ' άγανόσε ως βίλλα στο Μπράντγουντ ένα πρόστειο της κινηματογραφουπόλεως. Ο λόγος είνε ότι μετά την συμφιλίωσή της με τον Όλεγκ Κασόβιν, η όμορφη Τζέιν πρόκειται ν' άπομακρυνθ' για λίγο από τον κινηματογράφο προσκειμένου να νίνι ύπτερο.

Ο ελέφανς δέχεται εύνημόνως μία καραμέλλα που του προσφέρει ένας μικρός Λονδρέζος

Ο Ζωολογικός Κήπος ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Της συνεργάτιδός μας
κ. ΕΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

Οι Άγγλοι βεβαιώνουν ότι ο Ζωολογικός Κήπος του Λονδίνου είναι ο μεγαλύτερος και καλύτερος οργανωμένος της Ευρώπης. Ο ισχυρισμός ίσως να είναι υπερβολικός. Τα ίδια έλεγαν, πριν από μερικά χρόνια και οι Γερμανοί για το Ζωολογικό Κήπο του Άμβουρ-γου. Είχα επισκεφθώ πριν από τον πόλεμο τον περίφημο αυτόν γερμανικό «Τσό» και θυμούμαι πώς μου έκανε καταπληκτική εντύπωση. Αν επιχειρήσω να κάνω, τώρα, σύγκριση με τον «Ζού» του Λονδίνου, θα βρεθώ σε δύσκολη θέση. Ας αφήσουμε όμως τις συγκρίσεις κι' ας δούμε τι είδους κόσμος κατοικοεδρεύει μέσα στην απέραντη και θαυμάσια οργανωμένη έκταση του Ρήτζεντ Πάρκ.

Όπως σ' όλο τον κόσμο, έτσι και στο Λονδίνο, ο Ζωολογικός Κήπος είναι η χαρά των παιδιών. Την πρώτη φορά που τον επισκέφθηκα βρέθηκα ανάμεσα σε πλήρη από πιτσιρίκους, μαθητάκια, μαθητριάδες και νήπια συνοδευόμενα από τις νταντάδες τους. Φώναζαν οι μικροί, φώναζαν τα ζώα — οι πιθήκοι, οι παπαγάλοι, τα παραδείσια πτηνά, τα λιοντάρια — και γινόταν πανδαιμόνιο.

Βλέποντας το θέαμα κι' ακούγοντας τις φωνές σχημάτισα την εντύπωση πως τα περισσότερα ζώα αισθάνονται ένα είδος χαράς όταν βρίσκονται ανάμεσα σε μικρά παιδιά. Τα χαρούμενα ακροβατικά παιχνίδια που έκαναν οι πιθήκοι, πρέπει ν' απέδωσαν στο να διασκεδάσουν τον παιδόκοσμο, που είχε σχηματίσει ένα τεράστιο ημικύκλιο γύρω τους. Οι διαπεραστικές φωνές των πιθήκων άνημιγνύοντο με τα θορυβώδη παιδικά γέλια και δημιουργούσαν μία παράξενη συναυλία, που ικανοποιούσε πάρα πολύ τους πισσιρίκους, αλλά δεν άφηνε αδιάφορους και τους τετράποδες φίλους των.

Η αλήθεια είναι — για να μην κρυθώσατε πίσω από τα δαχτυλά μας — πως οι ζωολογικοί κήποι δεν είναι μόνον η απόλαυση των μικρών. Τρεις φορές επισκέφθηκα το «Ζού» και άφειλα να δηλώσω πως το θέαμα αυτό μου έδωσε άσκητη ευχαρίστηση. Δεν είναι ανάγκη να είσαι παιδί για να διασκεδάσεις βολτάροντας ανάμεσα στα άγρια θηρία και στα ήμερα ζώα. Άπλούστατα... γίνεσαι παιδί.

Ο επίσημος κάτοικος του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου είναι το λιοντάρι «Ρότα» που ανήκει στον Τσάρλτσιλ και βρίσκεται υπό την ύψηλη προστασία του πρίνη Ρωυθπουρού της Αγγλίας. Ο

«Ρότα» φαίνεται πως είναι περήφανος γι' αυτό. Δεν κάνει παρτία με τ' άλλα λιοντάρια, είναι πάντα καθαρός και... ευπαραστατός και δείχνει κάποια περιφρόνηση στους επισκέπτες του. Ο Τσάρλτσιλ τον επισκέπτεται συχνά, και ποτέ με άδεια χέρια. Ένα δωράκι είναι απαραίτητο. Κανένα μπουτί βουδιό ή καμιά ντουζίνα μπιζιόλες... αντί ανθέων. Η εύγνευα υποχρεώνει... Δεν έχει, λοιπόν, άδικο ο «Ρότα» να είναι περήφανος και ακατάδεχτος και να παίξη ρόλον... λόρδου του Ζωολογικού Κήπου.

Στη γειτονιά του «Ρότα» μένουν και οι τίγρεις — μερικές θαυμάσιες βασιλικές τίγρεις της Βεγγάλης — και διάφορα άλλα θηρία περιπάτης. Τα κυτάζω να βολτάρουν μέσα στα κλουβιά τους και διερωτώμαι πώς αντιμετωπίζουν το πρόβλημα της διατροφής, με τους φοβερούς περιορισμούς που ίσχυουν στην Αγγλία. Διατυπώνω την άπορία μου αυτή σ' ένα φύλλακα.

— Το πρόβλημα, μου λέγει, είναι πραγματικά μεγάλο. Αλλά ισχύει κι' εδώ ένα είδος... δελτίου. Ένα λιοντάρι πρέπει επωσθήποτε να το οικονομήσει μ' ένα μπουτί την ημέρα. Δεν έχει παραπάνω. Οικονομίες... Ένώ όμως ο βασιλεύς της ζούγκλας δέχεται με καστερία το πενιχρό του γεύμα, οι τίγρεις γκρινιάζουν διαρκώς.

— Ζητούν αύξησι μερίδος; — Κάτι τέτοιο. Γι' αυτό και τους προσφέρουμε εν είδει τιμορπών τα ζώα που φουφούν.

— Όποτε δεν έχουν τα λιοντάρια τη... μερίδα του λέοντος; — Κάθε άλλο.

Έκείνοι που είναι άνοικοι ή άνοικοι και που απειλούν να ανατρέψουν ολόκληρο το επισιτιστικό πρόγραμμα της αγγλικής κυβερνήσεως είναι οι ελέφαντες. Έκλεκτικοί στην τροφή τους, ζητούν πολλά λαχανικά και πολλούς ξηρούς καρπούς. Οι φώκες, πάλι, θέλουν τόνους ψαριών την ημέρα, τη στιγμή που οι Άγγλιδες νοικοκυρές τρομάζουν να ιδούν τη ρέγγα.

Πολύ διακριτικά και λιτοδίατα είναι τα περπατά. Ξεχάριστε κάνει η στρουθοκάμηλος που διατείνεται στο στομάχι της, ό,τι βρή/υπρυστά της, ακόμα και παλαιοσίδηρο! Οι πιγκουίνι φροντίζουν πολύ για τη σιλουέττα τους. Είναι οι δανδήδες του Ζωολογικού Κήπου. Συμπαθούν ιδιαίτερος τα εκλεκτά ψαράκια, αλλά δεν αποκορύνουν και τα υπισκότα. Είναι χαριτωμένοι όπως βολτάρουν κατά... τετράδες ή ξεσάδες δίπλα στις μικρές τεχνητές λιμνούλες, και σέρνουν τα «φράκα» τους στο γρασίδι. Έχουν τόση σοβαρότητα και επίσημότητα, ώστε δίνουν την εντύπωση πως είναι οι διπλωμάτες του «Ζού».

Από την αριστοκρατία των πιγκουίνων δεν απέχει πολύ ο συνικισμός των θηλαστικών. Έκεί κατοικοεδρεύει η οικογένεια των πιθήκων. Οι πιθήκοι πάντα συγκεντρώνουν το μεγαλύτερο ενδιαφέρον του κοινού. Είναι οι ελκυστήρες, οι ζητιάνοι, να πούμε, της κοινωνίας του «Ζού». Αφού επιδεικνύουν όλες τις ακροβατικές τους ικανότητες, απλώνουν τις παλάμες τους στο πλήθος που έχει συγκεντρωθεί έξω από την πολυπόρφη σιδερένια κατοικία τους. Οι προσφορές δεν είναι ευκαταφρόνητες: λίγα κομματάκια ζάχαρι, καραμέλλες, ξηροί καρποί.

Στο διπλανό τετράγωνο όπου μένουν τα «μυρκαστικά» μία κακοαποτεθραμμένη καμηλοπάρδαλι έχει τεντώσει το λαιμό της κι' αρπάζει τα πολυχρώμα λουλούδια του καπέλλου κάποιας ανύποπτης επισκεπτριάς. Φυσικά, όχι από... κακετηγία.

ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Τα δυστυχισμένα άντρεύματα

Ένας Αμερικανός δικαστής, όνόματι Άλεξάντερ, κατώρθωσε να συμφιλιώσει και να καμή ίσως ευτυχισμένα 22.000 άντρώγυνα, που ήθελαν να χωρίσουν. Ένας Έλβετός γιατρός και ψυχολόγος, ο δόκτωρ Τέο Μπουνέ της Ζυρίχης, μπορεί να καυχήθη επίσης για ένα μεγάλο αριθμό «συμειδισμών» μεταξύ συζύγων, που δεν ήσαν ευτυχισμένοι.

Στη Γαλλία, εξ άλλου, διακεκριμένοι γιατροί ή ψυχολόγοι, εργάζονται προς την ίδια κατεύθυνση. Οι Γάλλοι επιστήμονες αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στην ψυχοαναλυτική διάγνωση των λόγων στους οποίους οφείλεται ή διαστασία μεταξύ των δύο συζύγων και εφαρμόζουν ανάλογες μεθόδους και για τη θεραπεία, που, στην προκειμένη περίπτωση, συνίσταται στην αποκατάστασι ήμολών σχέσεων μεταξύ των συζύγων που βρίσκονται σε διαστασί.

Κατά τον δόκτωρ Έλλα Λομπστάιν να ποιές είναι οι κυριότερες μορφές συζυγικής δυστυχίας, μεταξύ των σημερινών άνδρουγυνών:

1. Ο ί σ ύ ζ υ γ ο ι — π α ι δ ι ά !
Να δυο κλασσικές περιπτώσεις: α. «Ο σύζυγός μου, που είναι αξιωματικός, μ' αγαπάει με πάθος και είναι σε όλα υπέρχρος. Αλλά, μ' όλο που έχωμε την ίδια περίπου ηλικία, φέρεται σαν παιδί και ρίχνει στους ώμους μου όλα τα βάρη του σπιτιού».

β. «Η γυναίκα μου είναι αξιολάτρευτη και πολύ καλή αλλά δεν κάνει τίποτε χωρίς την έγκρισή μου. Μοιάζει σαν μεγάλο παιδί. Το πράγμα καταντάει στο τέλος κουραστικό».

γ. Ένα άντρώγυνον, το «παιδί» μπορεί να είναι είτε ο άντρας, είτε η γυναίκα. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση το πράγμα δεν είναι ευχάριστο και έκλεινος από τους δυο συζύγους που δεν είναι «παιδιά» συνιστά ο δόκτωρ Λομπστάιν, πρέπει να φροντίσει να κόμη και τον άλλον να μεγαλώσει, να του εμπνεύσει, δηλαδή, το συναισθήμα των υποχρεώσεων και των ευθυνών του.

2. Ο ί σ ύ ζ υ γ ο ι π ο υ έ π α υ σ α ν ν' α γ α π ο υ ν τ α ι.

Σε πολλές περιπτώσεις ο γάμος γίνεται ο δήμιος της αγάπης. Αν ο θάνατος της αγάπης είναι κοινός και στους δυο συζύγους, η ζωή καταντάει άνηρη και χωρίς ενδιαφέρον. Χειρότερη είναι η περίπτωσης κατά την οποία η αγάπη πέθανε στον ένα μόνον από τους δυο συζύγους, άλλ' εξακολουθεί να ζή μέσα στην καρδιά του άλλου. Γι' αυτόν που εξακολουθεί ν' αγαπάει ή ζωή είναι μαρτύριο. Αλλά δεν είναι μικρότερο μαρτύριο και για κείνον που νοιώθει ότι τον αγαπούν χωρίς ν' αγαπάει.

Πολλοί γάμοι από έρωτα καταντούν σ' αυτή την απογοήτευση. Αλλά δεν υπάρχει λόγος να καταλήξουν στο διαζύγιο. Ο γάμος δεν είναι μία δοκιμή. Αποτελεί μία θετική πράξη και δημιουργεί συνεπώς θετικές υποχρεώσεις. Ο άντρας ή η γυναίκα που δεν μπορούν να τις καταλάβουν θα ήταν καλύτερο να μην είχαν παντρευτή ποτέ.

3. «Ε λ λ ε ι ψ ι ς α μ ο ι β α ί α ς κ α τ α ν ο υ σ' ε σ' ω ς» που οφείλονται στο ότι καθένας από τους δυο συζύγους έχει διαφορετικές αντιλήψεις και βλέπει τη ζωή με διαφορετικό πρίσμα. Παράδειγμα: «Ο σύζυγός είναι αρχιτέκτονας, σοβαρός, αφοσιωμένος στην επιστήμη του και ενδιαφέρεται πολύ λίγο για την κοσμική ζωή. Αντίθετα ή σύζυγος τρελλανέται για χορούς και για διασκεδάσεις. Οι δυο αυτοί άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να συνεννοηθούν ποτέ και θα γίνουν κατ' ανάγκην δυστυχισμένοι».

4. Ο ί σ ύ ζ υ γ ο ι β ρ ί σ κ ε τ α ι σ' ε ν α ά ν ω τ ε ρ ο δ ι α ν ο η τ ι κ ό έ π ι π τ ε ο ά π ο τ η γ υ ν α ί κ α τ ο υ ή α ν τ ί θ ε τ α.

Στις περιπτώσεις αυτές, ο ένας από τους δυο συζύγους πρέπει να κατεβή στο επίπεδο του άλλου. Αλλιώς... Η πείρα δείχνει ότι όλα τα πειράματα που έγιναν προς αυτή την κατεύθυνση δεν κατέληξαν σε κανένα αποτέλεσμα.

5. Ο ί σ ύ ζ υ γ ο ι ε ί ν α ι π ο λ υ μ ε γ α λ υ τ ε ρ ο s ά π ο τ η σ ύ ζ υ γ ο ή τ ο ά ν τ ί θ ε τ ο (μολοντί ή δεύτερη περίπτωσης δεν είναι πολύ συνηθισμένη).

Η πείρα απέδειξε ότι ο άντρας πρέπει να είναι μεγαλύτερος από τη γυναίκα. Πόσο; Καμιά απάντηση δεν είναι δυνατή σ' αυτό το ερώτημα. Αλλά το ζήτημα δεν είναι αριθμητικό. Γιατί μπορεί ένας άντρας να είναι 50 χρόνων και να στέκεται περίφημα κοντά σε μία γυναίκα 25 ή 30. Το κυριότερο είναι πώς «σηκώνει» τα χρόνια του. Όσοι στέκονται καλά σε ηλικία, οι γάμοι μεταξύ προσώπων που γερνούν μεταξύ των από μεγάλη διαφορά ηλικίας.

Τζαίμης Στιούαρτ.

Πώς οι αστέρες «ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» τον καιρό τους

Μικρές και μεγάλες μανιές των ηθοποιών του κινηματογράφου

«Διαθέτω δεκάξη ινδιάνους, έξι παπίες, είκοσι πετεινούς, δώδεκα πιγκουίνους, τρεις δρομάδες. Ελέφαντες αναμένονται. Φάλαινες δεν υπάρχουν για τη στιγμή. Τηλεγραφήσατε αν σας κάνουν φώκες».

Όταν ή ηθοποιός Λίζαμπετ Σκώτ έλαβε αυτό το τηλεγράφημα, δεν δίστασε ούτε στιγμή. Και απάντησε άμέσως με ραδιοηλεκτρόφωμο στον προμηθευτή της στο Λονδίνο:

«Αγοράζω όλο το στόκ, συμπεριλαμβανομένων και των ελεφάντων. Χρειάζομαι άπαραιτήτως σκυλόφαρα. Φώκες δεν με ενδιαφέρουν. Έχετε δυο τίγρεις».

Μερικές ημέρες αργότερα, τα θηρία και τα ζώα, που είχε παραγγείλει, έφτασαν στο Χόλλυγουντ, στην έπαυλη της καλλιτέχνιδος.

Όστόσο, ή Λίζαμπετ Σκώτ δεν διαθέτει ούτε ζωολογικό κήπο, ούτε κλουβιά για την εγκατάστασή των. Της είναι, άλλωστε, περιττά. Γιατί όλα αυτά τα ζώα και τα θηρία είναι διακοσμητικά και ή ύλη από την οποία έχουν κατασκευασθεί είναι το λευκό γυαλί. Η διασημη βεντέττα περνάει την ώρα της χρωματίζοντας τα ζώα σύμφωνα με το γούστο και τις εμπνεύσεις της, που είναι συχνά πρωτότυπες και όχι σπάνια εξωφρενικές. Τί θα λέγατε π.χ. για έναν από που έχει το χρώμα της φωτιάς ή για μία πράσινη γάτα ή για έναν γαλάζιο πετεινό...

Αλλά κάθε άνθρωπος έχει τις χρωματικές προτιμήσεις του και, όπως λέει το παλιό λατινικό ρητό, καμιά σύχτησις δεν χωρεί πάνω στα γούστα. Όλοι στο Χόλλυγουντ ξέρουν αυτή τη μανία της Λίζαμπετ. Και ένας που την γνώρισε από κοριτσάκι, ο Τζαίμης Στιούαρτ, αφήγείται γι' αυτήν τα εξής:

Όταν ήταν μικρή, κάποιος της είχε χαρίσει έναν κόρακα. Και ή Λίζαμπετ, που είχε τη μανία των χρωμάτων, βάλθηκε να τον χρωματίσει ραζ. Αλλά ο κόρακας δεν είχε καμιά διάθεση να μασκαρευτή και την

τσιμπήσε στο χέρι. Από τότε ή Λίζαμπετ προτιμάει να κατapiάναται με γυάλινα ζώα, που δέχονται να τα... κακοποιή χωρίς να μπορούν να διαμαρτυρηθούν.

Αλλά, και ο Τζαίμης Στιούαρτ έχει επίσης τη μανία των χρωμάτων. Και εκείνα που υποφέρουν απ'αυτή είναι τα... έπιπλα του σπιτιού του. Σήμερα καταπιάνεται μ' ένα τραπέζι, αύριο με μία καρέκλα και μεθαύριο με μία ντουλάπα... Μόνο ένα ανατολίτικο παζάρι μπορεί να δώσει μία ιδέα του εσωτερικού του σπιτιού του. Οι φίλοι του βεβαιώνουν, άλλωστε, ότι το γούστο του είναι ξένοερνητό.

Ο Ρόμπερτ Τάιηλορ κάνει το μαραγκό. Και ασχολείται από κάμποσον καιρό να φτιάξη ένα θρανίο, για να θυμνή τη μαθητικά του χρόνια.

Η Ντόρθου Λαμούρ φασερεύει με το καλάμι. Αλλά όταν πιείση κανένα ψαράκι — πράγμα που δεν γίνεται και πολύ συχνά — το ξαναροίχνει στη θάλασσα.

Ο Ουάλλας Μπέρνυ προσπαθεί να δαμάσει άγρια άλογα στο ράντο του. Και το ίδιο κάνει κι' ή γοητευτική Μπέττυ Γκρανίμπλ.

Ο Έντουαρντ Ρόμπινσον έχει τη μεγαλύτερη συλλογή πινάκων στο Χόλλυγουντ. Μερικοί απ'αυτούς είναι άριστουργήματα. Αλλά οι περισσότεροι έχουν αγορασθεί στους δρόμους και δεν αξίζουν τίποτε.

Ο Τζωρτζ Ράφτ έχει τη μεγαλύτερη συλλογή χαρτιών της τσπουλας.

Η δεύτερη άπασχόλησις της Ρίτας Χάιγουορθ είναι ή κουζίνα. Αλλά πολύ σπάνια της μένει καιρός ν' ασχοληθή μ' αυτή. Επενόσσε, ώστόσο, ένα νέο γλύκισμα, που το άνωμασε «πουτίγκα αλά Ρίτα».

Ο Τσάρλ Λάτων, κατά τη διάρκεια του πολέμου πήγαυσε στα νοσοκομεία και διάβαζε περικοπές της Βίβλου στους τραυματίες. Έκτοτε διετήρησε αυτή τη συνήθεια και κάθε βράδυ, πριν από την ώρα του ύπνου, διαβάσει άποσπάσματα της Βίβλου στους οικείους του.

Μερικές από τις ηθοποιούς του Χόλλυγουντ μετέβαλαν τις μικρές μανιές τους σε επικερδείς επιχειρήσεις. Αυτό συνέβη π.χ. με την Τζάσον Μπένετ που κάνει σήμερα χρυσές δουλειές, πουλώντας βραχιόλια, όφω επί πολλά χρόνια τα μαζεύε ως συλλέκτρια. Η αδελφή της Κωνσταντίν, που είναι επίσης ηθοποιός, είχε τη μανία να ραβή φορέματα για τις κούκλες της. Σήμερα διευθύνει έναν οίκο μόδας, που θεωρείται ως ο καλύτερος του Χόλλυγουντ. Η Σόνια Χένι, ή Ίρεν Ντάν, ή Μαίρη Πίκφορντ και ή Σίρλεϊ Τεμπλ δεν φαίνεται να έχουν άλλες μανιές εκτός από εκείνη... των ρομμάτων. Και ασχολούνται με τις επιχειρήσεις τους σαν «μπίζνες-γούμμεν».

Η «Βασιλίσα» του πάγου είναι μέτοχος σε πολλές επιχειρήσεις ξενοδοχείων. Η Ίρεν Ντάν ενδιαφέρεται για τα πετρέλαια και μετέχει σε πολλές επιχειρήσεις πετρελαιοπηγών. Η Μαίρη Πίκφορντ μετέχει σε παντός είδους επιχειρήσεις: ξενοδοχεία, καταστήματα τροφίμων, εργοστάσια κονσερβών κτλ. Και ή «μικρή» Σίρλεϊ Τεμπλ παίζει στο χρηματιστήριο από την εποχή των δεκαπέντε χρόνων της...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ
Ιστορίες
ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΟΙ ΣΤΡΙΓΓΛΕΣ
που έγιναν άρνόκια

Ήταν δυο άντρώγυνα. Χαρίλαος-Λέλα το ένα, Λεωνίδα-Χριστίνα το άλλο. Μεταξύ τους το καθένα τα πήγαινε καλά, όσο καλά μπορεί να τα πάη ένα άντρώγυνον, όπου και ή γυναίκα έχει δική της γνώμη κι' επιμένει σ' αυτή με πείσμα. Πριν παντρευτούν, είχαν αναγνωρίσει, σαν λογικοί άνθρωποι ότι μπορεί να διαφωνούν σε μερικά ζητήματα της καθημερινής ζωής και να έχουν διαφορετικές αντιλήψεις. Αλλά θα έλυναν αυτά τα ζητήματα με ήσυχη πολιτική των αμοιβαίων υποχωρήσεων. Στο ένα θα υποχωρήσει εκείνη, στο άλλος εκείνος κι' έτσι θα περνούσαν βίον ανέφελον. Ως τότε βέβαια μόνον ο εκείνος του κάθε ζευγαριού υποχωρούσε πάντα, γιατί, εδώ που τα λέμε, αμοιβαίες υποχωρήσεις αυτό άκριβώς θα πη. Να περνά του ένος και να υποχωρή ο άλλος. Μόνο που αυτός ο άλλος είναι πάντα ο ίδιος. Σιγά - σιγά, χωρίς να το καταλάβουν, οι δυο άντρες είχαν αφήσει όλες τις πρωτοδουλίες στις γυναίκες τους. Κι' αν καμιά φορά έπαυαν το θάρρος να προβάλλουν καμιά δική τους γνώμη, έβλεπαν πως ή γνώμη αυτή είχε τόση δύναμη, όσο κι' ένα σπέρμα στον άνεμο. Αλλά είχαν συνήθει...

Πρέπει να πούμε και πως τα δυο αυτά άντρώγυνα είχαν συνδεθεί με στενή φιλία. Έξ άλλου έμεναν και στο ίδιο σπίτι. Στο πρώτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας ο Χαρίλαος και ή Λέλα, στο δεύτερο ο Λεωνίδας και ή Χριστίνα. Έβγαναν μαζί τα βράδια και πήγαιναν, φυσικά, όπου ήθελαν οι γυναίκες τους. Και ήταν να βγούν κι' αυτή την Κυριακή. Οι δυο γυναίκες είχαν συνεννοηθεί.

— Την Κυριακή θα πάμε στο θέατρο! είπε ή Λέλα στο Χαρίλαο και ή Χριστίνα στο Λεωνίδα. — Σε ποίο θέατρο θέλετε να πάμε;

— Ένα οποιοδήποτε θέατρο! Αυτή τη λεπτομέρεια την άφηναν στους κυρίους. Είχαν λοιπόν, κι' αυτοί μία πρωτοβουλία.

— Τι λές, πάμε στο «Βασιλικό»;

— Είμαι πουντιασμένος άπόψε, ρε Άποστόλη, και θα μείνω στο σπίτι, να ρίξω μερικά πατηρία!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Είμαι πουντιασμένος άπόψε, ρε Άποστόλη, και θα μείνω στο σπίτι, να ρίξω μερικά πατηρία!... (Του Β. Χριστοδούλου)

...και να την πάρει. Έχει απόφαση να τη δώσει. Γι' αυτό φαίνεται κρατάει κι' ένα πιστόλι στο χέρι, και δίνει τὸν ἀέρα δεξιά κι' αριστερά.

—Όπου μένουν, οἱ δύο τους μέρα, εκείνη τοῦ μπαίνει στὰ νερά, ἐκείνος αμύνεται καὶ ἐπιτίθεται, με λόνια βέβαια, αὐτὴ τὴν φορά. Τέλος ἔχουν παντρευτεί. Καὶ τότε περπατοῦν μόνο τὸ δικό του. Τὴ γνώμη τῆς Κατερίνας αὐτὴ τὴν παίρνει στὰ σοβαρά, ἔστω καὶ μὴ φορὰ. Αὐτὰ θὰ γίνῃ. Καὶ γιὰ τὴν τῆς βία καὶ καταλάβει με τὴν ἄνθρωπο ἔχει τὴν καὶ, τὴν φορτῶναι στὸ ἄλογο χωρὶς αὐτὴ νὰ θέλῃ, τὴν πάει στὸ σπίτι του, δένει καὶ κλωτσοῦν τοὺς ὑπέρθετες, ἀναποδογυρίζει τὸ τραπέζι με τὸ φαί, τὴν ἀφήνει ἱστοκὴ καὶ δὲς του ἀγοισφωφάρει καὶ τὸ μαστίγιο νὰ σφυραγὶ πότε σὲ πλάτες, πότε στὸν ἀέρα. Ἡ στρίγγλα καταλαβαίνει ὅτι βόηκε τὸν ἀνθρώπο τῆς, δοκιμάζει νὰ φέρῃ μὴ τελευταία ἀντίσσει καὶ στὸ τέλος βάζει τὸ κεφάλι κάτω καὶ ὑποτάσσεται στὸν ἀσθέντη της. Κι' ὅτι λέει αὐτός, αὐτὸ εἶναι. Κιτταδε τὸν ἥλιο! λέει αὐτὴ σὲ μὴ στιγμή. Δὲν εἶναι ἥλιος, εἶναι φεγγάρι, λέει αὐτός, ἐνῶ εἶναι ἥλιος. Καὶ σφυραγὶ τὸ μαστίγιο. Μάλιστα, φεγγάρι εἶναι. —Οχι, δὲν εἶναι φεγγάρι, ἥλιος εἶναι. Μάλιστα, ἥλιος εἶναι. Τῆς δείχνει ἕνα γέρο ἀρχοντα. Εἰ-μαστίγιο. Μάλιστα, γυναίκα εἶναι, γυναίκα, ἀφού εἶναι ἀντράς; Γυ-ναίκα εἶναι! Καὶ δὲς του με τὸ μαστίγιο. Μάλιστα, γυναίκα εἶναι. —Οχι, βέβαια εἶναι, ἀσθέντη μου. Πάει, τελειώσε. Ἡ στρίγγλα ἐν-ει ἀντάει καὶ παρὰ νῦν μάλιστα, καθώς μας τὸ δείχνει τὸ φινάλε τῆς ἀσθέντης κωμωδίας.

—Ο κόσμος χειροκροτεῖ, οἱ ἡθοποιοὶ χαίρουσι, ἡ αὐλαὶ κλεί-ναι. Τὸ διδακτικὸν ἔργο τελειώσε. Καὶ τὰ δύο ζευγάρια φεύγουν γιὰ νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τους.

Οἱ δύο γυναίκες εἶναι εὐθήμες καὶ σχολιάζουν τὸ ἔργο πού εἶ-δαν. Οἱ δύο ἀντρες ὅμως εἶναι συλλογισμένοι, σὰν κάτι σοβαρὸ νὰ τοὺς ἀπασχολῇ, σὰν ἕνα και-νουργίος κόσμος ν' ἀνοίξει μπρο-στὰ στὰ μάτια τους. Κι' ἕνα πο-νὴρὸ χαμόγελο πού ἀνδρίζει στὰ γ-γίλη τους, δείχνει πῶς οἱ δύο αὐτοὶ σύζυγοι ἔχουν πάρει μὴ με-νὴ ἀπόφασι καὶ περιμένουν ὡ-ρα νῦν ὥρα νὰ τὴν βάλουν σὲ πρῆξι.

Μάλιστα, χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὁ Χαρίλαος κι' ὁ Λεωνίδας ἔχουν καταλήξει σ' αὐτὴ τὴν ἠρωικὴ ἀπόφασι. Νὰ δαυσούν τις στούλες. Πῶς ὁ Ὀρτέντιος, δηλαδή; Πῶς ἔξυ-πιος ἦταν ἀπ' αὐτοὺς; Φαντάσου! Τὸ πρῶνον νὰ εἶναι τόσο ἀπλό κι' εὐκόλο καὶ νὰ μὴ τὸ σκε-φτοῦν ἑρσὸν καιρὸ. Ἀε πᾶμε σπι-τι καὶ θὰ ἴδῃς!

Καθὼς ἀνδραίνον τις σκάλες τοῦ πρώτου πατώματος καὶ λένε τις κολληγύτες, ὁ Χαρίλαος κλεί-νει ποινὰ τὸ μᾶτι στὸ Λεωνίδα κι' ὁ Λεωνίδας στὸ Χαρίλαο. Χα-μογελοῦν, μάλιστα, με σημασία. Εἶναι μὴ βουδὴ συνειδήσι, πού θέλει νὰ πῇ:

—Ἐν τάξει! Ζήτω ὁ Ὀρτέν-τιος!

Καὶ τὰ δύο ἀνδρόγυνα χωρίζον-ται γιὰ ν' ἀποσυρθοῦν στὰ ἰδιαί-τερά τους διαμερίσματα.

★

Σκηνὴ πρώτη: Ὁ Χαρίλαος ἀ-νοίγει καὶ περνάει πρῶτος. Καὶ μὴν καὶ ἡ Λέα, δίνει μὴ ἀντα-κλῶναι κλωστικὴ τῆς πόρτας πού κάνει τόσο θόρυβο, σὰν νὰ εἶναι σεισμός.

—Τι σ' ἐπιάσε; ρωτᾷ ἡ Λέα.

—Ἐστὶ μ' ἀσθένει! ἀπαντᾷ ὁ ἀντράς ἐκείνος. Κι' ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός ἐστὶ θὰ τις ἀνοίγῃ καὶ θὰ τις κλείνῃ τις πόρτες. Με κλω-τοῖς.

Σκηνὴ δεύτερη: Στὸ ἀπάνω πάτωμα. Ὁ Λεωνίδας δὲν κλείνει με κλωστικὴ τὴν πόρτα. Ἰσα-ἴσα πού εἶναι πολὺ εὐγενικός καὶ χα-μογελοῦν. Πάει ὁμοῦ κατ' εὐ-θείαν στὸ κρεβάτι. Ἐπὶ αὐτὸν ὅ-πως εἶναι καὶ τὰ ρούχα καὶ βάζει φωνὴ στὴ γυναίκα του:

—Χριστιανισσά!...

—Τι τρέχει;

—Ἐλεῖ! δῶ! Ἀμώσως.

Ἐκείνη μπαίνει σὴν κρεβάτιο-

κάμαρο καὶ βλέπει τὸν ἀντρά της ἔσπλωμένο, νὰ σηκώνῃ τὰ πόδια του πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ νὰ τῆς λη προστακτικὰ:

—Βγάλε μου τὰ παπούτσια!

—Τι εἶπες;

—Βγάλε μου τὰ παπούτσια, εἶπα! Κι' ἀπὸ τὸν πόδα μὴς ἔρχο-μαί, θὰ τρέχῃς ἀμέσως νὰ μοῦ τὰ βγάξῃς! Τι με κιντᾷς ἐστὶ! Κά-νε γρήγορα, πού νὰ πάρῃ ὁ διά-λος νὰ πάρῃ!

Ἐδῶ γίνεται διάλειμμα δέκα λεπτῶν. Σ' αὐτὸ τὸ διάλειμμα κι' ἀπὸ τὰ δύο διαμερίσματα ἀκού-γονται ξεφωνητὰ καὶ θόρυβοι παν-τός εἶδους. Πράγματα πού πετιοῦν-ται καὶ σπᾶνε. Οἱ ἄλλοι εἰσὶ καὶ βγαίνουν ἀήσυχαι σὲς πόρτες τους καὶ στήνουν τ' αὐτὴ. Τι νὰ τρέχῃ; Συζυγικὰ καυγάδες σὰν πῶς ἡσυχὰ διαμερίσματα τῆς πολυ-κατοικίας:

Σκηνὴ τρίτη: Ἡ πόρτα τοῦ πρώτου διαμερίσματος ἀνοίγει βί-σια κι' ἕνας ἀνθρώπος βγαίνει ἔξω τόσο ἀπότομα, σὰν νὰ τὸν πέταξαν με κλωστικὴ. Τὰ μαλλιά του εἶναι ἀνακατεμένα, τὸ σακάκι του εἶναι σπασμένο, ἡ γραβάτα του ἔχει πᾶει σὴν πλάτη. Τὸ ἔνα του μᾶτι εἶναι μαυρισμένο. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἀντρες γυναικείας φωνές:

—Ἄει στὸ διάλο! Ἡλῆθι!...

—Ὁ Χαρίλαος κάθεται στὸ σκα-λοπατὶ καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκεν-τρώσῃ τις ἐντυπώσεις του. Ἀλλὰ δὲν προσβαίνει. Γιατί ἀκούει ἔξω-φονικὰ καὶ τὴν ἀπάνω πόρτα ν' ἀ-νοίγῃ με θόρυβο καὶ βλέπει ἕναν ἄλλον ἀνθρώπο νὰ παίρνῃ κου-τροβουλῶντας τις σκάλες. Κι' ἀ-κούει μὴν ἄλλη χαριτωμένη φῶ-νὴ νὰ τὸν συνοδεύῃ:

—Πάρε καὶ τὰ παπούτσια σου! Κτήνος!

Καὶ δὲς παπούτσια διασχίζουν τὸν ἀέρα τοῦ διαδρόμου καὶ πέ-φτουν στὸ κεφάλι τοῦ Λεωνίδα.

Τώρα κάθονται καὶ οἱ δύο ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο. Κιτταζόν-ται στὰ μάτια.

—Τὸ δεξί σου μᾶτι εἶναι πρι-σμένο! λέει ὁ Λεωνίδας στὸ Χα-ρίλαο.

—Κι' ἐσένα τὸ ἀριστερό!

Μένουν γιὰ λίγο συλλογισμένοι. Ἐπειτα ὁ Χαρίλαος λέει στὸ Λε-ωνίδα:

—Σὰν νὰ μὴ τὰ λή καλὰ ὁ Σαίξπηρ!

—Δὲν εἶν' αὐτὸ! ἀπαντᾷ ὁ Λεωνίδας, ὁ Σαίξπηρ καλὰ, τὰ λέει. Ἀλλὰ ὁ Ὀρτέντιος ἔκανε αὐτὴ τὴν ἱστορία τὴν πρώτη βρα-δίᾳ τοῦ νόμου καὶ πρὶν ἀκούει. Ἐμεῖς καθυστέρησαμε πέντε χρό-νια!

—Φαίνεται τὸ «Βασιλικὸ Θέατρο» ψιθυρίζει κουνώντας τὸ κεφάλι του ὁ Χαρίλαος. Ἐπρεπε νὰ εἶχε παί-ξει αὐτὸ τὸ ἔργο πρὶν μερικὰ χρόνια.

—Νὰ σοῦ πῶ Χαρίλαε. Αὐτὸ τὸ ἔργο παίζεται τρεῖς αἰῶνες. Τυ-χεροὶ ὅσοι τὸ βλέπουν ὅταν πρέ-πει...

—Καὶ τώρα τί γίνεται;

Εἶπαν διάφορα σχέδια. Κι' ὁ-ταν πέρασε λίγη ὥρα σηκώθηκαν κι' οἱ δύο, ἀνέβηκαν σὲς πόρτες τους καὶ χτύπησαν δειλὰ-δειλὰ καὶ διακριτικὰ.

—Ἐπιτρέπεται;

—Ποιὸς εἶναι; ἀκούγεται ἀπὸ μέσα.

—Ὁ Ὀρτέντιος, πού θέλει νὰ κητήσῃ συγγνώμη!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

☼

Συνητηρί - μπρᾶσελῆ

Ἐπειτα ἀπὸ 5 ἐτῶν μελέτες καὶ προσπάθειες, ἕνας ἑλβετὸς ὠρολογιοποιὸς, κατ' ὀνόματι ὁ φράντς ἕνα συνητηρί τοῦ χρο-νίου, πού ὑπάρχει ἅπῃ στὸ ἐμ-πόριο με τὸ ὄνομα «κρόκετ». Πρόκειται γιὰ ἕνα συνηθισμένο ρολογάκι μπρᾶσελῆ πού παρά-γει τὸν ἀσπένιο ἥκο ἕνας κου-δουνίσματος χάρις σ' ἕνα χαλὸ, ὀθινό «ἀντικείμεν», τρυπημένο ὅ-πως τὸ βιολιό. Χτυπᾷ σὴν ὠρι-σμένη ὥρα καὶ ἐπὶ νῦν ἀκό-μα κι' ὅσοι κοιμούνται βαρῶν. Ἐπίσης με τὸ κουδούνισμα του μπορεί νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κάτο-χό του ὅτι ἔφτασε ἡ ὠρισμένη ὥρα γιὰ μὴ δουλεῖται, ἕνα ραντεβού του, κλπ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 199

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ἀρχαγγέλος.— Ἀρχαῖος ποιητής.
- 2) Μουσικὸ ὄργανο.— Ὑδατο.
- 3) Κάτι πού μόνο τὸ κράτος μπορεῖ νὰ ἐκδίδῃ.— Ἐπίρρημα: πολὺ γρήγορα.
- 4) Ὑπολοιπα (δὴμ.).
- 5) Ἀπαρτοῦν τοὺς ἀστυνομικούς (καθαρ.).— Ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα.

ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ

- 6) Ποσοτικὴ ἀναφορικὴ ἀντι-νῆσι (οὐδ. πληθ.).— Προξενεῖ συνήθως φοδερὲς καταστροφές.
- 7) Σημείον τῆς ἀριθμητικῆς.
- 8) Προτρέπει.— Κράτος τῆς Ἀπῶ Ἀνατολῆς.— Σύννορα.— Τελικός συνδέσμος.
- 9) Ὑποζύνιον.— Νηοὶ τοῦ Αἰ-ναίου.— Πολεμικὸ δῆγμα.
- 10) Ὑποθετικόν.— Ἀρθρο (πληθ.).
- 11) Ὑποθετικόν.— Ὁ Μπράιν: ἀσθητὴ τῆς θῆνης.— Τίς ἐπε-ξερραζόνται οἱ βιομηχανίες (καθ.).
- 12) Ἀρθρο.— Ὑπόγειος θολω-τὸς διάδρομος.— Εὐρωπαϊκὴ πρω-τεύουσα.— Ἐξπ.
- 13) Ἐδαφικὴ ἀνωμαλία.— Νηροπῆ.— Μουσικὸς ὄρος.
- 14) Ρωμαιοὶ στρατηγὸς καὶ κατακτητὴς.— Ἐφθῶς.
- 15) Νηοὶ τῆς Μολαΐας (γεν.).
- 16) Βαθμὸς σὴν ἀεροπορία.— Μετρικός πούς τῶν ἀρχαίων (οἰτ. πληθ.).
- 17) Ἀναφορικὴ ἀντινῆσι.— Φρέσκια.
- 18) Τιμωρεῖται ἀπὸ τὸν νόμο.— Δὲν εἶναι εὐχάριστος σὴν νεύσει.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ποτὸ τῶν θεῶν.— Στερεῶ-ναι τοὺς ὕλοπινάκας σὴν θέσι τους.
- 2) Ἀντῆλες.— Προστακτι-κὴ τῶν παραπομπῶν.
- 3) Γεωμετρικὸ σῆμα.— Κοι-νὰς λέγεται πρῆξιμο.
- 4) Βυζαντινὴ νότα.— Μάρκα αυτοκινήτου.— Σύμφωνο εἰς δι-πλοῦν.
- 5) Φάντασμα.— Σκόνη.— Βρί-σκονται κοντὰ στὸ θεό.
- 6) Λέξις πού θὰ βοήθῃ σὲ πολλὰ στρατιωτικὰ παραγγέλμα-τα.— Αἰνυπτικὴ θεότης.— Τέ-τοις εἶναι ἡ Γκάμπο.— Τὰ νῶμα-τα αὐτὰ βόσκονται μὲς σὴν «κακία».
- 7) Ἀπὸ τὰ κυριώτερα οπλάκνα

μας (καθ.).— Ἀριθμητικόν.— Ἀρ-θρο.— Τοῦ αὐτοῦ μενέδους (πληθ.).

8) Νότα μουσικῆς.— Μερικὲς (ἀρχ.).— Μεγάλη νιορτή.— Κτη-τικὴ ἀντινῆσι.

9) Ὁ ὁπίος.— Μέτρον βάρους.— Ἐπαναλαβανόμενον σημαίνει τραῦμα σὴν γλώσσα τῶν παι-διῶν.

10) Ἐχει ζωή.— Ὀγκώδες βι-γνώματα.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ τὴν Ἑλλάδα

Νικόλαος Σπηλιάδης

Αὐτὸς ἕνας Τριπολιτσιώτης πρωθυ-πουργός, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους. Γεννήθηκε σὴν Τριπολιτσᾷ στὰ 1785 καὶ πέθανε στὸ Ναύπλιον (1867) σὲ ἡ-λικία 82 ἐτῶν.

Μικρὸ παιδάκι ὅταν ἦταν ἔμαθε τὰ πρώτα γράμματα στὸ Ἄργος. Κι' ἔ-πειτα ἔκαμε ἀνώτερες σπουδὲς σὴν Πό-λῃ ὅπου καὶ ὑπῆρξε ἀρίστος σπουδα-στής σὴν Μεγάλῃ Σχολῇ τοῦ Γένους.

Τὸ περιεργότερο ἐπείσοδον τῆς ζωῆς τοῦ Σπηλιάδου, σὴν νεότητά του, ἦταν τὸ ὅτι ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ κι' ἐ-σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος.

Ἀς διηγηθῶμε, λοιπόν, τὴν δραμα-τικὴ αὐτὴ περιπέτειά του: Πρὸ τοῦ ἀ-γῶνος τοῦ Εἰκοσίου, ὁ Σπηλιάδης ἀρ-χισε νὰ κατηχηταί σὴν Φιλικῇ Ἐται-ρείᾳ, ἀπ' τὸν Σκουφά. Ὅταν ὅμως, προ-χώρησαν σὲς συζητήσεις, φύσει φιλο-περίεργος καὶ ἐρευνητικὸς καθὼς ἦταν ὁ Σπηλιάδης, ἀρχισε νὰ ρωτᾷ λεπτο-μερῶς τὸν ἐπιφανέστατο Φιλικὸ γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς Ἐταιρείας. Ὁ Σκουφᾶς τότε, σταμάτησε τὴν κατήχησι κι' ἀποφύγε νὰ τὸν ὀρκίσῃ. Ἐμεινε ἔτσι τὸ πρᾶγμα, γιὰ κάμποσον καιρὸ.

Ἀργότερα ὅμως, ἡ Φιλικὴ Ἐ-ταιρεία ἀρχισε νὰ θριαμβεῖ. Ὁ Σπηλιάδης μετανόησε τότε γιὰ τις ἐπιμονὲς ἐρωτήσεις του στὸν Σκου-φά κι' ἀρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται ζωη-ρά, γιὰ τὴν Ἐταιρεία. Ρωτοῦσε τὰ καταλλήλοτερα πρόσωπα γι' αὐτὴ καὶ ζητοῦσε νὰ δράσῃ σὲς κόλ-πους της. Καὶ γιὰ μὴ στιγμή τοῦ δόθηκαν ὠρισμένες ὑποσχέσεις, πού δὲν ἐκπληρώθηκαν ὅμως.

Τότε, λοιπόν, μετὰ τὴν θανατι-κὴ καταδίκη τοῦ Γαλᾶτῃ καὶ τοῦ Καμαριανοῦ ἀπ' τὴν Φιλικῇ Ἐται-ρείᾳ, τὸν γεννήθηκε ὑποψία ὅτι κα-ταδιώκεται κι' αὐτός, καὶ τοῦ γεν-νήθηκε ἡ ἐπιμονὴ ἰδέα ν' αὐτοκτο-νήσῃ. Ἦθελε, ὅμως, ν' ἀποφύγῃ τὸ θόρυβο γύρω ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ καὶ διέδωσε ὅτι φεύγει ἀπ' τὴν Πόλιν γιὰ τὴν Μασσαλία, γιὰ νὰ πᾶ κατόπιν ἀπὸ ἐκεῖ σὲς Σπέτσες.

Μπήκε σ' ἕνα καράβι πού ἔφευγε γιὰ τὴν Τεργέστη, μὰ «σκῶλωσε» σὴν Ἀγκῶνα. Μέσα στὸ καράβι ἀκούει ἡ τοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούει ἐκφράσεις ὑποπτες. Φαντάζεται ὅτι ἐπιβουλεύονται τὴν ζωὴ του. Καὶ τότε ἔξαλλος ὁ ἀγνὸς καὶ ἀ-δόλος αὐτὸς πατριώτης ἀνεβαίνει σὲς κατὰστρωμα βασιανόμενος ἀπ' τὴν τυραννικὴ αὐτὴ ὑποβολή, πού ἐμοιαζε σὰν μανία καταδιώ-ξας, βγάλε τὸ πιστόλι του, τὸ βάζει στὸ στόμα του καὶ πυροβο-λεῖ!

Νὰ πῶς περιγράφει, ὁ ἴδιος, τὸ γεγονός με λίγα λόγια: «Τὸ πρῶ-τὸ 29 Ἰανουαρίου 1821, προσε-κλήθην ἀπὸ τὴν πόλιν (Ἀγκῶνα) εἰς ἱερὰς καὶ ἐσφαλὲν ἀγίασμον εἰς τὸ πλοῖον. Τότε, ἀφού ἡσπασθὴν τῶν ἀρχόντων Λειψάνων καὶ τὸν Σταυρῶν, ἀνέβην εἰς τὸ κατὰστρω-μα, ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν Οὐρανόν, παρεκάλεσα τὸν

Ὁ Σπηλιάδης, φοροῦσε φουστανέλλα. Εἶχε ἐμφανιστὴν ἀπὸ τὴν ἑλπίδα. Ἐλπίδα καὶ σὲ κανένα ἀπ' τοὺς ξένους δὲν ἔδιδε τὴν ἐν-ὕψωσι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπισημοτάτου προσώπου. Ἐστὶ ἀ-πλὰ ντυμένος τοὺς ἐδέχετο ὅλους ὅταν, μὴ μέρα, σὲ μὴ δεξίωσι πού δόθηκε στὸ κυβερνητικὸ μέγαρον τοῦ Ναυπλίου, (σ' αὐτὸ ὑπῆρχε καὶ ἡ κατοικία τοῦ Κυ-βερνήτου τοῦ δεύτερο ὀφθο) ὁ Γάλλος ναύαρχος Λαλᾶν πού εἶδε γιὰ πρώτη φορά τὸ Σπηλιάδην μαζί με τοὺς ἄλλους ὑπουργούς καὶ τὸν ἀκούσε νὰ μιλῇ γαλ-λικά, πλησίασε τὸν Κυβερνήτη καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἡσυχὸς τύπος αὐτός, ἐκεῖ, ὁ χωρι-κός, ἐξοχώτατε! Ποιὸς νᾶνε ἀραγε;

—Ὁ Καποδίστριας χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Αὐτὸς ἐκεῖ, πού βλέπετε, κύριε ναύαρχε, εἶναι ὁ πρώτος γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας. Ὅπως ξερετε καλύτ' ἀ-πὸ μένα, τὸ ἐνδομὰ δὲν κάνει τὸν ἀν-θρώπο. Ἀντιθέτως, μάλιστα!

Ὁ Σπηλιάδης, καθὼς ἔλεγε, φοροῦσε φουστανέλλα ὅχι μόνο γιὰ τὴν τὸ ἐ-θνικὸ ἐνδομὰ ἀλλὰ γιὰ τὴν ἡθελὲ νὰ ὑπο-στηρίξῃ τὴν ἐγχώριον βιομηχανία!

★

Στὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν πού ἐργάστηκε ὡς πρώτος γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας (1828-1831) ὁ Σπηλιά-δης, δὲν ἔπαυε ν' ἀσχολεῖται καὶ με τὰ γράμματα.

Συνέγραψε, τότε, τ' ἀπομνημονεύμα-τά του ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τῆς ἀνε-ξαρτησίας καὶ μετέφρασε ἀρκετὰ γαλ-λικά φιλολογικὰ ἔργα, μεταξὺ τῶν ὁ-ποίων κι' ἕνα ταξίδι τοῦ Σατωμπριᾶν σὴν Ἑλλάδα.

Μετέφρασε ἐπίσης καὶ τὸ σύγγραμ-μα τοῦ Μπινιὸν «Κοινοβουλία καὶ Λοσι» κι' ἔστειλε ἕνα ἀντίτυπο τῆς μεταφρά-σεως στὸν Κοραῖ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀ-παντητικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Σπη-λιάδην εἶναι ἀρκετὰ χαριτωμένη:

«Κύριε Σπηλιάδη. Τὴν ἐπιστολήν, συ-νωδευμένην μετὰ τῶν σου ἑλᾶς καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ τὴν ἐπιστολήν μόνον ἀνέγνωσα. Τὴν δωρημένην μεταφρά-σιν ἐβάλεσα εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ὁμονε-μῆς, ἐδρεθέντα κατὰ τύχην εἰς τὸν οἶ-κόν μου, ὅταν τὴν ἔλαβες. Αὐτὸς τὴν ἐβά-λεον εἰς δεύτερον ἄλλον ἀπὸ τοῦτον ἐπέρασεν εἰς τρίτον καὶ καθέξῃς δὲν ἤθελ' εἰς πόσον» ὅθεν περιέμω νὰ πληρώσῃ τὴν περιόδον της, ἵνα τὴν ἀναγίσκω κι' ἐνῶ ἴα.

★

Ὁ Σπηλιάδης, στὸν καιρὸ τοῦ Ὀθωνος, ἔμεινε φτωχὸς καὶ δὲν ἀ-νακατέθηκε καθόλου σὲς κοινὰ, γιὰ τὴν ἐπίστευσε τὸ ἐλεύθερο κοινο-βουλευτικὸ πολίτευμα.

Ἐλεγε δὲ ὅτι ἡ δημοσία ὑπηρε-σία δὲν ἦταν μέσον χρηματισμοῦ ἀλλ' ὑποχρεωτικὸς φόρος ἐργασίας τῶν πολιτῶν πού ἐπρεπε νὰ συντη-ροῦνται μόνον ὑπὸ τῆς Πολιτείας.

Οἱ σύγχρονοί του θαύμαζον τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρα του. Ἦταν ἀληθινὰ, ἕνας ἀνθρώπος σπάνιος, ὁ αἰσῆτος τῶν Ἑλλήνων.

Πεινούσαν, κυριολεκτικὰ, τὰ παι-διὰ του ὅταν ὁ Ὄθων τὸν κάλεσε στὸ Παλάτι καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ πληροφοροῖμαι ὅτι εἶσαι ἐντιμὸς ἀνθρώπος καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ διορίσω γερουσιαστήν. Ἀλλὰ ἐ-πιθυμῶ νὰ ὑποστηρίξεις τὴν Κυβερ-νήσι μου, δηλαδή τὰ νομοσχέδια της!

Ὁ Σπηλιάδης ἀπάντησε:

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἐὰν τὰ νομοσχέδια ἀνταποκρίνονται στὸ συμφέρον τοῦ τόπου!

Ἀργότερα, γιὰ τὸν διάλογο αὐ-τό, ὁ Σπηλιάδης ἔλεγε στὸν ἱω-άννη Φιλήμονα:

—Ἐπρεπε νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορα τί πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ, ὅταν τὴν λέω.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Νικόλαος Σπηλιάδης, ὁ Καποδίστριας καὶ ὁ Γάλλος ναύαρχος Λαλᾶν.

«Ελλειψίς πελατών, αναπαράδιά, άπένγναις»

Θλίψις κι' άπελπισία βασιλεύει στο Μονακό, με τους 17.000 κατοίκους του και τα 370 στρέμματα του έδάφους του. Γιατί το πολυθρύλητο Καζίνο του Μοντεκάρλο, που ό είσπραξις του συντηρούσαν από τόνον καιρό το μικροσκοπικό αυτό «κρατίδιο της όπερέτας», βαδίζει όλοταγώς προς τη χρεωκοπία! Έχει περάσει πιά ό καιρός που άρχιδούκες, πρίγκιπες κι' έκατομμυριούχοι ποντίζαν άστρονομικά ποσά στη ρουλέτα και στο μπακαρά, και που ό διεθνής έμπορος πολεμοφοδίων σέρ Μπαζιλ Ζακάρφ έχασε μονομιάς 1.000.000 φράγκα (200.000 δολάρια της εποχής εκείνης) χωρίς να συγκινηθή καθόλου... Πέρασε άκόμη κι' ή πολεμική περίοδος 1940-43, που όι Ναζίδες άξιωματούχοι κι' άνώτεροι άξιωματικοί έπαιζαν στο Καζίνο τούς καρπούς της ληστείας των ύποδουλωμένων χωρών.

Σήμερα, όι πλούσιοι «Άγγλοι — όι λίγοι που άπόμειναν — δεν μπορούν να πάρουν μαζί τους περισσότερες από 50 λίρες, όταν ταξιδεύουν έξω απ' τη χώρα τους. Το ποσόν δε αυτό έπαρκεί μόλις και μετά βίας για να περάσουν μία βδομάδα στο Μονακό ως περιηγητά, δίχως να παίξουν καθόλου... Έξ άλλου, ή Γαλλική Άστυνομία έχει άρπάξει τούς περισσότερους μεγαλομαραγκορίτες, που πηγαιναν στο Μοντεκάρλο με τίς βαλίτσες γεμάτες πεντοχίλιαρα.

Τό Καζίνο λοιπόν παρουσιάζει τώρα άξιόπληρη κατάσταση... Στην «Ιδιαιτέρα Αίθουσα», τό άδυτό των σούταν όπου μπορούσαν άλλοτε να μπουν μόνον όι βασιλείς του πλούτου της Ευρώπης, έχουν άπομείνει μόνο μερικοί «ψιλικατζήδες», που διατηρούν τό άθεράπευτο πάθος της χαρτοπαιξίας, αλλά δεν έχουν τά μέσα να τό ικανοποιήσουν. Τά κέρδη απ' αυτούς δεν σκεπάδουν καν τά έξοδα του ηλεκτροφωτισμού!...

«Ας μη ξεχνούμε άλλωστε τόν ξεπεσμό των ευρωπαϊκών νομισμάτων... Τό δολάριο ίσοδυναμεί σήμερα με 285 γαλλικά φράγκα ή με 585 Ιταλικές λίρέτες!...»

Ό διευθυντής του Καζίνο Άλφρε Ντελπιέρ — άλλοτε άξιωματικός του γαλλικού Ναυτικού — καταλαβε πολύ καλά ότι μόνο μία γρήγορη μετάγγισις αμερικανικών δολλαρίων θα μπορούσε να σώσει την κατάσταση.

Άκολουθώντας δε τό γνωστό παράδειγμα του Μωάμεθ και τού θρους, θέλησε να πάη τό Καζίνο στους Άμερικανούς, άφού δεν έρχόντουσαν εκείνοι στο Καζίνο! Πράγματι, έστειλε ανθρώπους του να διαπραγματευθούν την ίδρυσι ενός καινούργιου μεγάλου Καζίνο στη Χαβάνα, ή στο Σάν Ντομίνγκο ή στο Μεξικό — πάντως, κοντά στις Ήνωμένες Πολιτείες. Έξ άλλου, σαν άνθρωπος πρακτικός, άποφάσισε να ά προσθέσει στην πατροπαράδοτη ρουλέττα τό μπακαρά και τό σεμέν ντε φέρ, διάφορα παιχνίδια με ζάρια — τί ιεροσυλία! — καθώς και τίς γνωστές αυτόματες «μηχανές στοιχημάτων» με τίς όποιες ξετρελλαινόνται όι Άμερικανοί. Έγκατέστησε μία λίστα ήδη μερικές τέτοιες μηχανές στο Καζίνο, για να χάνουν όι πελάτες, έπειτα απ' τά χαρτονομίσματα, και τά λίγα «ψιλά» από άλουμίνιο που τούς έχουν άπομείνει...!

Άλλά τό Σάν Ντομίνγκο άπάντησε άρνητικά στην πρότασι του Ντελπιέρ, παρ' όδες τίς υποσχέσεις του να δημιουργήσει όνειράδη παλάτια με φαντασμαγορικό διάκοσμο, κήπους, λίμνες, συντριβάνια, μικρογραφίες του Μοντεκάρλο. Η Κούβα και τό Μεξικό δεν έδωσαν θετική άπάντησι, πάντως όμως όι διαταγμοί τους δεν είνε ένθαρρυντικοί.

Έπειτα ό Ντελπιέρ άπευθύνθηκε στον προκατόχου Ρενέ ντε Λεόν, που διηύθυνε τό Μοντεκάρλο στις όδες του, απ' τό 1922 ως τό 1936. Αυτός είχε μυριστή ότι θάφταναν γρήγορα όι άσχημες ήμέρες κι' είχε προτιμήσει να παραιτηθή και να φύγη για την Άμερική, για να εξασφαλίσει τά γεράματά του. Ίδρυσε δε στο Χάλλουουντ τό περιφημο και πρωτότυπο κέντρο «Κήπος του Άλλάχ», που κάνει χρυσές δουλειές.

Όταν λοιπόν ό Ντελπιέρ τό πρότεινε να ξαναγυρίσει στο Μοντεκάρλο, άφού βρή μερικούς πλουσίους Άμερικανούς κεφαλαιούχους διατεθειμένους να γίνουν μέτοχοι της «Εταιρείας Θαλασσίων Λουτρών και Λέσχης Ξένων» (όπως όνομάζεται ή έπιχείρησις του Καζίνο), ό ντε Λεόν γέλασε ειρωνικά κι' άπάντησε ότι δεν γινόταν τίποτε...!

Τότε ό Ντελπιέρ αναγκάσθηκε ν' άπολύσει 350 υπαλλήλους του Καζίνο, ως πρώτη όδοι. Περιέκυψε δε

αίματρά τούς μισθούς των ύπολοίπων, για να τούς αναγκάση να παραιτηθούν. Έτσι, όι «κρουπιέρηδες» — όι καλλίτερα πληρωνόμενοι απ' όλο τό προσωπικό — παίρνουν μόλις 22.000 φράγκα (66 δολάρια) τό μήνα.

Τό μεγάλο Ιδιόκτητο ξενοδοχείο του Καζίνο πωλείται, δίχως να βρισκή άγοραστή. Και τό πολυτελές γιώτ της έπιχειρήσεως, που κοστίζει 30.000.000 φράγκα, θα βγη στο σφυρί! Περσμένα μεγαλεία...!

Άφού πήρε αυτά τά δραστηκά μέτρα, ό Ντελπιέρ διοργάνωσε μία διαφημιστική εκστρατεία. Μοίρασε φωτογραφίες και φυλλάδια σε περιοδικά, γραφεία ταξειδιών, κλπ., για να πείσει τούς Άμερικανούς ότι τό Μονακό είνε Παράδεισος, γή της Έπαγγελίας, με άφθαστες φυσικές καλλονές και με φαντασμαγορικές γιορτές. Φυσικά, στις ρεκλάμες αυτές, δεν γίνεται διόλου λόγος περί χαρτοπαιξίας...!

«Αν δεν επιτύχη κι' αυτή ή προσπάθεια, δεν θ' άπομείνι στους μετόχους του Καζίνο, παρ' ν' αυτοκτονήσουν, όπως άλλοτε όι χαμένοι πελάτες...»

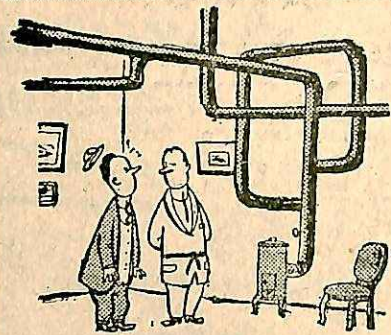
Παραλείψαμε, αλήθεια, να αναφέρουμε ότι τό κατήχημα αυτό του Καζίνο έχει και μία καλή όψη: ότι έχουν σχεδόν λείψει όι αυτοκτονίες. Δεν μεγαλώνει πιά ό αριθμός των τάφων των γνωστών κι' άγνωστων αυτοχείρων, που βρίσκονται σε μία γωνιά του κοιμητηρίου του Μονακό. Άκόμη κι' ό χοροφύλακας που φρουρούσε σ' ένα μέρος λεγόμενον «Πήδημα της αυτοκτονίας», για να έμποδίσει τούς άπελπισμένους να γκρεμίζονται από κεί στη θάλασσα, καταργήθηκε ως άχρηστος «για λόγους οικονομίας».

Τέσσερα μίλια δυτικά του Μονακό, στο παραθαλάσσιο γαλλικό χωριό Μπωλιέ, τά θαλάσσια ρεύματα εξέδραζαν άλλοτε 3 ή 4 πνιγμένους κάθε βδομάδα, με τίς τσέπες του άδειανές. Τώρα όμως είνε ζήτημα αν ή θάλασσα πετάη στην άμμουδιά ένα πτώμα κάθε μήνα...

Η τελευταία πολύκροτη αυτοκτονία ήταν κάποιου Ιταρισινού έπιχειρηματίου, ό όποιος, άφού έχασε ό,τι κι' αν είχε, ρούφηξε ένα ποτήρι σαμπάνια με άρσενικό, φώναζε «Μπάνκο!» κι' έπεσε νεκρός.

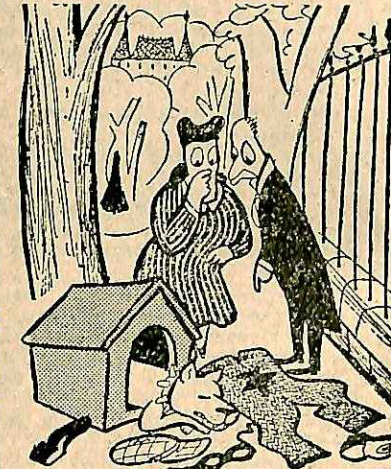
Πεντίχια με... ραδιόφωνα

Όι ψυχολόγοι του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας προσήρμωσαν στα κεφάλια άστρον ποντικών μικρούς ραδιοφωνικούς δέκτες! Με τόν τρόπο αυτό, μπορούν να διαβιβάσουν στον έγκέφαλό τους ωύισχυνα ηλεκτρικά κύματα. Έλπίζουν πράγματι ότι μπορεί ν' αντικατασταθ ή αυτή ή μέθοδος ή γνωστή θεραπεία της τρέλλας με ηλεκτρικούς κλονισμούς. «Αν επιτύχουν τά πρώτα πειράματα στους ποντικούς, θα συνεχισθούν κατόπιν και σε ανθρώπους.

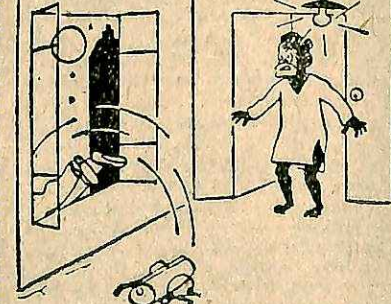
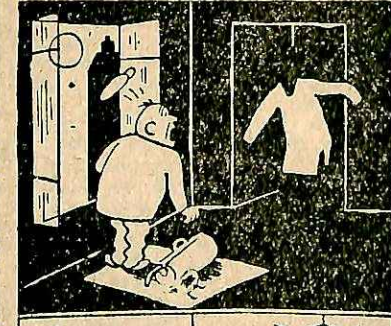
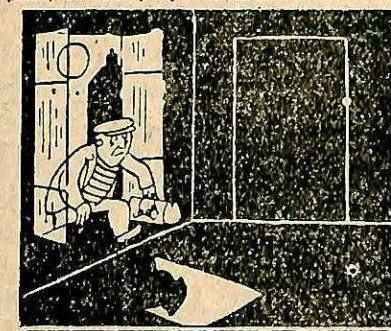

ΕΞΥΠΝΑΔΑ!...

— Μου είπαν πως όι σωλίνες είνε εκείνοι που ζεσταίνουν τό δωμάτιο!...

— Φαίνεται πως πάλι χθές άποτειράθηκαν να μάς κλέψουν!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ο ΜΑΡΚΟΝΙ αυτοκτόνησε ;

Γιά ν' ά μη προδώσει τό μυστικό των ακτίνων του θανάτου

Έχουν περάσει έντεκα χρόνια από την εποχή του θανάτου του Μαρκόνι, που ήταν, αναμφισβήτητα, ένας από τούς μεγαλύτερους σοφούς του είκοστου αιώνας. Κατά την εποχή εκείνη, έκυκλοφόρησαν στο έξωτερικό διάφορες φήμες, που παρίσταναν τό θάνατό του ως μυστηριώδη και άφηναν να ύπονοηθ ή ότι δεν ήταν φυσικός. Άλλ' όι έπίσημοι Ιταλικοί κύκλοι διέψευδαν πάντοτε αυτές τίς φήμες, χωρίς, όμως, από τό άλλο μέρος, να παρέχουν ικανοποιητικές εξηγήσεις για τόν τρόπο με τόν όποιον ό μεγάλος έπιστήμων είχε πεθάνει. Και αυτό άκόμη τό ανακοινωθέν των γιατρών που εξέτασαν τό πτώμα του ανέφερεν ότι ό Μαρκόνι είχε πεθάνει από μία «συμφορησι άπρροσδιορίστου αίτίας».

Έπειτα, ή σιωπή απλώθηκε γύρω στο θάνατο αυτό.

Άλλά, μετά τόν τερματισμό του πολέμου, τό «ζήτημα Μαρκόνι» άρχισε ν' άπασχολή και πάλι τόν Ιταλικό κόλον των παγκόσμιο τύπο.

Σύμφωνα με τίς άποκαλύψεις του Ιταλού δημοσιογράφου Άντρεϊνί, τά γεγονότα που προηγήθηκαν τό θανάτου του Μαρκόνι είνε τά εξής κατά χρονολογική σειρά:

Από τό 1930, άποτελούσε κοινό μυστικό ότι ό Μαρκόνι έκανε διάφορα μυστηριώδη πειράματα μέσα στο εργαστήριο που είχαν εγκαταστήσει πάνω στο γιώτ του «Ηλέκτρα». Καμείς δεν ήξερε τί φύσι αυτών των πειραμάτων. Άλλ' από μερικές άκριτομύθιες συνεργατών του είχε γίνει γνωστό ότι αυτά τά πειράματα πειριστρέφονταν στη χρησιμοποίησι ενός νέου είδους ακτίνων, που είχαν ανακαλυφθή από τό μεγάλον έπιστήμονα.

Κατά τό 1936, ή διεθνής πολιτική κατάσταση άρχισε να παρουσιάζη πολλά άνησυχαστικά σημεία, που εμφάνιζαν ως πολύ πιθανόν τό ένδεχόμενον ενός νέου πολέμου. Ό αίθιστικός πόλεμος βρισκόταν άκόμη σ' όλη την άκμή του και ό έμφύλιος Ισπανικός πόλεμος είχε πάρει σχεδόν τη μορφή και την έκτασι διεθνούς συρράξεως.

Ό Μουσσολίνι άρχισε τότε να καλέ συχνά τό Μαρκόνι στο Παλάτσο Βενέτσια και να έχη μακρές συνομιλίες μαζί του.

Τέλος, στις 12 Ιουνίου του 1936, δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες ένα έπίσημο ανακοινωθέν, που έλεγεν ότι «ό πρόεδρος της Ιταλικής Άκαδημίας Γουλιέλμος Μαρκόνι εξέτελεσε έπιστημονικά πειράματα εξαιρετικής σπουδαιότητας έπιβαίνων ενός αυτοκινήτου, που οδηγούσεν άυτόπροσώπως ό Μουσσολίνι». Τό ανακοινωθέν πρόσθετε ότι τά πειράματα είχαν στεοθή από πλήρη έπιτυχία.

Τά πειράματα αυτά συνίσταντο στο εξής:

Ό Μαρκόνι είχαν εγκαταστήσει μία ειδική συσκευή μέσα στο αυτοκίνητο του Μουσσολίνι. Χάρις σ' αυτή κατάρθωσε να παραλύει τούς κινητήρες όλων των αυτοκινήτων που έτρεχαν πάνω στο δρόμο της Όστρίας και να προκαλέσει τό σταμάτημά των.

Ό Μουσσολίνι, τρέλλος από ένθουσιασμό, μίλησε έπειτα από λίγον καιρό σ' ένα λόγο του για τά «νέα και άσυνανήιστα όπλα» που διέθετεν ή Ιταλία.

Άλλά τά πειράματά του ώδήγη-

σαν πολύ μακριά τόν Μαρκόνι, που δεν άργησε να καταλάβη ότι όι ακτίνες που είχαν ανακαλύψει μπορούσαν όχι μόνον να σταματήσουν τόν κινητήρα ενός αυτοκινήτου ή ενός αεροπλάνου, αλλά και να προκαλέσουν έπίσης τό θάνατο ενός ανθρώπου από μεγάλη άπόσταση. Ήσαν, δηλαδή, αληθινές ακτίνες θανάτου. Άρχισε τότε να διερωτάται αν θάπρεπε να φανερώσει τό μυστικό αυτών των ακτίνων, που θα άποτελούσαν μία τρομακτική άπειλή για την ανθρωπότητα.

Από τη στιγμή αυτή έπαψε να πηγαίνει στο Παλάτσο Βενέτσια. Άντίθετα, άρχισε να έπισκέπτεται πολύ συχνά τόν Πάπα και έμενε πολλές ώρες συνομιλώντας μαζί του. Άλλ' ό Μουσσολίνι έπιέζε διαρκώς τόν Μαρκόνι, που, στο τέλος, δέχθηκε να κάμη ένα δεύτερο πείραμα.

Αυτό τό πείραμα έγινε κατά τίς πρώτες ήμέρες του Ιουλίου του 1937, στην πεδιάδα που απλώνεται κάτω από τά όρη Άλπιαν, κατά τη διάρκεια διαφόρων έπιδείξεων βαρέων άρμάτων μάχης.

Και αυτή τη φορά, ό Μουσσολίνι οδηγούσε άυτόπροσώπως τό αυτοκίνητο μέσα στο όποιον ό Μαρκόνι είχαν εγκαταστήσει τη συσκευή του.

Σε μία στιγμή, τά άρματα «κόλλησαν» κυριολεκτικώς στις θέσεις τους και ήταν άδύνατον να προχωρήσουν. Ταυτόχρονα, εκείνοι που βρίσκονταν μέσα σ' αυτά έχασαν τίς αισθήσεις τους και βυθίστηκαν σ' ένα στιγμιαίο λήθαργο.

Τό πείραμα αυτό ήταν άποφασιστικό. Γιατί είχαν άποδείξει ότι όι ακτίνες του θανάτου μπορούσαν να διαπεράσουν την ισχυρή θωράκισι των τάνκς κατά τόν ίδιο τρόπο όπως και τά λεπτά τοιχώματα των συνηθισμένων αυτοκινήτων.

Στις 10 Ιουλίου, ό Μαρκόνι ξαναγύρισε στο γιώτ του, που ήταν άγκυροβολημένο στο λιμένα του Άντισιο κι' έμεινε εκεί πολλές ήμέρες κλεισμένος στην καμπίνα του. Στις 18, βγήκε στην ξηρά κι' έτρεξε στη Ρώμη, όπου έγινε άμέσως δεκτός από τόν Πάπα σε μακρά άκρόασι.

Στις 19 τό πρωί, συνόδευσε στο σταθμό τη γυναίκα και την κόρη του, που έφευγαν για τη Φλωρεντία.

Τό μεσημέρι της ίδιας ήμέρας, ό μεγάλος έπιστήμων είχε μία βριαστή συνομιλία με τόν Μουσσολίνι, που τό ζήτησε μ' έπιτακτικό τρόπο να παραδώσει τό μυστικό του στο κράτος.

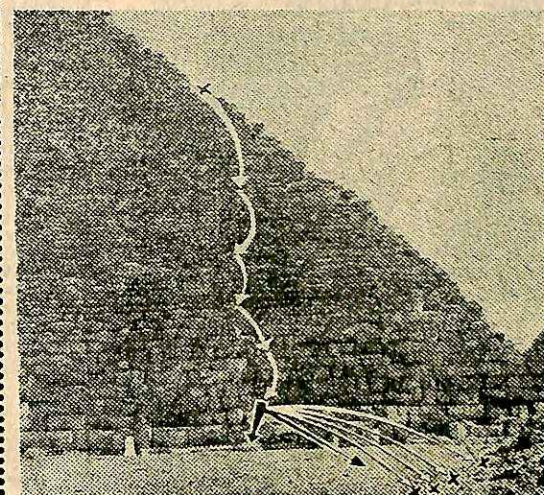
Ό Μαρκόνι έφυγε καταταραγμένος από τό γραφείο του Ιταλού δικτάτορος κι' έτρεξε άμέσως στο Βατικανό, όπου ζήτησε να γίνη δεκτός από τόν Πάπα. Η συνομιλία των κράτησε πολλήν ώρα.

Φεύγοντας από τό Βατικανό, ό Μαρκόνι γύρισε στο σπίτι του και κλείστηκε στο δωμάτιο του. Την άλλη μέρα, ό ύπνρεπτης του τόν βρήκε νεκρό.

Όι γιατροί στο ανακοινωθέν τους μίλησαν για μία «συμφορησι άπρροσδιορίστου αίτίας». Άλλά τό πιθανότερο είνε ότι ό Μαρκόνι, πιεζόμενος από τόν Μουσσολίνι να του παραδώσει τό τρομερό μυστικό του, προτίμησε ν' αυτοκτονήσει.

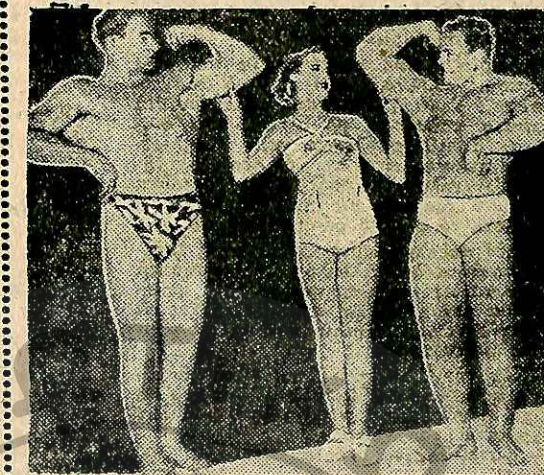
Τό άξιοσημείωτο είνε ότι, μετά τό θάνατό του, δεν βρέθηκε ίχνος της συσκευής του. Ό Μαρκόνι είχαν εξαφανίσει έπίσης και όλες τίς σημειώσεις του τις σχετικές με τίς ακτίνες του θανάτου και τόν τρόπο της χρησιμοποίησεως των.

Αυτή είνε όδρα ή αλήθεια; Καμείς δεν μπορεί να τό βεβαιώση. Πάντως σκοτεινό μυστήριο σκεπάει τό θάνατο του Μαρκόνι, τό όποιο δεν θα διαφωτισθ ή ίσως ποτέ.

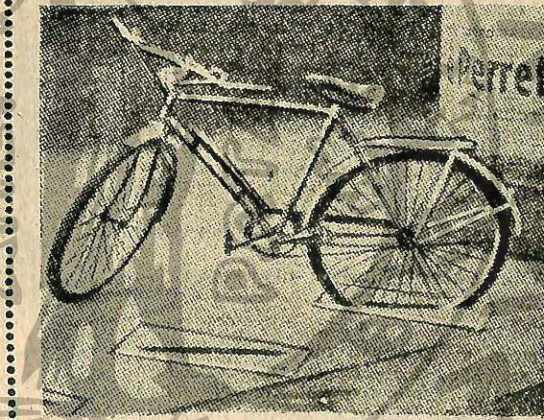
Η ΠΥΡΑΜΙΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Γιά πρώτη φορά στην ιστορία, για άπ' τις 2.300.000 πελώριες πέτρες της Μεγάλης Πυραμίδος του Χέσπος ξεφύνη άπ' τη θέσι της (απ' τό 55ο σκαλοπάτι) κατακλύθηκε από ψηλά κι' έπεσε πάνω σ' ένα Αιγύπτια σπουδαστή που στεκόταν από κάτω. Ό δυστυχιμένος νέος άποκεφαλίσθηκε και πολτοποιήθηκε. Τά όπλα βέλη στην εικόνα μας δείχνουν τη διαδρομή της πέτρας και τό μυσρό τη διευθύνου της πτώσεως του θύματος.

ΚΑΙ ΔΥΟ (ΜΙΣΤΕΡ)

Άκόμη κι' όι Λονδρέζοι κυριεύθηκαν άπ' τη μανία των διανυσμάτων καλλονής κι' έσέλεξαν τελευταίως τόν «Μίστερ Υψηλός» (δεξιά) ένα νέο άμερικανικής καταγωγής ηλικίας 31 ετών. Άριστος ό πρώτος έπιλαχών που πήρε τόν τίτλο «Μίστερ Άγγλος».

ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΔΗΛΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΒΕΤΩΝ

Στά πεδούδια των δρόμων της Ζυρίχης, βιάζει κανείς συχνά άνοινόμενες ειδικές λακούβες μακρόστενες που χρησιμοποιούν για να σπριζώνται τά ποδήλατα όπως δείχνει ή εικόνα μας.

Το χαμένο κόσμημα

Μια ηλικιωμένη και συμπαθητική κυρία έμπηκε στο λογιστήριο της έφημερίδας.

— Παρακαλώ ήθελα να δημοσιεύσω μια μικρή αγγελία.

— Ορίστε, κυρία μου.

— Η κυρία έδωσε την αγγελία που είχε ετοιμάσει: «ΑΠΩΛΕΣΘΗ χθές το απόγευμα μεταξεί Συντάγματος και Ζαπτείου μια γυναίκα καρφίτσα με δέκα μικρά διαμάντια. Έπειδη προκειται περί κειμηλίου, ο ευρών παρακαλείται να την φέρει εις την κυρίαν 'Αγγέλαν Α. οδός Χαρ. Τρικούπη 289 και θ' αμειφθῇ με την αξίαν της».

— Λέτε να βρεθῇ; ρώτησε η κυρία.

— Δεν πρέπει να χέσετε και μεγάλες ελπίδες, απάντησε ο υπάλληλος. Αλλά καμιά φορά τυχαίνει και επιστρέφεται το χαμένο αντικείμενο. Πάντως καλά θα κάνετε να δημοσιεύσετε την αγγελία σας και σε καμιά άλλη έφημερίδα.

— Θα την δώσω σε όλες. Αυτό το κόσμημα έχει μικρή αξία για κείνον που θα το βρῇ. Έγώ όμως δεν θα τόδινα για όλο το χρυσάφι του κόσμου.

— Καταλαβαίνω, κυρία μου.

— Η ηλικιωμένη κυρία πέρασε απ' όλες τις έφημερίδες κι' έδωσε τη δημοσίευσή. Και ύστερα, κουρασμένη, μπήκε στο λεωφορείο και πήγε στο σπίτι της.

Είχε βραδυάσει πιά.

— Η κυρία κάθισε σε μια παλιά πολυθρόνα και παραδόθηκε στους λογισμούς της. Το διακριτικό φως του αμπαζουρ έδινε έναν τόνο μελαγχολικό σε κείνο το δωμάτιο με τα παλιά επίπλα, τις κεντημένες κουρτίνες και το κλειστό πιάνο. Τάχα θα βρισκόταν το κόσμημα που έχασε χθές, στον περίπατό της; Κι' αυτός που θα τόδρισκε θάβλεπε την αγγελία στις έφημερίδες; Και θα είχε την ευγένεια να της το φέρη; Α!... Πόσο πολυτίμο της ήταν αυτό το άσημαντο πραγματάκι. Την έδενε με την πιο εύτυχημένη εποχή της ζωής της, τη μόνη εύτυχημένη. Και τώρα που τόχασε, ήταν σαν να είχε ξεριζωθῇ η καρδιά της.

Κι' οί γλυκερές εκείνες αναμνήσεις ήρθαν ξανά στο νου της...

★

— αναιδίδε τον εαυτό της νέα κι' όμορφη κοπέλλα, έτσι όπως την έδειχνε η παλιά εκείνη φωτογραφία επάνω στο πιάνο. Μεγάλα λαμπερά μάτια, τριανταφυλλένια μάγουλα, μεταξένια μαλλιά κι' ένα κορμί ανάλαφρο...

— Αποκρῆς τοῦ 1915. Τὸ φουαγιέ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, πλημμυρισμένο στὰ φῶτα καὶ στὸν κόσμο. Κέφι, χαρὰ, τρέλλα. Τὸ χαρούμενο πλῆθος στροβιλίζεται στὶς στροφές τοῦ βῆλος. Τὸ καλύτερο μπάλ-μασκὲ τῆς χρονιάς. Μιὰ ἐξαίσια

κολομπίνα στέκεται κοντὰ σὲ μιὰ κολώνα μονάχη, σὰν νὰ τὰχῃ χάσει. Εἶνε ζαλισμένη ἀπὸ τὸ χορὸ, ἀπὸ τὸ λίγο κρασί ποὺ ἤπιε, ἀπὸ τὴ μουσικὴ, ἀπὸ τίς φωνές, ἀπὸ τὴν ἀποκρηάτικη βοή. Σὲ μιὰ στιγμή, σὰν καὶ νὰ θυμᾶται, βγαίνει τὸ καρνεδάκι τῆς καὶ κυττάζει σὲ ποίους ἔχει δώσει τοὺς ἐπομένους χορούς. Ὅπως εἶνε ζαλισμένη, τὰ ὀνόματα χορεύουν στὰ μάτια τῆς. Ξαφνικά, ἕνας τολμηρὸς πιερότος, ἔρχεται κοντὰ τῆς, υποκλίνεται μ' εὐγένεια, τῆς τοίρνει τὸ καρνεδάκι ἀπὸ τὸ χέρι, σβύνει ὅλα τὰ ὀνόματα καὶ γράφει μὲ χοντρά γράμματα: «Ὅλοι οἱ χοροὶ στὸν ἀγνωστὸ πιερότο».

— Εἰναι ξαφνιάζεται. Ἀρχίζουν οἱ πρῶτες στροφές τοῦ βῆλος. Κι' οὕτως καταλαβαίνει πὺς βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ στροβιλίζεται στὴν πίστα, μαζί του. Μὰ τῆς ἀρέσει τόσο αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη ιστορία...

★

— Ἐτρεμε ἀπὸ φόβο κι' ἀγωνία ἡ καρδιά τῆς δύο μέρες ἀργότερα ὅταν, μέσα στὸ κρύο χειμωνιάτικο ἀπόγευμα, ἐπῆγαινε στὸ πρῶτο τῆς ραντεβού. Χίλιες φορές εἶπε νὰ μὴν πάη. Ἀλλὰ καὶ πῶς δυνατό ἀπὸ τὴ θέλησί τῆς τὴν ὁδηγοῦσε στὴ γωνία Κηφισοῦ καὶ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ὅπου ἕνα κλειστὸ ἀμάξι μὲ δύο ἄλογα περίμενε. Ἐνας νέος ποὺ στεκόταν ὀρθίος, σ' ἕνα δέντρο, πετᾶχτηκε κι' ἔτρεξε κοντὰ τῆς. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

— Εἶχα τόση ἀγωνία, μήπως δὲν ἔρθετε!... Ἐλάτε στὸ ἀμάξι.

— Ποῦ θὰ πάμε;

— Ἐνὰν περίπατο.

— Σὲ μιῇ ὥρᾳ πρέπει νάχω γυρίσει. Τρόμαξα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶπα στὸν μπαμπά ὅτι θὰ πῆγαίνα στὴ θεία μου. Καὶ πρέπει νὰ πάω...

— Ἦταν τὸ πρῶτο τῆς ραντεβού. Ἀκολούθησαν ἄλλα. Μιὰ δυνατὴ ἀγάπη ἔνωσε αὐτοὺς τοὺς δύο νέους ποὺ συναντήθηκαν κάποιον βράδυ σ' ἕνα ἀποκρηάτικο χορὸ. Πέρασαν μῆνες, μ' αὐτὰ τὰ τρομαγμένα ροντεβουδάκια στὴν τότε μικρὴ, ἀστυρή καὶ φιλοπερίεργη πρωτεύουσα. Κάποτε ὁ πατέρας τῆς Ἀγγέλας τὰ ἔμαθε. Σκηνὲς καὶ κλείσιμο τοῦ σπιτί. Ἡ Ἀγγέλα κατάρθηκε καὶ πέταξε ἕνα σημεῖωμα στὸ Μίμη. Κι' ἐκείνος ἔκανε ἀμέσως τὸ καθήκον του. Παρουσιάθηκε στὸν πατέρα καὶ ζήτησε τὸ χέρι τῆς κόρης του.

— Τὶ δουλειὰ κάνεις, παιδί μου;

— Ἦρθα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία νὰ σπουδάσω δικηγόρος. Ἐφέτος παίρνω τὸ δίπλωμά μου.

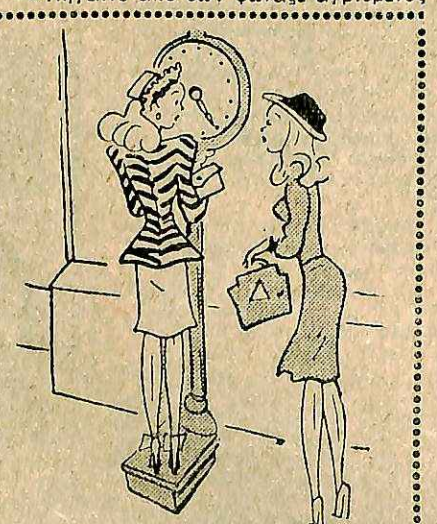
— Τὶ περιουσία ἔχετε;

— Καμιά. Ὁ πατέρας μου πούλησε καὶ χτήματα γιὰ νὰ σπουδάσω.

— Ἐρεῖς ποίαν τὴν κόρη ζητᾶς;

— Μάλιστα. Ἐρῶ ὅτι μὰς χωρίζει μεγάλη ἀπόστασις ἀλλὰ εἰμὶ τίμιος ἄνθρωπος. Ἀγαπῶ τὴν κόρη σας καὶ μ' ἀγαπᾶ.

— Πῆγαίνα ἀπὸ δῶ! φώναξε ἀγριεμένος

— Ὅχι Νίτσα μου, δὲν ἀδυνάτισα μιὰ ὀκιά... Ἀπλούστατα, καθάρισα τὸ καρνέ μου!...

ὁ πατέρας. Καὶ βγάλε ἀπὸ τὸ νου σου αὐτὴ τὴν ιδέα. Καὶ μὴν τολμήσης νὰ ξαναῖδῃς τὴν κόρη μου, γιὰτὶ ἀλλοιμονό σου!...

— Κατέβηκε τὶς μαρμαρίνες σκάλες μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ὅμως, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, κατάρθηκε καὶ συνάντησε τὴν Ἀγγέλα, γιὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Τῆς πρότεινε νὰ κλεφτοῦν. Ἐκείνη τὸ βρήκε καθαρὴ τρέλλα. Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ σταθοῦν πούθενά. Κι' οὕτως ἤθελε νὰ πικράνη τὸν πατέρα της, ποὺ εἶχε ἕνα παιδί μονάχα, αὐτὴν.

— Ἰσως ἔχεις δίκιο Ἀγγέλα. Ὅμως ἔρε πὺς δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ. Καὶ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ δεχθῇς καὶ ἀπὸ μένα. Αὐτὴ τὴν καρφίτσα. Εἶνε ἕνα φτηνὸ κόσμημα, μὰ θέλω νὰ τὸχης γιὰ νὰ μὲ θυμάσαι... Ἀντίο...

— Καὶ χάθηκε ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς. Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ ὁ πατέρας τῆς τὴν πάντρεψε. Τῆς ἔδωσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ νόμιζε κατὰ ἄλλο γι' αὐτὴν. Κι' ἀκολούθησε τὸ δράμα τῆς ζωῆς τῆς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς ἔφαγε στὰ χαρτιά ὅλη τὴν τὴν περιουσία. Ὁ πατέρας τῆς πέθανε κι' ὁ ἄντρας τῆς, χωρὶς νὰ τῆς ἀφήσῃ ἕνα παιδί γιὰ παρηγοριά στὰ γερατιά τῆς. Μόνο χρέη ἔφησε. Κι' ἐκείνη γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζῇ, παραδίδει μαθήματα πιάνου... Μὰ τί τὰ θυμᾶται τώρα ὅλ' αὐτὰ; Ἡ ζωὴ τῆς χάθηκε ἀδίκαια... — Κυρία. Θὰ κρυσάτε.

— Εἶνε ἡ γρηὺς ὑπρέτρια, ἔρημη κι' ἐκείνη στὸν κόσμῳ, ποὺ μένει μαζί τῆς ἀπὸ τότε... Τὴ βοηθαί καὶ τὴν πᾶει στὸ κρεβάτι τῆς νὰ κοιμηθῇ.

★

— Ἄλλο ἀπόγευμα ἕνας ηλικιωμένος κύριος χτυπᾶ τὸ κουδούνι.

— Παρακαλῶ, ἡ κυρία Ἀγγέλα Α.;

— Ἐδῶ κάθεται, λέει ἡ γρηὺς ὑπρέτρια. Πέραστε.

— Ὁ γέρος κύριος περνᾶ στὸ σαλόνι.

— Ἐρχομαι νὰ τῆς φέρω τὸ κόσμημα ποὺ ἔχασε.

— Ἀμέσως, νὰ τὴ φωνάξω! λέει χαρούμενη ἡ ὑπρέτρια. Κυρία Ἀγγέλα!...

— Καὶ ἡ κυρία Ἀγγέλα μπαίνει στὸ σαλόνι. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μένει σὰν ἐγάλμα ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι. Ὅπως κι' ἐκείνος. Ὅσο κι' ἂν ἐπέρασαν τὰ χρόνια κι' ἄσπρισαν τὰ μαλλιά τους κι' ἔσκαψαν μὲ ρυτίδες τὰ πρόσωπά τους, ἀναγνωρίζονται.

— Ἀγγέλα! Ἐσὺ;...

— Κάθονται καὶ τὰ λένε. Ἐκείνος τῆς λέει πὺς βρήκε τὸ κόσμημα στὸ πεζοδρόμιο τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας. Εἶδε τὴν αγγελία στὶς έφημερίδες κι' ἔτρεξε ἀμέσως.

— Καὶ δὲν γνῶρισε τὸ κόσμημα; ρωτᾶ ἡ Ἀγγέλα.

— Ναι. Κάτι μούφερε στὸ νου μου. Ἀλλὰ ὑπάρχουν τόσα ὅμοια κοσμήματα. Ὑστερα, ὅταν διάβασα τὸ ὄνομα ἐνωίωσα κάποιον προαίσθημα. Καὶ νὰ πὺς βῆκε ἀληθινό.

— Τὶ παράξενες συμπτώσεις συμβαίνουν στὴ ζωὴ, ἀλήθεια!

— Ὑστερα εἶπαν τὰ δικά τους. Ξετύλιξαν τὴ ζωὴ τους. Κι' ἐκείνος εἶχε παντρευτῇ στὴν ἐπαρχία ὅπου ἀποτραβήχτηκε. Ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει, μὰ τοῦ χάρισε ἕνα γυιὸ ποὺ τὸν σπουδάζει.

— Κι' ἐσὺ Ἀγγέλα τώρα ζῆς μόνη σου;

— Ναι... Δίνω μαθήματα πιάνου. Εἶνε σκληρὴ ἡ ζωὴ Μίμη. Χωρὶς νάχης καὶ νὰ... Θὰ σὲ ξαναῖδῳ, Μίμη; τὸν ρώτησε ὅταν ἐκείνος ἔφευγε.

— Θάρχωμαι συχνὰ Ἀγγέλα... Τουλὰχιστον, ἀφοῦ δὲν θέλησε ἡ τύχη νὰ παντρευτοῦμε, ἂς γίνουμε δύο φίλοι. Ἐστὼ καὶ ἀργά...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο.Ο.Ο

Ὀνομασία - μηχανή

— Ἐνας λόφος, στὴ Νέα Ζηλανδία, ἔχει τὸ μακροσκελέςτατο ὄνομα «Ταουματακά-κατανγκιχανγκασουαουταματαποκαίβε-νουσικινατάχου». Πὺς σημαίνει, στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν Μασορί: «Ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου ὅπου ὁ Ταυμάτα ποὺ ἀνακάλυψε αὐτὴ τὴ χώρα, ἔπαιξε φλόουτο στὴν ἀγαπημένη του».

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

φαινόταν άνθρωπος δυνατός κι' είχε γλυκεία φυσιογνωμία.

Ο Κουχίλλος μόλις τον αντίκρυσε ξέγινε κατακίτρινος. Από τη συνοδεία δεν άντελέφθη την ταραχή του κανείς άλλος, παρά μονάχα ο δόν Έστεβάν, που γύρισε και τ'όν είπε:

— Πλησίαν, Κουχίλλε, το παλληκάρι και δες αν είναι ζωντανό ακόμα.

Ο Κουχίλλος άκουμπάει το αὐτί στο στήθος του νέου και φωνάζει:

— Άρχοντά μου, εἶνε ζωντανή—

— Τότε μέινε κοντά του, και κύτταξε να τόν συνεφέρης, γιατί εἶνε άμαρτία τόσο νέο παλληκάρι να τό αφήσουμε να πεθάνη στην έρημιά.

Κατόπιν η συνοδεία συνεχίζει την πορεία της. Ο Κουχίλλος σκυβει πλάι στο παλληκάρι, κατ'όχον το άσκι του με τό νερό για να δροσίση τὰ στεγνά χείλη του.

Συγχρόνως όμως έχει τό βλέμμα του ττηλωμένο στον δόν Έστεβάν. Ο Κουχίλλος τόν παρακολουθεί και μόλις τόν βλέπει ν' απομακρύνεται τράβαί με μίσος τό άσκι από τὰ χείλη του παλληκαριού και μένει βυθισμένος σέ σκέψεις. Τρέμει συγκκρημος. Κι' έξωφρα, φέρνει τό χέρι στο μαχαίρι του και τό ύψώνει πάνω από τό νερό. Εἶνε έτοιμος να τό βυθίση στο στήθος του. Τὰ χείλη του τρέμουν επίσης. Ένας βαθύς στεναγμός ξεφυύει από τό στήθος του νέου. Ο δολοφόνος τώαν άνθρωπον ύπάρξων διστάζει να τόν σκοτώση και ψιθυρίζει:

— Έχω στα χέρια μου τόν γιου τό Έσλεάνο... Ο Τιδούρκιος πρέπει να πεθάνη!... Έτσι δέν θα φοβάται πια την έκδίκησή του, αν μάθῃ ποτέ τίποτα... Άλλά πού εἶνε ἡ δύναμὶς μου;... Τί έγω πάθει; Τρέμω σύγκρημος... Με τόν ίδιο τρόπο δολοφόνησα και τόν πατέρα μου για να γίνω έγώ ο μόνος κάτοχος του χρυσαφιού... Τόν σκότωσα, και ζεστό ακόμα τό σώμα του, τό πέταξα στο ποτάμι... Και όμως τιμωρήθηκε σκληρά γι' αυτό... Εἶδα τό χρυσάφι από μακριά και τρελλάθηκα από τὴ λάμψη του χωρίς να μπορώ να τό άγγίξω καθόλου... Ρίχτηκαν οἱ Ἴνδοι άπάνω μου κι' αν δέν πρόφταινα να τούς ξεφύγω, τό κρανίό μου θα στόλιζε τόν τάφο κανενός Ἴνδου φυλάρχου!... Δέν πρέπει... όχι... δέν πρέπει να σκοτώσω τό παλληκάρι...

Ο Κουχίλλος άναστένανε βαθεία και σέ λίγο πρόσθεσε:

— Δέν θα τόν σκοτώσω. Όχι. Τό μυστικό δέν θα τό μάθῃ ποτέ! Οἱ νεκροὶ δέν μιλούν!... Επειτα εἶνε άριστος κυνηγός και ξέρει καλά τὴ ζούγκλα. Οά μὰς χρειαστή στην έκστρατεία μας αὐτή. Κι αν ποτέ μάθῃ τό παραμικρό, δέν μένει τίποτε άλλο παρά μιά καλή μαχαίριά στο στήθος του... Και παίρνοντας πάλι τό άσκι με τό νερό έχυσε μερικές γουλιές στο στόμα του λιποθυμισμένου παλληκαριού.

Η δροσιά του νερού άνακούφισε τόν Τιδούρκιο, τὰ χείλη του σάλεψαν και ψιθύρισαν άργά-άργά:

— Διψώ!... Διψώ!...

Ο Κουχίλλος έχυσε μερικές γουλιές άκόμα στο στόμα του νέου και σέ λίγο ο Τιδούρκιος κάρφανε τὰ μάτια του πάνω στο σωτήρα του, τόν όποιο άνεγνώρισε άμέσως.

— Σ' εύχαριστώ! ψιθύρισε στών γαμβουζίνω. Μ' έσωσες, φίλε μου, σ' εύχαριστώ.

Ο Κουχίλλος άνασήκωσε τούς ώμους του άδιάφορα.

— Η αλήθεια εἶνε, εἶπε, ότι έδω στην έρημιά κινδυνεύει κανείς σέ κάθε του βήμα. Εὐτυχώς πού σ' βρήκαμε και έτσι μπροέσαμε να σ' σώσουμε.

Ο Τιδούρκιος Άρελάνο έρριξε γύρω του μιά ματιά σαν να ζήτούσε κάτι. Άκούγοντας τὰ λόγια του γαμβουζίνου γύρισε και τού εἶπε:

— Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, για τὴ βοήθεια πού μου πρόσφερε, μα αν δέν ήσουν έσύ θάταν κάποιος άλλος να με βοηθήση στη δύσκολη αὐτή στιγμή. Μισή ώρα πριν έπό σάς, έδω άπ' αὐτό τό μέρος πέρασε κάποιος...

— Πέρασε κάποιος; ρώτησε περίεργα ο Κουχίλλος.

— Κάποιος πού δέν έμοιαζε με άνθρωπο.

— Ήταν ένας άγγελος λευκοντυμένος. Πριν χάσω τις αισθήσεις μου, τό πλάσμα αὐτό έσκυψε πάνω μου και κάτι μου ψιθύρισε. Τ' αὐτιά μου βούϊζαν, μα ἡ φωνή ήταν τόσο άρμονική, τόσο γλυκεία! Έσκυψε και μούρπινε στο στόμα μερικές γουλιές νερό. Επειτα έσυρε άθόρυβα, όπως εἶχε έρρει. Προσπάθησα να συγκεντρώσω τις δυνάμεις μου, να τρέξω πίσω από τόν άγγελον αὐτό, μα οἱ δυνάμεις μου μ' έγκατέλειψαν...

Ο Κουχίλλος χαμογέλασε, λέγοντάς του:

— Τιδούρκιε, κάποια όπτασία θα σ' έπισκέφθηκε. Συμβαίνει αὐτό πολλές φορές σ' όσους βρεθούν στη θέσι πού βρέθηκες έσύ...

— Όχι, όχι, δέν ήταν όπτασία. Ήταν ένας άγγελος με σάρκα και όστά. Κρατούσε μάλιστα στα χέρια του μίαν άγκαλιά άσπρους και μωδ κρίνους, πού ἡ μοσχοβολία τους γέμισε όλο τό μέρος γύρω μου.

Ο Κουχίλλος θέλησε κάτι να πῇ, μα δέν πρόλαβε.

Ο Τιδούρκιος πετάχτηκε ξαφνικά άπάνω και δείχνοντας τό μέρος πού ήταν άκουμπισμένο τό κεφάλι του όταν λιποθύμησε, φώναξε:

— Νά! Νά ἡ απόδειξις... Κύτταξε...

Πραγματικά στο μέρος εκείνο βρισκόταν ένας φρεσκοκομμένος κρίνος!...

Ο Τιδούρκιος τόν άρπάξε με λατάρια και τόν έφερε στα χείλη του, κρυβοντάς τον κατόπιν στον κόρφο του.

— Ίσως, φίλε μου, τού εἶπε ο Κουχίλλος να λύσουμε κάτι μερά τό μυστήριο αὐτό!... Πές μου μόνον πώς βρέθηκες στο μέρος αὐτό και στην κατάσταση αὐτή;

— Κυνηγούσα λιοντάρια, άπάντησε ο Τιδούρκιος, και ξαφνικά βλέπω τό άλογο μου να έσπλάνωνται κάτω παρασύροντας μαζί κι' έμένα. Τό χειρότερο όμως άπ' όλα, ξέρεis ποῖό ήταν; Την ώρα πού τό άλογο έπεσε, έσπασε τό άσκι με τό νερό πού κρεμόταν στο πλευρό του. Έτσι έμειναμε στην έρημιά δίψασμένοι κι' έξαγτημένοι φοβερά. Φρόντισα τότε να σηκώσω τό καυμένο τό άλόγο μου μα αὐτό από τό δυνατό λιποτίρι είχε πάθει ήλιασι. Δέν πρόφτασα κατόπιν να κάμω μερικά βήματα κι' έπεσα κάτω νοιώθοντας να μ' έγκαταλείψουν οἱ δυνάμεις μου.

Τὴ στιγμή εκείνη ένας δυνατός βρυχηθμός άκούστηκε, πού έκανε τὴ γῆ να τσανταχτῇ...

Ο Κουχίλλος με τόν Τιδούρκιο ξαφνιάστηκαν.

— Άκου... Εἶνε κάποιος λιοντάρι, ψιθύρισε ο Κουχίλλος. Μα γιατί κάνει έτσι σαν λυσσασμένο;

Σέ λίγα λεπτά-νέος βρυχηθμός άκούστηκε από τὴν αντίθετη, όμως, μεριά.

— Δέν εἶνε ένα! εἶπε ο Τιδούρκιος. Προσέθετε κι' άλλο...

— Φαίνεται πως εἶνε έδω πλάι μας, μουρμούρισε ο Κουχίλλος. Πρέπει να έτοιμάσουμε τὰ τουφέκια μας. Άκουσε...

.....

Ο Κουχίλλος έχυσε μερικές γουλιές άκόμα στο στόμα του νέου και σέ λίγο ο Τιδούρκιος κάρφανε τὰ μάτια του πάνω στο σωτήρα του, τόν όποιο άνεγνώρισε άμέσως.

— Σ' εύχαριστώ! ψιθύρισε στών γαμβουζίνω. Μ' έσωσες, φίλε μου, σ' εύχαριστώ.

Ο Κουχίλλος άνασήκωσε τούς ώμους του άδιάφορα.

— Η αλήθεια εἶνε, εἶπε, ότι έδω στην έρημιά κινδυνεύει κανείς σέ κάθε του βήμα. Εὐτυχώς πού σ' βρήκαμε και έτσι μπροέσαμε να σ' σώσουμε.

Ο Τιδούρκιος Άρελάνο έρριξε γύρω του μιά ματιά σαν να ζήτούσε κάτι. Άκούγοντας τὰ λόγια του γαμβουζίνου γύρισε και τού εἶπε:

— Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, για τὴ βοήθεια πού μου πρόσφερε, μα αν δέν ήσουν έσύ θάταν κάποιος άλλος να με βοηθήση στη δύσκολη αὐτή στιγμή. Μισή ώρα πριν έπό σάς, έδω άπ' αὐτό τό μέρος πέρασε κάποιος...

— Πέρασε κάποιος; ρώτησε περίεργα ο Κουχίλλος.

— Κάποιος πού δέν έμοιαζε με άνθρωπο.

— Ήταν ένας άγγελος λευκοντυμένος. Πριν χάσω τις αισθήσεις μου, τό πλάσμα αὐτό έσκυψε πάνω μου και κάτι μου ψιθύρισε. Τ' αὐτιά μου βούϊζαν, μα ἡ φωνή ήταν τόσο άρμονική, τόσο γλυκεία! Έσκυψε και μούρπινε στο στόμα μερικές γουλιές νερό. Επειτα έσυρε άθόρυβα, όπως εἶχε έρρει. Προσπάθησα να συγκεντρώσω τις δυνάμεις μου, να τρέξω πίσω από τόν άγγελον αὐτό, μα οἱ δυνάμεις μου μ' έγκατέλειψαν...

Ο Κουχίλλος χαμογέλασε, λέγοντάς του:

— Τιδούρκιε, κάποια όπτασία θα σ' έπισκέφθηκε. Συμβαίνει αὐτό πολλές φορές σ' όσους βρεθούν στη θέσι πού βρέθηκες έσύ...

— Όχι, όχι, δέν ήταν όπτασία. Ήταν ένας άγγελος με σάρκα και όστά. Κρατούσε μάλιστα στα χέρια του μίαν άγκαλιά άσπρους και μωδ κρίνους, πού ἡ μοσχοβολία τους γέμισε όλο τό μέρος γύρω μου.

Ο Κουχίλλος θέλησε κάτι να πῇ, μα δέν πρόλαβε.

Ο Τιδούρκιος πετάχτηκε ξαφνικά άπάνω και δείχνοντας τό μέρος πού ήταν άκουμπισμένο τό κεφάλι του όταν λιποθύμησε, φώναξε:

— Νά! Νά ἡ απόδειξις... Κύτταξε...

Πραγματικά στο μέρος εκείνο βρισκόταν ένας φρεσκοκομμένος κρίνος!...

Ο Τιδούρκιος τόν άρπάξε με λατάρια και τόν έφερε στα χείλη του, κρυβοντάς τον κατόπιν στον κόρφο του.

— Ίσως, φίλε μου, τού εἶπε ο Κουχίλλος να λύσουμε κάτι μερά τό μυστήριο αὐτό!... Πές μου μόνον πώς βρέθηκες στο μέρος αὐτό και στην κατάσταση αὐτή;

Νά... άκούς... πλησιάζουν φρενιασμένα...

Πραγματικά, τὰ δυό θηρία, σπάζοντας ό,τι εύρισκαν μπροστά τους πλησίαζαν κάνοντας τεράστια πηδήματα. Δυό νεοί τρομεροὶ βρυχηθμοὶ τράνταζαν τόν άέρα, ενώ συγχρόνως ένας πυροβολισμός άκούστηκε.

— Μπά! Ποῖος έρριξε; άναρωτήθηκε ο Κουχίλλος.

— Κάποιος σπουδαῖος κυνηγός θα τρέχη πίσω από τὰ δυό λιοντάρια, εἶπε ο Τιδούρκιος. Θεέ μου!... Χαρά στο κουράγιο του.

— Καλά θα κάνουμε να μὴ τό κουνήσουμε από δώ, γιατί σίγουρα μ' έναν πυροβολισμό δέν σκοτώνονται τὰ δυό λιοντάρια μαζί!

Δέν πρόφτασε ο Κουχίλλος να τελειώση τὰ λόγια του, όταν άκούστηκε και δεύτερος πυροβολισμός.

— Πάτερ ήμῶν! ξεφώνησε ο γαμβουζίνος. Τὰ λιοντάρια σταμάτησαν τούς βρυχηθμούς τους. Λες να τὰ πέτυχε και τὰ δυό; Άν έχη τόσο καλά σημαδεμένο ο άγνωστος αὐτός, ώρισμένως θα εἶνε ο άσος τών κυνηγών και αξίζει να τόν συχαρώμε.

Πέρασε άρκετὴ ώρα και κανείς δέν φαινόταν.

Σιωπὴ βασιλευσε στην έρημιά εκείνη.

Ο Κουχίλλος άφού γύρισε τό βλέμμα του πρὸς όλες τις διευθύνσεις, εἶπε στο παλληκάρι:

— Τιδούρκιε, έχω τὴ γνώμη να φύγουμε γρήγορα από τούτο τό μέρος. Εἶνε γεμάτο θηρία και οἱ δυό μας δέν θα μπόρουμε να τὰ βγάλουμε πέρα. Πήδα, λοιπόν, πίσω από μένα στ' άλόγο μου κι' άς τρέξουμε να βρούμε τὴ συνοδεία του δόν Έστεβάν.

Ο νέος ύπάκουσε στα λόγια του γαμβουζίνου, πήδησε πισκοκάπουλα στ' άλογο του Κουχίλλου και ξεκίνησαν.

Στό δρόμο ο ύπουλος Κουχίλλος άρχισε να κάνει διάφορες έρωτήσεις πλάγιες στο παλληκάρι.

— Έχω μάθει ότι εἶσαι άριστος κυνηγός, Τιδούρκιε, εἶπε. Αλήθεια, κυνηγὰς θηρία για τό δέρμα τους ἴσως;

— Τί να κάμω, τού άπάντησε ο Τιδούρκιος. Πώς άλλοιως να σκοτώσω τὴν ώρα μου; Δέν έχω κανένα στον κόρφο. Η μητέρα μου πέθανε. Και τόν πατέρα μου, τόν άγιο πατέρα μου...

— Τόν σκότωσαν οἱ Ἴνδοι, αὐτὰ τὰ σκυλιά και τόν πέταξαν στο ποτάμι!, συμπλήρωσε επιτόλαιο ο Κουχίλλος.

Ο νέος έγινε κατάγλωμος και με φωνή πού έτρεμε, ρώτησε τόν γαμβουζίνω:

— Και πού ξέρεis έσύ ποῖό ήταν τὰ τέλος του πατέρα μου;

Ο Κουχίλλος όμως πού ήταν άρκετό ύπουλος και πονηρός φρόντισε να διορθώση τὴν άνοησία πού είχε διαπραξεί.

— Τὴν εποχή πού πέθανε ο πατέρας σου, πρώτος έγώ ήμθα τὴν εἰδησι κι' έτρεξα άμέσως να πληροφορηθῶ τὴ μητέρα σου, εἶπε.

Ο νέος βυθίστηκε σέ σκέψεις θλιβερές. Έγερσε τό κεφάλι του και δέν έδγαλε πια μιλιά...

— Φίλε μου, συνέχισε ο Κουχίλλος, έχω μίαν ιδέα. Επειδὴ σέ συμπάθησα, θα σου συνιστώ να ἄφήσης τό επάγγελμά του κυνηγού θηρίων και θα σέ συμβουλευα να μὰς ακολουθήσης στην έκστρατεία πού ανέλαβε ο δόν Έστεβάν.

Ο Κουχίλλος, λέγοντας αὐτὰ στον Τιδούρκιο, έκανε τόν έξη συλλογισμό:

« Άν έρθῃ κοντά μας θα τόν παρακολουθώ κι' αν καταλάβω πώς ξέρει τό μυστικό τῆς κοιλάδος πού χρυσάφιου ἡ τό στικό τῆς δολοφονίας του πατέρα του, τού φυτεύω μιά σφαίρα στο κεφάλι και πάει να βρῇ τό μακαρίτη!... ».

Ο Τιδούρκιος, άποροφημένος στις σκέψεις του, δέν άκουσε παρά τὰ τελευταία λόγια του Κουχίλλου και προσποιούμενος άδιαφορία, τού εἶπε:

— Όστε ο δόν Έστεβάν πηγαίνει για τό χρυσάφι;

— Πρόκειται για μιά δουλειά πού αν μὰς ακολουθήσης δέν θα βγῆς ζημιωμένος. Δέχεσαι λοιπόν να ρῆγῃ μαζί μας;

— Θα τό σκεφθῶ, τού άπάντησε ο Τιδούρκιος. Αὐριο θα σου δώσω τὴν άπάντησι.

— Τί έπαθες; τόν ρώτησε ξαφνικά ο

Κουχίλλος, άντιλαμβανόμενος ένα άπότομο κίνημα του πού έκάμε τό άλογο να χλινιτρίση άγρια και να σκοντάψη με τόν κίνδυνο να σωριαστή κάτω.

Ο νέος δέν άπάντησε.

— Τί διάβολο έπαθε τό άλογο; μούγκρισε ο Κουχίλλος και τό σπηρούνισε με πείσμα.

Τὴν ίδια στιγμή όμως ο Τιδούρκιος πήδησε κάτω, έπιασε τό ζώο άπ' τό χαλινάρι και κυττάζοντας τόν Κουχίλλο με άγριο βλέμμα, τόν ρώτησε:

— Μίλα γρήγορα... Πού βρήκες έσύ τό άλογο αὐτό;

— Αὐτό έσένα δέν σ' ενδιαφέρει, τού άπάντησε με περιφρόνησι ο γαμβουζίνος.

— Μίλησέ μου καθαρά, αν αγαπάς τὴ ζωή σου. Μα τὴν ψυχὴ του Μάρκο Άρελάνο, μίλησε, γιατί άλλοιως εἶσαι χαμένος.

Ο Κουχίλλος βλέποντας πόσο άποφασιστικά μιλούσε τό παλληκάρι, τού άποκρίθηκε:

— Εἶνε λίγες μέρες πού τό άγόρασα.

— Αὐτό πρίον;

— Από κάποιον περαστικό. Μα τί σέ νοιάζει έσένα; Μήπως εἶνε δικό σου;

Ο Τιδούρκιος ξαφνικά άφησε έλεύθερο τόν γαμβουζίνω κι' άναστενάζοντας τού εἶπε:

— Συχώρα με, φίλε μου, πού παραφέθηκα μαζί σου.

— Μα τί σ' έπιασε ξαφνικά; άπόρησε τάχα ο Κουχίλλος, ενώ μέσα του έβραζε από μανία. Θυμώνεις πολὺ εύκολα κι' αν άποφασίσης να έρθῃς μαζί μας αὐτό εἶνε επικίνδυνο. Άς μὴ χάσομερούμε, ώστόσο, για τέτοιες φιλοδουλείες. Άνέβα στα καπούλια του άλόγου να φύγουμε γιατί ο δόν Έστεβάν περιμένει.

Τὴ στιγμή εκείνη καλπασμός άλόγου άκούστηκε κι' ένας καθάλλαρης παρουσιάστηκε.

— Άπάνω στην ώρα πού λογάριζα να τόν ξεμπαρώσω, μουρμούρισε ο Κουχίλλος. Μα πού θα μού πῆς, Τιδούρκιε... Τὰ όρνια θα φάνε και τις δικές σου σάρκες, όπως έφαγαν και τὸν πατέρα σου...

Και γυρίζοντας πρὸς τόν καθάλλαρη, τού φώναξε:

— Έσύ εἶσαι, Μπενίτο; Τί ἤρρες έδω να κάνῃς;

— Ο άρχοντας δόν Έστεβάν μ' έστειλε να δώ τί άπόκαμες με τόν νεό. Τόν έσωσες; Σου έφερα νερό και κονιάκ.

— Ο νέος εἶνε καλά στην ύγεία του, όπως βλέπεις. Ποῖος ήταν ο λόγος να μὰς συναντήσης; Τώρα όμως άς μὴ χάσομερούμε.

Και γυρίζοντας στον Τιδούρκιο:

— Λοιπόν, άποφασίσεις; Θα μὰς ακολουθήσης; τόν ρώτησε.

★

Η συνοδεία του δόν Έστεβάν είχε καταλύσει σ' ένα μέρος γεμάτο δέντρα άσπρη να περάσει ἡ νύχτα. Στὴν έρημιά αὐτὴ ένα ποτάμι κυλούσε και λίγο πιο πέρα ύπρχε μιά μεγάλη χαβοῦζα στην όποιαν έφεταν τὰ νερά τῆς βροχῆς.

— Νά τό μέρος πού θα περάσουμε τὴ νύχτα μας, εἶπε ο Κουχίλλος, φτάνοντας με τόν Τιδούρκιο και τόν Μπενίτο. Πως σου φαίνεται, φίλε μου; Οἱ υππρέτες του άρχοντα έχουν μαζέψει και ἔϋλα για τὴ φωτιά. Κάθισε να ξεκουραστῇς κι' έφτασα.

Χίλιες σκέψεις πέρασαν στὴ στιγμή από τό μυαλό του παλληκαριού και λόγια αλλόκοτα ψιθύριζαν τὰ χείλη του. Τέλος, άφού έάπλωσε κάτω από ένα δέντρο ο Τιδούρκιος άρχισε να ψιθυρίζει πονεμένα:

— Πατέρα μου!... Πατέρα μου!... Έδω στὴν έρημιά πού βρίσκομαι σου όρκίζομαι πως δέν σε ξέχασα... Ο Θεός δέν θα με έγκαταλείψῃ... πατέρα μου... Άκούω στὰ όνειρά μου τὴ φωνή σου... Θα σ' έκδικηθῶ!

Κι' άκουμπώντας τό κεφάλι του πάνω στους θάμνους συνέχισε:

— Γιατί να σκεπάζῃ τὴ ζωή μου τό σκοτάδι;... Ποῖος εἶμαι;

Και με φωνή τρυφερή, γλυκεία και συγκινημένη πρόσθεσε:

— Ροζαρίτα, αγαπήτη μου, λουλούδι τών παρθένων δασών, Ροζαρίτα τρισαγαπημένη, δέν ζω παρά μονάχα για σένα... Σ' αγαπώ και έλπίζω...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνοδεία

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

15ον

— Επειτα έκανε μιά κίνηση με τό λυγρό της κορμί, σαν να θέλε να ριχτῇ στη μέση ενός τρελλού χορού, και φώναξε δυνατά:

— Όλε!

Ήταν τό τελευταίο της «χαίρε» στη ζωή!...

Ο δήμιος πέρασε τὴ θηλεία στο λαιμό της και δοκίμασε αν τό σχοινί είχε άλειφτῇ καλά με σαποῦνι, για να γλυστράη εύκολότερα.

Επειτα ο παπάς πλησίωσε τὴν κατὰδικο, τῆς έδωσε ένα μικρό Έσταρωμένο να φιλήσῃ, κι' άρχισε να φέλλῃ τὴ νεκρώσιμη ακολουθία.

Άλλά ἡ Κάρμεν δέν τόν πρόσεχε πια.

Εκεί, μπροστά της, πλάι στο ικρίωμα, σέ λίγων δευμάτων άπόστασι, στέκονταν δυό άντρες.

Εἶχαν τὰ χέρια σταυρωμένα στο στήθος, ἦσαν κι' οἱ δυό τους πελιδνοὶ και τὴν κυττούσαν κατάματα.

Η Τσιγγάνα τούς άναγνώρισε.

Ήσαν ο Ταγκρέ κι' ο Κυρίνος.

Ο άντρας πού αγάπησε, κι' ο άντρας πού τὴν αγάπησε...

Ήταν μιά φοβερὴ όπτασία, πού τῆς έστειλε ἡ άδυσώπητη Μοῖρα, τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς της...

Μονομιάς, αναλογίστηκε με φρίκη — πρώτη φορά — τό τί είχε κάνει!...

Αν δέν προσπαθούσε να τυλίξῃ στα δάχτυλα της τόν Ταγκρέ, αν έμενε πιστὴ στον Κυρίνο, τώρα θα ζούσε έλευθερη κι' εύτυχισμένη, στο έξωτικό εκείνο νησί, άπ' όπου ξεκίνησε για να κατακτήσῃ τὰ πλούτη και κατέληξε στην άγχων...

Ενας λυγρός φύσκωσε τό στήθος της. Άλλά πνίγηκε στο λαιμό της, γιατί, εκείνη ακριβώς τὴ στιγμή, ο δήμιος τράβηξε τό σχοινί και, συγχρόνως, άνοιξε, πιέζοντας κατίο κουμπί, μιά μικρὴ κατακτι, πού βρισκόταν εκεί ακριβώς όπου πατούσε ἡ Κάρμεν.

Κι' ἡ Τσιγγάνα δρέθηκε μετέωρη... Τὰ μάτια της, πού τὰ θόλασε ο θάνατος, δέν έβλεπαν πια. Κι' ώστόσο, σπρίζαν ακόμα πάνω στους δυό έκείνους άντρες, στον έναν πού αγάπησε, στον άλλον πού τὴν αγάπησε...

★

Μετέφεραν τό πτώμα τῆς Κάρμεν σέ μίαν άκρη του ικρίματος και ξανακλείσαν τὴν καταπακτῇ.

Ήθε ἡ σειρά τώρα του Μοραλές.

Τὴ στιγμή πού οἱ χωροφύλακες τόν άνέβασαν στὴν έξέδρα και τόν παράδωσαν στο δήμιο και στους βοηθούς του, ο Μοραλές συνήλασε από τό ληθαργό του και άντελήφθη πώς όλα πια εἶχαν τελειώσει και

πὸς ο φοβερός βρόχος κρεμόταν ἥδη πάνω από τό κεφάλι του.

Θέλησε να ξεφύγῃ από τὰ σιδερένια χέρια, πού τόν κρατούσαν, αλλά δέν μπόρεσε.

Τού πέρασαν άμέσως τό βρόχο.

— Λυπηθήτε με! ικέτευσε.

— Άλλά δέν πρόφτασε να πῇ περισσότερα.

Ήδη, ο δήμιος τράβηξε άπότομα τό σχοινί, και, συγχρόνως, άνοιξε πέλι τὴ μοιραία καταπακτῇ.

Και τό πτώμα του κακούργου ταλαντεύθηκε στον άέρα...

Η δικαιοσύνη εἶχεν άποδοθῇ...

Ένα έγκλημα ζήλειας

Στη σπηλιά του Σταδίου εδώ και πολλά χρόνια είχε βρεθεί τραυματισμένος θανάσιμα ο στρατιώτης Κ. Κονταράτος. Κάτι διαβάτες, καθώς περνούσαν από εκεί είχαν ακούσει τα βογγητά του και είχαν σπεύσει να τον βοηθήσουν.

Ο Κονταράτος μεταφέρθηκε άμεσα στο Σταθμό Α' Βοηθειών, μα δεν άργησε να πέσει σε άσφια κι' ύστερα από λίγο από την φοβερή αιμορραγία υπέκυψε στα τραύματά του, πριν να προλάβει να ειπεί ποιος τον είχε τραυματίσει.

Ο στρατιώτης αυτός, είχε ένα φοβερό τραύμα με μεγάλη, καλοτροχισμένο μαχαίρι στον άριστερο πνεύμονα κι' ένα άλλο στο δεξί χέρι. Ο τραυματισμός του είχε γίνει ύστερα από τα μεσάνυχτα κι' όπως φαινόταν είχε παλέψει άγρια με τον φονέα, του οποίου κάποιος πολύ χειροδύναμος άνθρωπος.

Η αστυνομία από την πρώτη στιγμή ανέκλεισε την περίπτωση της ληστείας. Ο Κονταράτος είχε έπανά του όλα τα λεφτά του, το ρολόι του, τα δαχτυλίδια του κι' ακόμη ό δολοφόνος του φαινόταν καθαρά ότι μόλις του είχε καρφώσει το μαχαίρι, τον άφησε κι' έφυγε χωρίς να τον αγγίξει.

Εκείνο έπίσης που έκανε εντύπωση στους αστυνομικούς ήταν ή θέση του τραύματος. Ο Κονταράτος είχε χτυπηθεί από πολύ κοντά κι' ό δολοφόνος του είχε προσχεδιάσει το έγκλημά του γιατί είχε ακούσει πάρα πολύ καλά το μαχαίρι του ώστε να καρφωθεί βαθειά.

Οι αστυνομικοί θέλησαν να πληροφορηθούν πρώτα-πρώτα τί άνθρωπος ήταν ό Κονταράτος, ποιό ήταν ή ζωή του, ποιός ήταν οι αδυναμίες του, ποιός προτιμήσεις είχε και τέλος με ποιους ανθρώπους του άρεσε να κάνει συντροφιά.

Οι σχετικές πληροφορίες που συγκεντρώθηκαν όμως στην Αστυνομία ήταν λιγάκι υπερβολικές. Ο Κονταράτος δεν ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Άλλοι τον ήξεραν ως φοβερό γυναικοκατακτητή, άλλοι ως άκατανίκητο πότη και γλεντζέ κι' άλλοι ως ρωμαντικό που του άρεσαν οι περιπέτειες σ' έρημικά μέρη.

Έγινε έρευνα και στο δωμάτιό του και βρέθηκαν σχέδια έρωτικών παιχνιδιών, φυλαγμένα με προσοχή ξερά λουλούδια κι' ακόμη μία σημείωση από ανδρικό χέρι που έγραφε: «Κώστα, ένας από τους δύο μας πρέπει να υποχωρήσει».

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι ό Κονταράτος ήταν έρωτευμένος, ότι πάνω στην αισθηματική τρέλλα του έγραφε ποιήματα κι' ότι κάποιος άλλος που είχε κι' αυτός άρ-

κετές πιθανότητες επιτυχίας στην ίδια γυναίκα του είχε γράψει καθαρά ότι έπρεπε να ξεκαθαρίσει οριστικά αυτή ή υπόθεση κι' ότι ένας από τους δύο έπρεπε να εγκαταλείψει τον άγωνα.

Από αυτή τη στιγμή ή υπόθεση της δολοφονίας του Κονταράτου άρχισε να φωτίζεται. Η ανάκριση προχωρούσε πια σε άσφαλή δρόμο και σιγά-σιγά μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν τον έγκληματία από τον γραφικό χαρακτήρα του με την παλιά όσο και αλάνθαστη μέθοδο:

Έπιασαν όλους τους ανθρώπους που κάνανε παρέα με τον Κονταράτο και τους έβαλαν να γράφουν την ίδια φράση που σημειώματος.

Ένας από αυτούς μόλις άκουσε τη φράση έγινε κατάχλωμος. Οι αστυνομικοί τότε άντελήφθησαν. Πρόσεξαν έπίσης ότι προσπαθούσε ν' αλλάξει τον γραφικό χαρακτήρα του, τη στιγμή που έγραφε τη φράση. Η γενομένη κατόπιν γραφολογική εξέταση αυτών των σημειώσεων αποκάλυψε ότι αυτός που είχε παραχθή είχε γράψει τό σημείωμα που είχε βρεθεί στο δωμάτιό του Κονταράτου.

Τόν εκράτησαν λοιπόν και άρχισαν να τον υποβάλλουν σε άστυρη ανάκριση. Ήταν ένας χαλαρός της παλιάς Άγοράς, Πλούσιος, νέος και γλεντζές, ό Πολυχρόνης Μαριολάκης. Με τον Κονταράτο είχαν ταιριάζει γιατί κι' οι δύο τραγουδούσαν περίφημα και γιατί είχαν κι' οι δύο τις ίδιες προτιμήσεις: τό κρασί και τις γυναίκες.

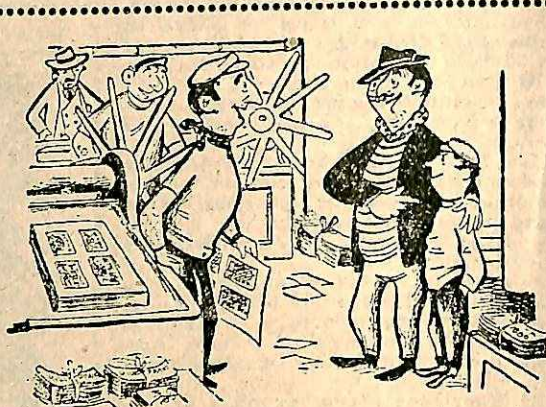
Ο Μαριολάκης όταν κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να ξεφύγει από τα χέρια της Αστυνομίας άμολόγησε με κάθε λεπτομέρεια πώς δολοφόνησε τό φίλο του.

— Μας έφαγε και τους δύο, δήλωσε, ή ίδια γυναίκα: Η Άννα Δερόζου. Ήταν μία πεντάμορφη κοπέλλα. Την είχαμε προσέξει καθώς περνούσαμε μία μέρα τυχαία από τό σπίτι της. Εκείνη καθόταν στο μπαλκόνι. Έμεις την κυτάζαμε σαν χαζοί! Τό βράδυ αποφασίσαμε να της κάνουμε καντάδα. Έπήγαμε και πιάσαμε τη γωνιά του δρόμου της κι' εκεί, κοντά στο σπίτι της, είπαμε τα πιο όμορφα ραγούδια. Τό άλλο βράδυ συνεχίσθηκε αυτή ή δουλειά. Έπειτα μάθαμε τ' όνομά της, την γνωρίσαμε, βγήκαμε μαζί της συντροφιά κι' αντιληφθήκαμε ότι κι' οι δύο ήμασταν φοβερά έρωτευμένοι μαζί της. Εκείνο όμως που μ' έκανε έμένα τρελλό ήταν τό ότι ή Άννα έδειχνε προτίμηση στον Κονταράτο. Μπορεί να μην είχε τό λεφτά που είχα εγώ ό φίλος μου, αλλά ήταν άνθρωπος γλυκομίλητος κι' εύχαριστος στις γυναίκες.

Τότε με τύφλωσε τό πάθος της ζήλειας. Μήνες και ήμενες βασάνιστηκα. Τέλος έπληρα την άπόφαση να ξεδιαλύνω αυτή την ιστορία. Κι' έγραψα τό σημείωμα στον Κονταράτο. Μα εκείνος μου δήλωσε ότι ή Άννα τον προτιμούσε κι' ότι εγώ έπρεπε να υποχωρήσω και να μείνω ένας καλός φίλος τους.

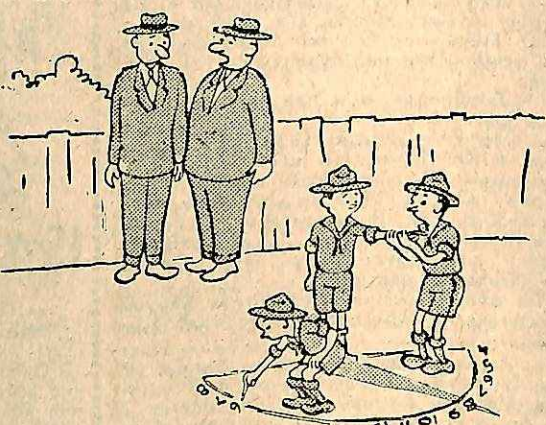
Δεν του είπα τίποτε. Μα σιγά-σιγά κατέστρωσα τό σχέδιό μου. Έπληρα ένα μεγάλο μαχαίρι από τό μαγαζί, τ' άκονισα καλά κι' ύστερα πήγα να τον βρώ. Τά ήπια σε μία ταβέρνα της Πλάκας, περάσαμε ύστερα από τό σπίτι της Άννας, είπαμε τό τραγούδι μας και συζητώντας βρεθήκαμε στη σπηλιά του Σταδίου. Εκεί έντελώς άπρόοπτα άγκάλιασα δυνατά τον Κονταράτο και του κάρφωσα με δύναμη τό μαχαίρι στο πλευρό. Καθώς πήγε ν' άμυνθι τραυματίσθηκε στο δεξί χέρι του. Αυτή είνι ή αλήθεια. Τόν σκότωσα γιατί τον ζήλευα που τον προτιμούσε ή γυναίκα που έλάτρευα!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

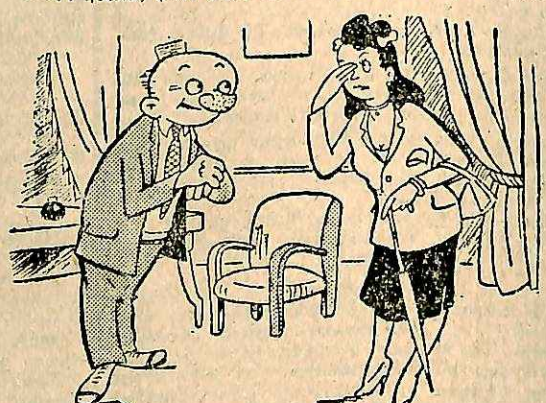

ΣΤΟΥΣ ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΕΣ...

— Είνι ό γυιός μου, ξέρετε, φτιάχνει μόνος του τό χαρτζιλίκι του!...

— Τί ήθελα, φίλε μου, να τους ρωτήσω την ώρα;...

— Κάτι μου μπήκε στο μάτι, γιάτρέ!...
— Γδουθήτε να σας εξετάσω!...

— Καί τί διαβάσεις τώρα;
— Έπισκευάζονται γυαλιά!...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ντε Σαιντ - Άμάν στο Παρίσι, δούκας της Φέρι-Μεντίνα στη Ρώμη, πρίγκηψ Άλμπρίγην στη Μαδρίτη, βαρώνος φον Χεργκενρόττερ στη Βιέννη, πωλητής καλλυντικών και έλιξήριων της νεότητος στο Βερολίνο, και τό Άμστερνταμ, ζητιάνος και κατόπιν δούκας Κουόκολο στο Λονδίνο, ό 'Ιερώνυμος - Βαρβολομαίος - Αύγουστίνος Τόρρι ήταν μία από τις καταπληκτικώτερες τυχοδιωκτικές φυσιογνωμίες του 18ου αιώνας.

Κατήγετο από τη Βολωνία και άρχισε τη σταδιοδρομία του ως μοναχός της μονής των Φραγκισκανών της πόλεως.

Άλλ' εύρισκε τη ζωή πολύ πληκτική μέσα στους σκοτεινούς τοίχους της μονής. Καί, μία μέρα έφυγε από κεί, ντύθηκε μία κομψή στρατιωτική στολή και πήγε να παρουσιαστή στο δούκα της Μοδένας, που στρατολογούσε τότε μισθοφόρους για τον πόλεμο που σχεδίαζε εναντίον του δούκου της Σαβοΐας.

Ο δούκας δεν δυσκολεύθηκε να τον προσλάβι στην ύπηρεσία του, άλλ' άργότερα, κατά τη διάρκεια μιάς μάχης, ό Τόρρι, που είχε αυτοτιτλοφορηθή «γενικός διαχειριστής, άποθηκάριος και έπιμελητής της Αυτού Γαληνοτάτης ύψηλότητος του δούκου της Μοδένας» πήρε δύο κιβώτια με χρυσά νομίσματα, που προορίζονταν για την πληρωμή του μισθού των στρατιωτών και εξαφανίσθηκε.

Δεν πήγε, ωστόσο μακριά. Σε λίγο, έκανε την εμφάνισή του στη Ρώμη με τό όνομα του δούκου της Φέρι-Μεντίνα. Ή δράσις του υπήρξε κεραυνοβόλος. Άφου πήρε την παπική ευλογία, άπήγαγε έπειτα την κόμησα Μαζουσελί, την έγκατέλειψε στη Σαρδηνία και κατόπιν πήγε στο Παρίσι.

Στη γαλλική πρωτεύουσα ό Τόρρι ξαναπήρε για ένα διάστημα τό αληθινό του όνομα και έγινε μαθητής και φίλος του περίφημου Καλιόστρου. Κατόπιν, άφου έμαθε μερικά από τα μυστικά του περιφημου μάγου έφυγε για τη Γερμανία.

Στό δρόμο, ό Τόρρι ξαναφόρεσε τό μοναχικό ένδυμα και, σε λίγο, έγκαταστάθηκε σ' ένα μικρό σπιτάκι στο Βερολίνο.

Έκεί δεν άργησε ν' άποκτήσει τη φήμη μάγου και άλχημιστού, πουλώντας διάφορα έλιξήρια της νεότητος και μία «σκόνη της όμορφιάς», που, σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις του, μπορούσε να μεταβάλι και την πιο άσχημη γυναίκα σε Άφροδίτη!

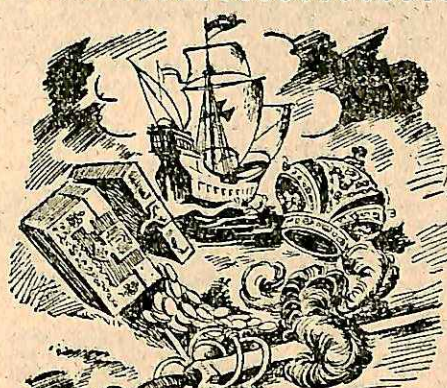
Ο Τόρρι συγκέντρωσε αρκετά χρήματα μ' αυτό τον τρόπο και αποφάσισε κατόπιν να φύγει για τό Λονδίνο. Άλλά κατά τό ξίδι τον έκλεψαν, και ό 'Ιταλός μοναχός έφτασε στην άγγλική πρωτεύουσα χωρίς ούτε μία πέννα στην τσέπη του.

Μεταμφιέσθηκε τότε, προσποιήθηκε τό σακάτη, και έγκαταστάθηκε μπροστά στην πόρτα του καθεδρικού ναού του Αγίου 'Ιακώβου, όπου άρχισε να ζητιανεύει.

Άλλά δεν είχε πάψει να σκέπτεται με ποιο τρόπο θα μπορούσε να διορθώσει την κατάστασή του.

Ένα βράδυ, καθώς οίεσχιζε μία από τις γέφυρες του Ταμέσεως, είδε δύο ανθρώπους που μονομαχούσαν.

Ο ένας απ' αυτούς σωριάστηκε σε λίγο κατά γης και ό Τόρρι, παίγνιοντας κοντά, μετά την άπομά-

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ των 5 Ηπείρων

Οι περιπέτειες ενός Φραγκισκανού μοναχού

κρυστι του αντιπάλου του, είδε πώς ήτανε νεκρός.

Ο άνθρωπος αυτός φορούσε μία πολυτελή ένδυμασία και τό πουγγί του ήταν γεμάτο με χρυσά νομίσματα.

Ο Τόρρι δεν δίστασε. Τον έγδυσε βιαστικά πήρε τό ξίφος και τό πουγγί του, πέταξε κατόπιν τό πτώμα μέσα στον ποταμό και έφυγε μέσα στη νύχτα.

Μερικές μέρες άργότερα, ένας 'Ιταλός εύπατρίδης, με τό όνομα πρίγκηψ Κουόκολο, έκανε την εμφάνισή του μεταξύ των άριστοκρατικών κύκλων του Λονδίνου.

Όστόσο, ό 'Ιταλός πρίγκηψ δεν μπόρεσε να επιτύχει τίποτε καλύτερο στην άγγλική πρωτεύουσα από τό να συνταριστεί με μία γυναίκα έλευθερίων ήθους, την Πόλλυ Σάντερς και ν' ανοίξει ένα χαρτόπαιγνιο.

Άλλά τά κέοδη του δεν ήσαν αξιόλογα. Ο Τόρρι σκηνοθέτησε τότε μία ληστεία, έγδυσε στην κυριολεξία εκείνους που βρίσκονταν στο σπίτι της Πόλλυ και έφυγε.

Τόν καταδίωξαν όμως και ό Τόρρι άναγκάσθηκε να ξαναγίνει ζητιάνος.

Έτσι, έκαμε τους αστυνομικούς να χάσουν τό ίχνος του και, έπειτα από λίγον καιρό, έφυγε άνευόχλητος για τό Παρίσι, όπου αυτή τη φορά, εμφανίσθηκε ως μαρκήσιος ντε Σαιντ - Άμάν.

Σε λίγο, ή πλουσία κόμησα ντε Ντρέ, που ήταν ξετρελλαμένη μαζί του, του πρότεινε να γίνει σύζυγός της.

Άλλ' ό Τόρρι βρέθηκε σε άδυναμία να άποδείξει την άβεντικότητα των τίτλων του κι' άφου άσχημήθηκε στην κό-

μησα μία φανταστική ιστορία, ότι δέ-θεν ήταν νόθος γυιός του Λουδοβίκου 15ου, την έπεισε να φύγουν κρυφά για να παντρευτούν στο έξωτερικό.

Στην Γκρενόμπλ, όμως, την έγκατέλειψε, άφου πήρε μαζί του τα χρήματα και τά χρυσάφια της και σε λίγο έκαμε την εμφάνισή του στη Βιέννη ως βαρώνος φον Χεργκενρόττερ.

Εκεί είχε μία σκανδαλώδη έρωτική περιπέτεια με την κόμησα ντε Άντζελιο. Ο σύζυγός της όμως ανακάλυψε μία μέρα τις σχέσεις των, πυροβόλησε τό «βαρώνο» και τον πλήγωσε πολύ σοβαρά στο άριστερό πόδι.

Παρέστη τότε ανάγκη να του κόψουν τό πόδι από τό γόνατο. Ήταν μοιραίο... Ο άκρωτηριασμός αυτός τερμάτισε άδοξα τη σταδιοδρομία του Τόρρι.

Τού κακού, ό 'Ιταλός τυχοδιωκτής προσπάθησε να παίξει άργότερα τό ρόλο του πρίγκηπος Άλμπρίγην στη Μαδρίτη και να ξαναεμφανισθή ως μαρκήσιος ντε Σαιντ - Άμάν στο Παρίσι. Στο τέλος, κατέληξε στο Άμστερνταμ, όπου άφοσιώθηκε και πάλι στην πώλησι έλιξήριων και καλλυντικών.

Άλλά σε λίγο έκδηλώθηκε γάγγραινα στο πόδι του και ό Τόρρι πέθανε φτωχός και δυστυχισμένος σ' ένα άσυλο για τους άπόρους, σε ηλικία μόλις 43 χρόνων.

Ός την τελευταία του στιγμή, ό άνθρωπος αυτός έκανε μεγαλεπήβολα σχέδια κι' άς φτεροκοπούσε ό θάνατος πάνω από τό κεφάλι του.

Θυμόταν τις παλές του επιτυχίες κι' έλεγε:

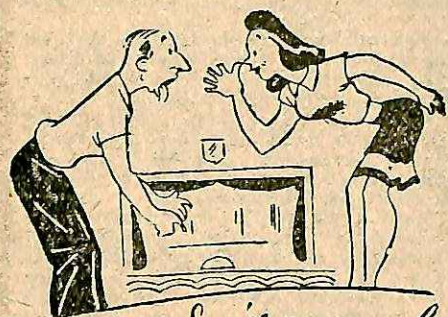
— Δεν είνι δυνατόν. Θα γίνω καλά. Ή τύχη θα μου ξαναχαμογέλαση. Και τότε...

Άλλά ούτε ή τύχη του χαμογέλασε, ούτε ό θάνατός του χαρίστηκε.

Τό περιπετειώδες σταδίό του είχε λήξει όριστικό

Ο σκοτωμένος φορούσε μία πολυτελή ένδυμασία και τό πουγγί του ήταν γεμάτο χρυσά νομίσματα...

Η κωμωδία μας

Ο ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΜΠΙΚΕ: 35 ετών. 'Ο ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ: Ένας κοντόχονδρος σαρανταπεντάρης με μεγάλα μουστάκια που μοιάζει με επαρχιώτη χαράπη.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο σπίτι του Μπικέ. 'Ο Άρθουρος βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιό του, κυττάζει διαρκώς το ρολόι του, ανάβει το ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο, βλαστημά, μονολογεί και ρίχνει διαρκώς ανυπόμονες μστιές απ' το παράθυρο στο δρόμο. 'Όσο περνά η ώρα, η ανυπομονησία του μεγαλώνει. Ποδοπατεί και ξεκοιλιάζει ένα ώραϊό-τατο μαξιλάρι, θρυμματίζει δυο-τρία κομφοτεχνήματα στο πάτωμα, προσπαθώντας να δώσει κάποια διέξοδο στη λύσσα του. Το έκκερμες της τραπεζαρίας χτυπά έξω φορές).

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (μονολογεί): "Έξη ή ώρα και ακόμα να φανή αυτή η αφιλότημη, που έπρεπε να είναι εδώ από τις πέντε. Πάλι με κοροϊδεύει το παλποθηλυκό!...

(Κυττάζει κατόπιν την ώραία μεταξωτή πιτζάμα του και ρίχνει μια θλιβερή ματιά στα γλυκά που έχει τακτοποιήσει με επιμέλεια πάνω στο τραπέζι, γύρω απ' την απαραίτητη μπουκάλα με το ακριβό παλινό κρασί. Μή ξεροντας τί κάνει πάνω στο θυμό του, αρπάζει την μπουκάλα και την μισοσβιδιάζει μονορούφι. Αυτό του φέρνει μια ευχάριστη ζάλη. Μια ιδέα περνά τώρα απ' το μυαλό του και το πρόσωπό του παίρνει ύφος αποφασιστικό. Κυττάζει τον τηλεφωνικό κατάλογο και ύστερα παίρνει έναν αριθμό).

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (στο τηλέφωνο): 'Εμπρός!... Γραφείο ιδιωτικού αστυνομικού

Μπιντού; 'Εδώ 'Αρθούρος Μπικέ, 192 δό-δης Λαπές. Στείλτε μου σας παρακαλώ άμέσως το καλύτερο λαγωνικό σας... Ναι, πρόκειται για κάτι το εξαιρετικά έ-πείγον... Πολύ καλά... Θα περιμένω... Σύμφωνοι!...

(Για να μη του άποφανή ή άναμονή βάζει χέρι και στα γλυκά).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο ίδιο δωμάτιο. Μπουκάλι και πιά-τα είν' όλα άδεια. 'Ο Άρθουρος είναι εξα-πλωμένος στο ντιβάνι. 'Εξαφνα χτυπά το κουδούνι της έξωπορτας. 'Ο Άρθουρος τρέχει ν' άνοιξη και βρίσκεται μπροστά σ' ένα άγριάνθρωπο με τετράγωνες πλά-τες).

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Είστε ό κ. Μπικέ που μάς τηλεφώνησε πρό όλίγου;... 'Εγώ εί-μαι ό πιο έπιτήδειος υπάλληλος του ά-στυνομικού κ. Μπιντού. (Μπαίνει μέσα και τά πελώρια παπούτσια του άφίνουν σημάδια πάνω στο παρκέτο. Μιά άνά-μικτη μυρωδιά δυνατό καπνού, σκόρδου και κρασιού γεμίζει την μέχρι πρό όλίγου έλαφρά άρωματισμένη άτμόσφαιρα του δωματίου).

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ (κάθεται άναπαυτικά σε μία πολυθρόνα): Σε τί μπορούμε να σας φανούμε χρήσιμοι, κ. Μπικέ;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Θα σας εξηγήσω άμέ-σως. 'Αγαπά μία γοητευτική όσο και μυ-στηριώδη γυναίκα, ή όποια όμως τώρα τε-λευταία, μου φαίνεται πως με παραμελεί. Σήμερα είναι ή έκτη φορά που δεν έρχεται στο ραντεβού μας. Καταλαβαίνετε, λοι-πόν...

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: "Αν καταλαβαίνω λέει... Καί ποίος δεν πέρασε τέτοιες άγωνίες, κ. Μπικέ;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Λαμπρά!... Θα με δι-καιολογήσετε, λοιπόν, που υποπτεύομαι πως ή φίλη μου με άπατά.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Κι' αυτό δεν άποκλείε-ται.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Δεν μπορώ όμως να ζώ μέσα στην αμφιβολία. Θέλω να μάθω, να βεβαιωθώ... Πρέπει να την παρακολου-θήσετε...

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Πολύ εύκολο αυτό, μόνο που θα σας στοιχίσει 5.000 φράγκα...

Εξέρετε που κατοικεί ή κυρία αυτή; ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Δεν ξέρω άπολύτως τί-ποτε έκτός από τό ψευδώνυμό της στο ό-ποιο της έγγραφα «Πόστ-Ρεστάντ». Την λένε Ντόλλυ 'Εχω όμως και μία φωτο-γραφία της.

(Βγάζει απ' τό πορτοφόλι του μία φω-τογραφία και την δίνει στον ντετέκτιβ που την εξέταζε προσεκτικά, χαμογελά και την βάζει στην τσέπη του).

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (άνησυχος): Πιστεύετε να καταφέρετε τίποτε με τόσες λίγες πλη-ροφορίες που σας έδωσα; Ελπίζετε να την βρείτε;... 'Ασφαλώς θα σας χρειά-σεται...

στούν πολλές μέρες για να τό κατορθώ-σετε αυτό...

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Δεν με ξέρετε καλά έ-μένα!... Σε 48 ώρες θα έρθω να σας περιγράψω την αύριανή της ημέρα με τό νι και σε τό σίγμα!... Χαίρετε!...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (μονολογεί ένθουσιασμέ-νος): Πώς να μη θαυμάσω την άυτοπειοί-ησι του ανθρώπου αυτού; Θα την βρή, λέει, και ρά την παρακολουθήσει καθ' ό-λην την αύριανή ημέρα. Σαν δύσκολα μου φαίνονται όλα αυτά. Εύτυχός που δεν μου ζήτησε καμμία προκαταβολή.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

('Υστερα από 48 ώρες άκριβώς, στο δω-μάτιο του Άρθούρου καταφάνει ό ντετέ-κτιβ με τά άγρια μουστάκια. Φαίνεται ά-πόλυτα ίκανοποιημένος).

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Κύριε, όπως σας ύπο-σχέθηκα παρακολουθήσα χθές την κυρία που σας ενδιαφέρει και έρχομαι να σας άναφέρω όλες τις κινήσεις της: Στις 11 σηκώθηκε απ' τό κρεβάτι της, προγευμά-τισε με όρεξη και βγήκε άμέσως έξω, λέ-γοντας στον άντρα της πως είχε να κάνει βιαστικά ψώνια στα μαγαζιά... Στην πραγματικότητα, όμως, συναντήθηκε μ' έ-να ξανθό νέο σε μία ταβερνούλα της όδου Ποπενκούρ. Ταίμησαν κάτι κι έφυγαν μαζί. 'Εκείνη ξαναγύρισε στο σπίτι της στις 3 και τέταρτο. Το άπόγευμα ή κυ-ρία πήρε ένα ταξί και πήγε σ' ένα έξο-χικό καφεείο όπου την περίμενε ένας ή-λικιωμένος άγνωστος, που άσφαλώς θα ή-ταν 'Ισπανός. 'Υστερα από λίγο, μ' ένα άλλο ταξί πήγαν στο σπίτι του ξένου και ήλικιωμένου αυτού κυρίου.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: "Όστε ή κυρία αυτή δεν άπατά μόνο τον άνδρα της αλλά κι' έ-μένα!

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Δεν είναι δύσκολο να βγά-λη κανείς αυτό τό συμπέρασμα. Δεν σας τά είπα όμως άκόμη όλα. Μετά τό δεί-πνο ξαναβγήκε, λέγοντας στον άντρα της πως θα πήγαινε στην συνεδρίασι ενός φι-λονθρωπικού συνδέσμου. Στην πραγματι-κότητα όμως κάθε άλλο παρα στο σύνδε-σμο πήγε. Γύρισε πάλι στο σπίτι της άργά μετά τά μεσάνυχτα, γδύθηκε βιαστι-κά, έπεσε στο κρεβάτι κι' άμέσως την πήρε ό ύπνος.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Μου φαίνεται σαν άπί-στευτο τό ότι κατορθώσατε να συγκεντρώ-σετε τόσες πληροφορίες.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Για να είσθε βέβαιοι πως πρόκειται για την κυρία που σας εν-διαφέρει, θα προσθέσω ότι έχει και μία έλθα στη ράχη, κοντά στη μέση!... Είν' έτσι;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (σαστισμένος): 'Ακρι-βώς!

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ (άκτινοβολώντας από έ-παγγελματική υπερηφάνεια): 'Ονομάζεται 'Αγγελική Λερού και μένει στην όδο Μπρινώ 145...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (ξεχνώντας τον καύμό του, φωνάζει με θαυμασμό): Είσθε άξιο-θαύμαστος! 'Αλλά πως με τόσες λίγες πληροφορίες και μάλιστα μ' ένα ψευδώνυ-μο, κατορθώσατε να τά εξακριβώσετε όλο αυτά και μάλιστα τόσο γρήγορα;

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ (με μετριοφροσύνη): 'Η φωτογραφία ήταν ύπεραρκετή, κύριε, για-τί ή 'Αγγελική είναι... ή γυναίκα μου!... Καί τώρα δεν μένει παρα να μου μετρή-σετε τό ποσόν που συμφωνήσαμε!...

ΛΕΟΝ ΜΥΡΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Σ' ένα ράπτη άναγγέλλουν ότι ένας άπ-τούς πελάτες του τρελλάθηκε.

—'Ό! τον καύμένο!... Θα μου πλη-ρώσει τουλάχιστον τώρα όσα μου χρω-στάει;

—Δεν τό πιστεύω. Δεν είναι δά και τό-σο τρελλός!...

★ Μεταξύ ενός βλάκα κι' ενός έξυπνου: 'Ο βλάκας: "Ηθελα να μάθω για ποιό λόγο δεν μιλάς ποτέ μαζί μου. 'Ο έξυπνος: "Θέλεις να τό μάθης; Να σου τό πώ: "Όταν δεν είσαι σύμφωνος με τη γνώμη μου λυπούμαι για λογαρια-σμό σου. Κι' όταν είσαι σύμφωνος αρχί-ζω ν' άνησυχώ... για τον εαυτό μου!

Τ'Ο ΒΑΨΙΜΟ των χειλιών είναι μια άληθινή τέχνη.

'Ο καλύτερος τρόπος βαψίμα-τος έπιτυγχάνεται με τό συνδυα-σμό του πινέλου και του κραγιόν.

Σ' ένα προηνούμενο φύλλο, έξηγήσαμε στις άναγνώστριές μας με γενικές γραμμές τον τρόπο με τον όποιον πρέπει να χρησιμοποιούν αυτά τά δυο πράγματα. Νά τώρα άναλυτικά ή τεχνική του βαψίματος των χει-λιών με τό πινέλο και τό κρα-γιόν μαζί.

Πρώτα-πρώτα, πρέπει να έχε-τε ύπ όψιν σας ότι ό ρόλος του πινέλου είναι να σας έπιτρέψει να ίχνογραφήσετε πιστά τό πε-ρίγραμμα των χειλιών σας να δημιουργήσετε, δηλαδή ένα εί-

Με τό πινέλο και τό κραγιόν

δος κλειστού χώρου. 'Ο ρόλος του κραγιόν θ' άρχει κατόπιν και θα συνίσταται στο να γεμίσε-τε αυτό τό χώρο με ρουζ.

Με τό πινέλο, τό περίγραμμα των χειλιών σας θα γίνει τέλειο και θ' άποφύγετε τό ακανόνιστο των γραμμών πόνυσα που είναι πολύ συννησιμένο όταν κοπιου-ποιείτε μόνο κραγιόν. 'Αλλά τό πινέλο θα σας διευκολύνει επί-σης και στο βάψιμο του έσωτε-ρικού χώρου, γιατί τό χέρι σας θα κινείται πιο έλεύθερα μετά τό σχηματισμό του έξωτερικού περιγράμματος χωρίς τό φόβο ό-τι υπορείτε να ξεθύνετε προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνσι με τό κραγιόν.

Νά τώρα τί έχετε να κάμετε:

Α. Με τό πινέλο

1. Για να είναι σταθερό τό χέρι σας, θα στηρίζετε τό μικρό σας δάχτυλο πάνω στο σαγόνι σας και θα πιάσετε τον άγκώνα του δεξιού χεριού με τό άριστερό χέρι. 'Ετσι θα δώσετε στο χέρι σας που κρατά τό πινέλο ένα εί-δος βάσεως, που του είναι άπαραί-τητη για τη σταθερότητα των κι-νήσεών του.

3. Θα αρχίσετε από τό επάνω χείλος. 'Η άκρη του πινέλου πρέπει ν' άκολουθή πιστά τη φυσική γραμμή που έχουν τά χείλη. 'Ο' άνεβήτε από τη δε-ξιά άκρη του επάνω χείλους ως τό μέ-σον. Κατόπιν θα κατεβήτε προς την άριστερή άκρη.

2. Θα περάσετε κατόπιν τό πινέλο πάνω στο κραγιόν του ρουζ. Τό πινέλο πρέπει να πάρη άρκετό ρουζ, πράγμα που θα σας έπιτρέψει να σχηματίσε-τε με μία μονοκοντυλιά τη γραμ-μή των χειλιών σας, χωρίς δια-κοπές. Στην αρχή θα δυσκολευ-θήτε λιγάκι, αλλά δεν πρέπει ν' άποθαρρυνήτε. Με τη συνε-χή εξάσκηση θα τά καταφέρετε.

4. Προκειμένου για τό κάτω χεί-λος θα ίχνογραφήσετε τη γραμμή του από τη μία άκρη ως την άλλη, χωρίς διακοπή στο μέ-σον και θα προσέξετε ώστε να μην ξεφύγετε καθόλου απ' αυτή. Είναι καλό τέλος τό βάψιμο του κάτω χείλους με τό πινέλο να γίνει δι-φορές.

5°. Θέλετε να κάμετε τά χεί-λη σας να λάμπουν περισ-σότερο; Βάλτε με τό μικρό σας δάχτυλο μία σταγόνα λαδιού στο επάνω χείλος και κατόπιν πιέσετε άπαλά και με προσοχή τό ένα χείλος πάνω στο άλλο. Τό μικρό αυτό μυστικό της ό-μορφιάς των χειλιών είναι γνω-στό σ' όλα τά κομψά και όμορ-φα Παρισινά μαννεκέν.

Β. Με τό κραγιόν

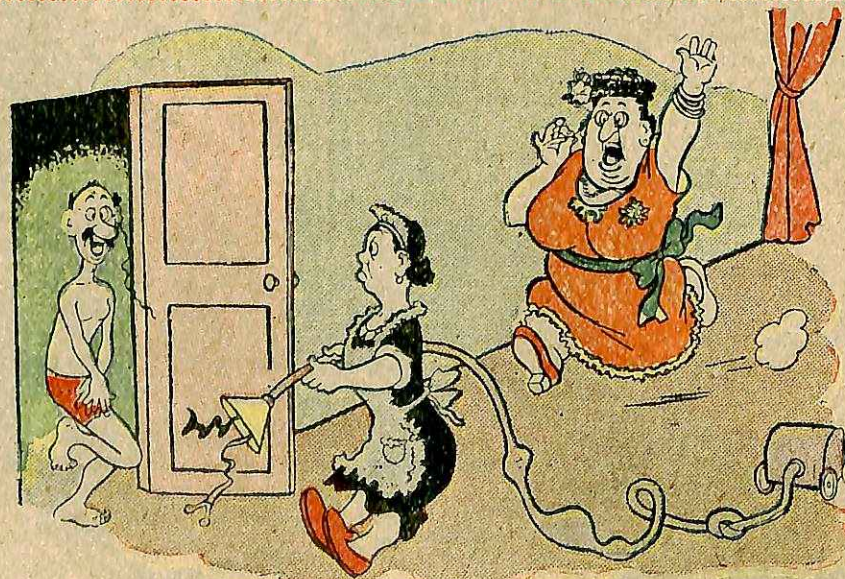
5. 'Ανοίξετε λίγο τό στόμα σας, στηρίζοντας τά χείλη πάνω στα δόντια σας. 'Ο' αρχίσετε από τό επάνω χείλος, και θα γεμίσετε τον έσωτερικό χώρο που σχηματί-σατε με τό πινέλο.

6°. 'Αν, αντίθετα, δεν θέλετε να γυαλίζουν πολύ τά χείλη σας — αυτό είναι καλό για τις νέες — θα πάρετε ένα ειδικό χαρτί για ξεμακιγιάρισμα και θα πιέσετε πάνω σ' αυτό τά χείλη σας. Μ' αυτό τον τρόπο άφαιρείτε τη γυα-λάδα του κραγιο-νιού που δεν σας άρέσει.

7. 'Αν τά χείλη σας σχημα-τίζουν μία μικρή προεξο-χή στο μέσον, είναι καλόν ν' ά-φήσετε ένα κενό στο σημείον αυτό και ν' άνασηκώσετε έλα-φρά τη γραμμή των χειλιών σας προς τις άκρες. Με μερικές ύ-πομονετικές δοκιμές μπροστά στον καθρέφτη σας, θα πετύ-χετε γρήγορα αυτό που θέλετε. 'Η πείρα και ή εξάσκηση θα δώσουν την όμορφιά στα χείλη σας.

— Σου είπα τόσες φορές, Μαρία, να μην άνοίγης την πορτα με την ηλεκτρική σκούπα στο χέρι!...

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ δὸ μᾶς μεταβάλλει ΣΕ ΒΑΜΠΙΡ

Θα τρεφόμαστε με αίμα και ὀργάνων ζώων σὲ σκόνη

Ὁ ἄνθρωπος ἀπεχθάνεται τὴ γεύση καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴ θεὰ τοῦ αἵματος ποὺ προκαλεῖ ἀποτροπισμὸ. Κι' ὥστόσο, οἱ σύγχρονοι βιοχημικοὶ μᾶς διδάσκουν ὅτι τὸ αἷμα περιέχει πρωτεΐνες, βιταμίνες καὶ ἄλλα πολυτίμητα στοιχεῖα, ποὺ θὰ μπορούσαν ν' ἀναζωογονήσουν στὴν κυριολεξία τὸν ὀργανισμό μας.

Δυστυχῶς, τεράστιες ποσότητες αἵματος, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ σφαζόμενα ζῶα, πηγαίνουν χαμένες σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἀλλὰ, τελευταία, ἕνας Ἀμερικανὸς χημικὸς ἀπὸ τὸ Ἰλλινόις, ὁ δόκτωρ Ἐζρα Λέβιν, κατάρθωσε νὰ βρῇ ἕναν τρόπο χρησιμοποίησιν αὐτοῦ τοῦ αἵματος ὡς τροφῆς.

Ὁ τρόπος αὗτος συνίσταται στὴ μετατροπὴ τοῦ σκόνης, μετὰ τὴν ἀφαίρεση τοῦ νεροῦ καὶ τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν ποὺ περιέχει.

Ἡ σκόνη αὕτὴ δὲν ἔχει οὔτε γεύση, οὔτε ὀσμή. Διατηρεῖται, ἐξ ἁλλου, θαυμάσια, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τοποθετηθῇ σὲ ψυγεῖο ἢ νὰ κλεισθῇ ἐρμητικά σ' ἕνα κουτί, κατὰ τὸ σύστημα τῆς παρασκευῆς κονσερβῶν. Ἡ θρεπτικὴ τῆς ἀξία, τέλος, εἶνε ὁμοία μὲ ἐκείνη τοῦ αἵματος.

Υπολογίζεται ὅτι μόνο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὸ προερχόμενο ἀπὸ τὰ σφαζόμενα ζῶα αἷμα ἀνέρχεται ἐτησίως σὲ 800.000 τόνους. Ἀπ' αὐτοὺς, θὰ ἦταν δυνατόν νὰ παραχθοῦν 170.000 τόννοι αἵματος σὲ σκόνη. Ἄν υπολογίσουμε τώρα ὅτι 30 γραμμάρια ἀπ' αὐτὸ τὸ προϊόν ἰσοδυναμοῦν μὲ 170 γραμμάρια κρέατος, θὰ ἴδουμε ὅτι μὲ τοὺς 170.000 τόννους αἵματος σὲ σκόνη θὰ μπορούσαμε νὰ ἐξασφαλίσουμε 5.600 ἑκατομμύρια ἡμερησία γεύματα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ἱκανοποιήσουμε τὶς ἀνάγκες σὲ πρωτεΐνες 15 ἑκατομμυρίων ἀτόμων ἡμερησίως ἐπὶ ἕνα χρόνο.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμὴ αὐτοῦ τοῦ προϊόντος, θὰ εἶνε μηδαμινή.

Παρακολουθήστε στὸ σημερινὸ τεύχος (σελ. 24) τὸ νέο ἀριστοτεχνικὸ μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ Γάλλου συγγραφέως

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΦΕΡΥ:

ΡΟΖΑΡΙΤΑ ἡ νεράιδα τῆς ζούγκλας

Ὁ θρύλος μιᾶς μακρινῆς ἐρμῆς κοιλάδος στὴν ὁποία τὰ νερά τῶν βροχῶν ἔχουν συσσωρευθεῖ ἀφθονο χρυσάφι καὶ ἡ ἰδιότης τῆς ἀποκτίσεως τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ φέρνει ἀντιμέτωπους στὰ βῆθη τοῦ Μεξικοῦ μέσθ' ὅλην ἀγρία ζούγκλα, τολμηροὺς χρυσοθήρες, εὐγενεῖς καὶ τυχοδιώκτες. Ἐπικοὶ καὶ αἱματοποὶ ἄνδρες συνάπτονται οἷς ἀπάτητες αὐτὲς ἐρμῖες ἐναντίον θηρίων Ἐρυθροδέρμων καὶ «Κουράρων τῆς ζούγκλας». Ἀγῶνες γιὰ τὸ χρυσάφι καὶ τὴν καρδιά τῆς ὡραίας Ροζαρίτας, τῆς κόρης ἑνὸς πλουσιοῦ δοκοντοῦ. Οἱ τρυφερὲς εἰδυλιακὲς σκηνὲς τὰ θανάσιμα μίσθ' οἱ ἀφθόστοι ἡρωῖμοι καὶ οἱ αὐτοθυσίαι καὶ τὸ ἐξωτικό περιβάλλον κάνουν τὸ νέο μας μυθιστόρημα μοναδικὸ στὸ εἶδος τοῦ, συγκλονιστικὸ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλος.

Στὴν Ἀμερική, ἡ τιμὴ τοῦ αἵματος, ὅπως προσφέρεται στὰ σφαγεῖα, εἶνε 30 σέντς τὰ 5 κιλά. Μ' αὐτὰ τὰ 5 κιλά μπορούμε νὰ παρασκευάσουμε 1 κιλό σκόνης αἵματος. Τὰ ἐξόδα παρασκευῆς, συμπεριλαμβανομένου καὶ ἑνὸς λογικοῦ κέρδους, ἀνέρχονται σὲ 30 σέντς περίπου. Ἔτσι, ἕνα κιλό αἵματος σὲ σκόνη μπορεῖ νὰ πουληθῇ στὴν τιμὴ τῶν 60 σέντς. Τριάντα γραμμάρια ἀπ' αὐτὴ τὴ σκόνη ἀποτελοῦν μιὰ ἐπαρκὴ ποσότητα ἡμερησίως γιὰ ἕνα ὑγιὲς ἄνθρωπο. Ἀπὸ τὸ ἕνα κιλό σκόνης θὰ ἔχωμε, λοιπόν, 33 περίπου ἡμερησίως μερίδες. Συνεπῶς, καθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ στοιχίζῃ κατὰ λιγώτερο ἀπὸ δύο σέντς. (Τὸ σέντς εἶνε, ὡς γνωστόν, τὸ ἑκατοστὸν τοῦ δολλαρίου).

Αὐτὸ τὸ αἷμα σὲ σκόνη περιέχει 85% πρωτεΐνης κρέατος, δηλαδὴ κατὰ περισσότερο ἀπὸ τὸ πενταπλάσιον τῆς πρωτεΐνης ποὺ βρίσκεται μέσα στὰ κρέατα καλῆς ποιότητος. Ἐνα κιλό αἵματος σὲ σκόνη ἰσοδυναμεῖ, λοιπόν, μὲ πέντε κιλά κρέατος καλῆς ποιότητος.

Οἱ Ἀμερικανοὶ χημικοὶ κατάρθωσαν νὰ παρασκευάσουν ἐπίσης σκῶνες κρέατος ποὺ προέρχονται ἀπὸ διάφορα ὄργανα τοῦ σώματος ζώων, ὅπως εἶνε τὸ ἥπαρ, οἱ πνεύμονες, ἡ καρδιά, διάφοροι ἀδένες κτλ.

4 - 5 κιλά νεποῦ ἡπάτος π. χ. μᾶς δίνουν ἕνα κιλό σκόνης, ποὺ περιέχει σὲ συμπεπικνωμένη μορφή μιὰ μεγάλη ἀνάλογια βιταμινῶν Β καὶ C.

Πλουσιώτατα σὲ βιταμίνες, πρωτεΐνες, ἐνζύμα καὶ ἄλλα θρεπτικὰ στοιχεῖα εἶνε ἐπίσης τὰ μίγματα ἀπὸ σκόνη ἥπατος, νεφρῶν, καρδίας, σπλῆνος, στομάχου αἵματος, παγκρέατος καὶ δωδεκαδακτύλου.

Τὸ δωδεκαδακτύλον π.χ. περιέχει ἐξ ἑνὸς καὶ πέντε ὁμόνες.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τῶν ὁμόνων, ἡ ἐντερογαστρίνη, παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν καλὴ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος. Οἱ Ἑλβετοί, οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ ἐπέτυχαν τελευταία ἀξιόλογα ἀποτελέσματα χρησιμοποιοῦντας αὐτὴ τὴν ὁρμὸν στὴ θεραπεία ὠρισμένων μορφῶν ἔλκους.

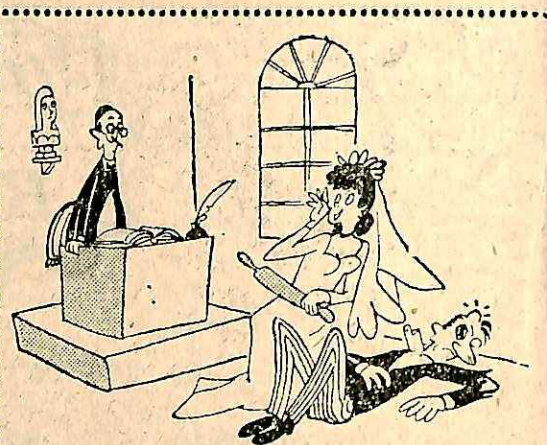
Οἱ Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ ἐπισημάνουν πιστεύουν, ἐξ ἁλλου, ὅτι ἡ χρησιμοποίησις θρεπτικῶν κόνων, προερχομένων ἀπὸ τὸ αἷμα ἢ τὰ ὄργανα τῶν ζώων, θὰ μπορούσαν νὰ θεραπεύσουν καὶ μάλιστα νὰ προλάβουν πολλὰς ἀπὸ τὶς ὁξείας ἀσθένειες τοῦ στομάχου.

Παρατηρήθῃ ἐπίσης ὅτι ἡ νεφρίνη, ποὺ περιέχεται μέσα στοὺς νεφροὺς, καταβιβάζει τὴν ἀρτηριακὴ πίεσι καὶ ἐξασφαλίζει τὴν διαλὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος μέσα στὸ σύστημα τῶν ἀγγείων.

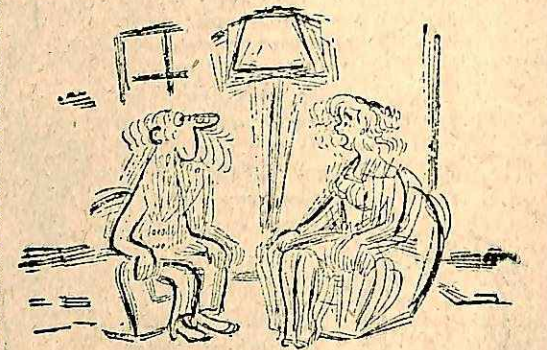
Οἱ σκόνες τοῦ αἵματος ἢ τῶν διαφόρων ὀργάνων ποὺ ἀναφέραμε εἶνε δυνατόν ν' ἀναμιχθοῦν σὲ παντὸς εἶδους ἄλλες τροφές — ὅπως σημειώσαμε δὲν ἔχουν ἰδιαιτέρη γεύσι ἢ ὀσμή — καὶ νὰ προσφέρουν μιὰ πολυτίμη ἐνίσχυσι στὸν ὀργανισμό.

Ἡ ἐπιστήμη θὰ μᾶς μεταβάλλει, λοιπόν, σ' ἕνα προσεχὲς μέλλον σὲ ἀληθινὸν βᾶμπιρ! Μὲ τὴ διαφορά ὅτι θὰ μᾶς προμηθεύῃ τὸ αἷμα καὶ τὰ ὄργανα ποὺ μᾶς χρειάζονται μὲ τὴ μορφή μιᾶς ἀθάλας σκόνης, ποὺ δὲν θὰ προκαλῇ τὴν ἀποτροπῆ καὶ τὸν ἀποτροπισμὸ μας, ὅπως θὰ συνέβαινε ἂν τὰ χρησιμοποιοῦσαμε στὴ φυσικὴ τους κατὰστασι.

Δὲν πρέπει ὥστόσο νὰ λησμονοῦμε ὅτι καὶ νωπὸ αἷμα πίνοντες μερικὸ ἄνθρωποι, κυρίως ἐκεῖνοι ποὺ πᾶσχουν ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀδυναμία. Πηγαίνουν στὰ σφαγεῖα καὶ τὸ πίνουν ἀμέσως μετὰ τὸ σφάζιμο τοῦ ζώου. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ ἕνας σχετικὸς πίνακας Γάλλου ζωγράφου τοῦ περασμένου αἰῶνος.

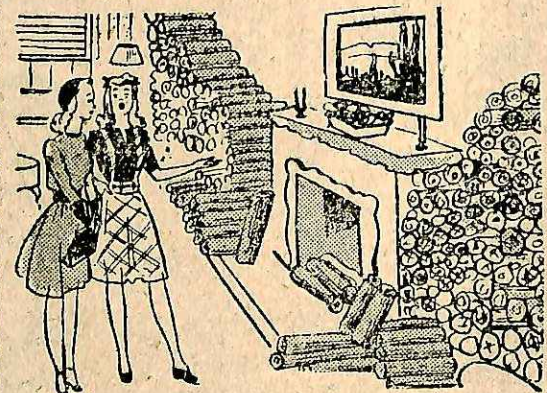

— Ὡστε, καφενεῖο εἶν' ἐδῶ; Ὡραία! Πιάσε ἕνα κατσουράκι... καφέ!...

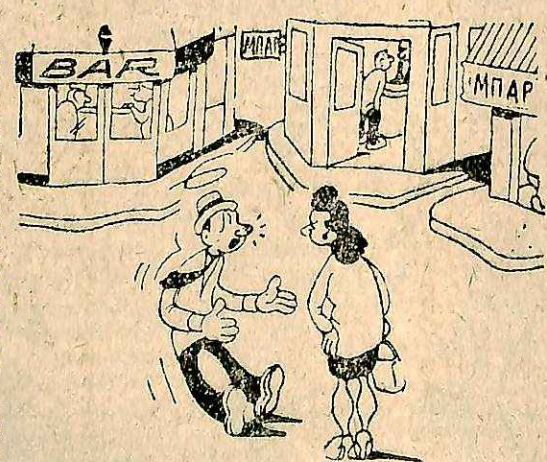
ΤΡΑΝΤΑΓΜΑΤΑ...

— Κρουλόγησε πάλι ὁ γείτονάς μας κι' ἄρχισε τὸ φτέρνισμα!...

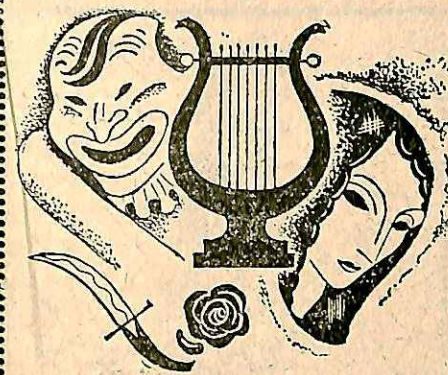

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟ!

— Αὐτὸ εἶνε τὸ διαμέρισμά μας μὲ τὸ τζάκι!...

— Ἐσὺ φταῖς ποὺ πούδωσες ραντεβού στὸ μπάρο καὶ ἄργησες...

ΙΕΡΕΙΕΣ τῆς ΤΕΧΝΗΣ

Ἀδελαῖς Ριστόρι, ἡ «γόησσα»

Ἡ Ἀδελαῖς Ριστόρι στάθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τραγωδίστρις ὅλων τῶν αἰώνων. Κι' ὥστόσο, ὁ παλαίμαχος ἡθοποιὸς Μασέρπα, ποὺ τὴν βοήθησε στὰ πρώτα τῆς βήματα καὶ τὴν ἐμύησε στὰ μυστικὰ τοῦ θεάτρου, ἔκανε ὅτι μπορούσε γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν τραγωδία.

Δὲν ἔχεις μεγάλῃ ἀγάπη γιὰ τὴν τραγωδία, μικρούλα, τῆς ἔλεγε μιὰ μέρα. Ἐκεῖνο ποὺ σὲ τραβάει, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνεις, εἶνε ἡ κωμωδία. Πίστεψε τὰ λόγια μου! Ἡ τραγωδία δὲν εἶνε γιὰ σένα... Στὸ θέατρο, πρέπει νὰ κάνῃς καὶ ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖον εἶναι πλάσμενος... Καὶ σὺ εἶσαι πλάσμενη γιὰ τὴν κωμωδία.

Καὶ ὅμως θὰ γίνω τραγωδίστρια! ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς νεαρῆς ἡθοποιῆς.

Ὁ Μασέρπα ὡμολόγησε ὁ ἴδιος ἀργότερα τὴν πλάνη του καὶ εἶχε τὴν ευχαρίστησι νὰ παραστῇ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του στοὺς θριάμβους τῆς θετῆς κόρης του.

Ἡ Ἀδελαῖς Ριστόρι εἶχε γεννηθῇ ἀπὸ γονεῖς ἡθοποιούς κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς περιόδου. Πού; Πότε; Δὲν τὸ ἔξερε οὔτε ἡ ἴδια. Γιατί ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔφεραν στὸν κόσμο πέθαναν πολὺ ἑνωρίς χωρὶς νὰ προφθάσουν νὰ τῆς τὸ πουν. Ἀνῆκαν, ἄλλωστε, καὶ οἱ δύο στὸ ἀνάγνωστο πλῆθος τῶν ἡθοποιῶν, ποὺ φυτοζωοῦν σ' ὅλη τους τὴν ζωὴ καὶ πεθαίνουν μιὰ μέρα χωρὶς ν' ἀφήνουν καμμιά ἀνάμνησι πίσω τους.

Ἡ μικρὴ Ἀδελαῖς βρέθηκε, ἁφνικά, μόνη κι' ὅπως ἔπρεπε νὰ κάνῃ κι' αὕτὴ κατὶ, γιὰ νὰ κερδίξῃ τὴ ζωὴ τῆς, ἄρχισε νὰ σκουπίζῃ τὰ καμαρίνια τῶν ἡθοποιῶν καὶ νὰ βοηθᾷ τὶς πρωταγωνίστριες στὸ ντύσιμό τους.

Ἀργότερα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Μασέρπα, ποὺ τὴν υἱοθέτησε καὶ τὴν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του, προσελήφθη στὸν «Βασίλειο θάσσο τῆς Σαρδηνίας», ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τῆς ἐποχῆς.

Ἀλλὰ δὲν ἀκολούθησε τὶς συμβουλὲς τοῦ Μασέρπα, τοῦλάχιστον στὸ κεφάλαιο τῆς τέχνης. Κι' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παρασταθῇ ἡ «Μαρία Στούαρτ» τοῦ Σὺλλερ, διεξεδίχθη μὲ πείσμα καὶ, στὸ τέλος, κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας.

Ἡ Ἀδελαῖς Ριστόρι ἦταν τότε μόλις 18 ἐτῶν. Ἀλλ' ἡ ἐμφάνισις τῆς σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ἦταν ἕνας ἀληθινὸς θρίαμβος. Κι' ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἡ νεαρὴ ἡθοποιὸς ἀναγνωρίσθηκε ὡς μεγάλη τραγωδίστρια.

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτη, δὲν ἐγνώρισεν παρά μόνο θριάμβους.

Ἀλλὰ, ἁφνικά, ὁ μικρὸς φτερωτὸς θεὸς, ἀποφάσισε νὰ θέσῃ σὲ δοκιμασίαν τὴν ψυχὴ τῆς.

Ἀποφύγε ὅσο μπορεῖς τὸν ἔρωτα τὴν εἶχε συμβουλέψῃ ὁ Μασέρπα. Γιατί, στὸν κόσμο τῆς τέχνης, ὁ μικρὸς φτερωτὸς θεὸς δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ καταστροφές.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἦταν τὸ ἔτος 1844 — εἶνε στὴ Ρώμῃ ἕνας διαγωνισμὸς ἀπαγγελίας ἀποσπασμάτων ἀπὸ

Ἔργα τοῦ Μεταστασίου κι' ἡ Ἀδελαῖς ποὺ ἔλαβε μέρος σ' αὐτὸν τιμήθηκε μὲ τὸ πρῶτο βραβεῖο.

Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαγωνισμοῦ ἦταν καὶ ὁ νεαρὸς μαρκήσιος Τζουλιάνο Καπρανικά ντελ Γκρίλο, ποὺ ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες οἰκογένειες τῆς Ρώμης.

Ἐνα παράφορο αἶσθημα γεννήθηκε ἀμέσως μέσα στὴν ψυχὴ του γιὰ τὴ μικρὴ Ἀδελαῖδα κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή εἶνε ἡ σκιά τῆς ἡθοποιῆς κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρακολουθῇ σ' ὅλες τὶς περιόδους τῆς.

Ἡ Ἀδελαῖς ἀνταποκρίθηκε σ' αὐτὸ τὸ αἶσθημα, ἀλλ' ὅταν ὁ μαρκήσιος τῆς πρότεινε νὰ γίνῃ γυναῖκα του, ἀρνήθηκε κατηγόρηματικα.

Ἐνα δράμα παιζόταν μέσα στὴν ψυχὴ τῆς. Γιατί δίσταζε μεταξὺ τοῦ αἰσθηματοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῆς γιὰ τὴν τέχνη. Καὶ χρειάζονταν τρία ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί τῆς.

Τέλος, τὸ 1850, ἡ Ἀδελαῖς Ριστόρι εἶνε μαρκησία ντελ Γκρίλο.

Τὸ αἶσθημα τῆς γιὰ τὸν μαρκήσιο Τζουλιάνο, ποὺ εἶχε καταπνίξει τόσα χρόνια μέσα στὴν ψυχὴ τῆς, ἐκδηλώθηκε τώρα μὲ μιὰ ἀσυγκράτητὴ ὁρμή. Κι' ἦταν τόση ἡ δύναμις τοῦ πάθους τῆς, ὥστε ἔξελε, ἁφνικά, ὅλη τὴν ἀγάπη τῆς γιὰ τὸ θέατρο.

Ἐκεῖνος ποὺ τὴν παρακίνησε νὰ ξαγυρίσῃ στὴ σκηνὴ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ σύ-

ζυγὸς τῆς. Μιὰ νέα περίοδος θριάμβου ἄρχισε τότε γιὰ τὴν Ἀδελαῖδα.

Στὸ Παρίσι, ἡ ἐμφάνισις τῆς στοὺς ρόλους τῆς «Μαρίας Στούαρτ», τῆς «Φαίδρας», τῆς «Μηδείας», τῆς «Φραντζέσκα ντὰ Ρίμινι» κλπ. προκαλεσε τὸν ἐνθουσιασμό, ὥστε πλήρη κόσμου διενυκτέρευαν κάθε μέρα ἔξω ἀπὸ τὴ θύρῃ τοῦ θεάτρου, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ θέσι.

Ἡ θριαμβευτικὴ αὕτὴ ἐπιτυχία τῆς καλλιτέχνιδος προκαλεσε τὴ ζηλοτυπία τῆς μεγάλης τραγωδίστριας Ραχὴλ, ποὺ ἀξίωσε ἀπὸ τοὺς διευθύνοντας τὸν «Ὀῖκο τοῦ Μολιέρου» ν' ἀπομακρύνουν τὴν Ριστόρι.

Ἀλλ' ἡ ἄδικη καὶ παράλογη ἀξίωσις τῆς δὲν ἔγινε δεκτὴ. Ἡ Ραχὴλ ἐγκάτελειψε τότε τὸ θέατρο καὶ πέθανε λίγον καιρὸ ἀργότερα ἀπὸ τὴ λύπη τῆς.

Ἡ Ἀδελαῖς Ριστόρι πῆγε κατόπιν στὴ Μαδρίτη, ὅπου τῆς δόθηκε ἡ ευκαιρία νὰ ἐπιτύχῃ τὴ χάρι ἐνὸς στρατιώτου, ποὺ εἶχε καταδικασθῇ σὲ θάνατο γιὰ κάποιο πειθαρχικὸ παράπτωμα.

Ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα εἶχε δεიχθῇ ὡς τότε ἀσυγκίνητη σ' ὅλες τὶς παρακλήσεις ποὺ τῆς εἶχαν γίνοι γι' αὐτὸ τὸ στρατιώτη. Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν Ἀδελαῖδα Ριστόρι νὰ γονατίζῃ μπροστὰ τῆς καὶ νὰ τὴν ἱκετῇ νὰ φωνῇ ἐπιεικῆς, δὲν μπόρεσε νὰ τῆς ἀρνήθῃ τὴ χάρι ποὺ τῆς ζητοῦσε.

Εἴσαρτε μιὰ γόησσα, τῆς εἶπε. Κατάρθωσατε κατὶ ποὺ δὲν ἔχον ἐπιτύχει ὅλοι οἱ στρατηγοί, οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς αὐλῆς μου.

Ἡ Ἀδελαῖς Ριστόρι πῆγε κατόπιν στὶς χώρες τῆς Νοτίου Ἀμερικής, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, στὸ Λονδίνο, τὸ Βερολίνο, τὴ Βιέννη, τὴ Βουδαπέστη...

Ἡ διάσημη ἡθοποιὸς πέθανε σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν. Εἶχε ἀποσυρθεῖ πιά ἀπὸ τὸ θέατρο. Τὰ παιδιὰ τῆς εἶχαν παντρευθῇ στὸ μεταξύ. Καὶ διέθετε τώρα τὸν καιρὸ τῆς φροντίζοντας γιὰ τὰ δύο μικρὰ ἐγγονάκια τῆς καὶ ἀπασχολούμενη μὲ ἔργα φιλανθρωπίας.

Ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα, ὅταν εἶδε τὴ Ριστόρι νὰ γονατίζῃ μπροστὰ τῆς, δὲν μπόρεσε νὰ τῆς ἀρνήθῃ τὴ χάρι ποὺ ζητοῦσε...

Μια μετανοούσα ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Γε ρομάντζο της ζωής
της Σεσίλ Σορέλ

Η περίφημη άλλοτε ήθοποιος Σεσίλ Σορέλ, που γοητεύε τον κόσμο με την ωροφία της επί περσών αιώνα, βέλει τώρα να περάσει τις τελευταίες της ημέρες στο μοναστήρι. Κάποια ανεξήγητη όμως δύναμη την έμπνέει να πραγματοποιήσει αυτή την επιθυμία της. Πρόκειται άραγε για τη νευροψυχική πάθηση που λέγεται «κλειστοφοβία» και που κάνει ανυπόφορη την απομόνωση, ή για μια υποσυνείδητη κακή ανάμνηση του μοναστηριού απ' την παιδική της ηλικία;

Εκτός απ' την εξαιρετική της ωμορφιά, η Σεσίλ Σορέλ — αυτό ήταν το πραγματικό της όνομα — δεν φαινόταν να έχει στα πρώτα χρόνια της ζωής της, καμιά ιδιότητα καταλληλή για μια ήθοποιό και γυναίκα του ήμισυαίμου. Ο πατέρας της ήταν επιμελητής του παρισινού πάρκου Μονσουρί και αδελφός του αρχιεπισκόπου της Ρέιμς. Ανθρώπος αυστηρών αρχών, έννοιασε να μη παρέκκλινει καθόλου οι οικονομεία του απ' τις πατροπαράδοτες ήθικες γραμμές. Κι' όμως δεν το κατάφερε, τουλάχιστον για την κόρη του Σεσίλ...

Ο διάσημος γλύπτης Ροντέν, που έλεγε πάντα ότι κανένα νεογέννητο παιδί δεν είναι πραγματικά ωραίο, παραδέχτηκε πως η Σεσίλ αποτελούσε εξαιρεσι. Τη χρησιμοποίησε άλλωστε επανειλημμένως ως μοντέλο. Το ίδιο έκαναν κι' άλλοι περίφημοι καλλιτέχνες του καιρού του.

Ο κ. Σορέλ δεν έφερνε αντίρρηση, εφόσον η μικρή δεν ήταν ακόμη σε ηλικία να καταλαβαίνει. Όταν όμως έκρινε ότι μπορούσε πια να τη βλάψει ο τόσος θαυμασμός, δεν επέτρεψε να ξαναχρησιμοποιηθεί ως μοντέλο. Η Σεσίλ δεν δυσαρεστήθηκε γι' αυτό, γιατί εύρισκε κουραστική τη δουλειά εκείνη.

Τοτόσο είχε πια ανακαλύψει ότι ήταν ωμορφότερη απ' τα άλλα συνομήλικά της κορίτσια. Κι' έτσι, μία μέρα, στά πρώτα εφηδικά χρόνια της, εξέδηλωση την επιθυμία να βγεί στο θέατρο. Ο πατέρας της έφριξε και της έκαμε ολόκληρη διδασκλία εναντίον του «άνθηκου» αυτού έπαγγέλματος. Όταν όμως τελείωσε, η Σεσίλ του είπε ήσυχα:

— Καλά δλ' αυτά, μπαμπά, αλλά εγώ θα γίνω ήθοποιός!

Ο Σορέλ δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτά του... Κατάλαβε αστόσο για πρώτη φορά, απ' την έκφραση της κόρης του, ότι είχε ένα σιδερένιο χαρακτήρα, που δεν θα μπορούσε να τον λυγίσει με λόγια. Και κατέφυγε στα έργα. Σε 24 ώρες την είχε κλείσει στο μοναστήρι.

Η Σεσίλ έμεινε εκεί μέσα, απομονωμένη απ' τον κόσμο, επί αρκετούς μήνες. Μία μέρα όμως, έτυχε να βρει την εξώπορτα ανοιχτή κι' άφύλακτη, κι' απέδιδε τότε ότι, εκτός απ' την αγγελική ωμορφιά της, είχε και φτερά άγγελου...

Έγινε κατόπιν μαθητευομένη σ' ένα καπελλάδικο, μαζί με μία άλλη μέλλουσα διασημότητα, την Υβέτ Γκυμπέρ. Σε λίγες βδομάδες, η Υβέτ έτυχε ν' αργόπορησει ένα πρωί. Κι' έπειτα, διευθύντρια της την έμάλωσε αυστηρά, εκείνη την κεραυνόβολησε με μία περιφρονητική ματιά, της έγύρισε την πλάτη κι' είπε στη φίλη της:

— Πάμε να φύγουμε, Σεσίλ. Βρήκα μία θέσι μοκιλαρίνας στο Θέατρο Παρκιλιών. Θα συστήσω και σένα στο διευθυντή Μπερτράν.

Η Σεσίλ την ακολούθησε αδιάστακτα. Ο Μπερτράν θαμπώθηκε απ' την ωμορφιά της και υπήρξε η πρώτη αξιολογή κατάκτησή της. Αύτος την έβάφτισε Σεσίλ Σορέλ και τη βοήθησε ν' ανεβεί προς τη φήμη.

Ήταν τόση η επιτυχία που σημείωσε πολύ γρήγορα το νέο «άστρο» σ' όλο τον κόσμο, ώστε συνήθιζε να λέει με κομπασμό ότι «έκπροσωπούσε τη Γαλλία» στο εξωτερικό.

Είχε, ανάμεσα στους θαυμαστές της, ιστορικές μορφές, όπως ο Φελίξ Φώρ, Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, το βασιλιά της Αγγλίας Έδουαρδο Ζ' (ως πρίγκιπα της Ουαλλίας ακόμη), τον ντ' Ανούντιο, το στρατάρχη Φός, τον Κλεμάνσο, το στρατηγό Λυατέ, το Μουσσολίνι... Ο βασιλεύς Φουάτ της Αιγύπτου της έδωσε την άδεια να στήσει μια σκαλωσιά, για να φτάσει ως το στόμα της Σφιγγός, να πλησιάσει τ' αυτή της στα χείλη της και ν' ακούσει το μυστικό της!

Ο γάμος της Σορέλ — και συγχρόνως, όπως βεβαιώνει η ίδια, ο μοναδικός αληθινός μυθιστορηματικός, ρομαντικός και πρωτότυπος. Σε 60 χρόνια της, έρωταυθήκε τον κόμητα Γουλιέλμο ντε Σεγκύρ, νεότερό της κατά 25 χρόνια!

Η οικογένεια του κόμητος έφριξε και φρόντισε αμέσως να τον φυλακίσει στο σπίτι του. Αλλά η έρατευμένη Σεσίλ τον απήγαγε και τον παντρεύτηκε. Κι' έζησαν ευτυχισμένοι ως την ημέρα του

πρώτου θανάτου του.

Σήμερα, η Σορέλ είχε πια ερείπιο, μία γρηά 70 ετών, κουρασμένη ακόμη πιο πολύ απ' την πολυτάραχη ζωή που πέρασε, καθώς κι' απ' την πρόσφατη δοκιμασία της γερμανικής κατοχής. Τακτοποίησε λοιπόν όλες τις εγκόσμιες υποθέσεις της, έκαμε πολλές φιλανθρωπικές δωρεές, μοίρασε σε φτωχές ήθοποιους κοσμήματα που άξιζαν ολόκληρη περιουσία —δώρα των τόσων θαυμαστών της — κι' έδωσε οφί μοναστηριού στη Βίλλα της στο Μπαρριτζ...

«Ολ' αυτά, με το σκοπό ν' αποτραβηχθώ απ' τον κόσμο και ν' αφοσιωθώ στη νηστεία και στην προσευχή, για τη σωτηρία της ψυχής της.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η επιθυμία της αυτή, είχε ελκρινήσι. Κι' όμως, όπως είπαμε και στην αρχή, η ισχυρή της θέλησι, που την έσπρωξε άλλοτε να το σκάσει απ' το μοναστήρι, δεν κατορθώνει τώρα να νικήσει την παράξενη δύναμη που την έμπνέει να ξαναγυρίσει σ' αυτό...

Τελυταίως, έγραψε ένα «μνήμω» για τον κόσμο, στο οποίο λέγει και τα εξής:

«Ευλογημένος ο Κύριος, που μου απέκάλυψε, ότι ευγενέστερον υπάρχει στη γή: την αυταπάνησι, για την καθοδήγησι των άλλων στον δρόμο της αλήθειας... Σε λίγο, δεν θα βρίσκωμια πια μαζί σας. Τελειώνω το βιβλίο που θα μιλήσι στην ψυχή σας, για να με αισθανεθε κοντά σας. Πόσο θα ήθελα, αδελφοί και αδελφές μου, να σας μεταδώσω την θεία ευδομονία μου!...».

Δύο περίεργα περιστατικά

Δύο περίεργα περιστατικά συνέβησαν τελευταία στη Γαλλία. Το πρώτο απ' αυτά έγινε στο Παρίσι.

Ένας έρωτικός, όνόματι Πιέρ Μπαρού, γυρίζοντας το βράδυ στο σπίτι του δεν βρήκε την απαραίτητη μπουκλα του κρασι που του άνοραζε πάντα η γυναίκα του.

Πλήρωσε το λογαριασμό του ηλεκτρικού και δεν περίσπεσαν χρήματα, του έξηγνησε αυτή.

Ο Μπαρού έγινε τότε έξω φρενών, αρπάξε τη γυναίκα του από τη μέση και την πέταξε από το παράθυρο στο πεζοδρόμιο. Έχασε όμως κι' αυτός την ισορροπία του κι' έπεσε κάτω.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο Μπαρού χτύπησε στο κρανίο και έμεινε στον τόπο. Αντίθετα η γυναίκα του έπαθε μόνον ένα ελαφρό κάταμνο στο πόδι.

Μία κυρία Βονκέλ άπογοητευμένη από τη ζωή είχε πάρει την απόφασι ν' αυτοκτονήσει. Και προτίμησε να πέσει από το παρόθυρο 'Αλλά εκείνη την ώρα ένας άνθρωπος πενούσε από κάτω.

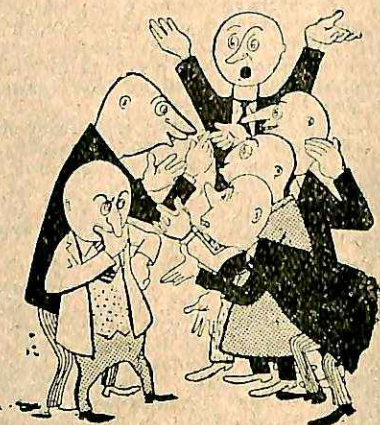
Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον συζυγό της κυρίας Βονκέλ. Η γυναίκα του έπεσε πάνω του και τον πέτσε κάτω.

Αποτέλεσμα: Ο Βονκέλ χτύπησε στο κεφάλι και πέθανε έπειτα από μερικά λεπτά ενώ η γυναίκα του έπαθε μόνο μερικές εκδορές.

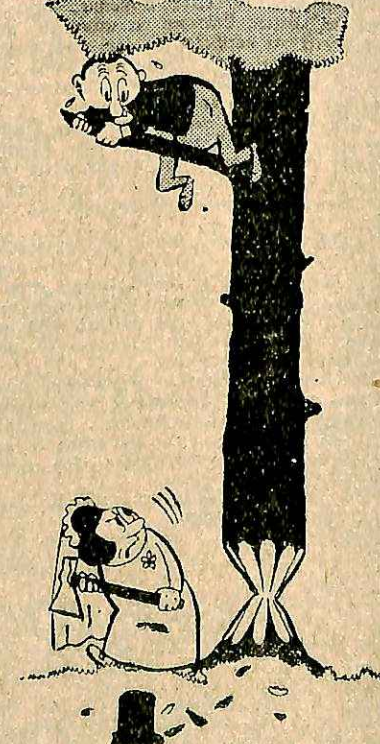
— Λοιπόν, για τελευταία φορά, θάρθής στην έκκλησία ή όχι;...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Έτσι που πάμε, κύριοι, θα πια-στούμε στο τέλος απ' τα μαλλιά!...

— Λοιπόν, για τελευταία φορά, θάρθής στην έκκλησία ή όχι;...

Οί πιό παράξενοι ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Μυστηριώδη και ανεξήγητα φαινόμενα

Το 1942, σε κάποιο νοσοκομείο της αμερικανικής πολιτείας του Όχαιο, ανακαλύφθηκε τυχαίως ότι ο έγκεφαλος ενός άρρώστου είχε την πρωτακουστή ικανότητα να συλλαμβάνη τα ραδιοφωνικά κύματα και να τα μεταβάλλη σε συναισθήματα ήχητικά. Μ' άλλα λόγια, ο άνθρωπος αυτός ήταν ένα ζωντανό ραδιόφωνο, που «άκουγε» με το μυαλό του τις έκτομπες των διαφόρων σταθμών!

Για να τον απαλλάξουν απ' τη συνεχή αυτήν ένοχλησι, έφθρμισαν γύρω απ' το κεφάλι του ένα μεταλλικό έλασμα, που απορροφούσε τα ηλεκτρικά κύματα πριν να φτάσουν στον έγκεφαλό του. Πάντως, η ιατρική έπιστήμη δεν μπόρεσε να βρει καμιά εξήγησι αυτού του φαινομένου.

Όχι λιγώτερο παράξενη ήταν η περίπτωση ενός άλλου Αμερικανού, που η θερμοκρασία του σώματος του έφτανε στους 43 βαθμούς, τόσο που έσπαζαν πια τα κοινά ιατρικά θερμομέτρα. Όταν του έβαλαν κάτω απ' τη μασχάλη ένα θερμομέτρο, με μεγαλύτερη κλίμακα, σε 10 λεπτά της ώρας είχε άποχτήσει θερμοκρασία 46 βαθμών, κι' όμως ζούσε ακόμη!

Ένα κοριτσάκι, πάλιν 12 ετών, χωριατοπούλα του Καυκάσου, μαγνητιζε σχεδόν όλα τα αντικείμενα που άγγιζε. Όρισμένα πράγματα μετεκινούντο μόνα τους, καθώς περνούσε ή μικρή από κοντά τους. Μία μέρα, που στάθηκε κοντά σ' ένα ντουλάπι της κουζίνας, τα πιάτα μέσα σ' αυτό άρχισαν να χοροπηδούν κι' ένα ποτήρι ανασηκώθηκε απ' το διπλανό τραπέζι κι' έμεινε αιωρούμενον στον αέρα!

Η μικρή αυτή ήταν τελείως φυσιολογική σε όλα τ' άλλα εκτός απ' τον παράξενο εκείνο «μαγνητισμό» της, που δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα κοινό τηλεκινητικό φαινόμενο.

Για πολλές γυναίκες λέμε συνή-

Παρσκολογήστε στο σημερινό τεύχος (σελ. 59) το νέο συναρπαστικό φανταστικό μυθιστόρημα του ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΕΡΟΥΖ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ των πλανητών

Πρόκειται περί έργου που αίμαλωτίζει τον αναγνώστη από τις πρώτες σελίδες του με τις καταπληκτικές και συγκλονιστικές περιπέτειες των ήρώων του και την εξαιρετική πρωτοτυπία του. Ο πρώτος άνθρωπος θάναε, από την Γη στον Άρη. Οι τερατόμορφοι και αιμοβόροι κάτοικοι του Άρως εξαπολύουν αλλεπάλληλες έπιδρομές εναντίον του πλανήτη του μας τις οποίες αντιμετωπίζουν σοφοί έπιστήμονες με νέα εκπληκτικά όπλα και μηχανήματα. Τρομακτικές συγκρούσεις με τερατώδη έντο και λυσσαλέοι άνθρωδες νέκροι θανάτου ακνέες ροίκες, υυστηρίου και τρομευ θα κοσθήσουν ζωές το ενδιαφέρον των αναγνωστών μας.

Ως πώς έχουν παράξενα μάτια. Καμιά όμως δεν μπορεί να φτάσει μία νέα Αμερικανίδα, που είχε αποτυπωμένα μέσα στα μάτια της τα αρχικά ψηφία του επίθετου της και του ονόματος που είχαν αποφασίσει να της δώσουν οι γονείς της πριν ακόμη γεννηθής!

Στην Αμερική και πάλι, ανακαλύφθηκε πρό όλίγων ετών ότι κάποιος Λάιονελ Μπρέτ είχε μάτια «με άκτίνες Χ». Μπορούσε δηλαδή να ι-δη ανάμεσα από στερεά αντικείμενα, σαν ναχε στη θέσι των ματιών του ένα μηχανήμα άκτινοσκοπήσεως.

Και τώρα ας έρθουμε σε μιάν άλλη κατηγορία παράξενων ανθρώπων, που θα μπορούσαν να διεκδικήσουν... το ρεκόρ διαρκείας του ύπνου! Μία μελαχροινούλα Νοτιοαφρικανή, η Άννα Σγουόνεπολ, έμαθε ξαφνικά, το 1910, το θάνατο του αγαπημένου της. Κι' ο δυνατός νευρικός κλονισμός την έδύθισε σ' ένα αφύσικο ύπνο. Ήταν τότε 20 ετών, κορίτσι γερό κι' υγιέστατο. Όταν όμως έφυγε... στο 1941, έπειτα από 31 ολόκληρα χρόνια, είχε άδυνατίσει φοδερά, τόσο που οι γιατροί του σανατορίου, όπου είχε κοιμηθής σ' όλο αυτό το διάστημα, δεν είχαν έλπίδες πως θα έπιζούσε.

Όστόσο σήμερα έχει ξαναβρή τις δυνάμεις της, ζή κανονικά και δεν έχει κάμει πια καθόλου λόγο για το θάνατο του αγαπημένου της...

Μιά κοπέλλα, στο Σικάγο, κοιμήθηκε επί 1.000 ημέρες κατά συνέχειαν. Ξύπνησε δε για λίγο μόνον, κι' έπειτα ξανακοιμήθηκε σχεδόν αμέσως. Τώρα εξακολουθεί να κοιμάται βαθύα. Κι' οι γιατροί δεν ξέρουν με ποιόν τρόπο να την ξυπνήσουν, ούτε και μπορούν να εξηγήσουν την περίπτωση της.

Στον κόσμο των παράξενων ανθρώπων, μερικοί έγιναν πανωψηλοί, σωστοί γίγαντες ενώ όλοι απέκτησαν τερασταία σωματική δύναμη.

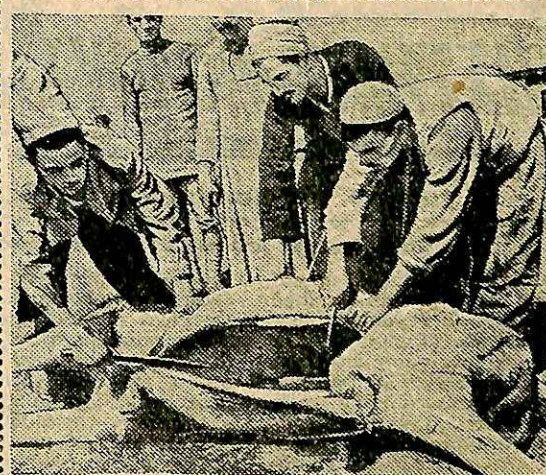
Ο Άμπουελ έλ Σαγιάντ, ένας Αιγύπτιος 18 ετών, απ' τα 15 χρόνια του είχε άνάστημα 3 μέτρων και 7 πόντων. Το άνοικονόμητο αυτό μπόι του τον άνάγκασε ν' άφισή την εργασία που έκανε ως γκαρσόνι καφενείου. Διαφορετικό είδους ήταν η πρόωρη ανάπτυξις ενός νεαρού Αυστραλού, του Ρόμπερτ Ντιούκ. Όταν γεννήθηκε, φαινόταν τελείως κανονικός. Σε 12 όμως χρόνια του, είχε γίνει πια ένας μικροκαμωμένος αλλά τελείως άγριος. Αφ' ότου ήταν ακόμη 7 ετών, ο πατέρας του άναγκαζόταν να τον ξυρίξη καθημερινώς! Και ένα χρόνο άργότερα, ο Ρόμπερτ μπορούσε να σηκώσει με σχετική ευκολία ένα τσουβάλι τσιμέντο.

Στα 12, ήταν δυνατότερος απ' τον πατέρα του — που είχε άστέσο άνάστημα 1,80! Η άφύσικη αυτή ανάπτυξι του άφείλετο σε άνωμαλίες των άδένων.

Ανάλογη ήταν η περίπτωση του Τζέιμς Κόντν, απ' τη Γεωργία των Ηνωμ. Πολιτειών. Σε ηλικία 2 ετών και 3 μηνών, έτρωγε όσο ο πατέρας κι' η μητέρα του μαζί και ζύγιζε 50 κιλά! Ο γύρος του λαιμού του έφτανε τους 35 πόντους και της μέσης του τους 90 πόντους. Είχε δε εξαιρετική σωματική δύναμη.

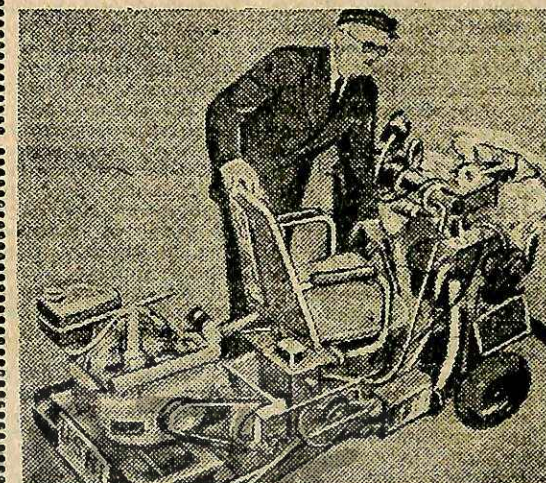
Ένας άλλος, ο Ίωακείμ Βιέννα, πρό 14 ετών, είχε άνάστημα 1,60. Σήμερα όμως έχει κατέβη μόνο στα 1,22! Σ' όλο αυτό το διάστημα ζάωνε σιγά-σιγά κι' οι γιατροί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε για να τον βοηθήσουν.

Αλλά γιατί να παραξενεύμαστε; Είναι άπειρη η δυναμικότης της φύσεως κι' άτελείωτα τα παιχνίδια της εις βάρος των ανθρώπων

Η «ΜΕΘΥΣΜΕΝΗ» ΚΑΜΗΛΑ

Οι φρουροί των αιγυπτιακών συνόρων κοντά στην Κεντάρ, πρόσπεαν ότι η κομψή ενός Βεδουίνου περποτούσε παράξενα, σαν ναχε μεθύσει και να χόρευε! Την έπληξαν τότε στη γειτονική πόλι, όπου την ξεκοίλιασαν και βρήκαν στην κοιλία της 7 κιλά όπιου μέσα σε ελαστικούς σωλήνες. Λίγο άπ' το νορκωτικό είχε ξεχυθής κι' είχε προκλέσει το παράξενο «μεθύσι» του ζώου.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΓΙΑ ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ

Ένας πρώην άξιωματικός, απ' την Καλφορνία, κατασκεύασε το μικρό αυτό αυτοκίνητο, που μπορεί να το οδηγήση ένας ανάπηρος δίχως πόδια με το χειροκίνητο μοχλό που κρατάει ο έφευρέτης του.

ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι Άγγλίδες νοσοκόμοι έξασκούνται με ψυχραια κι' αποφασιστικότητα για να πέφτουν με άλεξιπτώτα όπου χρειάζονται έπείγοντως οι ύπαιθριες τους π.χ. σε μερρί βομβαρδιόμενα όπου δεν μπορεί να προσεγλωθί άεροπλάνα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΓΥΣ

Η «μόδα» της καισαρικής τομής

Η κομψή σιλουέττα και οι οδυρικοί κίνδυνοι

Μιά παράξενη «μόδα» παρατηρείται τον τελευταίο καιρό στην Αμερική: Πολλές έτοιμο-γεννες ζητούν επίμονα από το γιατρό να τους κάνει καισαρική τομή, δίχως να υπάρχει πραγματική ανάγκη γι' αυτή την επέμβαση. Λέγεται μάλιστα ότι οι περισσότερες ήθελαν του Χόλλυγουντ φέρνουν μ' αυτό τον τρόπο στον κόσμο τα παιδιά τους. Γιατί έχει επικρατήσει η αντίληψη ότι η καισαρική τομή είναι απόλυτα ασφαλής, ότι διασφαλίζει τις γραμμές του σώματος της γυναίκας κι ότι εξασφαλίζει τη γέννηση ζωντανού παιδιού. Στην πραγματικότητα όμως, η έγχειρση αυτή είναι μεν αβλαβής στήλη όταν κινδυνεύει σοβαρά η ζωή της μητέρας ή του παιδιού, αλλά εξαιρετικά επικίνδυνη όταν δεν την επιβάλλει η ανάγκη.

Συνίσταται, ως γνωστόν, στο σχίσμο των τοιχωμάτων της κοιλίας και της μήτρας, την εξαγωγή του εμβρύου από το σπινθηροειδές και το έμμηνο ραφίο των δύο τοιχών. Δεν έχει εξακριβωθεί η προέλευση της ονομασίας της. Υπάρχει η ιδέα ότι ο Ιούλιος Καίσαρ ήταν το πρώτο παιδί που γεννήθηκε έτσι. Αυτό όμως δεν μπορεί ν' οληθεύει, γιατί η μητέρα του Καίσαρος έζησε πολλά χρόνια μετά τη γέννησή του, ενώ την εποχή εκείνη μια τέτοια έγχειρση δεν γινόταν ποτέ σε ζωντανή γυναίκα (αντίθετα, δε, πολύ πριν από τον καιρό του Καίσαρος, υπήρχαν παιδιά που ήρθαν στον κόσμο με σχίσμο της κοιλίας της νεκρής μητέρας τους).

Ός τα μέσα του 19ου αιώνα, ήταν φοβερή η θνησιμότητα από καισαρικές τομές. Έφτανε στο 62%. Ελαττώθηκε όμως ραγδαία, με την τελειοποίηση της χειρουργικής και τη χρησιμοποίηση αντισηπτικών. Έτσι, ενώ άλλοτε ήταν σπάνια αυτή η έγχειρση, έχει γίνει τώρα τόσο κοινή, ώστε τη συνιστούν ακόμη και γιατροί μειωτήρες χωρίς να υπάρχει σοβαρός λόγος. Ένώ λοιπόν κατά τις στατιστικές δεν θαπρεπε κανονικά να γίνεται περισσότερο από 3 - 4 φορές σε κάθε 100 τοκετούς, έχει ανέβει το ποσοστό της σε 10 - 20% τόσο που ένας περίφημος γιατρός είπε ότι «θαπρεπε τώρα να ξανακαλύψει κάποιος... το φυσιολογικό τοκετό!».

Το αποτέλεσμα αυτής της καταχρήσεως είναι ότι η θνησιμότητα από καισαρικές τομές έχει γίνει δεκαπλάσια περίπου, παρά από τους κανονικούς τοκετούς. Κι' αυτό ακριβώς αποδεικνύει ότι δεν πρόκειται καθόλου για ακίνδυνη έγχειρση, όπως πιστεύει ο πολύς κόσμος. Μήπως όμως είναι ασφαλέστερη για τη ζωή του παιδιού; Κάθε άλλο! Απαιτείται μάλιστα να υπάρχει και δεύτερος γιατρός, που θ' αναλάβει άμεσα την περιποίηση του νεογεννη-

του, ενώ ο πρώτος θα εξακολουθήσει να ασχολείται με τη μητέρα. Γιατί το παιδί έρχεται στον κόσμο ναρκωμένο από αναισθητικά που δόθηκαν στη μητέρα, κι' επομένως χρειάζεται ειδικές φροντίδες για να συνέλθει, να ξαναβρεί τις αισθήσεις του. Αν τις στερηθεί μπορεί να κινδυνέψει η ζωή του.

Όσο για τους πόνους του τοκετού, δεν υπάρχουν, βεβαίως, με την καισαρική τομή. Αλλά η μητέρα πονεί αργότερα, από την ανάπτυξη αερίων (όπως συμβαίνει σε κάθε σοβαρή έγχειρση της κοιλίας). Δεν είναι λοιπόν άπειρος προτιμώτερος, ασφαλέστερος και οθονότερος ο τοκετός με τη νέα μέθοδο της «ραχιλαίας αναισθησίας», που εξαφανίζει τελείως τους πόνους; Για το ζήτημα της διατήρησης της σιλουέττας, οι ειδικοί βεβαιώνουν ότι η καισαρική τομή δεν ωφελεί καθόλου. Πράγματι, τα τοιχώματα της κοιλίας δεν τεντώνονται κατά τον τοκετό, αλλά κατά την εγκυμοσύνη. Ένώ λοιπόν, μετά το φυσιολογικό τοκετό, η κοιλία μπορεί να ξαναβρεί το κανονικό σχήμα της, αν ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα (σφιχτό δέσιμο, κλπ.), με την καισαρική τομή αυτό είναι αδύνατον, κι' έτσι υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να μείνει πλαστική.

Είτε κι' άλλα όμως τα μειονεκτήματα της καισαρικής τομής. Υποχρεώνει π.χ. τη μητέρα να μείνει περισσότερο καιρό στο νοσοκομείο. Στον καιρό των αεροπορικών βομβαρδισμών του Λονδίνου, όταν τα νοσοκομεία αποτελούσαν ειδικό στόχο για τα γερμανικά αεροπλάνα, οι λεγόμενοι υπερχρεωμένοι να γυρίσουν στα σπίτια τους 24 ώρες μετά το φυσιολογικό τοκετό, ενώ σε περιπτώσεις καισαρικής τομής έπρεπε οπωσδήποτε να μείνουν στο νοσοκομείο επί 5 ημέρες.

Έξω άλλου, η καισαρική τομή φέρνει ένα είδος «ανάσπαρσης» στη γυναίκα. Κινδυνεύει δηλαδή, σε κάθε επόμενο τοκετό της, να σπάσουν οι ιστοί στο μέρος της ούλης, πράγμα φοβερά επικίνδυνο για τη ζωή της ίδιας και του παιδιού της. Πρέπει λοιπόν να παρακολουθείται συστηματικά από ειδικό γιατρό και να μην στείλει στο νοσοκομείο για τον τοκετό. Μάλιστα, μια μερίδα επισημόνων παραδέχεται ότι, όταν μια γυναίκα υποβληθεί μια φορά σ' αυτή την έγχειρση, πρέπει πια στο εξής να γεννήσει πάντοτε με καισαρική τομή.

Πόσα παιδιά μπορεί να φέρει στον κόσμο μια γυναίκα με καισαρική τομή; Όχι περισσότερα από 2 ή 3 — μολονότι υπάρχουν γυναίκες που έφεσαν 4 ή 5, μια μάλιστα έγέννησε 7 φορές μ' αυτό τον τρόπο.

Όπως είπαμε και στην αρχή, υπάρχουν περιπτώσεις που επιβάλλεται η καισαρική τομή, για τη σωτηρία της μητέρας και του παιδιού. Αυτό συμβαίνει π.

χ, όταν τα όστα της λεκάνης είναι στενά, είτε παραμορφωμένα από ραχισμό ή από κάταγμα. Η ανωμαλία αυτή εξακριβώνεται από πολύ πριν με ακτινοσκόπηση.

Άλλοτε πάλι το έμβρυον είναι υπερβολικά μεγάλο, δυσανάλογο προς τις διαστάσεις της λεκάνης, κι' έτσι δεν μπορεί να βγει χωρίς καισαρική τομή. Έδώ όμως μπορεί να γίνουν λάθη, γιατί είναι πολύ δύσκολο να υπολογιστεί ο γιατρός τις διαστάσεις του εμβρύου μέσα στη μήτρα, κι' έτσι ενδέχεται να κάνει καισαρική τομή χωρίς να χρειάζεται. Ίδου γιατί ένας διακεκριμένος Αμερικανός μαιευτήρ συνιστά να μη γίνεται καισαρική τομή, παρά μόνον αν περάσουν 8 - 10 ώρες χωρίς να μπορεί να συντελεσθεί φυσιολογικά ο τοκετός.

Επιβάλλεται επίσης η καισαρική τομή όταν τα γεννητικά όργανα είναι φραγμένα από όγκους, όταν το έμβρυον έχει τέτοια θέση ώστε να μη βγαίνει φυσιολογικά, όταν η μητέρα πάσχει από ώριμες καρδιακές ασθένειες ή από τοξαιμία (συνέπεια της εγκυμοσύνης), κλπ.

ΜΑΞΙΝ ΜΠΛΑΚ

Φωτογραφίες σε 4 δευτερόλεπτα

Για τη βοήθεια των γιατρών στη διάγνωση των καρδιακών παθήσεων επινοήθηκε μια φωτογραφική μηχανή που εμφανίζει κι' εκτυπώνει τις φωτογραφίες της καρδιάς, 4 δευτερόλεπτα μετά τη λήψη τους με τον «ηλεκτροκαρδιογράφο». Η ίδια μέθοδος μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για την πληροσφαιρίδα, η οποία γίνεται με μέσο στην ίδια μηχανή, ενώ ως τώρα έπρεπε να σταλθεί άλλο το φίλμ του καρδιογραφήματος για την εμφάνισή και την εκτύπωσή.

Παράξενο ποντικοτόνο

Η «δικουμαρόλη» το γνωστό ήδη φάρμακο κατά της θρομβώσεως του αίματος, απέδειξε ότι αποτελεί σημαντικό δηλητήριο έναντι των ποντικών. Στη Μάλτα, είχαν σημειωθεί πολλά κρούσματα θορυβωδών πανόλων εξ αιτίας των απειράριθμων ποντι-

ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΡΗΣΗ ΤΟΥ ΟΞΥΓΟΝΟΥ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

δοκιμάσθηκε στο Σάν Φρανσίσκο ένα νέο όργανο κατά της πολιομυελίτιδος: Μια συσκευή που προσδιορίζει συνεχώς την περιεκτικότητα του αίματος σε οξυγόνο, όταν οι άνοπνευστοι μωσ έχουν παραλύσει από την ασθένεια και χρησιμοποιείται (καλύβειον πνεύμων). Για τη μέτρηση αυτή η συσκευή συνδέεται με το αλτή του ασθενούς κι' ένας δείκτης δείχνει άμεσα την ποσότητα οξυγόνου του αίματος.

κων. Οι υγειονομικές λοιπόν αρχές παρατήρησαν ότι τα ποντικά έτρωγαν εύχαρις τη δικουμαρόλη, ανακατεμένη με κατάλληλο δόλωμα, κι' έτσι παθαιναν εσωτερικές αιμορραγίες και ψοφούσαν. Έκτος της αποτελεσματικότητας του το νέο αυτό ποντικοτόνο έχει και το προσόν ότι κοστίζει φθηνά.

Τηλεόρασις με όσμες

Ένα νέο βήμα έγινε στις Η.Ν.Υ. Πολιτικές σχετικά με την τηλεόραση. Ός τώρα ήταν πρακτικώς αδύνατη η μετάδοση εξωτερικών σκηνών, γιατί απαιτούσε μεγάλους και πολύδπανες εγκαταστάσεις. Τώρα όμως καταρτίσθησαν στη Ν. Υόρκη να κινηματογραφούν τα διάφορα υποβήρια γεγονότα με μια κοινή κινηματογραφική μηχανή και να τα μεταδίδουν κατόπιν με τηλεόραση. Οι αλτά γίνονται μέσα σε μία ώρα. Τελευταίως όμως, το φίλμ μιας προεδρικής τελετής, που έγινε στην Ουάσινγκτον, μεταφέρθηκε αεροπορικώς στη Νέα Υόρκη και μεταδόθηκε έπειτα από μερικές στιγμές από το σταθμό τηλεόρασεως μέσα από το σταθμό τηλεόρασεως.

Ακόμη μεγαλύτερη όμως είναι μια πρόοδος που οφείλεται σ' ένα ειδικό τεχνικό, τον Μ. Λόουμπε: Η «αρωματική τηλεόραση». Οι εικόνες συνοδεύονται από τις χαρακτηριστικές μυρωδιές του περιβάλλοντος που βλέπουν οι θεατές. Όταν π.χ. δύο έρωτευμένοι κάνουν τον περιπάτο τους σ' ένα κήπο νοιώθει κανείς το άρωμα των τριανταφυλλών, σε μία σκηνή κυνηγιού ακροχίζονται οι μυρωδιές του δάσους, η εμφάνιση ενός καρδιακού συνοδεύεται από τη μυρωδιά του κρέατος κλπ. Το νέο μηχανήμα μπορεί να παράγαν 500 διάφορες όσμες.

Όκτω είδη μύτης

Κατά τον καθηγητή Ουίντερ, ειδικημένο στην μελέτη της μύτης το εξάδελφ αυτό του προσώπου χαρακτηρίζει τους διαφόρους φυσιολογικούς τύπους. Υπάρχουν 8 βασικά σχήματα μύτης. Το απανώτερο είναι: ψηλή στη μέση και χαμηλή στη βάση και στην άκρη. Τέτοια μύτη είχε ο Αβραάμ Λίνκολν.

Ο καθηγητής προσθέτει ακόμη ότι η μύτη μπορεί να χωριστεί σε τρία μέρη. Οι γονείς κληροδοτούν, συνήθως, στα παιδιά τους το ένο τρίτον της μύτης τους (κάποτε όμως και ολόκληρο το σχήμα της). Στην περίπτωση αυτή, τα άλλα δύο τρίτα προέρχονται από τη μύτη κάποιου γονιού ή παππού.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ της κληρονομικότητας

Ο ρόλος των «γεννητών»

Τα καταρά υαλλία των νέγων, το κοντό αναστήμα των πυγμαίων, τα λοξά μάτια των Κινέζων, είναι χαρακτηριστικά που μεταδόθηκαν από γενιά σε γενιά επί χιλιάδες χρόνια. Η πρόωρη φαλάκρα, το χρώμα των ματιών, το ψηλό ή χαμηλό αναστήμα, αποτελούν συνήθως κληρονομίες των γονέων στα παιδιά.

Οι αλτά λοιπόν, και πολλά άλλα ακόμη σωματικά και ψυχικά στοιχεία της προσωπικότητας, ρυθμίζονται από τους «γεννητές», τα μικροσκοπικά δηλαδή συστατικά των «χρωμοσωμάτων» των κυττάρων, τους φορείς αυτούς της κληρονομικότητας, που περνούν από τους γονείς στα παιδιά.

Όταν παντρευτεί ένας νέγρος με μία λευκή — ή αντίστροφως — τα παιδιά τους κληρονομούν άσπρους και μαύρους γεννητές με ίση αναλογία και γίνονται μιγάδες. Αν τώρα παντρευτούν δύο μιγάδες κι' αποκτήσουν τέσσερα παιδιά, το ένα από αυτά θάνε τελώς μαύρο, γιατί παίρνει ένα μαύρο γεννητή από καθένα από τους γονείς του. Άλλο παιδί θάνε τελώς άσπρο, γιατί κληρονόμησε άσπρους γεννητές από τον πατέρα κι' από τη μητέρα του. Τα άλλα δύο παιδιά θάνε μιγάδες, με ένα γεννητή μαύρο κι' ένα άσπρο. Αυτή η αναλογία ισχύει αν τα παιδιά είναι τέσσερα ή περισσότερα. Αν είναι ένα μόνον, έχει πιθανότητες 25% να γίνει μαύρο ή άσπρο και 50% να γίνει μιγάς.

Η κληρονομικότητα παίζει συχνά άσχημα παιχνίδια. Μπορεί π.χ. από λευκούς γονείς να γεννηθεί ξαφνικά ένα άραπκι! Πριν ο σύζυγος υποψιαστεί τότε τη γυναίκα του για απιστία, πρέπει να εξετασθεί μήπως υπήρχε μεταξύ των προγόνων του ενός από τους δύο κάποιος νέγρος, από τον οποίο κατέσθη στον απόγονο ένας μαύρος γεννητής.

Υπάρχουν γεννητές επικρατέστεροι, κι' άλλοι πιο ασθενείς που μένουν σε λαθάνουσα κατάσταση ως ότου βρουν ευκαιρία να εκδηλωθούν. Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν π.χ. εκείνοι που δίνουν μαύρο χρώμα στα μάτια, και στη δεύτερη εκείνοι που δίνουν γαλανό. Το παιδί λοιπόν που γονέων με μαύρα μάτια μπορεί να έχει μάτια γαλανά, γιατί κληρονόμησε από κάποιον παππού ή προπάππο του το σχετικό λαθάνοντα γεννητή. Έτυχε δε να μην υπάρχει σ' αυτό ο ισχυρότερος γεννητής των μαύρων ματιών. Η πιθανότητα αυτή είναι 25%.

Άλλοι λαθάνοντες γεννητές μπορεί να δημιουργήσουν ιδιότητες ανεπιθύμητες (όπως π.χ. ηλιθιότητα) που δεν υπήρχαν στους γονείς αλλά στους προγόνους.

Αν οι ίδιοι λαθάνοντες γεννητές υπάρχουν και στον πατέρα και στη μητέρα, το παιδί κληρονομεί διπλή δόση από αυτούς, κι' έτσι έχει διπλάσιες πιθανότητες να εμφανιστεί η σχετική χαρακτηριστική, π.χ. τα γαλανά μάτια

ή την ηλιθιότητα των προγόνων του.

Όρισμένοι λαθάνοντες γεννητές συμπεριφέρονται διαφορετικά στα δύο φύλα. Άς πάρουμε ως παράδειγμα εκείνον που προκαλεί το «δαλτωνισμό», την ανικανότητα δηλαδή των ματιών να ξεχωρίζουν μεταξύ τους τα διάφορα χρώματα. Ένας μόνο τέτοιος προερχόμενος από τη μητέρα, αρκεί για να έχουν τα άρσενικά παιδιά της δαλτωνισμό. Τα θηλυκά όμως, για να παρουσιάσουν αυτή την ανωμαλία, χρειάζεται να κληρονομήσουν δύο γεννητές, ένα από τη μητέρα κι' ένα από τον πατέρα. Γι' αυτό ο δαλτωνισμός παρατηρείται στα 4% των ανδρών και μόνο στο 1% των γυναικών.

Μιά άλλη περίεργη ανωμαλία παρατηρείται στην επίφοβη ασθένεια που λέγεται αιμοφιλία. Αυτή μεταδίδεται κληρονομικά μέσα σε μία οικογένεια. Την παθαίνουν όμως μόνον οι άντρες, ενώ οι γυναίκες είναι οι φορείς του γεννητού της, χωρίς να προσβάλλονται αυτές οι ίδιες. Η βασίλισσα της Αγγλίας Βικτωρία π.χ. ήταν φορέας του γεννητού της αιμοφιλίας, που προερχόταν από τους προγόνους της. Εύτυχώς, δεν τον μετέδωσε στο γιο της Έδουαρδο και στους απογόνους της. Δύο εγγόνες της όμως κληρονόμησαν αυτό το γεννητή: η τελευταία Τσαρίνα της Ρωσίας κι' η βασίλισσα της Ισπανίας (σύζυγος του Αλφόνσου). Κι' οι γιοί τους υπέφεραν από αιμοφιλία.

ΟΟ

Οι τρελλοί ζωγραφίζουν

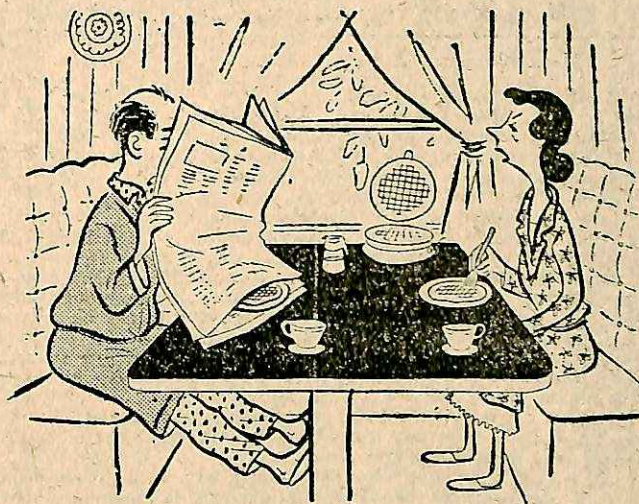
Για να αναλύσει και να καταλάβει την αιτία κάθε περιπτώσεως ψυχοπαθείας ο δόκτωρ Τζωρτζ Όνγκες, ψυχίατρος του Κρατικού Νοσοκομείου του Σικάγου, εφαρμόζει μια πρωτότυπη μέθοδο: Δίνει στον ψυχοπαθή χρώματα και χαρτί και τον αφήνει ελεύθερον να ζωγραφιστεί. Τι θέλει, όχι όμως να πινέλο αλλά με τα δάχτυλά του. Έπειτα μελετά το έργο του και βγάζει τα συμπεράσματά του. Αν π.χ. ζωγράφιζε πελώρια πράσινα δέντρα, σημαίνει ότι πάσκει από δικασμό προσωπικότητας. Τρεις σταυρούς πάνω σ' ένα σκούρο λόφο και μπροστά σε βαθύκυανο ουρανό εξηγηθήκαν, κι' ο δόκτωρ Όνγκες ως ένδειξη συναισθηματος ένωχας. Το εκπληκτικότερο είναι ότι ο δόκτωρ Όνγκες εξέτασε ένα τέτοιο έργο και νυναιάτισε ότι ο ερασιτέχνης ζωγράφος ήταν φυσιολογικός άνθρωπος, υπήκει στο μυαλό πνεύμα που αποδείχθηκε κατόπιν αληθινό.

Το ξαδέσστιον στο σώμα μας Το ξαδέσστιον είναι το πιο διαδεδομένο μεταλλικό στοιχείον στο σώμα μας. Το σώμα ενός ενήλικου περιέχει κατά μέσον όρον 1.200 γραμμάρια αδεστίου. Το μεγαλύτερο ποσοστό του (99% περίπου) είναι συγκεντρωμένο στα όστα, όπου αποθηκεύεται αυτό το χημικό στοιχείον. Μικρότερα ποσά υπάρχουν στο δέρμα στα δόντια και στον όρρο του αίματος.

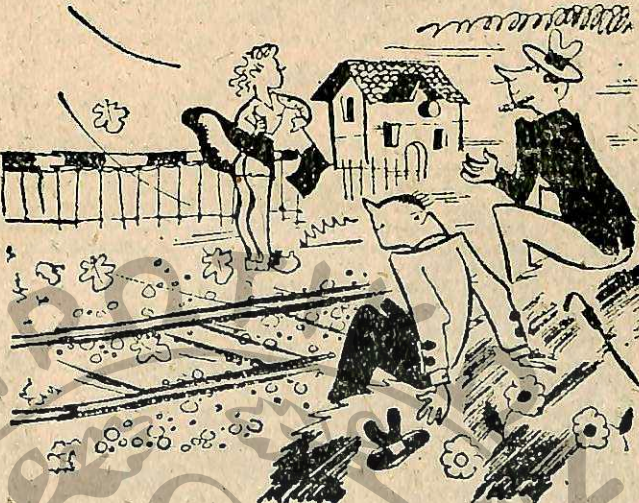
Οι πεινές είναι επικίνδυνες

Τα σχετικά πειράματα απέδειξαν ότι οι κολυμβητικές πεινές δυσκολεύουν τη μετάδοση διαφόρων ασθενειών όπως π.χ. της παρωτίτιδος όταν το νερό τους υαλυνθεί από ένα άρρωστο κολυμβητή. Προπάντων πρέπει να μην λουζονται στις πεινές όσοι πάσχουν από ασθένειες των αναπνευστικών οργάνων για να μη τις μεταδώσουν και σε άλλους.

Τελωτοθεραπεία

— Το φαί σου, Κλέαρκε, θα το βρής στην πέμπτη σελίδα!..

— Και πού να δής τί θα γίνει όταν θα περάση η ταχεία!..

Τρεις φαλακροί καλόγεροι ξυρίζονται!..

ΠΙΕΡ περπατάει με μεγάλα βήματα, ενάντια στον άνεμο που σφυρίζει. Ωστόσο εξακολουθώ να φωνάζω λαχανιάζοντας:

— Μην κάνεις αυτή την τρέλα. Μην φεύγεις...

Τον προφταίνω, επί τέλους, κοντά στο μικρό στρογγυλό σπίτι, που είχε χτισμένο πάνω στους βράχους. Ένα σπίτι έρημο...

Ο Πιέρ στάθηκε στην άκρη του βράχου και κυττάζει την τρικυμισμένη θάλασσα. Άραγε ακούει τί του λέω;

— Καμιά γυναίκα δεν αξίζει αυτή τη θυσία. Πιέρ, πίστεψέ με. Σκέψου το μέλλον σου. Μην φεύγεις.

Μα ο Πιέρ προχωρεί πάνω στους βράχους. Σωπαίνω, απελπισμένος. Θα σκοτωθώ ή θα φύγω. Θα καταστρέψω το μέλλον του. Κι' αυτό, για μια γυναίκα.

— Οχι για μια γυναίκα, σαν τη Μιρέι, τη μνηστή μου... Για μια τιποτένια γυναίκα, μια φίλη περαστική, άπιστη, που εύκολα μπορεί να την αντικαταστήσει...

— Αναστενάζω με τα δάκρυα στα μάτια.

— Αφσέ τον να φύγει, λέει μια ήρεμη φωνή δίπλα μου.

— Έλα δώ, κοντά μου.

Είμαι μια γυναίκα φωνή, μια γλυκειά φωνή. Και ξαφνικά βλέπω το παράθυρο του σπιτιού που το νόμιζα έρημο ν' ανοίγει. Μέσ' στο δωμάτιο που μπαίνω, αντικρύζω πάνω σ' ένα ντιβάνι πλαγισμένη μια γυναίκα που, μέσα στο μισόφωτο, μου προσφέρει το ώχρό χέρι της.

— Έλα, μου λέει. Κάθισε κοντά μου.

Το πρόσωπό της είναι λεπτό κι' ώχρο σαν μαργαριτάρι, το βλέμμα της φωτεινό, μαγνητικό. Απομονωτό τον Πιέρ.

— Όταν φεύγεις ξεχνάς, λέει η γυναίκα. Όταν φεύγεις, ξεναζής...

— Αφσέ - ο φίλο σου να φύγει, να λυτρωθεί. Αν θέλει να ξεχάσει, άλλος δρόμος δεν υπάρχει γι' αυτόν παρά η φυγή.

— Ποιά είσαι; ψιθυρίζω.

— Είμαι μια γυναίκα που θυμάται. Λέει γλυκά.

★

Αφσά τον Πιέρ να φύγει. Κι' εγώ έμεινα και γύρισα στο στρογγυλό σπίτι, γιατί με τραβάει το βλέμμα εκείνης. Ωστόσο, στο μικρό ξενοδοχείο που μένω δεν τολμώ να ρωτήσω γι' αυτή τη γυναίκα.

— Άλλωστε τί να πληροφορηθώ γι' αυτή; Μαντεύω ποιά είναι: ένα πλάσμα απελπισμένο που ζη άκουα, νοσηρά, με τον έρωτά της για ένα άλλο πλάσμα που χάθηκε για πάντα...

Το ήξερε πώς θα ξεναπήγαινα κοντά της. Κάθεται πλάι της κι' άκουμπώ το χέρι μου στο δικό της.

— Και συ πρέπει να ξεχάσεις, να ξεναζήσεις, της λέω γλυκά.

Με κυττάζει με τα μεγάλα της έκφραστικά μάτια και μου απαντάει:

— Είμαι μια Νεράιδα του Βορρά, μια κακή νεράιδα των παγωμένων τόπων...

Η εικόνα της Μιρέι, της μνηστής μου, έρχεται στο νου μου. Φεύγω από κοντά της. Μα ποιά είναι αυτή η γυναίκα;...

★

Την άλλη μέρα, τη βλέπω να κάθεται στο βόαχο. Τα μαλλιά της ανεμίζουν. Κυττάζει τη θάλασσα. Δίχως να γυρίσει το πρόσωπό της, ξέρει πώς είμαι κοντά της. Την πλησιάζω. Τα χείλη της τρέμουν ανάλαφρα. Μου απλώνει τα χέρια. Τα χέρια της, όπως και η φωνή της, έχουν μια παράξενη γοητεία. Παίρνω τα λεπτά της δαχτυλά ανάμεσα στα δικά μου και τα χαϊδεύω.

— Αγαπώ τα χέρια σου, Έθελ.

— Τα χέρια μου!

Τα τραβάει απότομα. Αγωνία ζωγραφίζεται στο πρόσωπό της.

— Τί έχεις, Έθελ;

Βλέπω πώς τρέμει. Την παίρνω στην αγκαλιά μου, ανάλαφρα, παγωμένη και τραβά για το σπίτι της. Εκεί την εαπλώνω στο ντιβάνι, ενώ εξακολουθώ να τη σφίγγω επάνω μου.

— Δε θέλεις να μου πεις όλα, Έθελ;

— Ναί, ψιθυρίζει.

Κι' έτσι άκουω, συνοδευόμενη απ' το βουητό της θάλασσας και του ανέμου, την ιστορία της μικρής αυτής κόμης της Νεράιδας του Βορρά.

Η νεράιδα του Βορρά

Διόδηματικό διήγημα

σημαίνει αυτό, Ζιλμπέρ; Είχε όλα τα ελαττώματα. Έπινε, χαρτόπαιζε, ξεχνούσε με γυναικές. Έγώ έκλαιγα κι' εκείνος γελούσε. Πολλές φορές τα χαράματα πήγαινα να τον βρώ σε παλιοσπίτια, και τον έβλεπα εκεί μεθυσμένο απ' το όπιο, στην άγκαλια πρόστυχων γυναικών. Τι ντροπή! Κι' όμως, όταν έπαιρνε έπειτα το βιολί του κι' έπαιζε, καθισμένος στους βράχους της ακρογιαλίας, τα ξεχνούσα όλα, τα συγχωρούσα όλα, τον αγαπούσα ξανά. Ώς ότου ένα βράδυ... Αχ! εκείνο το βράδυ... Πώς το θυμάμαι...

★

«Η νύχτα ήταν υπέροχη. Είχαμε πάρει το αυτοκίνητό μας, που έτρεχε πάνω στον παραλιακό δρόμο σαν τρελλό. Οδηγούσε ο Πέντρο. Γελούσε. Μα ξαφνικά τον είδα να χλωμαίνει, να χάνει τις δυνάμεις του. Τότε του είπα να μου δώσει το βολάν. Μου το έδωσε, ενώ αυτός χάθηκε στη γωνία του και σε λίγο αποκοιμήθηκε. Δεν ξέρω γιατί όλη η ζωή μου μαζί του ξανάρχε στο νου μου. Θυμήθηκα τη διαγωγή του, τη ντροπή μου, τα όσα υπόφερα. Η απελπισία φούσκωσε την καρδιά μου. Άνοιξα όλη την ταχύτητα. Το αυτοκίνητο έτρεχε σαν τρελλό. Κάποια στιγμή τάχασα. Δεν ήμουν πιά κυρία του εαυτού μου. Ο Πέντρο κοιμόταν. Και σε μια απότομη στροφή του δρόμου, έγινε ό,τι έγινε. Το αυτοκίνητο πετάχτηκε έξω απ' τον παραλιακό δρόμο και τσακίστηκε στους βράχους.

★

Η Έθελ κλείνει τα μάτια της.

— Κι' εσύ, εσύ, Έθελ;

— Εγώ, άπαντησε χαμογελώντας, είχα τον καιρό να πηδήσω πρην, καταλαβαίνεις;

— Ναι, Έθελ, καταλαβαίνω.

— Θα φύγεις, Ζιλμπέρ;

— Η φωνή της είναι ανήσυχη. Το βλέμμα της με διαπερνάει. Τα ξεχνώ όλα και την αγκαλιάζω σφιχτά. Φιλώ τα χείλη της. Σωπαίνω.

★

Στην κάμαρα του μικρού ξενοδοχείου γράφω στί, Μιρέι, τη μνηστή μου, το αποχαιρετιστήριο γράμμα, το σκληρό, το αποφασιστικό. Τί με νοιάζει; Αγαπώ την Έθελ. Αυτή με κρατάει. Αυτή με περιμένει...

Ξαναγυρνά στο σπίτι της. Κόθως τρέχω εκεί, φωνάζω: «Έθελ, αγάπη μου, χαρά μου...». Άνοιγω την πόρτα. Το σπίτι είναι άδειο. Η Έθελ έφυγε. Γιατί έφυγε, Έθελ; Δεν ήξερες πώς σ' αγαπούσα; Κλαίω με λυγμούς. Υποφέρω.

★

Το μίσος ήρθε αργότερα. Και η περιφρόνησις. Κάτω απ' έναν ξένο ουρανό. Γιατί έφυγα σαν τον Πιέρ. Έφυγα για να ξεχάσω. Και τόρριξα στο πιετό, στα χαρτιά, στα γλέντια.

★

Απόψε είν' όλοι εδώ, οι φίλοι της τελευταίας ώρας. Παρακολουθώ στο υπαίθριο μια ταινία: «Ο δρόμος προς τη σελήνη», με τη μεγάλη καλλιτέχνηδα... Τί εφιάλτης είν' αυτός; Αμέσως με την πρώτη εικόνα αναγνωρίζω την καλλιτέχνηδα, τη Νεράιδα του Βορρά, την Έθελ, όπως γνωρίζω και την ιστορία που ξετυλίγεται στην οδόνη, την ιστορία που μου διηγήθηκε, όταν την κρατούσα στην αγκαλιά μου.

★

Λοιπόν αυτό ήσουν, Έθελ, μια ήθοποιος που ήθελε να μελετήσει καλά το ρόλο της, να τον «ζήσει» μ' ένα συνεργάτη ειλικρινή, που δεν θαχε συνείδησι της παγίδας που του έστηνες; Φεύγω αηδισμένος. Οι φίλοι μου μου λένε να περιμένω το τέλος της ταινίας. Μα το ξέρω το τέλος...

★

Η καρδιά μου είναι επαναστατημένη. Με το κεφάλι κάτω, ενάντια στον ε... μου, τραβά προς τη θάλασσα. Τί να κάνω; Να εξαφανιστώ μέσ' στα κύματα ή να γυρίσω εκεί κάτω, στην πατρίδα μου, στην πατρίδα της Μιρέι, των γυναικών που ξέρουν να συγχωρούν, ν' αγαπούν πραγματικά και να περιμένουν;...

GENEBIEBH ANΣΕΛ

ANDY ZERMAIN

Απόκριμοί της Κοινωνίας

37ον Κι' ύστερα από λιγδότημη σιωπή, έξακολούθησε, σφίγγοντας τις γραβίες του με όργη:
— Έ λοιπόν, ναι, θα τον κάνω συνέταιρό μου. Άλλα θέλω να ξαναρίξω αργότερα στην πλάτη του τη ζημιά που μου φέρνει τώρα. Κι' επί πλέον, θα τον μπερδέω καλά, για να τον άφοπλίσω. Θα ιδούμε ποιός θάνατι ο πιο έξυπνος...
Και μ' αυτή την άποψη, γεμάτη άπει- λές για το μέλλον, ο τραπεζίτης επέστρε- ψε στο διαμέρισμά του, κουνώντας τους ώ- μους του, σαν άνθρωπος, που θέλει ν' απαλ- λαγή από ένα βόρος.

Ο γυρισμός του Πιέρ

Στο άναμεταξύ, ο κόμης ντε Κολένσκο έπέστρεψε ίκανοποιημένος στο Άτις-Μόνς.
— Ή υπόθεσι είνε κανονισμένη, είπε σι- γά στον πατέρα του, καθώς καθόταν στο τραπέζι για το πρόγευμα. Ο Λωποδότης θα την πάθη. Τον άναγκασα ή να πτωχεύ- ση ή να συνεταριαστή.

Θαυμάσια! παραδέχτηκε ο κ. Μαν- τέλ. Τον κρατάμε!
Το πρόγευμα πλησίαζε να τελειώση, δ- ταν ένας υπηρέτης έφερε ένα τηλεγράφημα στον κόμητα ντε Κολένσκο. Μόλις τ' άνοι- ξε και τούρισε μία ματιά, μία ανέκφραστη χαρά φώτισε το πρόσωπό του.
— Έρχεται!... Έρχονται!... φώναξε σαν τρελλός.

Και, χωρίς να πη περισσότερα, έδωσε το τηλεγράφημα στη Ζενεβιέβ ντε Σαμπρε- δέρ. Έκείνη το διάβασε δυνατά, με φωνή που έτρεμε:

«Αναχωρούμεν σήμερα διά Γαλλίαν με «Καρλομάγνος». Πληγαι Πιέρ έβεραιυθη- σαν. Γενική κατάσταση καλή. Ντυράν εις άνάρρωσιν. Θα είμεθα Μασσαλιάν 28 Ιου- λίου. Χαιρετισμούς όλους».

Ζυλό».

— Επί τέλους! φώναξε ή κυρία ντε Σαμπρεδέρ, θα ξαναϊδω λοιπόν το παιδί μου! Ύστερα από τόσα χρόνια!

— Πιέρ!... Άγαπημένε μου Πιέρ!... ψιθύρισε ή Βασίλισσα των Λειβαδιών, βα- βειά συγκινημένη.
Οι δύο γυναίκες άλλαξαν ένα τρυφερό βλέμμα, όπου οι δύο άγάπες των, τόσο διαφορετικές άπότοσο, ένώνονταν στο πρό- σωπο έκείνου, που ή σκέψι του γέμιζε πάν- τοτε τις καρδιές των.

— Θα πάμε να τον ζητήσουμε όταν θ' άποβιβάσθη, πρότεινε ο Φρεντερικ χαρού- μενος. Βιάζομαι να το ιδω αυτό το παιδί. Βιάζομαι επίσης να φιλήσω το Ζυλό, τον άγαπημένο μου φίλο, τον τόσο άφοσιω- μένο!...
Ή πρότασί του έγινε δεκτή μ' ένθουσια- σμό.

Κάθε μέρα, άπό την εύλογημένη εκείνη στιγμή, όπου είχε φτάσει το περίφημο τη- λεγράφημα, μιλούσαν διαρκώς γι' αυτό το γεγονός.

Συγκεντρώνονταν όλοι γιά ν' άλλαζον τις σκέψεις των, τις έντυπώσεις, τα σχέ- δια τους.

Μόνο ο Φρεντερικ, κατά το δίστασμα σύ- των των τριών εβδομάδων που πέρασαν, είχε δυό ένδιαφέρουσες συναντήσεις με τον Ζωρ ντε Σαμπρεδέρ, που είχαν έρθει επί- τηδες στο Παρίσι από την έξοχή του.

Στην τελευταία τους συνάντησι, έπέτυχε να λυγίση την αντίστασι του τραπεζίτη. Έκαμαν ένα πρόχειρο συμφωνητικό, όπου έθεσαν τις βάσεις της μελλοντικής συνερ- γασίας των.

— Ο' άναθέω στον κ. Ζολιμπουά να συντάξη το εταιρικό συμβόλαιο, είπε τέλος ο κόμης ντε Κολένσκο. Την ήμερα, που θα είμαστε έτοιμοι γιά να το υπογράψουμε, θα θελήσετε, άγαπητέ μου κύριε ντε Σαμ- πρεδέρ, να δεχθώτε το δείπνο, που σκέπτο- μαι να δώσω, μ' αυτή την εύκαιρία, προς τιμήν σας.

— Πολύ εύχαρίστως, άγαπητέ μου κόμη.

— Σας προλγέω όμως ότι το γεύμα αυ- τό θα δοθή στην έξοχή, στην ιδιοκτησία μου στο Άτις-Μόνς.

— Πολύ καλά. Θα ιδω επί τέλους αυτή την δημοφιή ιδιοκτησία, γιά την οποία μου μιλήσατε άλλοτε.

— Θα την ιδήτε και θ' άποκομίσετε, εί- μαι βέβαιος γι' αυτό, ανεξάλειπτες έντυ- πώσεις.

Και, καθώς έλεγε αυτά, τα μάτια του κόμητος, έλαμψαν παράξενα. Βιάστηκε να το κρύψη, κλείνοντας τις βλεφαρίδες, κι' έ- πειτα πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Φυσικά, θα είμαι πολύ εύτυχής αν ή κυρία ντε Σαμπρεδέρ θελήση να σας συνο- δεύση.

— Μπορείτε να το ύπολογίζετε. Έχετε κερδίσει τη συμπάθειά της.

— Πολύ με κολακείει αυτό.

— Σε πόσες μέρες σκέπτεστε ότι θα εί- στε έτοιμος να υπογράψετε το συμβόλαιο συνεταρισμού μας; επανέλαθεν ο τραπεζί- της.

— Σε καμμία δεκαριά, το πολύ. Πρέ- πει να κάνω, πρίν, ένα μικρό ταξιδάκι, γιά οικογενειακές υποθέσεις, στην Αυστρία. Μόλις επιστρέψω, θα όρίσουμε μίαν ήμε- ρομηνία, πολύ σύντομα.

— Καλά, θα περιμένω. Όρβουάρ λοι-

ΤΟ ΛΑΚΡΗΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Χρωματισμοί

Άδίκως άρχισες, Φροκί, να μου μιλάς γιά «θαλασσί», γιά «κρί», γιά «ρόζ» και τρίχες και πάρα πάνω μου θολώ— το θολωμένο μου μυαλό, με ρούπια και με πηχές!

Άδίκως, πάλι, έπιμέ— να μου γυρεύς... «έ μ π ρ ι μ έ», άμπετ!-μουχαμπί, άντί να στρώσης στη δουλειά και στα φουστάνια τα παλνά να κάνης μερέμετι.

Πάψε, λοιπόν με το καλό και γιά φουστάνι... πα ρ ο δ α λ ό, μη μου σκάνης μύτη,

να μη φορέσης καφερό, αυτό που φοράς σερί στο... πα τ ρ ι κ ο σου (σπίτι!)

Θά ξαναβάλης δηλαδή το φόρεμά σου το λαδί, με τα... μ π α λ ώ μ α... (τά του, Κι' έτσι που θάνε μπα- (λωμέ— θά σου τ'ό κάνουν... «έ μ π ρ ι μ έ» τα τόσα χρώματά του! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

πόν, άγαπητέ μου κόμη, και καλό ταξίδι. Κι' οι δυό άντρες χωρίστηκαν.

Την άλλη μέρα, ο κόμης ντε Κολένσκο, ή κ. Ζενεβιέβ ντε Σαμπρεδέρ κι' ή Βασι- λισσα των Λειβαδιών έφευγαν γιά τη Μασ- σαλία.

Ο Ιούλιος πλησίαζε στο τέλος του. Ή ζέση ήταν βαρεία. Άλλ' ή έλπίδα της ά- περαντής χαράς, που θάνοιωναν πολύ σύν- τομα, έμπόδιζε τις δυό γυναίκες να κατα- λάβουν την κούρσι του ταξιδιού.

Φτάνοντας στη Μασσαλία, ο κόμης ντε Κολένσκο με τους άλλους κατέλυσαν σ' ένα από τα καλύτερα ξενοδοχεία της Καννι- πιέρ.

Ο «Καρλομάγνος» έπρόκειτο να φτάση το άπόγευμα.

Μετά το πρόγευμα, πήγαν όλοι μαζί στην προκουαία. Πάνω από μίαν ώρα ά- κόμα περιμέναν με άνυπομονησία, που έ- κανε τις καρδιές τους να χτυπούν πιο γρή- γορα, την άφιξη του υπερωκεανείου.

Τέλος, ο κόμης ντε Κολένσκο, που κυτ- τούσε διαρκώς με τα κυάλια του, φώναξε: — Νά το!

Και, με το άπλωμένο του χέρι, έδειξε το μεγάλο υπερωκεανείο που προχωρούσε προς το λιμάνι.

Ένα τέταρτο της ώρας αργότερα, ο «Καρλομάγνος» άγκυροβόλησε μέσα στο λιμάνι κι' άρχισε ή άποβίβασι των έπιβατών.

Σε λίγο, φάνηκαν ένας δεκαένας του ά- ποικιακού πεζικού κι' ο πιστός Ζυλό. Πίσω τους, ακολουθούσε ένας άντρας κοντός, ά- δύνατος, κάτωχρος.

Ή κ. ντε Σαμπρεδέρ ώρμησε. Προτού καν έκείνοι προφτάσουν να την ιδούν, έπεσε πάνω στο δεκαένά και, σφίγγοντας τον με πάθος, φώναξε:

— Πιέρ!... Γυιέ μου!... Γυιέ μου!... Ο νέος δεν χρειάζεται περισσότερες έ- ξηγήσεις! Ή καρδιά του, το μυαλό του, όλο του το έινε τέλος τον έσπρωχναν στην άγκαλιά της μητέρας έκείνης.

— Μαμά! Άγαπητήνι υαμά! είπε μό- νο, σφίγγοντας την κ. ντε Σαμπρεδέρ πά- να στο στήθος του...

Γιά μερικά λεπτά, έμειναν άγκαλιασμέ- νοι σφιχτά, αλλάζοντας φλογερά φιλία.

— Έλα γρήγορα! Έλα γρήγορα! είπε τέλος ή κ. ντε Σαμπρεδέρ, τραβώντας το γυιό της προς το άμάξι, που τους περιέ- νε σε μικρή άπόστασι.

Στο άναμεταξύ, ο Ζυλό είχε ριχτή στην άγκαλιά του Φρεντερικ Μαντέλ. Οι δυό άν- τρες φιλήθηκαν σαν αδέρφια, που άνταμύ- νονται ύστερα από πολλόν καιρό.

— Ά, φίλε μου Φρεντερικ, παλιέ μου σύντρεφε! ψιθύρισε ο Ξεκοκκαλισμένος, με δάκρυα στα μάτια.

— Τι ευτυχία που ξαναβλεπόμαστε! εί- πε ο Φρεντερικ, χαμογελώντας. Τώρα δεν θα ξαναχωρίσουμε πιά.

Έπειτα στράφηκε προς τη Βασίλισσά των Λειβαδιών, που είχε μείνει λίγο παρά- μερα και σαν λησμονημένη.

— Έ λοιπόν, Βασίλισσα, είπε τρυφερά, δεν άναγνωρίζετε πιά το φίλο μας;

— Ό! Ναι, ναι, αλλά περιμένα... Κι' ή νέα ξέσπασε σε λυγμούς ξαφνικά.

— Έ λοιπόν, τί συμβαίνει, φίλη μου; ρώτησε ο κόμης παραξενεμένος άπ' αυτή την άπώτομη θλιψη. Τί έχετε;

— Ο Πιέρ... Ο Πιέρ δεν με είδε... Δεν θέλει πιά να με έξηρ άσφαλός. Με πι- στεύει ένοχη... Δεν μ' άγαπάει πιά!...

— Άλλ' όχι, παιδί μου, της είπε τρυφε- ρά ο Ζυλό, πλησιάζοντας την. Ο Πιέρ σάς άγαπάει πάντοτε. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Θά σάς το πη σε λίγο...

— Άμέσως! άκούστηκε μιά νεανική φωνή.

Και, συγχρόνως, δυό χέρια έπιασαν τη Βασίλισσα των Λειβαδιών, την τραβήξαν και, σαν μέσα σ' ένα ξαφνικό ήλιγγο, έ- νιωσε ένα φλογερό φιλή στο μέτωπό της.

Έπειτα, κι' άλλα χέρια, του Ζυλό αυτή τη φορά, έπιασαν τα δικά της και τα έσφισαν με πάθος.

— Ό! Κι' εγώ θάθελα να σας φιλήσω. Άν τολμούσα.

Τόληψε λοιπόν, αρχιδάκα! το φώ- ναξε γελώντας ο κόμης ντε Κολένσκο. Ο καύμενος ο Ζυλό δεν περίμενε να τον παρακαλέσουν. Με τη σειρά του κι' αυτός,

έπιασε τη Βασίλισσα των Λειβαδιών άπό τους ώμους και της έδωσε δυό σκαστά φι- λιά στα μεταξένια της μάγουλα.

— Έλάτε, φίλοι μου, στο ξενοδοχείο γρήγορα! φώναξε ο κόμης ντε Κολένσκο. Τότε ο Ζυλό, δείχνοντας του τον άδυ- νατο άνθρωπάκο, που είχε μείνει σιωπηλός θεατής της σκηνής έκείνης, του είπε με φω- νή αύστηρη:

— Ο Ντυράν, ο έπιλεγόμενος Κουνάδης, που μετανόησε...

Έπειτα, άποτεινόμενος προς το χαρά- κτη, ο πρώην άκροβάτης του είπε με ύφος προστακτικό:

— Έλα μαζί μας, σε παίρνουμε!

Μητέρα και γυιός

Μόνον όταν βρέθηκε μόνη με το γυιό της, μέσα στο δωμάτιό της, ή κ. ντε Σαμ- πρεδέρ, άφισε να ξεσπάση ελεύθερη ή χα- ρά της.

Καθισμένη σε μιά πολυθρόνα, είχε βάλει το γυιό της άπέναντί της. Κι' ενώ τον κυτ- τούσε, ενώ έξήταζε ένα - ένα τ' άντίκεια του χαρακτηριστικά, το πρόσωπό του, που ήταν ακόμα ώχρο, του έλεγε σαν μέσα σ' έκσταση:

— Πόσο είσαι όμορφος, πολυάγαπημέ- νο μου Πιέρ!... Ποτέ δεν θα σε πίστευα τόσο ψηλό, τόσο δυνατό!... Κοντεύουν έντεκα χρόνια που δεν σ' είχα ιδη, μικρούλη μου!...

Έντεκα χρόνια χωρίς να σου μιλήσω, χωρίς να μπορώ να σε χαϊδέψω... Άλλά δεν μ' είχες ξεχάσει, δεν είν' έτσι;

— Ό! Μητέρα, άγαπημένη μητέρα, πώς θα μπορούσα να σε ξεχάσω; Κι' εγώ έ- κλαιγα γιά το χαμό σου... Και σ' είχα άναζητήσει παντού, πολλόν καιρό!... Ή γλυκειά σου άνάμνησι ποτέ δεν μ' έγκατέ- λειψε.

— Άγαπημένε μου μικρούλη! — Μέρα και νύχτα σε σκεπτόμουν άκα- τάπαυστα, σε καλούσα μ', όλη μου την καρδιά, μ' όλη μου την ψυχή.

— Όπως έκανα κι' εγώ... — Και στις μέρες της χειρότερης θλίψεως μου, στις σκληρές ώρες της άπελπισίας μου, όταν, παιδί ακόμα, κι' έφηβος έπειτα, έννοιωθα τόσο έγκαταλελειμένος, μονάχη ή εικόνα σου, ή άνάμνησί σου με συγκρατού- σαν. Ή έλπίδα να σε ξαναδρω, να σε ξα- ναϊδω μία μέρα, μου έδινε δύναμι γιά να ζήσω, γιά να παλέψω με το πεπρωμένο...

— Όσον πολύ δυστυχισμένος; — Ό! Ναι, ναι, είχα ύποφέρει πολύ. Άλλά περισσότερος ακόμα γιαιτί ήμουν μό- νος, άνυπεροστίτος, χωρίς κανένα στήριγ- μα, χωρίς καμμία στοργή... Οι ύλικές στερησεις δεν ήσαν τίποτα, άλλ' ή μονα- χιά με τρόμαζε καμμία φορά. Σ' άγαπού- σα, άγαπημένη μου μαμά, σε λάτρευα πάντοτε, κι' ή ραγισμένη μου καρδιά μά- τωνα γιά σένα...

— Παιδί μου, θησαυρέ μου!... Ά! Κι' εγώ επίσης ύπόφερα σκληρά από την ά- πουσία σου. Τόσες δυστυχίες μ' είχαν συν- τρήσει, χωρίς ναχω καμμία παρηγοριά! Ξέ- ρεις ήδη, ίσως, μερικές από τις φριχτές πε- ριπέτειες που άναστάτωσαν τη ζωή μου...

— Ναι. Ο κ. Ζυλό, αυτός ο θαυμάσιος άνθρωπος, που οι φίλοι σου είχαν στείλει γιά να με βοηθήση, μου είπε πολλά πράγ- ματα.

— Σου μίλησε γιά τον καύμενο τον πα- τέρα σου;

— Λίγο, αλλά χωρίς να μπορή να μου δώση πολλές λεπτομέρειες. Μου είπε ώς- τόσο πώς ο πατέρας μου ήταν άθώς, κι' ότι δραπέτευσε από το κάτεργο, άλλ' ότι τώρα έχει πεθάνει.

— Ναι, δυστυχώς.

— Μου είπε, ώστόσο, πώς ο θάνατός του δεν ήταν και τόσο βέβαιος. Έλεγε πώς όλοι έδώ διατηρούσατε μερικές έλπί- des ότι θα τον βλέπατε μιά μέρα να ξα- ναανή...

— Άλλοίμονο! παιδί μου, αυτή ή έλπί- da δεν ύφίσταται πιά σήμερα. Τώρα τε- λευταία βεβαιωθήκαμε πώς ο Ζακ ντε Σαμ- πρεδέρ έχει πεθάνει.

— Ό! Θεέ μου, Θεέ μου, ψιθύρισε ο νέος, που τόν ένπνιξαν οι λυγμοί. Έγώ, πιά έλπιζα τόσο να τον ξαναϊδω... να σας βρω μαζί και τους δυό μιά μέρα... Καύ- μένε πατέρα!...

Μπροστά σ' αυτό τον πόνο, ή κ. ντε

Σαμπρεδέρ ένιωσε να της ξανάρχωνται ό- λες οι θλιβερές της άνάμνησεις. Όπως ο γυιός της, έκλαψε κι' αυτή άλλη μιά φορά, το μαρτυρικό έκείνο σύζυγο, που δεν είχε πάψει να τον άγαπάη.

— Ποτέ δεν θα τον ξεχάσεις, δεν είν' έ-τσι, Πιέρ μου; τόν ρώτησε μέσα στα δά- κρυα της.

— Όχι, όχι, άκριδή μου μητέρα, ποτέ!... Θα διατηρήσουμε μαζί τη λατρευτή του ά-νάμνησι...

— Σ' ό θα τόν διαδεχθής, γυιέ μου!... Κι' ή κυρία ντε Σαμπρεδέρ, τυλίγοντας το μπράτσο της γύρω από το λαιμό του νέου, έκλαψε μαζί του.

— Τώρα, είπε ο Πιέρ, που συνήλθε πρώ-τος, πές μου όλη την άλήθεια γιά τη Βα-σίλισσα των Λειβαδιών, άγαπημένη μου μαμά. Θέλω να μάθω...

— Ό, παιδί μου, είνε άπλούστατο. Μπο-ρώ να σου το πω με λίγα λόγια. Ή Βασι- λισσα των Λειβαδιών είνε μιά έξαιρετική ύπαρξη, πάντοτε άξία της έκτιμώσεώς σου, και της άγάπης σου.

— Άλήθεια, μου το διαβεβαιώνεις;

— Σου τ' όρκίζομαι! Άκουσε με, Πιέρ μου, θα μάθης πόσο το καύμένο το παιδί ύπόφερε. Ύπρηξε, κι' αυτή έτίσης, μιά μάρτυς.

Και όσο πιο σύντομα μπορούσε, ή κ. ντε Σαμπρεδέρ διηγήθηκε στο γυιό της ό- λα τα γεγονότα που ύπρηξε θύμα τους ή Βασίλισσα των Λειβαδιών.

— Ά! Άπό τί άθλίους περιστοιχιζόμα-στε! φώναξε ο νέος άναστατωμένος. Σε παρακαλώ, μητέρα, πήγαινε γρήγορα να φωνάξης τη Βασίλισσα των Λειβαδιών.

— Ά! Άπό τί άθλίους περιστοιχιζόμα-στε! φώναξε ο νέος άναστατωμένος. Σε παρακαλώ, μητέρα, πήγαινε γρήγορα να φωνάξης τη Βασίλισσα των Λειβαδιών.

Πρέπει να την ιδω άμέσως και να της μι-λήσω!...

Ή κ. ντε Σαμπρεδέρ σηκώθηκε και βγή-κε άμέσως από το δωμάτιο βιαστικά. Ο Πιέρ περπατούσε ταραγμένος πέρα - δώδε.

Ή Βασίλισσα των Λειβαδιών φάνηκε στο κατώφλι, κάτωχρη, με τα μάτια θολω-μένα από μίαν άνείπωτη μελαγχολία, σαν διατακτική.

— Έλα! Μά έλα λοιπόν! της φώναξε ο Πιέρ άνυπόμονα.

Έκείνη έκανε μερικά βήματα διστακτικά, με τα χείλη κλειστά, σαν αυτόματο. Πίσω της, ή κ. ντε Σαμπρεδέρ είχε κλείσει την πόρτα κι' είχε μείνει άκίνητη, σαν νάθελε να έμποδισή κανένα να μπη μέσα στο δω-μάτιο.

Ο Πιέρ ντε Σαμπρεδέρ έμεινε μιά στιγ-μή όρθιος, άφωνος κι' αυτός, με τα φλογε-ρά του βλέμματα καρφωμένα πάνω στα γα-

λάζια μάτια της νέας. Ξαφνικά, έπεσε μπρο-στά της γονατιστός, φωνάζοντας με ραγι-σμένη φωνή:

— Ά! Λουίζα, Λουίζα, Βασίλισσά μου, συγχώρεσέ με που σ' είχα ύποψιαστή... Σ' άγαπάω πάντα, σε λατρεύω, πάντοτε σ' άγαπούσα, συχώρεσέ με!... Άκόμα κι' έκει κάτω, όπου είχα πάει, εξ αίτίας σου, δε σε ξεχάσα ούτε μιά μέρα, ούτε μιά ώ-ρα... Συγγνώμη, άγαπή μου, ζωή μου!...

Και, καθώς μιλούσε, ο νέος είχε πάρει τα δυό παγωμένα χέρια της νέας και τα- σφιγγε δυνατά. Κι' έκείνη, με μιά φωνή, που θαρρείς κι' έβγαине μέσα από τη βάση της καρδιάς της, του ψιθύρισε:

— Ά! Πιέρ μου, σε ξαναδρίσκω λοιπόν! Άγαπημένε μου Πιέρ, δική σου... πάντο-τε!... πάντοτε!...

Έξαφνα καθώς την τραβούσε στην άγ-καλιά του, έπεσε σχεδόν άναίσθητη.

Ο νέος έσκυψε πάνω στο παρνεϊκό της πρόσωπο, και, χωρίς να νοιαστή γιά την παρουσία της μητέρας του, της φίλησε με πάθος τα μεγάλα κλεισμένα μάτια της.

— Λατρευτή μου! Λατρευτή μου!... έ-λεγε τρελλός από τη χαρά του. Σ' άγατώ! — Παιδιά μου! πρόφερε μόνο με φωνή συγκινημένη ή κ. ντε Σαμπρεδέρ, αγγίζον-τας το μπράτσο του γιού της.

Αυτή ή χειρονομία, αυτές οι δυό λέξεις έφτασαν γιά να κάνουν τον Πιέρ να συνέλ-θη. Άνασκηώθηκε και ύποστηρίζοντας τη Βασίλισσα των Λειβαδιών, την ώδήγησε σε μιά καρέκλα, την έβαλε να καθήση κι' έ-πειτα έμεινε όρθιος μπροστά της σαν έκ-στατικός.

— Ά! Πώς θέλω ναμει εύτυχισμένη ά-νάμεσά σας! άναστένανε ή κ. ντε Σαμ-πρεδέρ.

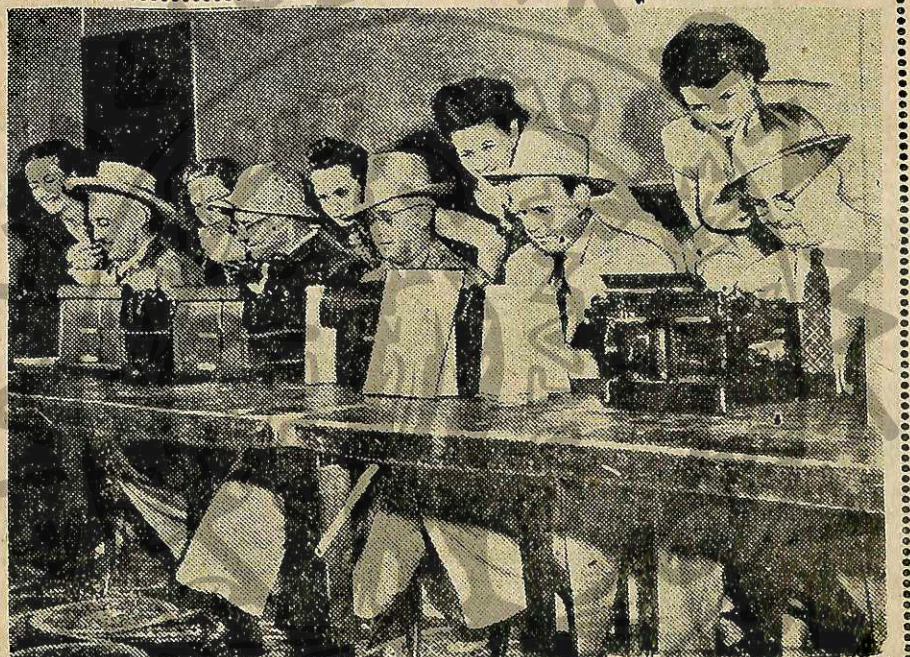
Έπειτα κάθισε κοντά στη Βασίλισσα των Λειβαδιών, την άγκάλιασε στοργικά ά-πό τη μέση και την τραβήκε κοντά της.

— Τώρα, άς μιλήσουμε, άγαπημένα μου μικρά, είπε, παίρνοντας ένα ύφος χαρού-μενο.

Χρειάστηκαν επανειλημμένα χτυπήματα στην πόρτα, γιά να συνεφέρουν αυτά τα τρία πρόσωπα, τα τόσο άγαπημένα μετα-ξύ τους, από τους ρεμβασμούς των.

Ο Πιέρ άνοιξε την πόρτα και μπηκε μέ-σα ο κόμης ντε Κολένσκο, που σταμάτησε μπροστά του.

Κυττάχτηκαν κι' οι δυό τους σιωπηλοί. Ή κ. ντε Σαμπρεδέρ βίαστηκε να τους πα-ρουσιάση τον έναν στον άλλον. Έσφισαν

ΟΙ ΔΑΚΤΥΛΟ ΕΞΟΥΜΑΙΝΟΥΝ

Κάθε χρόνο, οι δακτυλογράφοι της άμερικανικής βιομηχανικής πόλεως Κάσπερ προσφέρουν ένα γεύμα στους προϊσταμένους των. Και με την εύκαιρία αυτή, βγά-ζουν το άκτι τους παραχωρώντας τους γιά λίγο τη θέση τους ύποστά όττι γρα-φομηχανές...

τότε τα χέρια τους με συμπάθεια.
— Μήπως σ'ας διέκοψα; ρώτησε ο κόμης.

— Όχι, όχι, φίλε μου, απάντησε η Ζε-νεβιέ. Δεν είστε έντελώς δικός μας τώρα;
— Εύχαριστώ, Ζενεβιέ. Επιτρέψατέ μου λοιπόν να πάω το γυίο σας μαζί μου. Μας περιμένει ο Ζυλό. Πρέπει ο κ. Πιέρ ντε Σαμπρενέ να λάβει άμεσα γνώσιν για ό,τι τόν αφορά.

— Λοιπόν, ώρβουάρ, αγαπημένη μου μαμά, είπε ο Πιέρ. Ωρβουάρ, λατρευτή μου Βασίλισσα!

Και, χαρούμενος, λάμποντας από νειάτα κι' ευτυχία, ο νέος ακολούθησε τόν κόμητα ντε Κολέσκο.

Ο Ζάκ έρευνά

— Όστε, γιαντρέ, μπορώ να βγώ τώρα;
— Ναι, μόνο μην τ'ο παρακάνετε. Γυρίζετε από πολύ μακριά, μην τ'ο ξεχνάτε.
Α! Τι κρίμα, φίλε μου, που δεν έχετε καθόλου τ'α μέσα...

— Γιατί;
— Θα σ'ας έστειλα για τρεις μήνες στην έξοχή. Αυτό θα σ'ας έκανε έντελώς καλά.

— Δυστυχώς, γιαντρέ, είμαι φτωχός, απάντησε ο Ζάκ ντε Σαμπρενέ μ' ένα ύφος λυπημένο. Δεν έχω ούτε τόν καιρό, ούτε τ'α μέσα για να προσφέρω στον έαυτό μου αυτή τη μακροχρόνια ανάρρωση...

— Λυπάμαι για σ'ας. Άλλα' ευτυχώς έστε γερός οργανισμός. Δεν υπάρχει πιά κανένας φόβος. Λοιπόν, σ'ας αφήνω, φίλε μου. Καλή τύχη!

— Εύχαριστώ, γιαντρέ. Μου σώσατε τη ζωή!

— Έκαμα τ'ο καθήκον μου!
Κι' ο νεαρός γιαντρός άποχαιρέτησε τόν έρρωστώ του, που τόν είχε παρακολουθήσει με τόση άφοσίωσι, και τόν είχε σώσει από τόν θάνατο.

Όταν έμεινε μόνος, ο Ζάκ ντε Σαμπρενέ σκέφτηκε την τελευταία συμβουλή του γιαντρού.

— Η έξοχή! ψιθύρισε. Θα πήγαινα, αν ήμουν βέβαιος πως δεν θα ξοδεύω αυτές τις μικρές μου οικονομίες.

Άνοιξε ένα από τ'α συρτάρια του, όπου έκρυβε ό,τι του είχαν άπομείνει από τις τρεις χιλιάδες φράγκα, που τόν είχε δώσει ο Λεόν, και τ'α μέτρησε.

Χίλια εκατόν εξηταπέντε φράγκα, είπε σκεπτικός, είνε κάτι... αλλά και πάλι είνε λίγα... Μπάρ! Θα μπορούσα να κάνω μια μικρή τρέλλα... Αν πήγαινα να νοικιάσω ένα έπιπλωμένο δωμάτιο κάπου, πρὸς τόν Βιλνέβ - Σαιν - Ζωρζ. Οί δικές του 'Υγες είνε όμορφες και πολύ ήσυχες...

Αν πάρω μια κόρτα μινιαία για τόν σιδηρόδρομο, θα ταξιδεύω όσο θέλω, και θα μπορούσα να ψάξω να βρω μια νέα δουλειά...

Πήρε γρήγορα την άπόφασί του. Εύθως την άλλη μέρα, μπήκε στο τραίνο για τόν Βιλνέβ - Σαιν - Ζωρζ. Έκει βρήκε ένα δωμάτιο σε μίαν οικογένεια.

Δυό μέρες αργότερα, ο Ζάκ έγκαταστάθηκε σ' αυτό.

Από τότε, έρχόταν κάθε μέρα στο Παρίσι, άπασχολούμενος πρῶτα - πρῶτα να ξαναβρῇ τ'α ίχνη της γυναίκας του. Ουμώ-ταν τ'α λόγια που τού είχε πῆ ο άδελφός του. Διέτρεχε, σιγά - σιγά, όλα τ'α μεγάλα μπουλβάρ, σταματώντας μπροστά σε κάθε κίσκι. Ρωτούσε ευγενικά, αλλά τόν κάκου, δεν μπορούσε να πάρη καμμιάν ένδειξι.

Τέλος, την τέταρτη μέρα, τού είπε μια γυναίκα:

— Την κυρία 'Αντρέ, ζητάτε; Την όμορφη κυρία 'Αντρέ;... Ναι, την ξέρω, αφού την διαδέχτηκε εδώ.

— Α! Πολύ καλά. Μπορείτε να μου πῆτε τί απέγινε;

— Όχι ακριβώς...
— Επί τέλους, τί ξέρετε;
— Ε, κουτσουμπολιά... 'Ακούει κανείς πράγματα που δεν είνε πάντοτε καλό να τ'α έπαναλαμβάνω...

— Μά τί λοιπόν; ρώτησε παραξενεμένος ο Ζάκ ντε Σαμπρενέ.

— Καλά, θα σ'ας τ'α πῶ. Δεν ήταν μιά γυναίκα συνθησμένη αυτή η κυρία 'Αντρέ. Ήταν όκωια πολύ όμορφη και λίγο μορφωμένη, άριστοκράτισσα, αάμπως νάταν πολύ πλούσια άλλοτε...

— Και λοιπόν;

— Νά: 'Υστερα από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, γνώρισε ένα κύριο πολύ καθώς πρέπει, έναν Αυστριακό καθώς λένε.

Ο Ζάκ ντε Σαμπρενέ έφερε μηχανικά τόν χέρι στο στήθος του, σαν νάθελε να σταματήσει τούς χτύπους της καρδιάς του. Ξέρετε τόν όνομα αυτού τού Αυστριακού; ρώτησε, προσπαθώντας να παραστήσει τόν άδισόφορο.

— Α, ναι, τόν είχα μάθει, άλλ' είνε δύσκολο να τόν θυμῶ, είνε ένας εύγενής... ένας κόμης.

— Ό! —
— Λεγότανε... σταθήτε λοιπόν... Κορένκο... Κορίκο... Κο... Κοντ... όχι έτσι... Κορένσκο... Κοντλένκο... Τέλος πάντων, κάπως έτσι...

Μ' όλη τη σοβαρότητα αυτής της πληροφορίας, ο Ζάκ δεν υπέφερε να μη χαμογελάσει. Ξαναρώτησε κατόπιν:

— Φυσικά, αυτός ο άνθρωπος θάμενε σε καμμία πλούσια συνοικία...

— Ε, όχι και τόσο... Στο μπουλβάρ Μπωμαρσαί, στο νούμερο 34 ή 36 ή 38, δεν ξέρω ακριβώς.

— Καλά, καλά, δεν πειράζει. Ξαναείπε ο Ζάκ. Σ'ας εύχαριστώ πολύ.

Κι' έπειτα, χωρίς να περιμένει άλλες πληροφορίες, άπομακρύνθηκε γρήγορα.

Είχε χτυπήσει σκληρά σ' ό,τι τού ήταν πιο προσφιλέ: τη λατρεία του για τόν Ζε-νεβιέ. Και, με τόν μυαλό αναστατωμένο, με την ψυχή πληγωμένη, μιλούσε μόνος του με δυνατή φωνή:

— Όστε η Μοίρα μου φύλαγε κι' αυτό. 'Επρεπε ν' άδειάσω τόν ποτήρι ως τόν πάτο... 'Η Ζενεβιέ... ή Ζενεβιέ μου... τόσο άγνη άλλοτε, άτιυσιμένη, πουλημένη... Τί ντροπή!... Τί τρομερός πόνος!...

Ό! Μά πρέπει να μάθω ποιος είνε αυτός ο ξένος, αυτός ο κόμης ντε Κοντλένκο, Μπουλβάρ Μπωμαρσαί μου είπε... Θα βρω... Θα μάθω... Τό θέλω! Θέλω νάχω αυτή την τρομερή βεβαιότητα!

Και, κάνοντας αυτές τις σκέψεις, ο δυστυχός Ζάκ διευθύνθηκε μηχανικά πρὸς την πλατεία της Δημοκρατίας. Θάλεγε κανείς πώς ένα ένστικτο, μιά δύναμι άόρατη, πιο δυνατή κι' από τη θέλησή του, τόν έσπρωχνε πρὸς αυτή τη διέθυνσι.

— Ναι, ψιθύριζε, πώς θα μπορούσα να κατηγορήσω αυτή τη γυναίκα, αν την ξανάβρισκα; Δεν τήν άφισα άλλοτε μ' ένα όνομα άτιμашμένο; Δεν πήγα στο κάτεργο, καταδικασμένος σαν δολοφόνος; Ίσως, πρῶτο να ύποκύψω, ν' αγωνίστηκε πολύν καιρό, με θάρρος, να δοκίμασε να μείνη τίμια... Άλλα' η ζωή είνε τόσο σκληρή γιὰ τις φταχτές γυναίκες!... Οί άνθρωποι τόσο σκληροί, τόσο άσπλαγχοι. 'Ιδίως για κείνους που έχουν κληιδωθῇ από την άτιμία... Της είχα συντρίψει τη ζωή της... Κι' αν, άπελπισμένη, στερούμενη τη σπογγή τού γιουί της, έγκαταλείμενη στις ι-

.....

— Α! Όστε έτσι! Δεχόταν γυναίκες ίσως;

— Όχι, ποτέ. Άλλα' αυτός ο άνθρωπος θ' άνακαμύωνταν φαίνεται σε βρωμοδουλειές. Ήρβαν, πολλές φορές, να ζητήσουν πληροφορίες γι' αυτόν. Και, καθως μου φαίνεται, ήταν άστονυμικοί αυτοί που έρχονταν.

— Άλήθεια;

— Όπως σ'ας βλέπω και με βλέπετε. Γι' αυτό, άλλωστε, άλλαξε και κατοικία. 'Η ιδέα μου είνε πώς πήγε να μείνη στην έξοχή. Μία φορά άκουσα τόν γραμματέα του που μιλούσε για τόν Μόν...

— Μόν; Μά είνε στο Βέλγιο.

— Μπορεί. Δεν ξέρω τίποτε άλλο.

— Εύχαριστώ, κυρία, ώρβουάρ!

Κι' ο Ζάκ βγήκε, με την ψυχή σφιγμένη, ξανά από τόν άναόσιμη θλίψη. Γι' αυτόν, όλα πιά είχαν τελειώσει. Ποτέ δεν θα ξανάβλεπε τη Ζενεβιέ. Όσο για τόν γυίο του, ή τύχη μόνο μπορούσε ερόνότερα να τού τόν φέρη... αν ο καύμενος ο μικρός ζούσε όκωια, κι' αν ξαναγύριζε από τη Μαδαγασκάρη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Έκδόσεις

Κυκλοφόρησε τόν έκλεκτό περιοδικό τραγουδιών «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τού συγγραφέως Κώστα Μάνου με όλες τις έορτεινές θεατρικές και λαϊκές έπιτυχίες.

Κυκλοφόρησε τόν ήθογραφικό κοινωνικό κό έργο της κ. Στάσας Σ. Λαμπάκη, «Τό Τραγουδι της Δουλειάς» σε κομψών τεύχος.

Έξεδόθη και κυκλοφόρησε εις δευτέραν έκδοσιν υπό τού οίκου Γαϊτάνου ή νέα έπετεινή έπιτυχία τών κ. κ. Χρ. Πύρρασου — Κ. Καπνιστή «Τό Τραγουδι» της 'Ερήμου.

Κυκλοφόρησε ή πρώτη ποιητική συλλογή τού ποιητή Γιάννη Μακρή με τόν τίτλον «Σ φενδονίσματα».

όιες της τίς δυνάμεις, θέλησε να γλυτώση από τή δυστυχία, να γνωρίση άκόμη μερικές μέρες πιο ευτυχισμένες, πώς θα μπορούσα να την κατακρίνω;... Όχι, όχι, δεν έχω τόν δικαίωμα να την κατηγορήσω, ούτε καν να την κρίνω... Δεν έχω πιά παρὰ να την κλάψω σιωπηλά, διατηρώντας στο βάθος της καρδιάς μου την άκριδη άνάμνηση τών όμορφων περασμένων ημερών...

Και, μονολογώντας έτσι, ο δυστυχής βάρδιζε, βάρδιζε πάντοτε.

Ξαφνικά, σήκωσε τόν κεφάλι του και σταμάτησε απότομα κυττάζοντας τη στήλη της Βαστίλλης.

— Μπουλβάρ Μπωμαρσαί, ψιθύρισε. Και, ξαναδρίσκοντας την ψυχραιμία του, έξήτησε ένα πρὸς ένα τ'α νούμερα, ξαναγύρισε πίσω, διέσχισε την όδο Ντυβάλ και διάβασε, πάνω από μια πόρτα, τόν νούμερο 34. Χωρίς να διστάση, μπήκε στο θυρωρείο και ρώτησε ταπεινά:

— Δεν υπάρχει κανένας κόμης σ' αυτό τόν σπίτι, τού απάντησε ή θυρωρός. Κι' ούτε και καθόταν ποτέ κανένας.

Μπήκε στο διπλανό.

— Κοντλένκο είπατε; τόν ρώτησε ή θυρωρός.

— Ναι, κυρία. Δεν τόν προσφέρω ίσως καλά, αλλά κάπως έτσι είνε.

— Ε λοιπόν, ναι. Μόνον που δεν είνε τόν ίδιο. Ο κόμης ντε Κολέσκο θέλετε να πῆτε.

— Ναι, ναι, ακριβώς.

Όστόσο, αυτό τόν όνομα φάνηκε να κάνει έντύπωση στον Ζάκ ντε Σαμπρενέ.

— Πού λοιπόν τ' άκουσα αυτό τόν όνομα; άναρωτήθηκε, σκαλίζοντας τη μνήμη του.

Ξαφνικά, θυμήθηκε. Ήταν ένα βράδυ, σ' ένα μουζίκ - χόλλ, όπου ή τύχη τόν είχε κάνει να βρεθῇ πίσω από ένα θεωρείο, στο όποιο βρίσκονταν ο άδελφός του κι' ο συννεταίρος του.

— Ο κ. ντε Κολέσκο δεν μένει πιά εδώ, τού είπε ή θυρωρός.

— Από πολύν καιρό;

— Δυό μήνες πάνω κάτω.

— Ξέρετε που έχει πάει;

— Όσο γι' αυτό, όχι. Πρῶτα - πρῶτα, ξέρετε, αυτός ο άνθρωπος είχε πολλά σπῆτια... 'Η ζωή του δεν ήταν και τόσο καθαρή...

— Α! Όστε έτσι! Δεχόταν γυναίκες ίσως;

— Όχι, ποτέ. Άλλα' αυτός ο άνθρωπος θ' άνακαμύωνταν φαίνεται σε βρωμοδουλειές. Ήρβαν, πολλές φορές, να ζητήσουν πληροφορίες γι' αυτόν. Και, καθως μου φαίνεται, ήταν άστονυμικοί αυτοί που έρχονταν.

— Άλήθεια;

— Όπως σ'ας βλέπω και με βλέπετε. Γι' αυτό, άλλωστε, άλλαξε και κατοικία. 'Η ιδέα μου είνε πώς πήγε να μείνη στην έξοχή. Μία φορά άκουσα τόν γραμματέα του που μιλούσε για τόν Μόν...

— Μόν; Μά είνε στο Βέλγιο.

— Μπορεί. Δεν ξέρω τίποτε άλλο.

— Εύχαριστώ, κυρία, ώρβουάρ!

Κι' ο Ζάκ βγήκε, με την ψυχή σφιγμένη, ξανά από τόν άναόσιμη θλίψη. Γι' αυτόν, όλα πιά είχαν τελειώσει. Ποτέ δεν θα ξανάβλεπε τη Ζενεβιέ. Όσο για τόν γυίο του, ή τύχη μόνο μπορούσε ερόνότερα να τού τόν φέρη... αν ο καύμενος ο μικρός ζούσε όκωια, κι' αν ξαναγύριζε από τη Μαδαγασκάρη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

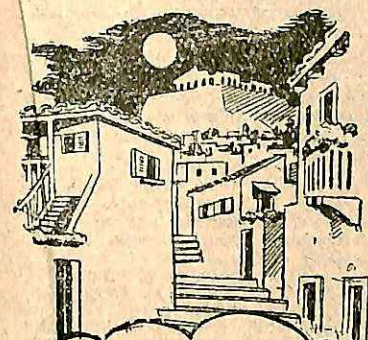
Έκδόσεις

Κυκλοφόρησε τόν έκλεκτό περιοδικό τραγουδιών «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τού συγγραφέως Κώστα Μάνου με όλες τις έορτεινές θεατρικές και λαϊκές έπιτυχίες.

Κυκλοφόρησε τόν ήθογραφικό κοινωνικό κό έργο της κ. Στάσας Σ. Λαμπάκη, «Τό Τραγουδι της Δουλειάς» σε κομψών τεύχος.

Έξεδόθη και κυκλοφόρησε εις δευτέραν έκδοσιν υπό τού οίκου Γαϊτάνου ή νέα έπετεινή έπιτυχία τών κ. κ. Χρ. Πύρρασου — Κ. Καπνιστή «Τό Τραγουδι» της 'Ερήμου.

Κυκλοφόρησε ή πρώτη ποιητική συλλογή τού ποιητή Γιάννη Μακρή με τόν τίτλον «Σ φενδονίσματα».

ΣΤΑ ΟΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
της παλαιάς Αθήνας

Ο ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ και ό... Έτέμ πασάς!

Από τούς έπιφανεστέρους λογιούς της Παλαιάς Αθήνας δεν ήταν μόνον ο 'Επισκοπόπουλος που πήγε και γίνηκε μέγας και πολὺς στο Παρίσι. Ήταν κι' ο Ζάν Μορέας (Ι. Παπαδιαμαντόπουλος) που έγκαταστάθηκε πολύν νωρίτερα στη Γαλλική πρωτεύουσα κι' έγινε διεθνούς φήμης ποιητής.

Είχε γεννηθῇ στην Παλαιά Αθήνα στα 1856. Ο πατέρας του ήταν έισαγγελέας τού 'Αρείου Πάγου — άπόγονος τού ναυάρχου Τομπάζη και τού Μωραΐτη προεστού Παπαδιαμαντοπούλου.

Ο νεαρός Ζάν Μορέας, σε ηλικία 18 ετών, έπηρεασμένος από τούς στίχους τού 'Αχιλλέως Παράσχου, άρχισε να γράφει ρωμαντικούς στίχους, αλλά σιγα - σιγα άρχισε να ξεχωρίζει ανάμεσα στους νεωτέρους, τότε, άνδρες τών γραμμάτων, για τή μόρφωσί του, τη γλωσσική θεία του και τόν ποιητικό του αίσημα.

Ήταν 20 χρόνων σχεδόν όταν έβγαλε στη μέση τόν πρώτο ποιητικό του έργο «Τρυγόνες και 'Εχιδναι» σε ρωμαντική καθαρεύουσα, και τόν διάβασε, ένα βράδυ, σε κύκλο λογίων και ποιητών, σ' ένα φιλικό τόν σπίτι.

Ο Παράσχος ύποδέχτηκε με τόν συνθησμένο ειρωνικό του ύφος τούς στίχους αυτούς τού Μορέας αλλά δεν μίλησε. Σε λίγες μέρες, όμως έλεγε στους φίλους του:

— Τρώγονται και δεν τρώγονται. Όπως, άλλωστε, αί τρυγόνες και αί έχιδναι! Εύτυχώς, όμως, που δεν δαγκώνουν!

Στα 1872, ο Ζάν Μορέας έφυγε από την Αθήνα και πήγε στη Γαλλία γι' ανώτερες φιλολογικές σπουδές. Εταξείδευσε και στην 'Ελβετία και στην 'Ιταλία. Και ύστερα γύρισε στο Παρίσι.

Απ' εκεί και πέρα ή φήμη του άρχισε να κάνει μεγάλα και δυνατά φτερά με τη δράση του και τ'α έργα του στα γράμματα. Έγινε σιγα - σιγα σωστός Γάλλος ποιητής. Και τόν έλεγαν 'Ελληνογάλλο.

Με την άξια του και τόν κύρος του άναμύχητηκε αργότερα κατά την εποχή της παρακμής τού ρωμαντισμού, στη νέα λογοτεχνική κίνησι της περιόφημης «Συμβολικής Σχολής»

της οποίας ύπηρε και νουνός καθως και ένας από τούς κυριώτερους άρχηγούς της. Έγραψε πολλά, πάρα πολλά έργα, συνέστησε νέα ποιητική Σχολή και στο τέλος έγραψε τόν άριστούργημά του, τις «Στροφές», καθως και την «Ιφιγένεια» που έμεινε από τ'α καλύτερα μνημεία της Γαλλικής λογοτεχνίας.

Όστόσο, παρ' όλες τούς δόξες στα Γαλλικά γράμματα, ο Μορέας, έκράτησε μέσα τόν ολοκληρό τόν έλληνικό πατριωτισμό του, ως τόν τέλος της ζωής του.

Η εύαισθητή πατριωτική καρδιά του έδονήθηκε από δυνατούς παλμούς όταν κηρύχτηκε ο άτυχής πόλεμος τού 1897 και τότε, τ'α παράτησε όλα. Ξεκίνησε και ήρθε στην 'Ελλάδα γεμάτος συγκίνηση και αγωνία και έζησε τόν θλιβερό εκείνο δράμα, που συνετάραξε, τότε, όλον τόν έλληνα.

Ο Μορέας, την εποχή εκείνη, είχε γνωρίσει και είχε συνδεθῇ πολύν φιλικά με τόν τότε νεαρό ποιητή Μιλτιάδη Μαλακάση με τόν όποιον κάνοντας παρὰ υιοραζόντανε τις συγκινήσεις τού πολέμου. Κάθε μέρα πήγαιναν μαζί περίπατο στην 'Ακρόπολι και κατά τόν βράδυ κατέληγαν στο Σύνταγμα όπου ο κόσμος με αγωνία μάθαινε τ'α νέα από τούς πολυτεταμένους κι' από τ'α έκτακτα παραρτήματα τών έφημερίδων. Είχαν άρχισι, τότε, να θδάνουν άνησυχαστικά νέα από τόν Θεσσαλικό μέτωπο.

Ο περιβόητος 'Ετέμ πασάς είχε γίνει τόν φόβητρο τού κόσμου τών μετοπισθεν, όταν, ξαφνα, ένα βράδυ (Μεγάλο Σάββατο ήταν) δημιουργήθηκε από τή νευρική του κοινού, ένας μικροπανικός στην Πλατεία τού Συναγώματος, κατόπιν μερικών πυροβολισμών.

Την ώρα εκείνη ο Μορέας, ο Μαλακάσης και ο Κουσουλάκος έκάθηντο μέσα στο κατάνεστο καφενείο τού Γιαννοπούλου, όταν άκούστηκαν από τ'α όί φωνές:

— 'Ο Έτέμ!... 'Ο Έτέμ!...

Έπληκολούθησε τότε σύγχυσις, γενική έξοδος και άνακάτωμα. Τραπεζία, καρέκλες, σερβίτσια, έγιναν όλα άνω - κάτω και μόνο ο... Μορέας με τόν ψηλό καπέλλο του και με τόν μονόκλ του έμεινε άπαθής, στην καρέκλα του, βλέποντας ψυχραίως τ'α συμβαινόντα γύρω του και τούς θαμώνες να τρέχουν πρὸς τήν έξοδο.

Σε λίγο, όμως, ο πανικός σταμάτησε και οι φίλοι τού ποιητού ξαναγύρισαν για να τόν... καθύσαν, χάσουν. Ο Κουσουλάκος, μάλιστα, τού είπε με προσποιητό ύφος άταραξίας:

— Άνόητος κόσμος!... Άλλ' εκείνη τη στιγμή ακριβώς μπήκε στο καφενείο ο μακαρίτης νομομαθής Θεόδωρος Φλογαΐτης με την γενειάδα του και άπαθείατα ρώτησε τόν Κουσουλάκο τί συνέβη.

Πριν ν' άπάντηση ο Κουσουλάκος, ο Μορέας είπε «ρατσόν» σηκώθηκε απότομα και τράβηξε πρὸς τήν πόρτα τού καφενείου.

Τόν ακολούθησε, τότε, ο Μαλακάσης και τόν ρώτησε:

— Πού πάτε μαίτρη; Καθίστε!

— Εκείνος, τότε, με γνήσιο παριζιάνικο χιούμορ, άπάντησε:

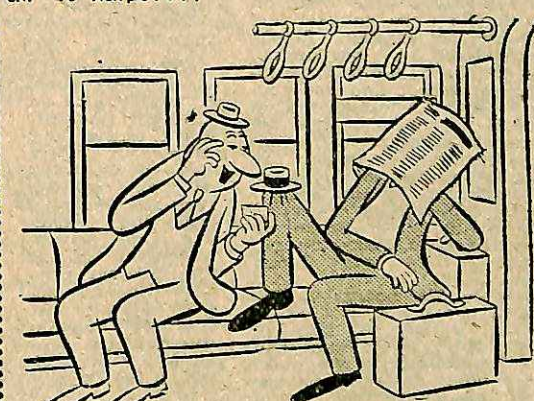
— Φίλτατέ μου, τώρα που ήλθε ο 'Ετέμ, σ'ας αφήνω μαζί του!...

Και γέλασαν, τότε, όλοι με τόν λεπτό πνεύμα τού περίφημου 'Ελληνογάλλου ποιητού.

Δ. ΓΑΤ.

— Σ'ας έπαναλαμβάνω, αγαπητή φίλη, πώς δεν είνε καθόλου ευγενικό να δένετε την πετσέτα σας από τόν λαιμό!...

— Με συγχωρείτε... Μπορείτε να μου διαβάσετε τί γράφει αυτό τόν μπλιταίο, γιατί έχω ξεχάσει τ'α γυαλιά μου!...

— Μου επιτρέπεις να συστηθῶ; Άνδρέας... Α τ σ ί !...

— Χαίρω πολύν, Πέτρος... Ά τ σ ο ύ μ !...

— Ο θαλασσολόκος βαφτίζει τόν γυίο του... Δ. ΓΑΤ.

*Όταν στήλωσε πάνω της τα μάτια του ένοιωσε πως άνηκε μόνο σ' αυτόν...

μάτια και καλοφτιαγμένο κορμί. Μιά περίεργη γοητεία σκορπίζονταν γύρω από το νεαρό βλαστό των Άμπασι-δών. Κι' όλοι εξυμνούσαν τα μεγάλα χαρίσματα και τις ικανότητές του.

Μιά μέρα, η μικρή Γέρμα τον είδε μέσα στο παλάτι του πατέρα της. Και κατάλαβε άμέσως πως αυτός ήταν ο Ένδοξος κι' ο δυνατός, ο άνδρεϊός κι' ο σοφός, ο ευγενικός κι' ο

κε χρυσοκέντητα μεταξωτά στη ράχη του, πήρε κιβώτια που έκλειναν κοσμήματα στολισμένα με τα όμορφότερα πετρώδια και πήγε, με την καρδιά πλημμυρισμένη από αγάπη, στη Βαλέντσια. Κι' οι φρουροί του παλατιού των Γκάρτσια Λόρκα, θαμνωμένοι από τα πράγματα που

ΗΠΑΔΩΔΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑ

Όλη η περηφάνεια των Γκάρτσια Λόρκα είχε συγκεντρωθεί πάνω στη Γέρμα, τη μοναχοκόρη του πανίσχυρου δούκα, που η εξουσία του άπλωνόταν από τη Βαλέντσια ως τη Μαδρίτη, περνώντας έξω από τα τείχη του Βαλαδολιδ.

Γιατί το Βαλαδολιδ βρισκόταν ακόμη στην εξουσία των Μαύρων κι' ο σουλτάνος Μουσσά Έσεφ είχε εκεί την αύλη του.

Η Γέρμα είχε κλείσει τώρα τα δεκαοχτώ χρόνια της. Κι' ήταν περήφανη για τη μεγάλη γενιά της, για τα πλούτη της και πιο πολύ για την ασύγκριτη ομορφιά της.

Καμιά άλλη νέα στην Καστίλλη δεν είχε τα μεγάλα άμυδαλωτά μάτια της, την χρυσαφένια σαν το ώριμο σιτάρι επιδερμίδα της, τα κερασένια χείλη της και το λυγρό σαν αμαζόνια κορμί της.

Κι' η Γέρμα που ήξερε πόσον ήταν όμορφη αναρωτιόταν με τι τάχα θα μπορούσε ν' ανταλλάξει την ομορφιά της; Με τα πλούτη ή τη δόξα; Με την ανδρεία ή τη σοφία; Με την καλωσύνη της ψυχής ή την εξυπνάδα του μυαλού;

Την εποχή εκείνη, οι σχέσεις μεταξύ των Μαύρων και των Χριστιανών ήταν πολύ άρμονικές. Και οι επισκέψεις δεν έλειπαν μεταξύ τους. Έτσι, ο Μουσσά Έσεφ πήγαινε πολύ συχνά στη Βαλέντσια. Κι' ο δούκας της Βαλέντσια του ανταπέδιδε κάθε τόσο τις επισκέψεις του.

Ο σουλτάνος Μουσσά Έσεφ ήταν ένας νέος ώς είκοσιπέντε χρόνων με μελαφό πρόσωπο, μεγάλα φωτεινά

τριφερούς άνδρας. Όλα όσα είχαν επιθυμίες είχαν συγκεντρωθεί πάνω του και δεν ήταν τίποτε που να του λείπει. Η Γέρμα ήξερε τώρα πως ο Μουσσά Έσεφ ήταν ο μόνος άνθρωπος που θα μπορούσε ν' αγαπήσει. Κι' όταν ο σουλτάνος του Βαλαδολιδ στήλωσε πάνω της τα μεγάλα φωτεινά μάτια του, ένοιωσε πως δεν θα μπορούσε ν' ανήκει παρά μόνο σ' αυτόν και σε κανένα άλλον.

Η συγκίνησις του νεαρού σουλτάνου δεν ήταν μικρότερη. Κι' όταν ξαναγύρισε στο παλάτι του του Βαλαδολιδ, δεν έπαψε ούτε στιγμή να σκέπτεται τη μικρή Γέρμα.

Ωστόσο, οι σκέψεις του ήταν θλιβερές. Γιατί ήξερε πως ένα ανυπόβλητο έμποδιο ύψωνόταν ανάμεσά τους.

Η φρόνησις του έλεγε πως έπρεπε να θάψει αυτό το αίσημα μέσα στα κατάβραθα της ψυχής του και πως δεν έπρεπε να ξανασκεφθεί ποτέ πια την όμορφη Γέρμα.

Αλλά τότε η φρόνησις μπόρεσε να συγκρατήσει την καρδιά ενός έρωτευμένου;

Σε λίγο, ο Μουσσά Έσεφ είχε πάρει την απόφασή του. Έπρεπε να ξαναϊδεί με κάθε θυσία την αγαπημένη του Γέρμα.

Αλλά δεν θα μπορούσε να ξαναπάει στη Βαλέντσια σαν σουλτάνος. Μεταμορφώθηκε, λοιπόν, σε έμπορο, φορτώθη-

τους έδειξε, του άνοιξαν πρόθυμα τις πόρτες. Ακόμη κι' ο ίδιος ο δούκας τον δέχτηκε με καλωσύνη κι' εξέτασε μ' ενδιαφέρον και προσοχή τα υφάσματα και τα χρυσαστικά του. Έπειτα, κάλεσε την κόρη του και της είπε να διαλέξει ό,τι επιθυμούσε. Αυτός θ' άσχολείτο στο μεταξύ με τις υποθέσεις του. Κι' όταν η Γέρμα έκανε την έκλογή της, θά τον φώναζε για να της πει κι' αυτός τη γνώμη του και να συζητήσει τις τιμές με τον έμπορο.

Έτσι, ο Μουσσά Έσεφ και η Γέρμα βρέθηκαν μόνοι.

Κι' ο σουλτάνος του Βαλαδολιδ της είπε τότε ποιος ήταν και της μίλησε με θερμά λόγια για τη μεγάλη αγάπη του.

Έτσι άρχισε το ειδύλλιό τους.

Από τότε ο Μουσσά Έσεφ και η Γέρμα συναντήθηκαν πολλές φορές, χάρις σε διάφορα τεχνάσματα που έπινόουσαν κάθε τόσο.

Μιά μέρα, τέλος, πήραι την απόφασή τους.

Η Γέρμα θα έφευγε από το πατρικό σπίτι για ν' ακολουθήσει τον άνθρωπο που έλάτρευε. Όλοι, βέβαια, θά την κατηγορούσαν γι' αυτό. Αλλά τί την ενδιέφερε αυτό, τη στιγμή που θα βρισκόταν κοντά στον αγαπημένο της;

Οι δυο έρωτευμένοι κιβώνιασαν, λοιπόν, τα πάντα κι' ένα βράδυ, ο Μουσσά Έσεφ, μαζί με μερικούς διαλεκτούς συντρόφους του, περίμεναν τη Γέρμα σ' ένα στενό κι' έρημικο δρομάκι στο πίσω μέρος του πατρικού της σπιτιού. Η νέα θα κατέβαινε από το παράθυρό της, χρησιμοποιώντας μια μεταξινή σκάλα, που είχε προμηθευθεί από πριν και την είχε κρυμμένη κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού της.

Με πόση αγωνία η Γέρμα έκανε τις προετοιμασίες που χρειαζόνταν για τη φυγή της!

Όταν, τέλος, η σιωπή άπλωθηκε στο παλάτι του πατέρα της, έδωσε τη σκάλα σ' ένα χαλκά, που βρισκόταν έξω από το πρεβάζι του παραθύρου και άρχισε να κατεβαίνει...

Εκείνη τη στιγμή, μιά σκιά γλίστρησε μέσα στο δωμάτιο.

Ήταν ο δούκας Γκάρτσια Λόρκα, που είχε μάθει την παρουσία του Μουσσά Έσεφ κάτω από το παλάτι του και είχε μαντέψει τα πάντα.

Φανατικός καθολικός όπως ήταν, θεωρούσε την κόρη του σαν χαμένη, από τη στιγμή που είχε έρθει σ' επαφή μ' έναν αλλόπιστο Μαύρο και δεν ένοιωθε το ελάχιστο ίχνος συμπόνιας γι' αυτήν.

Με σταθερό χέρι, άρχισε να κόβει τα σχοινιά της σκάλας.

Η δυστυχισμένη Γέρμα δεν βρισκόταν ακόμη ούτε στα μισά της σκάλας. Κι' έβλεπε κλήση στο κενό και το κορμί της σωριάστηκε σαν άμυχος όγκος μπροστά στα πόδια του Μουσσά Έσεφ.

Μιά άγρια κραυγή έξέφυγε από τα χείλη του σουλτάνου, σαν είδε τη λατρευτή του νεκρή. Την σήκωσε άμέσως, την έβαλε σ' αλόγο του με προσοχή, κι' έπειτα πήδησε κι' αυτός πάνω.

Υστερα από λίγη ώρα, ο σουλτάνος Μουσσά Έσεφ κι' η συνοδεία του κάλπαζαν πάνω στο δρόμο του Βαλαδολιδ.

Ο δούκας της Βαλέντσια δεν άξιωσε την επιστροφή του πτώματος της άμοιρης Γέρμα, ούτε έδειξε κανένα ενδιαφέρον για την τύχη της νεκρής.

Αργότερα μαθεύτηκε πως ο Μουσσά Έσεφ είχε χτίσει ένα μαυσωλείο και πως είχε θάψει μέσα σ' αυτό την όμορφη Γέρμα.

Και δεν άρχισε να πάει κι' ο ίδιος κοντά της για να την συντροφεύει στον αιώνιο ύπνο της.

Γιατί ο σουλτάνος του Βαλαδολιδ πέθανε σε λίγο από τη λύπη του και, σύμφωνα με την επιθυμία του, τον έθαψαν πλάι στη Γέρμα.

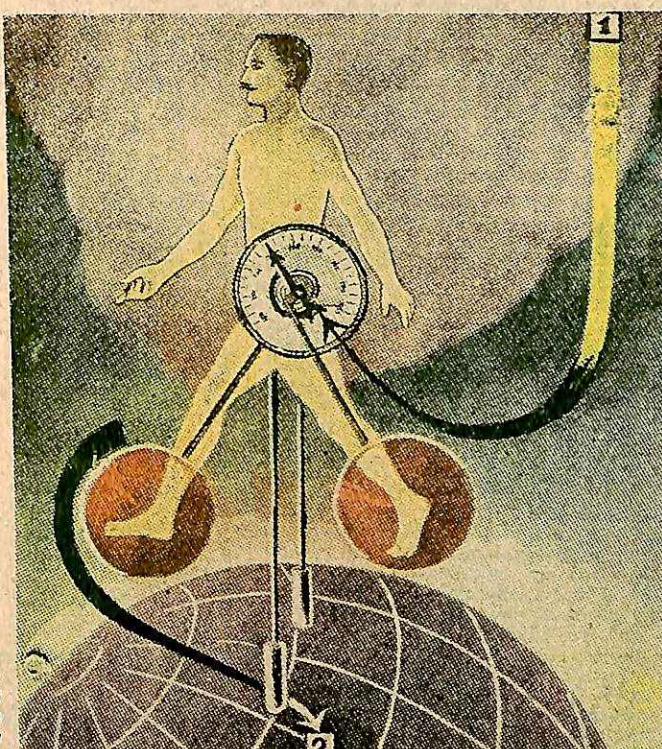
ΦΟΝΤΙΓΚΕΖ ΟΚΑΝΤΑ

ΤΑΘΗΤΕ στη μέση του δωματίου, κλείστε τα μάτια σας και συγκεντρωθείτε στον εαυτό σας. Θ' αντιληφθείτε τότε ότι είναι αδύνατον να μείνετε τελείως ακίνητος, σαν πέτρινη κολώνα, στη προσπάθεια κι' αν καταβάλετε με τη δύναμη της θέλησής σας. Το ίδιο θα παρατηρήσετε αν κυττάξετε λίγη ώρα τους πειθαρχικότερους στρατιώτες, που στέκονται προσοχή. Η υποτιμημένη ακίνησία τους αποτελείται από συνεχείς μικρές ταλαντεύσεις του «πυργού» αυτού που ονομάζεται ανθρώπινο σώμα.

Για να σταθούμε όρθιοι, πρέπει να μεταφέρουμε συνεχώς το βάρος μας απ' το ένα στο άλλο πόδι, να μεταβάλλουμε την πίεση των αρθρώσεων και να διορθώνουμε διαρκώς τις μικρές αποκλίσεις μας, για τις οποίες μας είδοποιούν οι μύς κι' οι αρθρώσεις.

Η διατήρησις της Ισορροπίας μας, που μάς φαίνεται τόσο απλή και φυσική, απαιτεί τη συνεργασία 300 περίπου μυών.

Το άλογο μπορεί να ξεκουραστεί και να κοιμηθεί όρθιο, γιατί έχει σταθερή ισορροπία, όπως ένα τραπέζι με τέσσερα πόδια, κι' έτσι περιορίζει στο ελάχιστο την λειτουργία των μυών του. Ο άνθρωπος όμως δεν είναι δυνατόν ν' αναπαυθεί όρθιος, έφθον οι μύς του εργάζονται τότε έντατικά. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι η όρθοστασία κουράζει περισσότερο

Κατά το βάδισμα, η ατμοσφαιρική πίεσις σφίγγει το δοτούν του μπρού μέσο στην κοιλότητα της λεκάνης ελαττώνοντας έτσι το βάρος του. Το πόδι, αφού ανασηκωθεί με τη δύναμη των μυών, έλκεται κατόπι απ' τη βαρύτητα, όπως ένα ταλαντευόμενον εκκρεμές.

Το ΘΑΥΜΑ, του Βαδίσματος

Τριακόσιοι μύς συνεργάζονται για την Ισορροπία μας

Γερο απ' το περπάτημα, γιατί δεν είναι αυτόματη και ρυθμική όπως αυτό, αλλά χρειάζεται συνεχή ένταση των μυών.

Το βάδισμα με τα δυο πόδια είναι αληθινά αξιοθαύμαστο. Δεν του δίνουμε όμως προσοχή, γιατί τόχουμε συνηθίσει. Έτσι κι' ο ακροβάτης δεν θεωρεί π. χ. δύσκολο να τρέξει με ποδήλατο πάνω σ' ένα τεταμένο σχοινί, γιατί είναι κάτι που το κάνει καθημερινώς, από πολλά χρόνια.

Αν ωστόσο έφταναν κάποτε τετράποδοι επισκέπτες από κάποιον άλλο πλανήτη, θα σάστιζαν βλέποντάς μας να περπατούμε με τα δυο πόδια... Κι' οι ικανότεροι μηχανικοί δυσκολεύονται αφάνταστα, όταν επιχειρήσουν να φτιάσουν ρομπότ που να βαδίζουν σαν άνθρωποι.

Στο βάδισμα, χρησιμοποιούμε δυο φυσικές δυνάμεις: την πίεσις του αέρος και τη βαρύτητα.

Κάθε άνθρωπος εκμεταλλεύεται την πίεσις του αέρος. Έφθον δηλαδή περιβάλλεται από ένα «σακκουλάκι» έρημικα κλειστό, όπου δεν μπορεί να εισχωρήσει αέρας, υφίσταται την εξωτερική ατμοσφαιρική πίεσις, που συγκρατεί κολλημένα μεταξύ τους τα δυο κόκαλα. Ίδιως στην άρθρωσις του μπρού είναι τόσο τελεία η προσαρμογή, ώστε το πόδι, που ζυγίζει περί τα 10 κιλά, κρέμεται απ' το σώ-

μα σχεδόν σαν να μην έχι βάρος, γιατί το συγκρατεί η πίεσις του αέρος. Μένει δε σ' αυτή τη θέση, ακόμη κι' αν κοπούν όλοι οι μύς, οι συνδεσμοί της άρθρώσεως, κλπ.

Όσο μεγαλύτερη είναι η ατμοσφαιρική πίεσις, τόσο πιο σφίγγεται ο μπρός πάνω στο σώμα και δεν αισθανόμεθα το βάρος των ποδιών μας. Όταν όμως αλλάξει ο καιρός και λιγοστήσει η ατμοσφαιρική πίεσις υιώνουμε τα πόδια μας βαρύτερα, γιατί συγκρατούνται χαλαρώτερα στη θέση τους. Αν ήταν δυνατόν λοιπόν να εφαρμόσουμε στην άρθρωσις του μπρού ένα ελατήριο μ' ένα δεικτη, θα μπορούσαμε να διαβάσουμε την πίεσις, όπως σ' ένα βαρόμετρο.

Η δεύτερη φυσική δύναμις, που εξυπηρετεί τον άνθρωπο στο περπάτημα, είναι

Ο άνθρωπος είναι ένα τετράποδο που στέκεται στα δυο του πόδια. Στο βάδισμα λοιπόν, κινεί τα χέρια του όπως ακριβώς τα άλλα τετράποδα κινούν τα μπροστινά τους πόδια.

η βαρύτης, ή έλξις δηλαδή της Γης. Αυτή τραβάει πάνω τα πόδια μας προς τα κάτω, αφού τ' ανασηκώσουμε με την προσπάθεια των μυών μας, κι' έτσι τους δίνει μια κίνησις εκκρεμούς.

Μ' άλλα λόγια, ο άνθρωπος που περπατάει, είναι μια μηχανή με δυο εκκρεμή, που έχουν ελάχιστο βάρος χάρις στην ατμοσφαιρική πίεσις και που χρησιμοποιούν την έλξις της Γης ως αντίδρομο.

Ο άνθρωπος περπατάει με τα δυο πόδια. Ωστόσο, μπορούμε να πούμε ότι μένει πάντοτε ένα τετράποδο, που το μπροστίνι του πόδια «περπατούν» στον αέρα, αντί στο έδαφος.

Πράγματι, όταν βαδίζουμε, κάθε χέρι μας ταλαντεύεται σύγχρονα με το αντίθετο πόδι μας, με τον ίδιο τρόπο που κινούνται ανά δυο, σταυροειδώς τα πόδια του αλόγου και των περισσοτέρων άλλων θηλαστικών. Αυτή η σταυρωτή κίνησις είναι βαθιά ριζωμένη μέσα μας. Αν δοκιμάσουμε να ταλαντεύουμε τα χέρια μας με ρυθμό διαφορετικό απ' αυτόν που έχουμε συνηθίσει κληρονομικά, δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε περισσότερο από 40 ή 50 βήματα — κι' αυτά με πολλή δυσκολία.

Για κάθε βήμα μας καταναλώνουμε ενέργεια, που ισοδυναμεί με 5 κιλά περίπου. Ο άνθρωπος που βαδίζει επί 9 ώρες, κάνει τόσο ποσόν εργασίας, όσο θα χρειαζόταν για ν' ανασηκώσει 500.000 τούβλα απ' το πάτωμα ως το ύψος ενός τραπεζιού.

Κατά μέσον όρον, κάνουμε 20.000 βήματα την ημέρα. Σε 80 χρόνια δέ, ο συνολικός αριθμός τους φτάνει το μισό δισεκατομύριο!

□□

Ραδιενεργές πενικιλίνη

Οι Άμερικανοί επιστήμονες κατόρθωσαν να εισαγάγουν ραδιενεργόν θείο, προερχόμενο από ατομική διάσπασις, μέσα σε πενικιλίνη τύπου G. Η πενικιλίνη, που γίνεται επίσης ραδιενεργός, αποκτά μ' αυτό τον τρόπο πολύ μεγαλύτερη μικροβιοκτόνο δύναμη από τη συνηθισμένη.

Έξ άλλου στα γερμανικά εργοστάσια του Λεδερκρούσεν (Άμβουργο), που βρίσκονται σήμερα υπό γερμανικό έλεγχο, καταρρώθηκε η κατασκευή ενός προϊόντος του τύπου της πενικιλίνης, που απέκλιθη «σουπράναλουμ».

Το νέο προϊόν δοκιμάσθηκε στα νοσοκομεία του Άμβουργου και, κατά τη γνώμη των ειδικών, θαυματούργησε στην κυριολεξία. Αποδείχθηκε ίδιως πολύ καλύτερο της πενικιλίνης σε περιπτώσεις πνευμονίας, περιτονίτιδος και δηλητηρίασεως του αίματος.

Οι γιατροί είναι απολύτως ικανοποιημένοι από το νέο αυτό θαυματουργό φάρμακο που τόσο θ' ανακουφίσει την ανθρωπότητα.

Το «σουπράναλουμ» παρασκευάζεται εύχερέστατα και το κόστος της παραγωγής του είναι κατά δυο φορές μικρότερο από εκείνο της πενικιλίνης.

Ενας υπέρμαχος; ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Οι άπαισιόδοξες προβλέψεις ενός επιστήμονος

Οι θεωρίες του Άγγλου οικονομολόγου Θωμά Μάλθους για τον πληθυσμό της Γης θαναγύρισαν στην ημερήσια διάταξη, έπειτα από 1 1/2 περίπου αιώνα. Τα κόκκαλα του θα τρίζουν τώρα από ικανοποίηση, γιό την επιτυχία που σημείωσαν προσφάτως το βιβλίο «Δρόμος προς την επιβίωση», του «νεομαλθουσιανιστού» Ουίλλιαμ Βόγκτ.

Ο Μάλθους προφήτευσε, στις αρχές του 19ου αιώνα, ότι πολύ γρήγορα οι κάτοικοι της Γης θα περισσεύουν τόσο ώστε δεν θα μπορούσε πια να τους θρέψει όλο το καλλιεργούμενο έδαφος. Η αύξηση αυτή του πληθυσμού του κόσμου θα προκαλούσε πολέμους, επιδημίες και λιμούς, που θα σάρωναν την ανθρωπότητα.

Ευτυχώς, οι άπαισιόδοξες προβλέψεις του δεν επαληθεύσαν. Οι κάτοικοι της Γης είναι σήμερα διπλάσιοι από την εποχή του Μάλθους, συγχρόνως όμως διαθέτουν καινούργια καλλιεργήσιμα έδαφη κι' έχουν κάρει τα παλιά πιο αποδοτικά. Έξ' άλλου, η βελτίωση των συγκοινωνιών, συνετέλεσε στην καλύτερη διατροφή των βιομηχανικών κέντρων. Οι τοπικοί λιμοί που σημειώνονται εδώ κι' εκεί, δεν έχουν γενική σημασία.

Όστόσο ο Βόγκτ κι' οι άλλοι «νεομαλθουσιανιστές» έμειναν ότι ο Μάλθους είχε γελασθή μόνον ως προς το χρόνο της επαληθεύσεως των προφητειών του. Βεβαιώνουν δε ότι, με τη συνεχή αύξηση του πληθυσμού, την ελάττωση της γονιμότητας του εδάφους εξ αιτίας της έντατικής καλλιέργειας και τις πρόσδοξες της ιατρικής που λιγοστεύουν καταπληκτικά τους θανάτους από μολυσματικές ασθένειες, δεν απέχει πολύ ο καιρός που ή ανθρωπότητα θα πεινρήσει και θ' άλλαλοφαγάωθι...

Ο Βόγκτ καταδικάζει στο βιβλίο του τους γιατρούς, που ανατρέπουν την ισορροπία της Φύσεως με το να έμποδίζουν τους ανθρώπους να πεθάνουν! Εύλογη δε τους πολέμους και τους τοπικούς λιμούς... Γράφει π. χ. για την Κίνα: «Κατά πάσαν πιθανότητα, η χώρα αυτή θα γνωρίσει τη φρίκη ενός μεγάλου λιμού, στα προσεχή χρόνια. Αυτό όμως είναι όχι μόνον επιθυμητό αλλά και απαραίτητο, από παγκοσμίου άποψέως. Γιατί αν ο κινεζικός πληθυσμός εξακολουθούσε ν' αύξανη κατά γεωμετρικήν πρόδον, θ' αποτέλούσε συμφορά για την υφήλιο. Για τον ίδιο λόγο, θάναι καταστρε-

ΟΤΙ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΕΙ

Κάθε νέα: Άνεξαρτησία και χρήμα θα τ' άποκτήσετε σύντομα και θετικά σπουδαζούσαι το θαυματουργόν σύστημα ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ.

ΣΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύνταγμα).

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Νικηφόρου Φωκά 5.

Διά τας άπόρους, τας δίδασκας ήλατωμένα.

πτικό αν επιτύχη ή προσπάθεια του Μάρσαλ να ερηνεύση την Κίνα.

Συνεχίζοντας τις ελλοφρενικές αυτές απόψεις του, ο Βόγκτ ασχολείται με τις Ινδίες. Προειδοποιεί δε ότι, αν ο κόσμος βοηθήση στη διατροφή των Κινέζων και των Ινδών, θα συντελέση στην επιβάρυνση της ανθρωπότητας με 1 δισεκατομμύριο Άσιάτες παραπάνω.

Ακόμη, ο κύριος αυτός εκφράζει την εύχη να σταματήσουν οι Ήνωμ. Πολιτείες να στέλνουν τρόφιμα στην Ελλάδα, έφσον ο πληθυσμός της αυξανεται συνεχώς!...

Τέλος, υποδεικνύει δυο πράγματα: Πρώτον, να μη βοηθούν πια οι Ήνωμ. Πολιτείες με οιονδήποτε τρόπο, παρά μόνο τις χώρες που θ' αναλάβουν την υποχρέωση να ελαττώσουν τον αριθμό των γεννησών. Δεύτερον — και εξωφρενικότερο — να δίδεται ένα επίδομα στους άντρες που θα δεχθούν έκούσια να στειρωθούν, ούτως ώστε να μη γίνονται πια πατέρες!...

Ακόμη κι' οι ίδιοι οι Αμερικανοί χαρακτηρίζουν αυτό το βιβλίο ως μια άπ' τις αντιπαθητικότερες εκδηλώσεις της πολιτικής της απομώσεως. Πράγματι, ο συγγραφέας λέει τα εξής, μ' άλλα λόγια: Αφού η χώρα μας είναι τυχερή και προνομιούχος, δεν πρέπει να βοηθή τους ξένους, αλλά να τους αφήσει να πεθάνουν, για να μην αύξηθούν πολύ εις βάρος μας.

Έξ' άλλου, οι αντίπαλοι αυτής της θεωρίας άπαντούν ότι σπάνια ή έλλειψις τροφίμων σε μια χώρα οφείλεται σε ανεπάρκεια του εδάφους της. Αιτία είναι συνήθως ή κακή κοινωνική οργάνωσις κι' οι άτελεις μέθοδοι καλλιέργειας.

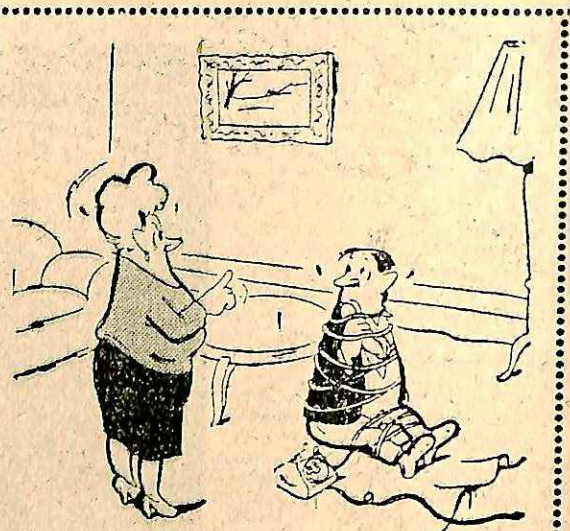
Οι Ινδίες π. χ. παράγουν κατά μέσον όρον 10 κ. η. πατάγουν κατά στρέμμα, ενώ στη Δανία ή απόδοσις του εδάφους είναι πενταπλάσια. Οι Ινδοί κινέζων δίνουν 350 κιλά στο στρέμμα, ενώ οι Ιαπωνικοί φάνουν στο τετραπλάσιο. Κι' αν οι Ινδοί ήθελαν να καλλιεργήσουν καλαμπόκι με τας άμερικανικά συστήματα, θα χορταίναν όλοι, με το παραπάνω, και θα τους περίσσευε άφθονη τροφή για τις ιερές αγελάδες τους.

Γιατί έέχασε να την φιλήση

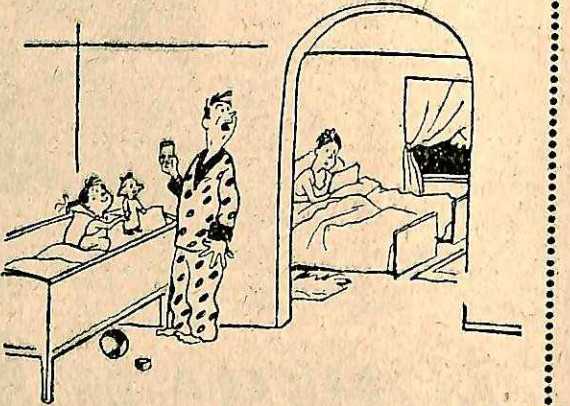
Συνηθίζετε να φιλάτε το έτερον ήμισυ σας κάθε πρωί, πριν φύγετε από το σπίτι σας για να πάτε στη δουλειά σας; Αν έχετε τη συνήθεια αυτή μην ξεχνάτε το φιλή πριν φύγετε.

Ο Τζών Βας, κάτοικος του Σάντ Λαίικ, στο Μίτσιγκαν, είχε τη συνήθεια να φιλή κάθε πρωί τη γυναίκα του, προτού φύγη για να πάη στη δουλειά του. Άλλ' ένα πρωί το έέχασε. Και θυμήθηκε την παράλειψή του, όταν έφτασε στο γραφείο του. Χωρίς να χάση καιρό, ξαναπήκε τότε στο αυτοκίνητό του και άρχισε να τρέχη προς το μέρος του σπιτιού του. Άλλ'α και ή γυναίκα του είχε ανησυχήσει επίσης, και μόλις έφυγε ά' άντρας της μπήκε σ' ένα ταξί και έίπε στο σωφέρ ν' αναπτύξη τη μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορούσε. Βιάζόταν να πάη στο γραφείο του σούγγυ της, για να τον ρωτήση γιατί δεν την φιλήσε το πρωί φυόνυτάς.

Τα δυο αυτοκίνητα, που έτρεχαν με μεγάλη ταχύτητα, συναντήθηκαν σε μια άπότομη στροφή και έπεσαν το ένα πάνω στο άλλο, με άποτέλεσμα τον τραυματισμό των συγγών Βας, που νοσηλεύονται τώρα σ' ένα νοσοκομείο. Το χειρότερο είναι ότι ο Τζών Βας έχει τραυματισθί αρκετά σοβαρά στο σάγονι. Έτσι, είναι πολύ άμφίβολο αν θα μπόρеше να ξαναφιλήση ποτέ τη σύγγό του...

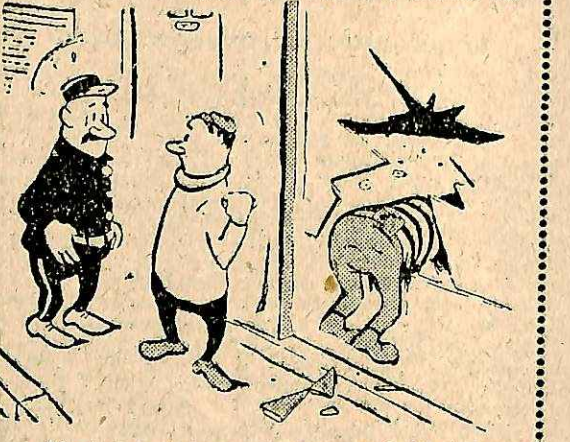

— Βλέπεις τί παθαίνεις μ' αυτή τη μανία σου να χειρονομάς όταν τηλεφωνής!...

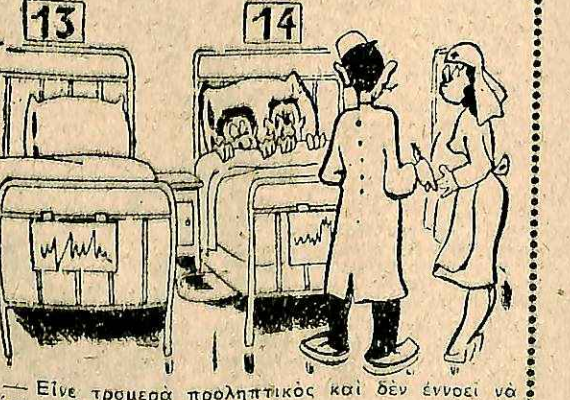

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΜΩΡΑ

— Λέει ότι δεν διψάει αυτή, αλλά ή κούκλα της!

— Είναι μύψ, κύριε πόλισμαν, και δεν έβλεπε τις τιμές!...

— Είναι τρομερά προληπτικός και δεν έννοιει να μείνη στο κρεβάτι του!...

Ο δεύτερος γάμος

«— Κυρία μου, μου έίπε, μου άρρατε πάρα πολύ. Θα έπιθυμούσα πολύ να ξαναφτιάσω το σπίτι μου, με μια σοβαρή κυρία σαν και σας.

«— Άλλά, το παιδί μου; Ο Γιαννάκης μου τί θ' άπογίνη;

«— Το παιδί σας, θα γίνη και παιδί μου. Δεν έκανα παιδί από τον πρώτο μου γάμο. Έτσι ο Γιαννάκης θ' άποκτήση ένα πατέρα...».

Αυτά είπαν. Άλλά ή ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ, όπως μου γράφει, δεν έδωσε άκόμα άπάντησι σ' αυτή την αίτησι γάμου. Είμαι διατακτική. Έχηρεψε στα 30 χρόνια της και τώρα είναι 35. Το άγοράκι της είναι 8 χρονών. Κάνει ό,τι μπορεί για να το μεγαλώση. Η ζωή όμως είναι σκληρή. Και νά, που ένας κύριος, 45 έτών, έμπορος της όδοι Αιόλου, την είδε, την έέξετιμισε και τη ζήτησε για γυναίκα του. Η ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ όμως είχε άγαπήσει πολύ το μακαρίτη. Άνήκει στην τάξη των γυναικών εκείνων που δεν ξεχνούν τον πρώτο τους άντρα. Και ρωτά: «Πρέπει να ξαναπαντρευτώ; Δεν πρέπει να άφοσιωθώ εξ ολοκλήρου στο παιδί μου; Η μήπως πρέπει να ξαναπαντρευτώ για το παιδί μου, για να μπόρеш να το κώνω ευτυχισμένο;».

Άγαπήτη Γαβριέλλα, προσπάθησε να καταλάβη αν ο άντρας που θα πάρη σου είναι συμπαθητικός κι' αν μια μέρα θα τον άγαπήσης κι' αυτόν, όπως άγαπούσες τον πατέρα του παιδιού σου. Αν είναι έτσι μη διατάξες, πάρε την άπόφασή και χάριν του παιδιού σου. Είμαι βέβαιη πως θα εύτυχήσης.

Ι. Κ. Πόρον: Άπάντησις διά συστημένης έπιστολής έστάλη, προς άποφυγήν κάθε παρεξηγήσεως. Τέτοια συμαδίνων συχιά, γιατί τυχαίνει να ταυρίζουν τα όνόματα και ή οικογενειακή ύπόθεσις. Εύχομαι να λυθί ή κάθε παρεξήγησις.

Σ. Γ. Άμφίβολη σπην ά γά γά π η ο υ: Εύχαριστώ για τας καλές σας λόγια. Δεν έπρεπε βέβαια να του παίζετε ένα τέτοιο παιχνίδι. Αυτό δείχνει έλλειψι ήμισυοσύνης. Οφείλετε, λοιπόν, σ' ένα από τα γράμματα που θα του στείλετε, να υπογράφετε με το πραγματικό σας όνομα και να του πείτε ότι κάνετε ένα άστείο και του συγχωρείτε τις εκδηλώσεις του στη δθεν άλλη. Κι' όλο το ζήτημα άστείο να το θεωρήσετε, και να συνεχίσετε την άγάπη σας, προσέχοντας πάντοτε μη σας συμβη τίποτα το άνεπανόρθωτο.

Μικρή ν. Άπ' έ λ π ι σ μ έ ν η ν. Η. Κ.: Έκάνατε ένα σφάλμα. Όχι όμως και άνεπανόρθωτο. Έπομένως, επειδή έχετε ευγενικά αισθήματα, και καλή καρδιά, ήπει άπαρατήτως να τον βρήτε να του στείλετε ένα γράμμα μέσα στο όπαιο να του ζήσετε συγγνώμη για τας πικρά λόγια που του είπατε. Άν αύτός δεν σας είχε προειδοποιήσει θα παρίκατε άσφαλώς τον κακό δρόμο. Εύχαριστήσατέ τον λοιπόν γραπτός και παρακαλέστε τον να δεχθί να του τήπε και προφορικά. Έτσι όταν συναντηθήτε θα πάψη το μαρμάκι, θα ήσυχάζον το πνεύμα σας και θα ξαναπαύετε το βάρος σας.

Εβνοφφουρόν: Είστε από κείνους που δίνουν μεγάλη σημασία στον έρωτα. Και δεν έχετε άδικο, άφού σκοπός της άγάπης σας είναι να κάμει το πρόσωπο που άγαπάτε σύντροφο της ζωής σας και μητέρα των παιδιών σας. Από όσα μου γράφετε καταλαβαίνω ότι ή

νέα αυτή σας άγαπή. Άν όμως το ριζικό σας είναι να σας έγκαταλείπουν την τελευταία στιγμή, αυτό δεν είναι λόγος να σκέπτεσσι σκοτωμούς! Τώρα άλλωστε έχετε άναλάβει κι' ένα άλλο λερό καθήκον. Υπερασπίσεις την πατρίδα σου. Δεν θ' άργήσης όμως να κατέβης από τας βουνά που είσαι και να άρραβωνιαστής με την άγαπημένη σου. Κάνε, λοιπόν, κουράγιο ός τότε!

Άπ' έ λ π ι σ μ έ ν ο. Φ. α ν. τ ρ ά κ ι: Αυτό που αισθάνεσθε δεν είναι έρωας, ίσως. Πάντως ή θέσι σας είναι δύσκολη, γιατί ή κάθε μια από τις δυο νέες θέλει να σας παντρευθί. Έσείς όμως δεν έχετε τέτοιο σκοπό γιατί άμα άπολυθήτε σκέπτεσθε να γυρίσετε σπίτι σας. Έπομένως οφείλετε να τις καλέσετε και τις δυο και να τους πείτε την αλήθεια. Έχετε τέτοιες ύποχρεώσεις άλλωστε που θ' άρνήστε πολύ να σκεφθήτε για γάμο. Θα κλάψουν λιγάκι οι δυο νέες, θα στενοχωρηθούν, μα θα καταλάβουν την τιμιότητά σας.

Φ ρ ο υ ρ ό ν τ ώ ν. Σ υ ν ό ρ ω ν: Για να ξαναγυρίσετε στην πατρίδα σας άγάπη, πρέπει να πάμε να είστε έγωιστές, άφού μάχιστα το φταίξιμο είναι δικό σας. Νά ή βρήτε και να της ζήτήσετε συγγνώμη. Δεν πρέπει να ξεχάσετε ότι ποτέ δεν πρέπει να θύεσαι ή άξιολογία μιας γυναίκας.

Κ ύ μ ε τ α. Σ τ ε ν γ μ έ ν ο. Σ. Α. Ζ.: Κάθε άπάντησις δημοσιεύεται με τη σειρά της, και άνάλογα με το χώρο που διαβέται το περίοδικό μας. Δεν πρέπει, λοιπόν, να όρίζετε σε ποιά τέυχος πρέπει να δημοσιευθί ή άπάντησις μας. Έδημοσιευθί με τόσο ήθικες άρχές, νας νέος, με τόσο ήθικες άρχές, σαν και σας, πρέπει να ύπομνη και όλα τας δυσάρεστα της τύχης. Άλλά φανταζόσαστε, για όλλα μιλούσατε στο γάμο. Χάσατε, ήκαλήζετε στο γάμο. Χάσατε, ήκαλήζετε στον καιρό, ως που μια έλάδη, τσόν καιρός, και τους δυο άπόρ σας άρρασαν και τους δυο άπόρ σ' αυτή και σας έβαλαν στη θέσι σας. Δεχθήτε, λοιπόν, με ύπομνη τη νέα κατάσταση και φρονίστε να γίνετε άγαπήτος και σπουδής δευμόνης σας, άφού άπ' αύτους έξαρτάται ή εύτυχία σας. Και πάντοτε μη σκέπτεσθε πάνω στην άπάντησι σας, σκοταμούς. Δεν θα σας ώφελησουν σε τίποτα.

Σ. Α. Κ. Η. Ν. πικρογραμμένες με μολύβι κόπιας: αυτό είναι το έντελώς άδίσταστο γράμμα σας! Άπάντησα σε προσηυμένο γράμμα σας. Συμμορφώθητε με τας σας γράφω. Ζήτησα της συγγνώμης. Παρεξηγήσατε τη μεγάλη της καλωσύνη και παραφρονηκατε σαν μικρό παιδί.

Τ ρ ε λ λ η. Άπ' έ λ π ι σ μ έ ν ο. Χ. Π.: Διατηρήσατε την έπαφή με τη συχή αλληλογραφία και μη παραποιήσατε για το ύψος του. Μην ξεχνάτε ότι εκείνου μεν το κεφάλι είναι γεμάτο από τσές άλλες άσχολίες και φροντίδες, ενώ σας δεν έχετε να σκεφθήτε, ενώ σας να σκεφθήτε.

Δ ι α μ έ ν τ ι σ τ ο β ο υ ρ κ ο: Νά τον βρήτε και να του θέσετε το ζήτημα άμα. Άν συγκατανεύση να δεχθί ένα νοήγορο ταύευσή να πάει καλά. Άν δ' γάμο, όλα θα πάει καλά. Άν δ' πως διατάξη τον: να του πείτε ότι θ' άποκαλύψετε τας μυστικά σας σπουδές συγγενείς σας και φίλους, και θα έχη εκείνος πια, άκεραία την εύδυν.

Ε ρ ω τ ε υ μ έ ν ο ν με τη Σ ο ύ λ α: Άμφίβολο αν είναι τα πρώτα έρωτικά λόγια που έπιασε σε νέα. Πάντως, χωρίς να θυμώσετε, σας λέγω ότι φρονηκατε όχι τόσο καλώς. Εκείνη δεν είναι ούτε μικρή ούτε άνοητη. Κατάλαβε ότι το αισθημά σας δεν μπόρеше να είναι τόσο σοβαρό, γιατί τότε αλλοιώς θα της μιλούσατε, και δεν θα της στέλναιτε εκείνο το γράμμα. Άν της βάατε άπ' εύθεως τας έ-

ρώτημα, προφορικά, είμαι βέβαια ότι θα σας άπαντούσε άμέσως και τιμία: Άυποψία πολύ γιατί άγαπώ κάποιον άλλο, ή μου έίσαθε συμπαθητικός, όλλα για τέτοια σοβαρά ζήτήματα τον λόγον έχουν οι γονείς μας κ.τ.λ.ν.

Ρ ω μ α ν τ ι κ ό ν π ο ι η τ ή ν. Βατούσα: Είστε, όπως καταλαβαίνω, ένας πολύ σοβαρός νέος και θα έπιθυμούσατε να κάνετε οικογένεια με μια καλή σύντροφο στη ζωή σας. Βλέπετε, λοιπόν, πόσο ενδιαφέρον δείχνει για σας ή νέα. Δεν είναι άπο σύμφερον. Είναι το έξελλισμα της άγάπης της για σας. Μη διατάξτε, λοιπόν. Άλλά προσέξτε. Κάνετε τας πράγματά σας σοβαρά, δεν άρμόζουν σε σας οι ψευτοαγάπες. Πηγαίνετε κατ' εύθεον στους γονείς της και ζητήσατε το χέρι της. Έτσι θα ήκανοποιηθήτε και οι δυο και θα φύγη από το μυαλό σας ή καθημερινή άνησυχία και άμφιβολία.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Μ α τ ω μ έ ν ο τ ρ ι α ν τ α. Φ υ λ λ ο: Άναγκάζομαι να σας πω το «όχι»! Μου φαίνεται πάρα γύρω σας ύπάρχουν χιλιάδες κοπέλλες. Με τον τρόπο σας ζητάτε να κάνετε τη νέα αυτή δυστυχισμένη, γιατί στην πραγματικότητα δεν σας άγαπά, κι' αν ποτέ συμφωνήσουν όλοι, και παντρευθήτε τότε θα ύποφέρη πάρα πολύ. Άφού την άγαπάτε, λοιπόν, γιατί θέλετε να την κάνετε δυστυχισμένη; Τραβήχθηκε από το δρόμο της όσο είναι καιρός, αφήστε την ν' άλληλογραφή όπου θέλει εκείνη, και πιζέτε τους πόθους σας, γιατί μόνον περί πόθου πρόκειται.

Α ο λ ο. Έ γ κ ο ν ο π έ λ. Πειραδιά: Χτύπησε και ή δική σου καρδιά, μικρούλα μου. Θέλεις να του δώσης να καταλάβη το αισθημά σου για ν' άρχίσετε και σεις την ωραία ζωή των έρωτευμένων. Πως το έέρετε ότι ή ζωή αυτή είναι ωραία άφού για πρώτη φορά χτυπά ή καρδιά σας; Άπό τας βιβλία; Άπό τους κινηματογράφους; Μην τας πιστεύετε. Όλα αυτά γράφονται για να μάς εξαπατούν και να λέμε πως ή ζωή είναι ωραία. Θα σας συμβούλευα κάτι άλλο: Άντι να βιάζεστε να του γνωρίσετε το αισθημά σας, προσπαθήσατε πρώτα να πληροφορηθήτε αν είναι σοβαρός, κι' αν ήν άλλες σχέσεις, αν έχη ύποχρεώσεις, και τί έλατ-

τώματα έχει. Αυτές οι πληροφορίες θα σας άδηγήσουν αν πρέπει να τον άγαπήσετε για τας προτερημάτά του, ή να έγκαταλείψετε την ιδέα που έχετε γι' αυτόν, για τας ελαττώματά του.

Μ π έ λ. Έ ζ ύ π τ: Όμολογώ ότι ή θέσι σου είναι πάρα πολύ δύσκολη, γιατί βρίσκεισαι πάνω σε μια έρωτική υπερδιέγερσι που δεν σ' άφήνει να σκεφθής τίποτα. Έν τούτοις, άπαιτά από σενα να σταματήσης για μια στιγμή τον ένδοιασμό σου και να μ' άκούσης. Λοιπόν, άκουσε: Δέκα χρόνια πέρασε με λύπες, χαρές, άπογοητεύσεις. Και τας έέριες όλ' αυτά, τας συνήσεις και σε συνήσαν. Τώρα, αν τραβήξες προς το άγνοστο, σε μια στιγμή παραφορές ή έρωτικού ένδοιασμού, και βρεθής μπρος σε προεήματα που θα σου δημιουργήσουν άποδοκίμηση, διότι αυτός ο ίδιος μόλις περσή ο ένδοιασμός του θα σε κρίνη πάρα άσχημα, τί θα κινή; Στά μάτια του θα είσαι άρόγστερα ή γυναικα που άφήνει εύκολα το σύγναι της, και που άλλάζει άκόμα πιο εύκολα άγκαλιά. Και μάλιστα όταν περάσουν και λίγο τας χρόνιά, θ' άρχισι τότε να μετανοώνη γιατί θα προσπαθή να βρική φυσικά έλαττώματα. Όχι άγαπή, μου, μην κάνης αυτή την τρέλα. Πας πως ήταν ένα ωραίο όνειρο. Ξύπνησε — τώχασε! Άνοιξε τας μάτια και βρέθηκε στην πραγματικότητα, βρέθηκε δίπλα στον άντρα σου που δεν θα σε άπογοητεύση ποτέ.

Φ υ λ α κ ι σ μ έ ν η. Ά γ α π η: Είμαι μια πολύ λογική κοπέλλα. Γιατί να κινή τους γονείς σου δυστυχώς, με ένα άπραγματοποίητο όνειρο; Φτιάξε μια νέα ζωή και ένα καινούργιο σπιτικό και γέμισέ το εύτυχία και χαρά.

Δ. Α. Δ. Κ.: Σε συγχάριω. Συνέχισε τις φιλικές άγνες σου σχέσεις. Να είσαι περιποητικός. Να δείχνης ένδιαφέρον και σεάσμο. Έτσι με τον καιρό θα έκτιμήση τα προτερήματά σου και άναμφίβολως όταν παρθή ή κατάλληλη στιγμή, τότε, να είσαι βέβαιος, ότι αν τη ζήτησης δεν θα σου την άρνήθουν. Προϋποθέταται φυσικά ότι πρέπει να είσαι και οικονομικός, κάπως, άνεξάρτητος.

Τ ο δ ρ α μ α μ ι α ς έ π ι λ ο. Λ α ί α ς: Όμολογώ ότι με λυ-

Η ΦΩΛΗ ΣΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Η ήθοποιός Όλίμπια Κότα λατρεύει τόσο το κυνήγι της άγριοπτιας, ώστε στην έποχή του φωρεί ένα κοπέλλο που παριστάνει... μια φωλιά εύτο το πουλιού!

ήπιασ πάρα πολύ το δράμα σας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι φερθήκατε επιπολαιά. Από τα γραφόμενά σας ωστόσο φαίνεται πολύ λογική και αξιοπρεπής. Πώς τα καταφέρατε να εξυπηρετήσετε τον έαυτό σας και να δώσετε το δικαίωμα και σε κείνον να υποταχθείτε χλίνα δυο πράγματα και να σας κρίνει αντίθετα από ό,τι είπατε: "Ισως όμως μ' αυτό που έγινε να ελευθερωθήτε από ένα δεσμό και να παρουσιάσετε μπροστά σας κάτι καλύτερο. Πάντως σφίξετε την καρδιά σας και μη του φάτε πιά. Περιμένετε. Δίχως όμως και να υποφέρετε.

ΓΙΟΥΛΙΟΣ Κ.: Έκάνετε περισσότερα από ό,τι έπρεπε να κάνετε. Έτσι έπρεπε να φερθήτε και πριν και έπειτα. Εκείνος, δεν μπορούσε να καταλάβει — όπως σχεδόν οι περισσότεροι άντρες — ότι φερθήκατε τιμια και λογικά. "Όσο γι' αυτό πρέπει να έχετε τη συνείδησή σας ήσυχη. Δεν είναι ανάγκη να του ξαναγράψετε. Μόνον αν σας γράψει εκείνος. "Αν εινε τυχερό να γυρίσει να ελθε βεβαία ότι η πρώτη του κούβεντα θα εινε να δωθήρη για σας. Τότε, πάφτε πιά να ελθε επιφυλακτική και φανερώστε του όλη την άγνητή σας. "Ασφαλώς όμως θα επιστρέψη και τότε πιά σκεφθήτε προπάντων το γυμνο.

ΕΡΑΣΜΙΑΝ. Βόλον: Μπορούσατε να του πείτε δυο λόγια, αφού και οεις τον αγαπούσατε τόσο πολύ. Τώρα... φαντάζομαι ότι θα σας γράψη από το μέτωπο, όποτε δεν πρέπει να χάσετε την ευκαιρία.

ΜΙΑ ΚΟΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ Μ' ΕΝΑ ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ: Το "ρομαντάκι" σας εινε συνήθιμένο σ' όα τα πρωτόγονα κορίτσια. Γνωρισθήκατε, σας συνώδεψε από την "Ομόνοια ως το Σύνταγμα, κι' έπειτα τόν χάσατε. "Αλλά, ούτε και να απελίκεσθε τόσο πολύ, επειδή έτυχε να σας άρεση. Κάποιος άλλος θα βρεθή που να σας άρεση περισσότερο. Δεν πιστεύω να ελχε εκείνος το μονοπωλιο της ομορφιάς και κομψότητας! ΜΙΡΑΝΤΑ

Μαράμενο Μπουμπουκιάκι, Νέαν "Ιωνίαν: Είμαι φυσικό-ό παιδικός σου φίλος να μην έχη καταλάβει ότι το αδελφικό προς αυτόν ενδιαφέρον σου μετεβλήθη σ' αίσθημα έρωτικό, αλλά

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ
Για μακριά φορέματα
7.000—20.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Η SAM N°3
ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΕΡΗ
ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΚΑΛΤΙΑ
για κάθε έργοινη γυναίκα
ΛΕΠΤΗ, ΣΤΕΡΕΑ, ΦΩΝΗ.
ΠΡΟΙΟΝ ΚΟΝΙΑΡΙΚΗ
ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑΝΤΗ 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.

είνε ένδεχομένο κι' αυτός ο ίδιος, μαυτενώντας το να καίεται από το ίδιο με σένα αίσθημα, που έπειδη έλστε κι' οι δυο νεοί και έπειδη ακόμη δεν τολμάτε να το εξομολογηθήτε αμοιβαία. Μία λοιπόν και οι δείχνεις περισσότερη πρωτοθυμία και θερμή, νομίζουμε ότι αφού σκεφτής και ψυχολογήσης τη σοβαρότητα του αίσθημάτος σου, χωρίς δισταγμό κι' επιφυλακτικότητα, να του δώσης να καταλάβη τι συμβαίνει. Με λεπτό κι' ευγενικό από μέρους σου χειρισμό της υποθέσεως είμαστε βέβαιοι, ότι θα πετύχετε. Εύχομαι να σας ένωση ταχύτα ο "Υμνείας.

Α. 333—Β 111. Καρίτσαν: "Όποτε έτοι λοιπόν, καλά μου παιδί. Σαν άγορίτσι φίλοι που είστε, σας έπυχε κι' αυτή η όμορφη σύμπτωση ν' αγαπήσετε την ίδια νέα και να σας αγαπήση κι' εκείνη, κατέναν χωριστά. Καταλαβαίνουμε πλεόν τον πόθο σας να περιτρισητή η αγάπη της μόνο σ' ένα άπ' τους δυο σας. "Αλλά ποιος θα εινε αυτός; "Ίδου η άπορία. Και μία μικρή άπορία: "Όλες αυτές οι περιπέτειες σας άφηνουν καιρό να επιδοθήτε στις σπουδές σας ή στις πρακτικές άσχολίες σας;

ΠΑΝΤΑ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ Ν. Β. Κ.: Το σκέφθηκε καλά, άγαπητό μου παιδί, να ξεσηκωθείς και να πές να συναντήσης το νεαρό που συμπαθείς, όπως σε συμβούλευε ο ίδιος κι' εγώ; Πώς θα τολμήσης αυτή την όχι μικρή περιπέτεια; Και τί έγγυητή έχεις ότι ο νεαρός σ' αγαπά αληθινά κι' έχει σοβαρές προθέσεις για το μέλλον σας; Νομίζουμε ότι το καλύτερο εινε να φροντίση εκείνος ναρθή στον τόπο σου, να ίδωθήτε, να κουβεντιάσετε και αν αληθινά αγαπιέστε και πραγματικά ταίριαζετε, τότε να σκεφτήτε για την αποκατάστασή σας, να παρουσιάσετε στους γονείς σας, να τα κουβεντιάσετε και να εξασφαλίσετε έτσι τη συγκάτασή τους. "Όλα τ' άλλα εινε πολύ ριψοκίνδυνα.

Ε. Ο. Σ. Φ. Ο. Ν. Καλλιθέα: Θαυμάζουμε, η καλύτερα, άγανακτούμε με τη στάση σου άπέναντι της νέας. "Αν έδειχτηκε άπιστη και συνδέθηκε με το φίλο σου, έπρεπε να την περιφρονήσης με σιωπηλή άξιοπρέπεια. Μά εσύ φέρθες καταπληκτικά, σκληρά, φρόντισες να ξανα συνδεθής μαζί της κι' ένω ελχτε ραντεβού είδοποιήσης πόν αδελφό της ναρθή να σας πιάση. Κι' ήρθε αυτός, σας έπιασε και σε ξυλοκόπησε. Πολύ ώραία, μά την αλήθεια. Τώρα, ύστερ' άπ' όλα αυτά, ήρθε στο φιλότιμο κι' έπιζητείς να τα ξαναφτιάσης με την νέα, γιατί... την αγαπάς παράφορα αν και όρκιστηκες στον αδελφό της ότι δεν θα ξαναμπλέξεις μαζί της. Και μάς ρωτάς να σε συμβουλέψουμε επί του προκειμένου. "Αλλά τι να σου πούμε; "Εσύ, εύλογημένη, έχεις υποβόη τα όρια!...

Μαράμενο λουλουδι: Δυο χρόνια τώρα τον αγαπάς, δείχνει κι' αυτός ότι σε συμπαθεί, μά τελικά αμφιβάλλεις για τη σοβαρότητα και την ειλικρίνειά του και για δ' αυτά μάς ρωτάς έμάς τι πρέπει να κάνης. Μά, άγαπητή μου, τι περισσότερο μπορούμε έμεις να ξέρουμε και να διασθανούμε, ώστε να ριψοκινδυνεύσουμε μια συμβουλή; Πάντως νομίζουμε ότι θα πρέπει να επιδιώξης να σου ηη ρητά και καθαρά τι αίσθάνεται για σένα και σε τι αποβλέπει. "Ανάλογα με την απάντησή του θα κανονίσης ύστερα και συ τη στάση σου, χωρίς μελοδραματισμούς, με άξιοπρέπεια.

Μ. Ο. Ν. Χ. Η. Σ. Η. Π. Π.: Μας γράφεις τα έξης: "Αναπό έδω και δυο χρόνια κάποιον νέο. Τόν αγαπώ τρελλά και δεν μπορώ να εξομολογηθώ σε κανέναν τον πόνο μου γιατί δεν έχω έμπιστοσύνη σε κανέναν. Μία μέρα άπεφάσισα με κάποιον περίεργο τρόπο να του πω ότι τόν αγαπώ γιατί δεν βόστανα πλεόν. Δεν μούδωσε καμμία απάντησή, ούτε μούδωσε εξηγήσεις, είτε για τι δεν βρήκε τόν καιρό, είτε για τι ντρέπεται, όπως θέλετε πάντα το. "Εκείνο όμως που πρέπει να τονίσω εινε ότι τόν αγαπά και το έρωτι. Σας εκτενώ βγάζτε με άπ' αυτή την φρικτή έρεσι. Δεν θέλω

να μου πής να στρέψω τα μάτια μου άλλοι, αλλά με ποιόν τρόπο θα μωρσώ να τόν τραβήξω κοντά μου. "Ίσως ν' αγαπή άλλαν, αλλά κι' εγώ — τι λέτε; — πρέπει να υποφέρω τόσο; Είστε η μόνη που εξομολογούμαι άσφα το αίσθημά μου και σας θερμοπαρακαλώ άπαντήστε μου τι να κάνω γιατί άνυπομονώ...".

Κ. Ρ. Ι. Α. Ν. 27 Χ. Ρ. Ο. Ν. Υ.: Το έχουμε γράψει τόσες φορές και έχουμε δριμύτατα κακίσει την νοστορία των γονιών που αναγκάζουν τα παιδιά τους να συνάψουν γάμους χωρίς να ύπάρχη ψυχική άνταπόκρισις ή έστω συμπάθεια ή επιτέλους και μόνο, συναινετική αμοιβαία. "Η περίπτωση σας, άτυχη φίλη, εινε ένα άκόμη παράδειγμα προς άποφυγήν. Σας έπαιτρεψαν μ' έναν άντρα που με "άδειο τόν ψυχικό του κόσμο" σας φέρεται αυθαίρετα, βάνουσα κάποτε, δεν σέβεται τα δικαιώματά σας, δεν αναγνωρίζει τη διακριτική σας θέσι ως μητέρας των παιδιών σας και με την έν γενική συμπεριφορά του σας καθιστά τη ζωή κόλτσι, τόσο που εινε φυσικό, όσοδήποτε υλικά άνασά και αν σας εξασφαλίχη, να μη μπορείτε μ' αυτά να καθυστερήσετε τη δικταία επάναστατημένη εύαισθησία σας και την τόσο σκληρά δοκιμασμένη γυναίκα σας τρυφερότητα. Τώρα μάς ρωτάτε τι να κάνετε. Που εινε λοιπόν οι καλοί σας γονείς να αναλάβουν αυτοί να ρυθμίσουν το ζήτημα και να ένδιαφερθούν για την ψυχική γαλήνη της κόρης τους; "Αδιαφορούν και σας συνιστούν μόνα "υπομονή". Μά ως ποιά θα φθάση και τι θα δώση η "υπομονή"; Αυτό δεν το συλλογίζονται; Δεν ξέρουμε, άγαπητή κυρία, πολλά πράγματα για σας, ώστε να σας άποκριθούμε με όλες τις προϋποθέσεις. Νομίζουμε ότι πρέπει να μιλήσετε στους δικούς σας ρητά και να καλέσετε και το σύζυγό σας σ' ένα είδος οικογενειακού συμβουλίου, που να ρυθμίση τη διαβίωσή σας, αμείλιχοντας πν πάθ που κατατρώχουν τη ζωή σας. Πρέπει ν' αξιώσουν με άξιοπρέπεια από το σύζυγό σας να σεσθώση τα δικαιώματά σας. "Αν και η προσπάθεια αυτή άποτύχη, τότε, αφού άναμετρήσετε τη σοβαρότητα του έγγεημήματός πρέπει να λάβετε όριστικές άποφάσεις.

Μ. Ο. Ρ. Α. Μ. Ε. Ν. Π. Ε. Τ. Α. Λ. Ο. Δ. Β. Θεσσαλονίκη: Δεν νομίζω, ότι πρέπει να το πάρης έτσι κατάκαρδα το πράγμα και η άναιμια μιας εύτυχισμένης γυναικάς 3 μηνών να δεχθής να σε...
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

"Η έπιστήμη διά την γυναικείαν ωμορφίαν επροώδυσεν όπως οι όρμονες άνασώγονον τον όργανισμόν ούτω η Hormone Cream Tamb's Buffalo...
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

Παρασκευάζεται επί νέων βαζων χωρίς βοζελίνην Λανολίνην Γλυκερίνην και χωρίς έπιχάσεις ούσιας.
Ζητήσατε την εις όλα τα καλά καταστήματα Γενική αντιπροσώπεια όδός Βερανζέρου 13. Α' όροφος Γραφείον 108 (Στος 655).

παρακολουθή για όλη σου τη ζωή αφού μάλιστα είσαι μόλις 19 χρόνων. Είμαι βέβαιη πως μόλις περάσουν οι πρώτες έντυπώσεις του χωρισμού σας θα ήης την πραγματικότητα με λογική αντίληψη και καθαρό μάτι. Δεδομένου άλλωστε ότι όπως διαμορφώθηκε η κατάσταση σας δεν σου μένει παρά αυτό να κάνης.

Κ. Ρ. Κ. Ρ. Ι. Α. Ν. Υ.: Το βρίσκω φυσικό μια τόσο νεαρή κοπελίτσα να αίσθανή και φόβο και δέος και ν' αμφιβάλλη άκόμη, αφού για πρώτη φορά στη ζωή της δέχεται τις άπό μέρους σου αισθηματικές έκδηλώσεις. Πριν προχωρήσης στο να δώσης συνέχεια σ' αυτό το δεσμό θα πρέπει πρώτος έσύ να ξεκαθαρίσης μέσα σου σε τι ακριβώς αποβλέπεις τελικά και αν μόν πρόκειται ν' άποφασίσης να δημιουργήσης την κοινωνική σου τύχη με τη μικρούλα τότε με τη συναναστροφή σας θα της δώσης να καταλάβη τόν άγασθό ρόλο του αίσθημάτος σου. "Αλλιώς αν το αίσθημά σου σήμερα περιορίζεται σε μιάν έστω ώραία επιθυμία και μόνον, τότε, άγαπητή μου, όφείλεις άμέσως άπό τώρα ν' άποτραβηχτής από μια τέτοια περιπέτεια και ν' άφήσης το κορίτσι στην άδωότητα και στην άγνοια των δεκάξη του χρόνων.

2. Φ. Ι. Λ. Ε. Α. Π. Τ. Α. Χ. Α. Ν. Ι. Α.: Μου γράφετε άνάμεσα σ' άλλα ότι: "Την ζωή την έχουμε νοιώσει πιά καλά και είμαστε σε θέσι ν' αντιμετώπισουμε τόν έρωτα με όλες τις ίδιοστορίες του. "Αγαπήσαμε και οι δυο, δυο νέους της ηλικίας μας αλλά πιστεύουμε ότι ο έρωας μας είναι πολύ έπιπόλαιος, έκ μέρους μας. "Αλλά τόν δικαιολογούμε διότι αυτοίς τους νεαρούς δεν περιμένουμε να λάβουμε τίποτα και στο μεταξύ αυτό μάς παρουσιάστηκαν δυο άλλοι μεγαλύτεροι μας που μάς αγαπούν περισσότερο από τους άνήλικους και μάς τάζουν πολλά. Λοιπόν σας παρακαλούμε να μάς δώσετε τη συμβουλή σας τι να πράξουμε. Δηλαδή να εξακολουθήσουμε με τους άνήλικους ή να συνδεθούμε με τους άλλους;"

Καλά μου κορίτσια, τα παραλέτε. Και να φαντασθή κανένας ότι άκόμη δεν είσαστε 17 χρόνων ή καθεμιά. Κι' ωστόσο άναπτύσσετε τέτοια βράσι στον αισθηματικό τομέα. "Υποθέτω πως αν τώδεραν οι γονείς σας θα σας τιμωρούσαν αυστηρά. "Όσο για μένα θα ήθελα να σας πω ότι κι' από τους άνήλικους κι' από τους έπικίνδυνους ηλικιωμένους με τους όποιους μπλέκετε, προτιμώτερο ειναι ν' άφοσιώθητε είτε σε μωθήματα είτε στις χειροτεχνίες σας, γιατί μά την αλήθεια αυτή η πρόωρη αισθηματική σας άναπτυξη με τρομάζει σοβαρά. ΕΡΗ

Π. Ε. Τ. Ρ. Ο. Ν. Υ.: Σκέπελον: Σας πληροφορούμε ότι κανείς άντρας στην ηλικία σας δεν μπορεί να φύγη για το έξωτερικό. Εάν δεν έχη εκπαιρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις. Σεις όμως αφού δεν θα ύπηρετήσετε λόγω της ασθενείας σας, θα μπορείτε να πραγματοποιήσετε το ταξείδι σας, αφού όμως παρουσιάσθητε στα κατά τόπους περιουσιολογικά στρατιωτικά συμβούλια για να πάρσετε το πιστοποιητικόν της άπαλλαγής σας.

Μ. Ο. Ρ. Α. Ν. Υ.: Μ. Ο. Ρ. Α. Ν. Υ.: Τα τυπογραφεία που άπάρουν στην πόλι σας δεν άρκούν. Θα πρέπει λοιπόν να έλθετε κατ' άρχην σε συμφωνία με κάποιον έκδοτην ό οποίος θ' αναλάβη την έκδοση των έργων σας, σγεταιώς με την αμοιβήν κλπ. και κατόπιν θα κάμετε αίτησι περί άποδοχών χάρτου εις το "Υπ. Τύπου — "Επιτροπήν διαβέσεως χάρτου. Σας εύχόμεθα καλήν έπιτυχίαν.

Τα παπούτσια σας, γυαλίζετε μονον με ARIZONA

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΨΥΧΟΓΥΝΑΙΩΝΟΝΤΑΙ...

Η ΝΑΣ νέος παρουσιάστηκε στο δόκτωρ Τζέιμς Μπέντερ, διευθυντή του "Ινστιτούτου Κοινωνικών Σχέσεων της Ν. "Υόρκης, και του παραπονήθηκε μ' ανησυχία: "Δεν μπορώ να στερεώσω σε μια δουλειά! "Ενώ στην αρχή πηγαίνον όα καλά, έπειτα συμβαίνει πάντα κάτι τι, που μ' άναγκάζει να παραιτηθώ, ή να μ' άπολύσουν. "Ο δόκτωρ Μπέντερ εξέτασε το νέο που ζήτησε τη βοήθειά του, βαινόνταν Ικανός και με κανονική αντίληψη. "Ο δόκτωρ τόν ρώτησε για τη σύζυγό του.

"Η γυναίκα μου έχει μεγάλη ιδέα για μένα, άπάντησε ο νέος. Πιστεύει πως είμαι ο έξεπνότερος άνθρωπος του κόσμου και πως οι προϊστάμενοί μου δεν μ' έκτιμούν όσο άξίζω. "Νά πές στο διευθυντή σου, σήμερα κι' όλος — μου λέει — και να του πής να σου άφήση το μισθό, αλλιώς θα παραιτηθώ". "Ο δόκτωρ Μπέντερ κούνησε το κεφάλι του. "Ήρεε καλά αυτό τόν τύπο του εκούσιου "πογυναικωμένου" συζύγου, που γίνεται ύποζυριος από άγάπη στη γυναίκα του...

— Και σεις τι κάνετε; ρώτησε. Τα λέτε, τούτα, στο διευθυντή σας; — Φυσικά. "Αλλά δεν παίρνω την σύμφωνία, στο παραπονήματα! "Έπειτα άπ' αυτή την εξέταση, ο δόκτωρ Μπέντερ κάλεσε στο γραφείο του τη σύζυγο και τις έτόνισε ότι έλάτπετε το στάδιο του νύδρος της.

— Μά εγώ θέλω να τόν βοηθήσω! διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Θέλω να τόν σπρώξω ν' άσχτη τη θέσι που του άείζει.

"Αλλά ο δόκτωρ της εξήγησε ότι μπορούσε βεβαία να τόν προτρέψη και να τόν συμβουλέψη, έπρεπε όμως ν' αφήνη σ' έκείνον την τελική άπόφασι για τις υποθέσεις του. "Η γυναίκα το κατάλαβε. Κι' έτσι ο νέος, όχι μόνο διατήρησε την έπομένη θέσι του, αλλά και κέρδισε καλύτερο μισθό και προέδισαμους.

"Η περίπτωση λοιπόν αυτή χαρακτηρίζει την καινούργια τροπή που παίρνει η οικογενειακή ζωή στην "Αμερική.

"Σε κάθε εύτυχισμένο γάμο — λέει ο δόκτωρ Μπέντερ — ο ένας άπ' τους δυο "φορεί παντελόνια" και διευθύνει, ενώ ο άλλος υπακούει. "Η πείρα μου λοιπόν ως ψυχολογικού συμβούλου με πείθει ότι επικρατεί διαρκώς περισσότερο η γυναίκα στις οικογένειες. Αυτή η "μητριαρχική" τάσις παρατηρείται μόνο στις "Ηνωμ. Πολιτείες, όφείλεται δε σε διαφόρους παράγοντες.

"Απ' τους παράγοντες αυτούς, γραδατών, τα 78% των πιτζαμών, τα 68% των παπουτσιών και τα 75% των έσφαρρικών τους.

"Απ' όλες λοιπόν αυτές τις ένδείξεις συνάγεται ότι η κοινωνία — τουλάχιστον η αμερικανική — βαδίζει προς το μητριαρχικό καθεστώς.

"Ακόμη και οι μεγαλοεπιχειρηματία υποτάσσονται όχι μόνο στις γυναίκες τους, αλλά και στις γραμματείς τους. "Ο δόκτωρ Μπέντερ άναφέρει την έξης χαρακτηριστική περίπτωση:

"Ο πρόεδρος μιάς μεγάλης εταιρείας σχεδίαζε να άφιση τη σύζυγό του για να ζήση με τη γραμματέα του. Βεβαίως ότι τις άγαπούσε και τις δυο, αλλά ότι, ενώ η γυναίκα του που έπέδωλετο στο σπιτί, στο γραφείο έπέδωλετο αυτός στη γραμματέα του, πράγμα που Ικανοποιούσε τόν άνδρικό έγωισμό του. "Εγώ λοιπόν του άπέδεια χειροπιαστά ότι κι' η γραμματέα του έπίσης τόν διηύθυε όπως ήθελε, σε χίλια δυο ζητήματα του γραφείου, κι' όμ ένδιαφερόταν μόνο για τα χρήματά του. Το άποτέλεσμα ήταν... να μείνη με τη σύζυγό του."

"Απ' τους παράγοντες αυτούς,

έντρα της φίλης του. Αυτό θα γινόταν άφορμή να τον κακο-λογήση ολος ο κόσμος.

— Έτσι μία μέρα, πάνω στην απελπισία του, αποφάσισε ν' άνοιξη την καρδιά του στην ίδια την κ. Πιτουά.

— Ξέρεις; της είπε μόλις οι ρευματισμοί του του έπετρε-ψαν να την ξαναβεί. Ο άντρας σου είνε ένας παληάνθρωπος.

— Όχι δά!... είπε η ώ-ραία κ. Πιτουά.

— Και όμως, δυστυχώς, έ-τσι είνε, βεβαίως ο κ. Λερά. Μέσα σε τρία χρόνια, έχει βου-τίζει απ' το ταμείο μου τρία εκατομμύρια φράγκα!

— Ά, τόν παληάνθρωπο! φώναξε άμέσως καταγανακτι-σμένη, η σύζυγος του λογιστού.

— Ά, τόν ανειδίχτο!...

— Βρίσκεις βλέπω κι' εσύ άκατονόμαστη την διαγωγή του, είπε με άνακουφισμό ο κ. Λερά.

Δέν είχε όμως ξεγήσει και τόσο σωστά την άγανάκτηση της φίλης του.

— Ά, τόν αφιλότιμο!... ξα-ναίπε η κ. Πιτουά. Όχι μονάχα δέν μόν' έπε ποτέ λέξη για τα τρία αυτά εκατομμύ-ρια, ό παληοκλέφταρος, άλλ', αύτε και φάνηκε κάπως γενναί-ωδρος άπέναντί μου! Ούτε έ-να δώρο, ούτε ένα δαχτυλίδι, τίποτε!... Έ, λοιπόν, βάζω στοίχημα πώς θάχη μπλέξει με κανένα βρωμογύναιο, ό παλη-άνθρωπος!...

— Δέν έχω ιδέα!... ώμο-λόγησε ό Λερά.

— Πώς δέν έχεις ιδέα! φώ-ναξε η φίλη του με δικαιολο-γημένη άγανάκτηση. Έτσι επι-βλέπεις εσύ τό προσωπικό σου; Έ, λοιπόν, μέσα σε μία βδο-μάδα έγω θά ξέρω τί ακριβώς συμβαίνει.

★

Η κυρία Πιτουά άνεθεσε πράγματι σε τρεις ιδιωτικούς άστυνομικούς την παρακολού-θησή του συζύγου της και οι τρεις αύτοί άνθρωποι της έφε-ραν πληροφορίες που την έκαν-αν να τραβά τα μαλλιά της.

Όταν ό κ. Λερά ξαναήρθε ύστερα από μερικές μέρες, η φίλη του του φώναξε απ' την πόρτα:

— Ξέρω!... Έμαθα!... Δέν υπάκουσες καθόλου που τόν ύποπτεύθηκα. Για να τό κάνη όλα αυτά δέν χωρούσε άλλη εξήγηση, έπρεπε να με

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Με τό τελειότερο Άμερικανικό μηχανήματα βραχέων κυμάτων
THERMOFLUX HYFRECATOR
Αισθητική Δέρματος - Προσώπου με άκτίνας ULTRA - VIOLET υπό τό Ειδικό Δερματολόγο Ιατρού
ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29 548

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ - ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
33 ΉΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

άπατά. Και πράγματι, τό τέ-ρας έχει φιλενάδα!...

— Άλήθεια;... Είσαι βε-βαία γι' αυτό; Έ, λοιπόν, αυ-τό δέν τό περιμένα... Και ποιά είνε η φιλενάδα του που τού τρώει τα λεφτά μου;

— Η γυναίκα σου! άποκρί-θηκε η κυρία Πιτουά παρασυ-ρόμενη από την άγανάκτησή της και μη λογαριάζοντας την έντύπωση που θα έκανε η άπο-κάλυψις αύτή στον δυστυχι-σμένο παραγγελιοδόχο. Ναι, η γυναίκα σου! έξακολου-θησε μανιασμένη. Τώρα κα-ταλαβαίνω γιατί αύτή η στρίγ-γλα είνε πάντα ντυμένη με την τελευταία λέξη της μό-δας, ενώ εσύ την πιστεύεις που σου λέει πως ντυνέται σε μία μικρή μωδίστρια της γειτονιάς σας. Γι' αυτό φοράς του κό-σμου τό κοσμήματα και δια-μάντια σαν φουντούκια, που μονάχα εσύ πιστεύεις πως έ-νε ψεύτικα.

— Άλήθεια; Είσαι βεβαί-α πως πρόκειται για την γυναι-κα μου; ρώτησε ό Λερά σαστι-σμένος.

Γρήγορα όμως τό έμπορικό του πνεύμα κυριάρχησε και ψι-θύρισε:

— Έ, καλά. Μιά και ήρθαν έτσι τα πράγματα, τό προτιμώ αυτό... Αφού ό Όνορε μού-κλεψε τρία εκατομμύρια φράγ-κα, πάλι καλά που τα έδωσε στη γυναίκα μου παρά σε καμ-μία άλλη!...

Και ό Άρμάνδος άρχισε να γελά με την καρδιά του.

— Έτσι λιγοστεύει τό κα-κό! Έλεγε άνάμεσα στα γέ-λια του. Τα λεφτά μου έμειναν μέσα στην οικογένεια. Ενώ θα μπορούσε να τού τάτρωγε καμ-ία ξένη. Ά, μά την άλήθεια δέν είμαι και τόσο δυσारेστη-μένος. Μεταξύ δύο κακών, τό μικρότερο είνε προτιμώτερο.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Οί κακαστροφές απ' τό σκώρο

Οί νοικοκυρές πιστεύουν συ-νήθως ότι οι πεταλούδες που σκώρουν τρώνε τα μάλλινά. Κά-νουν όμως λάθος. Όταν ό σκώ-ρος γίνει πεταλούδα, δέν έχει πια στόμα και στομάχι κατάλλη-λα για να τραφή με μαλλί. Στις λίγες βδομάδες που διαρκεί η ζωή του η μοναδική του τροφή είνε τό νεκτόρ των λουλουδιών ή οι θρεπτικές ουσίες που έχει άποταμιεύσει μέσα στο σώμα του. Η καταστροφή των μαλλι-νων ύφασμάτων οφείλεται οτά μικρά σκουληκία που βγαίνουν απ' τα αυγά, τα όποια γεννεία κατά εκατοντάδες ή κάθε πε-ταλούδιτσα. Τα σκουληκία αυτά τρώνε μαλλί, φτερά και νεκτικός ζωϊκές ίνες, δέν πειράζουν ό-μως τίς φυτικές (υπαρκά λί-νο, κλπ.) καθώς και τό τεκντό μετ'άι ή τό νάυλον. Υπολογι-ζεται ότι απ' τα αυγά ενός μό-νον θηλυκού σκώρου βγαίνουν ο' ένα χρόνο σκουληκία ίκα-νά να καταστρέψουν τό μαλλί που άποδίδουν 12 πρόβ'α!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κ. Τσίγκον. Καβάλλα: Τόν Dennis Morgan θά τόν δούμε έφέτος στα έξής φιλμ: «Πρός την νίκη», «Τό τραγούδι της Ίρλαν-δίας», «Μία Κυριακή άπόγευμα», «Παντοτεινός φίλος σου». Τόν εί-δαμε ήδη στα φιλμ: «Τά ιεστά έξορμώδη» και «Τό τραγούδι της έρήμους». Η διεύθυνσίς του είνε: Warner Bros. Studios, Burbank Cal-ifornia, U.S.A. Κατίνα Μπέλλου, Ένταυθα: Κρατούμε τό άπόκομμα στη διάθεσί σας, στα γραφεία μας, γιατί πρέπει να πάτε στο κατάστημα που κάνει την ρεκλάμα και όχι στα γραφεία μας. Τ έ φ ρ ο θ ο ρ π. Ένταυθα: Θά ίδιθε προσεχώς τόν άγα-πημένο σας Έρρολ Φλυν στα φιλμ «Άσπένιο ποτάμι» με την Άνν Σερνίαν, «Βόμβες βυθού», έγχρωμον, με την Άλέξις Σμιθ, «Μη μου ξαναφύγης» με την Άντα Λουπίν, και σε μία νέα κόπια του «Ρομπέν των δασών»: Λ ο κ α ν α, Πειραιά. Η διεύθυνσίς του Τάυ-ρον Πάουερ είνε: 20th Century Fox Films 10201, West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. τα φιλμ του που θά ίδούμε έφέ-τος είνε, εκτός από τό «Φλογισμένα κύματα» που είδαμε ήδη: «Ο άγύρτης», «Μπράιμ Γιάνγκ» και «Λοχαγός της Καστίλλης». Ά ν δ ρ ε α ν Ρ ο μ π ο τ η ν, Μυτικά: Η διεύθυνσίς της Hedy Lamarr είνε: United Artists Studio Corp. 1041, N. Formosa Ave, Hollywood 46, Calif. U.S.A. Της Betty Grable και τού Tyrone Power: 20th Century Fox Films 10201 West Pico Blvd West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Της Rita Hayworth: Columbia Pictures Corp. 1338 North Gower Hol-lywood 28, Calif. U.S.A. Δέν άπαντούμε σε περισσότερες από δύο ε-ρωτήσεις κάθε φορά. Ά κ ρ ι τ α ν. Ά λ ε ξ ο π ο υ λ ο ν: Η διεύθυνσίς της Deanna Durbin είνε: Universal Pictures Co. Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Τού δέ Alan Ladd: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Η αλληλογραφία με τους άστέρους γίνεται πάντοτε σε άγγλικά ή τούλάχιστον σε γαλλι-κή γλώσσα. Β. Ι. Δ. Ί ω ά ν ν η ν: Πρωταγωνιστά του φιλμ «Γαλαξία Ραφωδία» ήσαν: ό Ρόμπερτ Άλντα, ή Τζέσση Λέσλι και ή Άλέξις Σμιθ. Ί ω ά ν ν η ν Ν ι κ ο π ο υ λ ο ν: Στο φιλμ «Μπαλαρίνα» πρωταγωνιστούσαν ό Νέλσον Έντυ και ή Ίλντα Μάσελ. Στο φιλμ «Ματωμένη Μπαλαρίνα» πρωταγωνιστούσε ό Πάβ Γιάσορ και ή Κλάρα Τορνά, τό δεύτερο αυτό φιλμ ήταν Ουγ-γρική παραγωγή και είνε συνεχώς άδύνατον να έπαίξει σ' αυτό ό Ένταυρντ Άρλολντ. Κ. Α. 555, Ένταυθα: Φωτογραφία της Τζε-κουλ δημοσιεύσαμε στο ύπ' αριθ. 489 τεύχος μας. Η διεύ-θυνσίς της είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios Culver City, California U.S.A. Τού Dan Duryea: Universal Pictures Co. Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Γράφατε τους άγγλικά ή γαλλικά. Μ π ό ι ο φ. Ά θ ε υ ς, Ένταυθα: Η διεύθυνσίς της Ingrid Bergman είνε: United Artists Studio Corp. 1041 N. Formosa Ave, Hollywood 46 Calif. U.S.A. Της Martha Vickers: Warner Bros. Studios, Burbank Calif. U.S.A. Η πρώτη είνε παντρεμένη, ή δεύτερη όχι. Τέλος γράφετε στην κ. E-leanor Roosevelt στην έξής διεύθυνσί: Laddie's Home Journal, Indepen-dance Square, Philadelphia 5 Pa U.S.A. Ε δ ο υ μ ο ν Π ι α ν ι - σ τ α: Η διεύθυνσίς του Cornel Wilde είνε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower Hollywood 28, Calif. U.S.A. Την άλλη διεύθυνσίς την άγνοούμε. Ν τ ι ν α, Λ ι τ σ α και Ά ν ν α: Δέν συμβαίνει τίποτε απ' αυτά που φαντάζεσθε. Πρόκειται περί άπλης συμπτώσεως. Το γράμμα σας παρεδόθη πάντως στον κ. Γιαννοκάκη. Ί ω ά ν ν η ν Κ ρ α τ ο η ν, Πειραιά: Άν και προχειροεπισημειώ, τό σταυρόλεξό σας είνε αρκετά καλό. Αυτό δείχνει πως με μία μικρή προσπάθεια θα μάς στέλνατε κάτι τό τέλειο. Το σπαλν θα δημοσιευ-θι με την σειρά του και με ώρισμένες τροποποιήσεις. Χ ρ η σ τ ο ν Κ α π ο ν, Κάτω Υδρούσα: Δυστυχώς, άσπιντέ μας φίλε, δέν δη-μοσιεύουμε συνεργασία άναγνώστη. Άν τώρα θέλετε και τη γνώ-μη μας για τό διηγήμά σας, τό χιούμορ του είνε πολύ φτωχό, αλλά και από άπόψεως συντάξεως ύστερεί πολύ. Ά γ ι ο ν Άλλερίνι: Δέν δημοσιεύουμε γελοιογραφίες άναγνώστη. Η μόνη απ' τίς δικές σας που κάτι λέει, είνε εκείνη με τους φυλακισμένους. Οι άλλες δέν δείχνουν πολλά πράγματα. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Σ μ υ ρ ν η ν, Μ ι - χ α ή λ Μ α ν ω λ ι δ ά κ η ν, Ε μ μ α ν ο υ ή λ Δ α ν δ α - λ ο ν, Σ π υ ρ ρ ι δ, Δ ι α κ ο ν, Β α σ ι λ ε ι ο υ ή λ Χ α ρ α λ α μ π ο ν Δ ρ ο σ σ α ν, Π α ν τ ε λ λ η ν Κ ο υ τ σ ο υ - κ ο ν, Μ α ρ κ ο ν Δ ε λ η ε α σ ι λ ε ι ο υ, Χ α ρ α λ α μ π ο ν Κ ο μ ο υ τ σ η ν και Χ ρ η σ τ ο ν Μ έ ν τ κ α ν: Δυστυχώς, ά-γαπητοί μας φίλοι, για πολλούς και διάφορους λόγους, δέν δημο-σιεύουμε παρόμοιες άγγελίες. Λ ο χ ι α ν, Η. Π.: Για τό πρώτο ή-τημα πρέπει ν' απευθυνθίτε σε μία έφημερίδα. Μόνο δια τό ή-τημα, τό γράμμα σας παρεδόθη στους άρμόδιους του «Ερωτικό γράμματοκείου» απ' όπου και θά πάρете την άπάντησι. Ά ν σ τ α σ τ ο υ Δ ε λ α κ ο β ι α ν, Βίτσι: Τα τεύχη του «Θησαυ-ρού» τιμωντάι 2000 δρχ. Έκαστον. Τα χρήματα θά μάς τά άποστεί-λετε δια ταχυδρομικής έπιταγής ή όνομ'ατι του Διευθυντού μας. Ά γ ν ο, Ε λ λ η ν ό π ο υ λ ο Κ. Ε. Δ. Π.: Η διεύθυνσίς της Έλ-ληνικής έφημερίδος που ζητάτε είνε: Atlantis, 203-205 West 25th Street, New York, N. Y. U.S.A. Σ ο φ λ ι α ν Ν ε ρ ο υ τ σ ο π ο υ - λ ο υ, Ένταυθα: Έλάσαμε τό νέο σας γράμμα και σας ευχαρι-στούμε για τους ώραίους στίχους που μάς άφιέρωνετε. Σ. Σ. Σ., Χανιά: Υπάρχουν κατά χόλλυγουντ μερικοί ήθοποιοί που έέρουν τό ελληνικά, άλλα τό γράμματα δέν τ' άνοίγουν, ως γνωστόν. οί Ίδιοι, άλλ' είδικοί γραμματείς των. Συγκεκρι καλότερα να πους γράφετε στην άγγλική ή στη γαλλική γλώσσα. Δ υ σ τ υ χ ι ο σ μ έ ν ο ν ε ν ο ν, Θήρας: Μόνον ένας οφθαλμίατρος θά μπορούσε να σας δώση σωστή συμβουλή, άφού προηγουμένως έξετάση τό μάτι σας. Τ ά κ η ν, Ι α τ ρ ό π ο υ λ ο ν, Πατράς: Είνε τόσο παλιό τό τεύχος που άναφέρετε ώστε είνε άδύνατον να θυμηθούμε από πού άκριβώς μεταφράσαμε τό θέμα που σας ενδιαφέρει. Λ ι τ σ α Π α - π α ρ γ υ ρ ο υ, Κομοτηνή: Αυτούμεθα, άλλα έχομεν ως άρχην να μη δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνώστη. Α. Β. Ρ. 919: Η διεύ-θυνσίς της Gene Tierney είνε: 20th Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. και της Susan Hay-ward: Universal Pictures Co. Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Ν α υ - τ ά κ ι Β. Π.: Θά φροντίσαμε να ίκανοποιηθί ή έπιθυμία σας, άλλα δυστυχώς, τό φιλμ αυτό είνε πολύ παλιό και οι φωτογραφίες του έχουν καταστραφί. Θά δημοσιεύουμε πάντως συντόμως φωτογραφία της από άλλο φιλμ. Ά ν δ ρ ο γ ι ά ν ν η ν Β α ν γ ε λ ο ν, Ένταυθα: Πολύ καλό, ως συνήθος, τό σταυρόλεξό σας. Άλλοτε άπο-φύγετε τίς αίσιατικές. Ί ω ά ν ν η ν Τ σ ι τ ζ ι κ α λ α κ η ν, 916: Οι λέξεις ΝΟΡΑΙ, ΜΙΛΟΝ, ΚΟΘ ΣΟΕ, ΜΟΝΕ, ΣΕΜ, ΣΑΡΑΝ, ΡΙΚ κ.ά. παρόμοιες καταστρέφουν τό σταυρόλεξό σας, τό όποιο εκτός τούτου δέν έχει και κανονικό σχέδιο. Στείλτε μας κα-νένα πιο περιποιημένο.

ΥΟ έξαιρετικά φιλμ της έσπετινης περιόδου, ή «Άννα Καρένινα» με την Βίβιαν Λι, και «Άλμπος του έσπυρου» με τόν Μπαργκες Μέρνιτ, θά μάς γνωρίσουν ένα νέο δυναμικό ταλέντο του άγγλικού κινηματογράφου: τόν Κίερν Μοϋρ. Πρόκειται για μία νέα άνακάλυψι του μεγάλου Άγ-γλου παραγωγού Άλέξαντερ Κόρντα.

Πριν από δύο χρόνια, τόν και-ρό που ό Άλέξαντερ Κόρντα έ-τοίμαζε τό γύρισμα της «Άννα Καρένινα» είδε τυχαίως τόν Κί-ερν Μοϋρ σ' ένα φιλμ, στο όποιο έπαίξε έναν άσχημαντο ρόλο. Κα-τάλαβε άμέσως πως ό νέος αυτός είχε μεγάλο ταλέντο και ύστερα από μία πρόχειρη δοκιμή, τού έ-δωσε πως θά έπαίξει τόν ρόλο του κόμητος Βρόνσκι στο φιλμ αυτό.

Τό φιλμ γυρίστηκε και παρου-σιάστηκε στο κοινό που ένθουσιά-σθηκε όχι μόνο για τό παίξιμό των δύο γνωστών πρωταγωνιστών, την Βίβιαν Λι, και τού Ράφφ Ρί-ταρντσον, αλλά και για τόν νέο ζέν-πρεμιέ που παρουσιάσε για πρώτη φορά ό Κόρντα: τόν Κί-ερν Μοϋρ.

Και τώρα άς άφήσουμε τό νέο αυτό άστέρη να μάς μιλήση για τά παιδικά του χρόνια.

Γεννήθηκα, άφηγείται, σ' ένα προ-α-στείο τό Δουβλίνο της Ίρλανδίας, στις 5 Οκτωβρίου 1925. Ο πατέρας μου ή-ταν ένας βιοπαλαιστής που μόλις κατώρ-θωνε να θυγάη τό ψωμί της οικογενείας

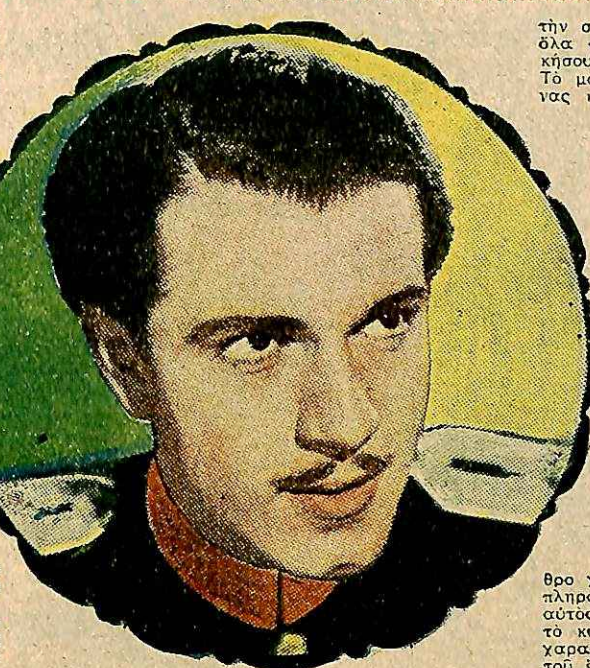
Ο Κίερν Μοϋρ άφηγείται τη ζωή του

του. Μ'όλες ώστόσο τίς στερήσεις, οι γο-νείς μου μ' έβγαλαν σχολείο για να σπου-δάσω.

Εκείνο τόν καιρό είχα μεγάλη ά-γάπη στα βιβλία. Κάτω όμως από τό σχολικό βιβλίο μου ήταν πάντοτε κρυ-μένο ένα άστυνομικό μυθιστόρημα ή μία πολεμική Ιστορία. Είχα μάλιστα Ιδιαί-τερη προτίμηση στα κατωρβώματα τών άσών της άεροπορίας. Τό άεροπλάνο ήταν τότε τό μοναδικό μου όνειρο. Βια-ζόμουν να μεγαλώσω για να καταταγώ στην άεροπορία.

Μία θεατρική σχολική παράσταση μ' έκανε όμως να στραφώ προς άλλην κα-τεύθυνσι. Ήμουν τότε 15 έτών και φοι-τούσα στο κολλέγιο της Άγίας Μαρίας, τού Δουβλίνου. Μοϋ είχα αναθέσει ένα σημαντικό ρόλο σε μία μαθητική παρά-σταση κι' ένας καθηγητής μου βρήκε πως έπαίξε τόσο καλά τόν ρόλο μου στις δοκιμές, ώστε την ημέρα της γιορ-τής, κάλεσε και τόν φράνκ Ντέρμποντ τόν χρηματοδότη τού περιόρημου «Αμ-πεϋ Θήατερ» για να παρακολουθή τό παίξιμό μου.

Τό παίξιμό μου έκανε πράγματι με-γάλη έντύπωση στον κύριο αυτόν και μετά την παράσταση δέχθηκα τό συγ-χαρητήριο του μαζί με την πρόβλεψη πως θά γινόμουν άν τ' ήθελα, ένας με-γάλος ήθοποιός. Έγώ δέν ήμνα στα σοβαρά την δήλωσι αυτή. Ύστε-ρα από έξη μήνες, έλαβα μία πρόσκλησι τού φράνκ Ντέρμποντ που με καλούσε να πάω τό συντομότερο στα γραφεία τού «Αμπεϋ Θήα-τερ». Έμεινα στο θέατρο αυτό δύο δόκληρα χρόνια άποδύομενος διάφορους ρόλους, από τούς όποιους διδάχτηκα πολλά. Ίδιαίτερος σημερινά έπιτυχία στους στρατιωτικούς, και ή έπιτυχία αύτή δέν περιοριζόταν μόνον επί σηνής. Όταν έλ-αμνα στα παρσάκνια με

Κίερν Μοϋρ.

Κι' έτσι μένουν όλες ευχαριστήμενες. Ο Κίερν έχει ύψος 1.80, καστανόμαυρα μαλλιά και καστανα μάτια. Άπαντά Ιδιοχειρώς στους θεαμαστές του, τρελλαινείται για τά σπώρ και ίδως για τό ποδόσφαιρο και τό κόλλυμπι. Άγανα πάν-τοτε τό διάβασμα, παίζει βιολί και εκτός από άγγλικά, μιλά μ' έ- γέρεια τό Ιταλικά.

ΠΑΤ. ΚΕΝΕΝΤΥ

Όταν η γυναίκα ΑΓΑΠΑ...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το δωμάτιο όπου έμενε η Γκλόρια Σμίθσον, ήταν φτωχικό και ακατάστατο. Η Γκλόρια, ήταν ξανθή, όμορφη και νέα. Αλλά ήθελε να ζήσει τίμια. Και γι' αυτό, ζήση κατάρφανε να συντηρηθεί με το μισθό της δακτυλογράφου.

Ο ιδιωτικός αστυνομικός Στήθ Μαίζον, με μια ματιά αντέληξε την κατάσταση. Είχε ζητήσει να συναντήσει την Γκλόρια, κι' εκείνη του έδωσε ραντεβού έδω.

— Μις Γκλόρια, της είπε ο Στήθ, όλοι ξέρουμε ότι είσαστε άρραβωνισμένοι με τον Λάρσον. Η αστυνομία σας παρακολουθεί. Γιατί δεν θέλετε να μάς βοηθήσετε στο έργο μας;

— Έκανα ό,τι μπορούσα, είπε η κοπέλλα.

— Όχι! είπε ο Στήθ. Γιατί με αναγκάζετε να σας τα ξαναπώ; Ο τραπεζίτης Άρλεν, με είχε σωματοφύλακα. Ένα βράδυ που έφευγε από τη φίλη του, σ' έναν έρημο δρόμο, του επιτέθηκε ο Λάρσον, και τον πυροβόλησε αφήνοντάς τον στον τόπο. Κατόπιν του άρπαξε το πορτοφόλι — είχε μαζί του αρκετές χιλιάδες δολάρια — και τώσαλε στα πόδια, τη στιγμή ακριβώς που γύριζε κοντά στον Άρλεν από κάποιο μπάρ, όπου έμεινε, για κακή μου τύχη, λίγα λεπτά. Άρχισε να κυνηγώ, τον Άρλεν, αλλά μου έφυγε. Κι' από τότε κρύβεται.

— Ο Λάρσον λέει ότι βρήκε το πορτοφόλι άδαιο πλάι στον ακοιτωμένο, και ότι είχε τη βλακεία να το σηκώσει.

όταν αρχίσατε να τον κυνηγάτε.

— Τότε γιατί δεν παραδίδεται; Είναι θ' απόδειχνε την αθωότητά του.

— Γιατί έχει πολύ κακό ποινικό μητρώο! Ποιος θα τον πίστευε; Ο δρόμος ήταν έρημος, και κανείς δεν άκουσε τον πυροβολισμό...

Ο αστυνομικός κούνησε το κεφάλι του.

— Αυτομάτι, μις Γκλόρια, είπε. Αλλά, εγώ είδα τον Λάρσον να τον πυροβολεί. Υποστηρίζετε ένα δολοφόνο, ενώ εγώ θέλω να τον παραδώσω στα χέρια της δικαιοσύνης για να αποδειχθεί ή αλήθεια.

— Τι ακριβώς θέλετε από μένα;

— Θέλω να με βοηθήσετε να συλλάβω τον Λάρσον. Δεν βρέθηκε το όπλο με το οποίο σκότωσαν τον Άρλεν. Έχω την πεποίθηση ότι βρίσκεται στην κατοχή του Λάρσον. Αυτό θα διαφώτιζε την υπόθεση, δταν το βρούμε.

— Και τί έχω να κερδίσω εγώ απ' αυτό;

— Έχετε συνδέσει την τύχη σας μ' έναν δολοφόνο. Λέτε πως άλλοτε έκανε μικροκαλοπιάσεις, αλλά, ότι διορθώθηκε. Δεν είναι αλήθεια. Αν με βοηθήσετε, θα πάρετε τα μισά από τα χίλια δολάρια που προσφέρει ή οικογένεια του Άρλεν για τη σύλληψη του δολοφόνου.

Η κοπέλλα κούνησε τριγύρω της.

— Έχω βαρεθεί αυτή τη φτώχεια και τη μιζέρια... είπα σιγά. Και είχα πιστέ-

Ήρθαμε στην ώρα για να σε συλλάβουμε. Στήθ Μαίζον! είπε ο επιθεωρητής.

Ψει πως ο Λάρσον είχε γίνει ένας τίμιος άνθρωπος από τον καιρό που με γνώρισε. Μοφ φαίνεται ότι απατήθηκα έλεεινά...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν... σύμφωνα, είπε η νέα. Πεντακόσια δολάρια είναι ένα ποσόν.

— Έξακόσια! Έξακόσια θα σ' δώσω! Και τα εκατό, άμέσως, από δικά μου χρήματα. Φροντίστε να συναντηθείτε με τον Λάρσον και κρύψτε με και μέσα κάπου. Αυτό είναι όλο...

— Υστερ' από μια βδομάδα, η Γκλόρια βρισκόταν στο δωμάτιο ενός φτωχικού ξενοδοχείου, κοντά στον Λάρσον. Έκείνος ήταν ένας άδυντος, μικροκαμωμένος νέος, με α-ξύριστο κι' ανήσυχό πρόσωπο...

Κάθονταν και οι δύο τους στον καναπέ. Ο Λάρσον έλεγε:

— Ήταν βλακεία να ζητήσης να συναντηθούμε. Αν σε παρακολουθούσαν;

— Ένωια σου. Έλαβα τα μέτρα μου. Πήδησα δυο φορές από το τραί. και άλλαξα τρία ταξί... Κι' αν με παρακολουθούσε κανείς, θα μ' έ-χασε.

— Έξαφνα ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ο ιδιωτικός αστυνομικός Στήθ, που ήταν κρυμμένος στο διάδρομο και κρυφάκουγε.

Ο Λάρσον σηκώθηκε άμέσως επάνω, αλλά ο Στήθ ρίχτηκε και τον έπιασε από το λαιμό. Οι δυο άντρες, πά-λιν σιωπηλοί, λίγη ώρα,

αλλά ο Στήθ ήταν πιο δυνατός. Έτσι ο Λάρσον βρέθηκε ύπτιος στο πάτωμα, με τον Στήθ γονατισμένο πάνω στο στήθος του και να του ψάχνει τις τσέπες.

Σε λίγο, ο αστυνομικός έβγαλε μια φωνή θριάμβου: — Νά! Έδώ είχε το πιστόλι! Κακούργε! Σε κρατώ επιτέλους.

— Έδειχνε το όπλο θριαμβευτικά, ενώ ο Λάρσον, με τα μάτια κλειστά, ανόσωνε βα-ρειά.

Η Γκλόρια, σηκώθηκε και άναψε το φως.

Την ίδια στιγμή ώρμησαν μέσα στο δωμάτιο δυο πόλι-σμαν με στολή, κι' ένας επιθεωρητής.

— Στην ώρα ήρθατε! φώναξε ο Στήθ. Νά και το πιστόλι!

— Στην ώρα για να σε συλλάβουμε, Στήθ Μαίζον! είπε ο επιθεωρητής.

Το πρόσωπο του Στήθ έγινε πελιδινό.

— Δεν καταλαβαίνω... εί-πε βραχνά.

— Θα καταλάβεις άμέσως, απάντησε ο επιθεωρητής. Η κοπέλλα ήρθε στην αστυνο-μία και μάς βρήκε, αφού πή-γε και τα συμφωνήσατε. Υ-ποπτεύθηκε ότι ήθελες να συλλάβεις τον Λάρσον που εί-νε άθώος για να του γλυ-στρήσης στην τσέπη το όπλο του έγκληματος. Έσύ σκό-τωσες τον τραπεζίτη που σε πλήρωνε για να τον φυλάς, και του άδειςες το πορτο-φόλι. Έπειτα ρίχτηκες στο φουκαρά τον Λάρσον που σή-κωσε το άδαιο πορτοφόλι α-πό κάτω, καθώς περνούσε τυχαίως για να τον ένοχοποι-ήσης. Μόνο που σου έφυγε... γιατί τον άφησες σκοπίμως να σου ξεφύγει. Τη σημερινή σκηνή την είχαμε προετοιμά-σει με τέχνη. Ψάξαμε καλά τον Λάρσον πριν μπή έδω μέ-σα. Δεν είχε μαζί του πι-στόλι, ούτε όπλησε κανένα όπλο σ' αυτό το δωμάτιο που το έρευνήσαμε κι' αυτό από πριν. Κρατάς πραγματι-κά αυτή τη στιγμή το όπλο του έγκληματος, μόνο που το είχες χρησιμοποιήσει έσύ, κι' όχι ο Λάρσον.

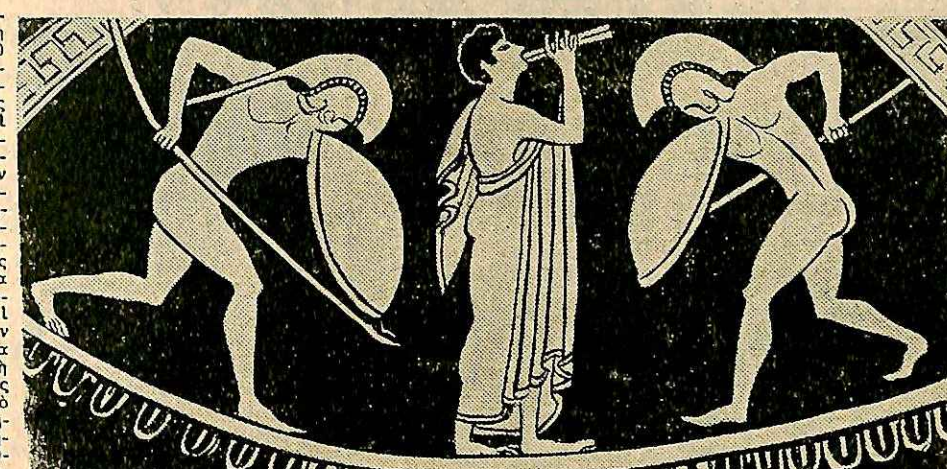
Ο Λάρσον σηκώθηκε από το πάτωμα γελώντας, και άγκάλιασε τρυφερά τη Γκλό-ρια, ενώ οι αστυνομικοί περ-νούσαν τις χειροπέδες στον Στήθ.

— Θάπρεπε να ξέρεις, Στήθ Μαίζον, είπε η Γκλόρια, ότ μια έρωτευμένη γυναίκα, εί-νε πολύ επικίνδυνη. Το μυα-λό της καταθέζει πολλά, ό-ταν πρόκειται να σώσει τη ζωή του αγαπημένου της!

Ο Στήθ Μαίζον δεν απάν-τησε, δεν είπε λέξη. Είχε χά-σει το παχνίδι, αυτό πιά το καταλάβαινε καλά. Και με σκυμμένο το κεφάλι, ακολου-θούσε τους αστυνομικούς.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΡΟΥ. ΚΟΕΝ

Απ' τα δημη-κόμη χρόνια, απ' το 1200 - 700 π. Χ., ή λε-βεντιά, ή παλληκα-ρία, ή ήρωισμός είχαν θεοποιηθεί. Οι ήγέμονες της έπο-χής εκείνης όταν ή-θελαν να δείξουν πόσον ανώτεροι ή-σαν απ' τους κοι-νούς θνητούς, συ-χνά - πυκνά προκα-λούσαν σ' άγώνες τα περιφημότερα παληκάρια της φυ-λής. Ο λαός, οι γυναίκες θαύμαζαν τα κατορθώματα και ύψωναν στη συνείδησή τους τους άξιους νικητές, πρό-παντός τους νικη-τάς των όπλομαχών, των άγώνων. Ο-ταν ήθελαν να τι-μήσουν νεκρούς τε-λούσαν κοντά στον τάφο τους άγώνες μονομαχίας.

Οι έφηβοι στην αρχαία Ελλάδα έδίδασκοντο να όπλομαχούν με τη συνοδεία κύλου, όπως δείχνει ή εικόνα μας από ύδριο του Μетроπολιτικού Μουσείου της Τέχνης της Ν. Υόρκης.

Ο Κάσσανδρος απ' τη Βοιωτία, αφού έβαψε το βασιλιά και τη βασίλισσα στις Αλφειάς και μαζί τους τη μητέρα της Εύρυδικής Κύν-να, έκτεσε απ' όλες τις άλλες τιμές έτέλεσε και άγώνες μονομαχίας.

Ο Όμηρος όταν θέλη να επαινέσει τους βασιλείς και μάλιστα τον Άγαμέμνονα, τους λέει «αίχμητες». Για τον Αίαντα του Όι-λέως αναφέρει πως ήταν περίφημος και σπέν άκοντισμό στην εξ αποστάσεως μάχη και στην από τόπου μάχη κατά την οποία ή καλή χρήση των όπλων έκρινε κατά πρώτον λόγον τον άγώνα. Τον Έ-κτορα παριστάνει ως γνωρίζοντα όλα τα πολεμικά έργα. Ήταν λέει έξασκημένος να ξεφεύγει και να προσβάλλει, να επι-τεταί και να άμυνεται και προς τα δεξιά και προς τα αριστερά, γι' αυτό έθεωρείτο ακαταγώνιστος πολεμιστής, συγχρόνως δέ και άκούραστος και καρτερικός στον άγώνα. Επίσης γνώριζε και τον από τόπου εγόντιον άγώνα, τη μονομαχία δη-λαδή. Μετά τον Άγαμέμνονα ο καλύτε-ρος Έλληνας μονομάχος ήταν ο Διομήδης.

Αριστουργηματική είναι ή περιγραφή του Όμήρου στην Ίλιάδα για τη μονο-μαχία του Άλεξάνδρου (Πάριδος) με το Μενέλαο. Μια μέρα που οι Τρώες και οι Έλληνες άρχισαν να έτοιμάζονται για τη μάχη και οι στρατιώτες τους να πα-ρατάσσονται κοντά στους ήγέμονες και άρχηγούς των ό πάντοτε Πάρις βγήκε μπροστά απ' τους πρώτους και προκάλε-σε να μονομαχήσουν μαζί του τους καλύτερους των Έλλήνων.

Μόλις τον άντελήφθη ο Μενέλαος χάρηκε «σαν λιοντάρι πειναλέο που είδε από μακριά έλφει ή άγριόγριδο» και πηδώντας απ' το άρμα του έτρεξε πάντοτε να μετρηθεί μαζί του.

Ο Πάρις δειλιάζει και τραβιέται πίσω. Μόλις αντίλαμβάνεται ο Έκτορας πως άπισθοχώρησε, τον σκυλοδρίζει. Έτσι φιλοτιμιέται και άποφασίζει να μονομαχήσει με το Μενέλαο με τον όρο όποιος νικήρη άναδειχθή καλύτερος στην μάχη να κρατήσει όριστικά την ώραία Έλένη και να τελειώσει όριστικά ο πόλεμος.

Κριταί της μονομαχίας όρίζονται ο Όδυσσεύς και ο Έκτορ. Α-φού μετρήσαν τον χώρο που θα γινόταν ή μονομαχία έβαλαν σε μια χάλκινη περικεφαλαία τους κληρούς ποίος θα χτυπήσει πρώτος με το δόρυ τον αντίπαλό του. Τότε οι Ιε-ρείς βύσασαν στους θεούς. Οι ά-γωνιστοί όρκίστηκαν πως θ' άγωνι-σθούν τίμια και εύχρηστοι για τη νίκη. Ο Έκτορ κούνησε τότε την περικεφαλαία, βλέποντας προς τα πίσω και βγήκε ο κληρός που Πάρι-δος. Στο μεταξύ όλοι οι πολεμιστοί κάθησαν για να ίδουν τον άγώνα. Οι αντίπαλοι στάθηκαν πάντοτε στο μεταξύ των Τρώων και Έλλήνων διάστημα άγριοέλεποντας ο ένας τον άλλον και κουνώντας τα δόρατά τους.

Πρώτος έβριζε το δόρυ ο Πάρις και πέτυχε την άσπιδα του Μενέ-λαου. Δεν την τρύπησε όμως αλλά στράωσε ή μύτη του δόρατος του. Παλλώντας το δόρυ του ο Μενέ-λαος χτύπησε με τη σειρά του. Απ' την όρμη ή αίχμη πέρασε την άσπιδα τρύπησε το θώρακα και το χιτώνα του Πάριδος κοντά στα λαγυρά και παρ' όλγιο θά τον σκότωνε αν δεν πρόλαβε να κλινή από πλάγια κοι-νά ξεφύγει το βέβαιο θάνατο.

Τότε ο Μενέλαος σύροντας το εί-φος χτύπησε με τέτοια όρμη τον Πάρι στην περικεφαλαία που έγινε το έλφος του κομμάτι. Μανιαμέ-τος για την άτυχία του ώρμησε κον-τός του όπλος, με τα χέρια να τον κόβη κομμάτια. Τον άρπαξε απ' το κνήμιο κομμάτι. Τον άρπαξε απ' το στήθος και τον έσυρε προς το στρα-τόπεδο των Έλλήνων. Για καλή ό-μως τύχη του Πάριδος έσπασε το

Οι άθλητές της εποχής του έλεει ο Χρυσόφης, προκλήθηκε από τους Πέρσας και μονομάχησε με τρεις συγχρόνους άνδρες, τους λε-γόμενους άθανάτους. τους όποιους και σκότωσε! Ο Πέργαμος έπί-σης, ο ίδρυτής της πόλεως Πέργαμου της Μικράς Άσίας, όταν πέ-ρασε την Άσία μονομάχησε με τον Άριο για την άρχη και τον σκό-τωσε. Κατόπιν αυτός έδωσε τ' όνομά του στην πόλη. Ο Λεπρέος έπί-σης συναγωνίστηκε με τον Έρακλή, ... ποιος θα φάη περισσότερο!

Και στον άγώνα αυτόν της πολυαγίας δεν ύστέρησε του υπεράνθρώπου ήρωα. Αλλά όταν τόλμησε να τον προκαλέσει και σε μονομαχία με όπλα βρήκε το θάνατο.

Στο βίο του Πιττακού του Μυτιληναίου ένός απ' τους έπτά σοφούς της Ελλάδος, ο Διογένης ο Λαέρτιος μάς διηγείται μια περίεργη μονομαχία. Μάχη σκληρή είχε άνοίξει μεταξύ Άθηναίων και Μυτιληναι-ών για την Αχιλλειίδα χώρα. Στρατη-γός των Άθηναίων ήταν ο Φρίνων, παγ-κρατιστής και Όλυμπιονίκης, Στρατηγός των Μυτιληναίων ήταν ο σοφός Πιττακός. Τα αντίπαλα στρατόπεδα άποφάσισαν να μονομαχήσουν οι δυο στρατηγοί τους και απ' το άποτέλεσμα της μονομαχίας να κριθή και ο άγώνας.

Ο Φρίνων και ο Πιττακός παρουσιάστη-σαν όπλισμένοι. Κάτω όμως απ' τη σπι-δα του Πιττακός έκρυψε κρυφά ένα δι-γύτο. Μόλις λοιπόν άρχισε ο άγώνας άρ-πάζει με τρόπο το δίγυτο, το ξετυλίγει έξαφνικά, το πετάει και δε-σμεύει μπλεχόντας τον μέσα σ' αυτό τον Φρίωνα. Έτσι άνυπερά-σπτο τον σκάνει και ανακηρύσσεται νικητής. Τον τρόπο αυτό της μονομαχίας με δίγυτο που έδίδε ο Πιττακός τον βλέπουμε να εφαρμόζεται από τους μονομάχους του Ίπποδρόμου στη Ρώμη, οι όποιοι έδημιούργησαν ίδιαν τάξιν μονομάχων, τους καλούμενους «ρη-τιορίους».

Κρατώντας δίγυτο και ριχνοντάς το κατά του αντίπαλου των τον δέσμευαν και τον σκότωναν στα σίγουρα.

Έκτος απ' το δίγυτο οι «ρητιορίοι» είχαν ως έπιθετικό όπλο τριάντα καθώς και είφος και μαχαίρι, ως άμυντικό δέ όπλα όσα είχαν και οι άλλοι μονομάχοι, δηλ. έωρακιμένη ζώνη και «περιχειρίδες».

Ο Άχιλλεύς περιπριείται το τραύμα του φίλου του Ποδρό-κλου ύστερα από μια σκληρή μονομαχία.

λουρί και έτσι γλύ-τωσε για μια ακό-μη φορά το θάνατο.

Ο Άθηναιος μάς λέει πως οι κατοίκοι της Μαντινείας ή-σαν οι έφευρέτες της όπλομαχίας και ειδικά ότι ο Δίμωος ο Άρκαδιός επινό-ησε την όπλομαχη-τική τέχνη. Ο Πausanias και άλ-λοι συγγραφείς ά-ναφέρουν πολλά και ενδιαφέροντα γι' ό-τους όπλομαχητι-κούς άγώνες της κλασσικής έποχής. Ο Ίππόλυτος, ο γιος του Θησέως, στους Άρκεας της Ίτα-λίας είχε ίδρύσει ιαθ των Άρτέμιδος, όπου έτελούντο ά-γώνες μονομαχίας. Σ' αυτούς έλάβαι-ναν μέρος μοναχο-οι όδουλοι που δρα-πέτευσαν απ' τους κυρίους των. Ο περιώνυμος άθλητής Πολυδάμας ο Σκετοσάιος, άθλητής Έρακλής της εποχής της προκλήθηκε από τους Πέρσας και μονομάχησε με τρεις συγχρόνους άνδρες, τους λε-γόμενους άθανάτους. τους όποιους και σκότωσε! Ο Πέργαμος έπί-σης, ο ίδρυτής της πόλεως Πέργαμου της Μικράς Άσίας, όταν πέ-ρασε την Άσία μονομάχησε με τον Άριο για την άρχη και τον σκό-τωσε. Κατόπιν αυτός έδωσε τ' όνομά του στην πόλη. Ο Λεπρέος έπί-σης συναγωνίστηκε με τον Έρακλή, ... ποιος θα φάη περισσότερο!

Και στον άγώνα αυτόν της πολυαγίας δεν ύστέρησε του υπεράνθρώπου ήρωα. Αλλά όταν τόλμησε να τον προκαλέσει και σε μονομαχία με όπλα βρήκε το θάνατο.

Στο βίο του Πιττακού του Μυτιληναίου ένός απ' τους έπτά σοφούς της Ελλάδος, ο Διογένης ο Λαέρτιος μάς διηγείται μια περίεργη μονομαχία. Μάχη σκληρή είχε άνοίξει μεταξύ Άθηναίων και Μυτιληναι-ών για την Αχιλλειίδα χώρα. Στρατη-γός των Άθηναίων ήταν ο Φρίνων, παγ-κρατιστής και Όλυμπιονίκης, Στρατηγός των Μυτιληναίων ήταν ο σοφός Πιττακός. Τα αντίπαλα στρατόπεδα άποφάσισαν να μονομαχήσουν οι δυο στρατηγοί τους και απ' το άποτέλεσμα της μονομαχίας να κριθή και ο άγώνας.

Ο Φρίνων και ο Πιττακός παρουσιάστη-σαν όπλισμένοι. Κάτω όμως απ' τη σπι-δα του Πιττακός έκρυψε κρυφά ένα δι-γύτο. Μόλις λοιπόν άρχισε ο άγώνας άρ-πάζει με τρόπο το δίγυτο, το ξετυλίγει έξαφνικά, το πετάει και δε-σμεύει μπλεχόντας τον μέσα σ' αυτό τον Φρίωνα. Έτσι άνυπερά-σπτο τον σκάνει και ανακηρύσσεται νικητής. Τον τρόπο αυτό της μονομαχίας με δίγυτο που έδίδε ο Πιττακός τον βλέπουμε να εφαρμόζεται από τους μονομάχους του Ίπποδρόμου στη Ρώμη, οι όποιοι έδημιούργησαν ίδιαν τάξιν μονομάχων, τους καλούμενους «ρη-τιορίους».

Κρατώντας δίγυτο και ριχνοντάς το κατά του αντίπαλου των τον δέσμευαν και τον σκότωναν στα σίγουρα.

Έκτος απ' το δίγυτο οι «ρητιορίοι» είχαν ως έπιθετικό όπλο τριάντα καθώς και είφος και μαχαίρι, ως άμυντικό δέ όπλα όσα είχαν και οι άλλοι μονομάχοι, δηλ. έωρακιμένη ζώνη και «περιχειρίδες».

Ανάλογος τρόπος μονομαχίας εί-χε καθιερωθή από τους Εύρωπαίους ίπποτές του 17ου αιώνα, οι όποιοι μονομαχοούνταν κάποτε κρατώντας τον μανδύα στο άριστερό χέρι και άπο-κρονώντας μ' αυτόν τα χτυπήματα του αντίπαλου ή δεσμεύοντας με τον μανδύα το είφος του.

Παρόμοια μονομαχία μ' εκείνη του Δαυίδ και του Γολιάθ έγινε και στην αρχαία Ελλάδα μεταξύ του τοξότου Δέγμενου των Ήλειων και του σφενδονήτη Δέγμενου των Αιτω-λών. Περίεργη ήταν και ή μονομα-χία μεταξύ Παύλου και του Μακε-δόνα Κορράδου έμπρος στον Μ. Αλέξανδρο. Ο Δωδέκπρος μ' ένα ρο-παλο σκότωσε τον όπλισμένο Κόρρα-γο, αφού πρώτα απέκρουσε τις φο-βερές με το είφος επιθέσεις του.

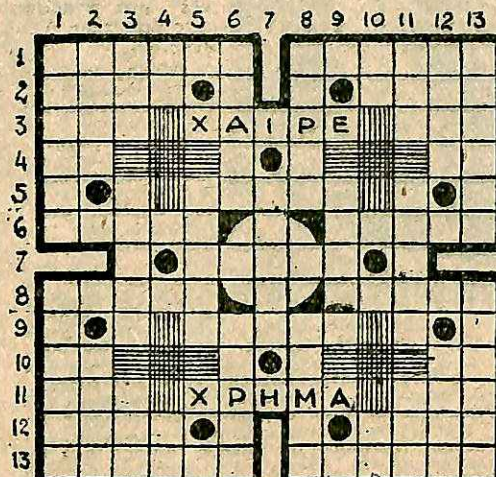
Η άργαία αυτή παράδοση των μονομαχιών συνεχίστηκε, δια μέσου των αιώνων μέχρι της εποχής μας. Μετά τους ρωμαίους μονομάχους του Ίπποδρόμου, έγινε τις ήρωί-κες εκείνες μονομαχίες, κατά το με-σαίωνα, μεταξύ των όργνητων δυο αντίπαλων στρατευμάτων. Κι' από αυτές πάλιν προήλθαν οι μονομαχίες των νεωτέρων χρόνων.

ΙΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ανω - κάτω σκυρόλεξο

Αντί να σας δώσουμε κατωτέρω τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων που θα τοποθετηθούν μέσα στο σταυρόλεξο, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, κατ' αλφαβητική σειρά. Βοηθούμενοι τώρα από τα γράμματα των λέξεων

«ΧΑΙΡΕ» και «ΧΡΗΜΑ» που τοποθετήσαμε ήδη, προσπαθήστε να συνεχίσετε συμπληρώνοντας το σταυρόλεξο με τις κατωτέρω λέξεις:

ΑΒΑ - ΑΘΡΟΣ - ΑΚΡΙΣ - ΑΜ - ΑΜΑΝ - ΑΝΑΣΣΑ - ΑΡΤΙ - ΑΣ.

ΕΜΑ (2) - ΕΣΤΙΑ - ΕΥΓΕ.

ΘΥΣΙΑ

ΙΑΒΑ - ΙΔΡΩΣ - ΙΘΑΚΗ - ΙΚΑ - ΙΣΜΕΤ.

ΚΟΡΟΣ.

ΜΑ - ΜΑΤΑ - ΜΗ - ΜΥΣ.

ΝΙΓΗΡ - ΝΟΗΣΙΣ - ΝΤΕΡΤΙ - ΝΤΙΟΥΓΙ.

ΟΓΚΩ - ΟΟ - ΟΡΙΟΝ - ΟΥΓΚΩ.

ΡΕ - ΡΩ.

ΣΕΒΑΧ - ΣΕΓΙΧΗΣ - ΣΚΙ - ΣΥΡΜΟΣ.

ΤΑΣ - ΤΑΜΙΑΣ - ΤΗΝΙΑ - ΤΙΚΟ - ΤΙΜΩ - ΤΡΙ - ΤΡΙΒΗ - ΤΣΟΧΑ.

ΧΗΜΕΙΑ - ΧΟΡΟΙ.

ΩΧ.

Οι πλευρές του ζαριού

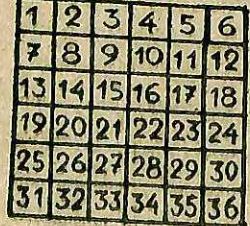
Πάντα στο τραπέζι βρίσκεται ένα ζάρι, με τον άσο γυρισμένο προς τα κάτω. Πόσο είναι το άθροισμα των αριθμών όλων των πλευρών που φαίνονται; Απαντήστε σε 5 δευτερόλεπτα.

Το γλίσκισμα

Αν κόψουν ένα γλίσκισμα σε τέσσερα κομμάτια κι' έπειτα σας δώσουν το μισό του μισού του γλίσκιματος, πόσα κομμάτια θα πάρετε; Απαντήστε σε 5 δευτερόλεπτα.

Δώδεκα σταυροί

Σε ποιά τετραγωνίδια πρέπει να τοποθετηθούν δώδεκα σταυροί για

να υπάρχουν δυο μόνο σταυροί σε κάθε οριζόντιο, κάθετο και διαγώνιο γραμμή των έξι τετραγωνιδίων;

Κάθε μέρα τα διπλά

Αν άρχισαν κάποιος να δουλεύει με 1.000 δρχ. την ημέρα διπλασιάζεται δε κάθε μέρα το ημερομίσθιο του. Πόσες μέρες πρέπει να εργασθεί για να κερδίσει 1 εκατομμύριο;

Τα δυο τρέξιμα

Δυο τρέινα που ταξιδεύουν προς αντίθετες διευθύνσεις, απέχουν α-κριβώς 15 χιλιόμετρα μεταξύ τους. Το ένα τρέχει με ταχύτητα 60 χιλιομέτρων την ώρα και το άλλο με 30 μόνον. Σε πόσα λεπτά θα συναντηθούν;

Ερωτήσεις

1) Πόσα πέταλα τριαντάφυλλων χρειάζονται για να βγάλει ένα κιλό τριανταφυλλόλαδο;

2) Πώς λέγεται ο έφευρετής του ποδηλάτου;

3) Από ποιο μέρος του κόσμου εισήχθησαν στην Ευρώπη τα σπανάκια;

4) Πόσο είναι κατά μέσον όρον το μήκος ενός κινηματογραφικού φιλμ;

5) 150 μέτρα, 800 μέτρα, 2 χιλιόμετρα ή 10 χιλιόμετρα;

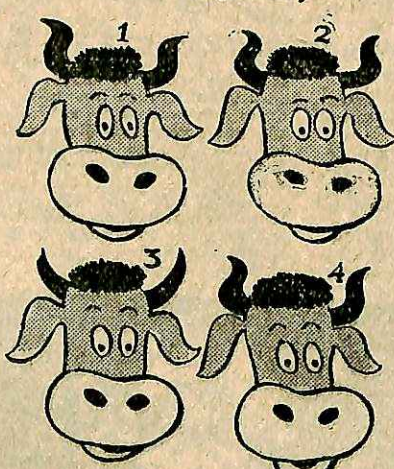
Τα βιβλία

Σ' ένα ράφι υπάρχουν 5 βιβλία. Το ένα δίπλα στο άλλο, με 357 φύλλα το καθένα. Πόσα φύλλα μεσολαβούν μεταξύ του πρώτου και του πέμπτου βιβλίου; Απαντήστε σε 5 δευτερόλεπτα.

Αίνιγμα

Χτυπώ, χτυπώ χτυπώ χωρίς να σε πονώ. Κι' αν πάψω να χτυπώ, γάλλοις στο λεπτό.

Οι 4 αγελάδες

Έκ πρώτης όψεως οι τέσσερες αυτές αγελάδες φαίνονται καθ' όλα όμοιες και όμως η μία διαφέρει από τις άλλες, και αρκετά μάλιστα. Μπορείτε να βοηθήσετε να είναι αυτή, και σε τι διαφέρει;

Μεταγραμματισμός

Έξοχα πιά τα χρόνια μου στον τάφο πλησιάζω, με μια ιδέα μουράχεται το «ΡΩ» πετώ μακριά μου και «ΛΟΜΒΑ» εύθες άρπαζω. Κι' αντί στον τάφο να κωθώ Τυράννου στέμμα βάζω.

Συλλαβόγριφος

Είμαι μουσικός άρχαϊός, τ' όνομά μου δοξασμένο αν για κεφαλή μου βάλεις ένα γράμμα κεφαλαίο, μόνους τότε δεν τονίζω, μα σε όπνο σε βυθίζω.

Οι λύσεις στη σελ. 70

Το μαγικό άλογο

Μια φορά κι' ένα καιρό ζούσε ένας μεγάλος βασιλιάς που είχε μια κόρη όμορφη και γνωστική που ήταν το καμάρι του πατέρα της και της χώρας όλης. Κάποτε στο βασίλειο αυτό παρουσιάστηκε ένα άγριο μαύρο άλογο που έβγαίνει τις νύχτες και ρήμαζε τα χτήματα.

Οι χωρικοί παραπονιόντουσαν για τις ζημιές κι' ο βασιλιάς έδωσε τεράστιες να διαλαλήσουν πως εκείνος που θα μπορούσε να βάλει στο άγριο αυτό άλογο χαλινάρι και σέλλα θα γίνε γαμπρός του, φτάνει μόνο να μην είναι αλλότιτος.

Έξη μήνες πέρασαν και κανείς ακόμα δεν είχε βρεθεί άξιος να πιάσει το άλογο της μαυρής νύχτας, της συμφοράς και του όλεθρου.

Τέλος, μια μέρα παρουσιάστηκε στο παλάτι ένας χωριάτης.

— Μεγαλειότατε, είπα στο βασιλιά, είν' αλήθεια αυτό που διαλαλήσαν οι τεράστιες;

— Ναι, αποκρίθηκε ο βασιλιάς, και τ' όρκίζομαι πως εκείνος που θα πιάσει το άλογο της νύχτας θα γίνε γαμπρός μου, φτάνει μονάχα να μην είναι αλλότιτος.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τα λόγια του ο βασιλιάς κι' ο αντρείωμένος χωριάτης είχε πάρει δρόμο.

Σαν βράδυσε άκούει να τρέμει η γη από δυνατό ποδοβολητό. 'Ο κόσμος τρόμαξε και κλείστηκαν όλοι στα σπίτια τους.

Ο βασιλιάς που καθόταν μαζί με τη κόρη του στη ταράτσα του παλατιού γυρίζει και της λέει τότε:

— Τον κακόμοιρο το χωριάτη!... Τι να του έγραφε άραγε η μάρα του;

— Πατέρα μου, του αποκρίθηκε η βασιλοπούλα, δεν φοβάμαι τίποτε, γιατί από το πρόσωπό του φαίνεται ένα αξιο κι' αντρείωμένο παλληκάρι.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε στον κάμπο μεγάλη ταραχή και φοβερό χλιμίντρισμα. Κι' έπειτα από λίγο έφτασε στο παλάτι ο χωριάτης κρατώντας το μαγικό άλογο.

— Βασιλιά μου, να το άλογο της νύχτας! είπα. Του έβαλα τη σέλλα και το χαλινάρι. Τώρα πειά η κόρη σου είναι δική μου.

Ο βασιλιάς ταραχτηκε.

— Αυτό που μου ζητάς, του λέει, είναι πολύ μεγάλο. Πες μου πρώτα την καταγωγή σου για να ξέρω σε ποιόν μιλώ.

— Την καταγωγή μου, βασιλιά μου δεν τη ρώτησες όταν αποφάσισα να κινδυνέψω κυνηγώντας το άλογο της νύχτας. Σου φτάνει όμως να μάθεις πως κι' εγώ την ίδια πίστι έχω με σένα.

Μα ο πλάνας βασιλιάς του είπα πάλι:

— Όχι, αυτό δεν φτάνει. Δεν μπορεί να γίνε άντρας της κόρης μου εκείνος που δεν είναι από βασιλικό αίμα. Ζήτησέ μου χρυσάφια και διαμαντικά να σου τα δώσω, μη μου ζητάς όμως την κόρη μου.

— Δεν μουτάξες ούτε χρυσάφια ούτε διαμαντικά, του είπα ο χωριάτης. Μου έβαξες τη βασιλοπούλα.

— Φύγε μακριά, αδιάντροπε χωριάτη, του είπα θυμωμένος ο βασιλιάς, γιατί αλλιώς θα σε βρή ο θάνατος.

Ο αντρείωμένος χωρικός πήρε μαζί του το άλογο της νύχτας κι' έφυγε χωρίς να βγάλλει μιλιά.

Σαν πέρασε λίγος καιρός ένας άλλος βασιλιάς ζήτησε τη βασιλοπούλα σε γάμο. Ο βασιλιάς δέχτηκε κι' ώρισαν την ημέρα που θα γινόταν το μυστήριο.

Κόσμος πολλός είχε μαζευτεί να δει την όμορφη βασιλοπούλα. Μα τη στιγμή που άρχισε το μυστήριο ένας δυνατός χτύπος άκούστηκε κι' οι πλάκες της εκκλησίας άνοιξαν.

Οι καλεσμένοι είδαν τότε με τρόμο να παρουσιάζεται μπροστά τους το άλογο της νύχτας.

Μόλις το είδαν ψυχή δεν έμεινε στην εκκλησία. Μικροί και μεγάλοι χάρθηκαν από κεί μέσα και μονάχα η βασιλοπούλα στέκονταν αμίλητη.

Το άλογο πήγε κοντά της, γονάτισε και ήμερα - ήμερα περίμενε τη βασιλοπούλα να καθίσει στη ράχη του.

Η βασιλοπούλα καθάλλικε κι' άφοβη πειά πήρε τα γκέμια στα χέρια της κι' έφυγε σαν άστραπη.

Ο πλάνας βασιλιάς πήγε και κλείστηκε στο παλάτι του κι' ακόμα δεν μπορεί να ξεχάσει τη τρομάρα του.

Το μαγικό άλογο έφερε τη βασιλοπούλα κοντά στον αντρείωμένο χωρικό, στο δάσος. Σε λίγες μέρες κάνανε τους γάμους των κι' έζησαν ευτυχισμένοι.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΕΡΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Δυο αγωνιώδη ερωτήματα

Καθώς είχαν άφισει άνοιχτο το τηλεοπτικό μηχανήμα, είδανε ξαφνικά, μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, να φωτίζεται άπτοια το καθόνα και να παρουσιάζεται η στέαση μορφή του Ακαδημαϊκού Μπουσάν.

— Θέλεις να το κλείσω; ρώτησε ο συνταγματάρχης Βεούρακ.

— Όχι, άφισε το! του αποκρίθηκε η αρραβωνιαστικιά του. Ξέρω πως οι άνακρινόσεις του Μπουσάν σ' ενδιαφέρουν πάντα.

— Αυτή την ώρα μ' ενδιαφέρει μόνον εσύ! ψιθύρισε με πάθος ο νεαρός στρατιωτικός, κι' αυτά τα λόγια, προφερόμενα με τόση σταθερότητα από έναν ήρωα σαν κι' αυτόν, για τον άποιο όλη η γη μιλούσε, άποκτούσαν ιδιαίτερη σημασία.

— Η άγάπη μας δεν έχει να χάσει τίποτα! του ψιθύρισε η Ζανέτ γέρνοντας το κεφάλι της στον ώμο του. Ξέρεις πως μ' ενδιαφέρει κι' έμένα αυτό το ζήτημα γιατί δεν θέλω να σου το κρύψω — αυτό τον τελευταίο καιρό φοβάμαι.

— Τι φοβάσαι, Ζανέτ;

— Κι' εγώ δεν ξέρω ακριβώς να σου πω. Έχω κάτι άσχημα προσιδήματα...

— Ισως γιατί είμαι ταραγμένη, όπως κι' όλος ο κόσμος, για αυτά τα άνεξιχνία μετέωρα. Ξέρεις ότι κυκλοφορούν οι πιο άπίθανες φήμες;

— Τι φήμες; ρώτησε περιέργως ο Βεούρακ.

— Άλλοι λένε πως είναι καινούργια όπλα που δοκιμάζουν κορυφαίοι Γερμανοί και οι Γαλλοί, κι' άλλοι πάλι πως δομειροδομούνται από τον Άρη.

— Είκοι ακριβώς τη στιγμή, και προτού ο Βεούρακ προφτάσει ν' άπαντήσει, άκούστηκε η φωνή του Ακαδημαϊκού Μπουσάν:

— Δεν θέλησα πατέ, στην έπιστημονική σταδιοδρομία μου, να δείχνω έξαιρετικά άπεισιόδοξες, ούτε και έξαιρετικά αίσιδος. Είναι μια άρχη που την πρώ άπό την έποχή της νεότητός μου. Την έποχή που ήμουν παιδί και την έποχή που ήμουν νέος, είχαμε δυο μεγάλους παγκόσμιους πολέμους. Ήσαν οι πιο καταστρεπτικοί που είδε ως τότε η Γη. Οι άνθρωποι λέγανε πως είχε έρθει η συντέλεια του κόσμου. Κι' άλλοι πάλι λέγανε πως αυτό ήταν η άρχη της εύτυχίας του κόσμου. Για να καταλάβετε σε πόσο πρωτόγονη κατάσταση ζούσε τότε η οικουμένη, σας

άναφέρω τούτο μονάχα: Άπ' όλες τις θαυμάσιες έφευρέσεις που διαθέτομε σήμερα, δεν υπήρχε άπολύτως καμία. Η έπιστημη εκείνης της έποχής δρισκεύον άκόμη στα σπάρνανα. Το πρώτο κάπως σημαντικό έθμα που είχε κάνει, ήταν ότι έπέτυχε τη διάσπαση του άτόμου κι' άπελευθέρωσε την άτομική ένέργεια. Άλλα δεν ήξερε άκόμη πως να την χρησιμοποιήσει για το καλό της ανθρωπότητας...

— Τι περίφημο! μου μίλησε αυτός ο άνθρωπος! συμπλήρωσε η Ζανέτ.

— Άπό τότε λοιπόν — συνέχισε η φωνή του Μπουσάν — συνήθισα να μην παραδέχομαι άπολύτως ούτε τη μίαν άποψη, ούτε την άλλη. Γιατί σάς τα λέω αυτά; Για να καταλάβετε πως σέ τούτο: Μην πιστεύετε τις διαδόσεις που κυκλοφορούν για τη βροχή των φωτεινών μετεώρων, αλλά και μην έψυχάζετε, νομίζοντας πως είναι ένα άπλο φυσικό φαινόμενο...

— Πως; άνέκραξε ο Βεούρακ, που τα μάτια του άστράψαν.

Η Ζανέτ σφίχτηκε πιο δυνατά πάνω του και τα δυο τους κεφάλια έσφυσαν προς το φωτεινό καθόνα του τηλεοπτικού μηχανήματος, σαν να ήθελαν να μαντέψουν, άπό την έκφραση του Μπουσάν, τι έπρόκειτο να πει.

— Σε λίγες μέρες — συνέχισε ο Ακαδημαϊκός — κλείνουμε τη δεύτερη χιλιετηρίδα μας. Αυτός είναι ένας σημαντικός σταθμός για την ανθρωπότητα και της άδειζει ένα δώρο. Η Ένωσις των Έπιστημόνων αποφάσισε να προσφέρει το δώρο αυτό στην ανθρωπότητα. Να βρή, δηλαδή, τη λύσι των προβλημάτων που την άσπαχλουν τον τελευταίο καιρό, να έξιχνιάσει τα δυο μυστήρια που ως τώρα έμειναν άνεξιχνίαστα. Τι είδους σήματα είναι αυτά που έξαπαστέλλονται άπό τον Άρη; Ποιος είναι ο άγνωστος σταθμός της Γης που συνεννοείται με τον γειτονικό μας πλανήτη; Που είναι έγκατεστημένος αυτός ο γιγάντιος σταθμός; Αυτό είναι το ένα ερώτημα, στο όποιο, δυστυχώς, ως τώρα δεν έδώσαμε ίκανοποιητική άπάντησι. Και το δεύτερο ερώτημα άφορά τη βροχή των μετεώρων που παρατηρείται όλοένα και πιο πυκνή, τον τελευταίο καιρό. Πάνω σ' αυτά τα δυο προβλήματα η Ένωσις των Έπιστημόνων της Γης συγκεντρώνει ήδη όλη την προσοχή της κι' έλπίζουμε, ή άλλων είμαστε δέδιοι ότι, σε λίγον καιρό, — αν πρωτογονικά δολαή του δυο χιλιάδες ένα, θ' είμαστε σε θέση ν' άναγγείλουμε στην ανθρωπότητα, ή λύσι των δυο αυτών προβλημάτων. Δεν σας το λέμε αυτό για ν' άνησυχείτε, ούτε πάλι σας ύποσχόμθα μίαν άδιατάκτικη ήσυχία. Άπλως και μόνο σας προαναγγέλλουμε ότι η λύσι πλησιάζει και σας καλούμε να την περιμένετε με

ήρεμία. Υπάρχουν τα μέσα να έπικαινωήσουμε με τον Άρη. Όποιαδήποτε κι' αν είναι η έξηγησι αυτών των δυο μυστηρίων φαινομένων, που κρατούν τον τελευταίο καιρό, σε άδιάπτωτη άγωνία την οικουμένη, ή Ένωσις Έπιστημόνων είναι σε θέση να διαβεβαιώσει ότι έχει στη διάθεσί της τα μέσα για ν' αντιμετώπιση οποιαδήποτε κατάσταση...

Το σεβάσμιο πρόσωπο του Μπουσάν σδύστηκε άπό το καθόνα, μαζί με τον ήχο των τελευταίων λόγων του, και το δωμάτιο δυθίστηκε ξανά στο σκοτάδι.

— Φοβάμαι! ψιθύρισε η Ζανέτ, σφίγγοντας νευρικά το μπράτσο του Βεούρακ και με τα μάτια καρφωμένα στο παράθυρο, άπ' όπου φαίνονταν ένα κομμάτι συννεφιασμένου ουρανού, που το φωτίσαν, κάθε τόσο, τα άστραπιαία περάσματα των μυστηριωδών μετεώρων.

Κι' έπειδή ο Βεούρακ δεν έμεινε καθόλου, τον ρώτησε:

— Τι σκέπτεσαι, άγαπημένε μου;

— Τα λόγια του Μπουσάν! άπάντησε έκείνος. Τον ξέρω καλά. Δεν είναι άπό τους ανθρώπους που λέει κάτι αν δεν το μελετήσει πρώτα άπ' όλες τις πλευρές.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε η Ζανέτ, που ένοιωθε τον τρόμο της να μεγαλώνει.

— Για όσους, όπως έγω, ξέρουν καλά τον Μπουσάν, τα λόγια του ήσαν μια σφαιρική προειδοποίηση. Η Ένωσις Έπιστημόνων της Γης κάτι ξέρει, κι' ο γερο - Μπουσάν ίσως πολλο περισσότερο άπ' όλους. Δεν θέλω να σε φοβίσω, άγαπημένε μου Ζανέτ, άλλ' άρχίζω κι' έγω τώρα να πιστεύω πως οι προεισθήσεις σου έχουν κάποια βάση.

— Πιστεύεις;... ψέλλισε η αρραβωνιαστικιά του, χωρίς να μπορέση να τελειώσει τη φράσι της.

— Φοδούμαι πως ο πλανήτης μας θα ύποστη τη μεγαλειότερη δοκιμασία... Φοδούμαι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Οι άράκτες έχθροί

Δεν πρόφτασε όμως ν' άποτελειώσει τη φράσι του.

Ξαφνικά, η άτμόσφαιρα έγείμισε άπό κάτι άλλόκοτες...

Ο συνταγματάρχης τινάχτηκε...

— Ετελείωσε!... 'Ο Άνανίας πήρε την ήρωική άπόφασι να άπαγωγή την λατρευτή του Πραξίθεα, την όποια άγαπά παραφόρας άπό ένος έτους.

Τα μίλησαν οι δυο τους και συμφώνησαν να γίνε η άπαγωγή τα μεσάνυχτα. 'Ο Άνανίας θ' άνέβαινε με άνεμόσκαλα ως το παράθυρο του κοιτώνος της Πραξίθεας και θα την κατέβαζε στο δρόμο κρατώντας την στην άγκυλιά του.

Τι ρομαντική άπαγωγή!

— Φτάνει να μη κυριστεί τίποτε ο μπαμπάς... Είναι τόσο αούτηρος, τόσο άγριος!... λέει η Πραξίθεα στον άγαπημένο της.

Φτάνουν τα μεσάνυχτα. Γύρω μυστήριο και σιωπή. 'Ο Άνανίας στρίβει τη σκάλα στο παράθυρο της λατρευτής του κι' άνεβαίνει έπάνω.

— Έλα... κάνε γρήγορα να τελειώνουμε, της λέει φουριόζος.

— Σαύτ!... Σιγά, καύμενε, του ψιθυρίζει η Πραξίθεα. Τρέμω μήπως μάς άκούση ο μπαμπάς!...

— 'Ο μπαμπάς;... λέει ο Άνανίας. Μην άνησυχείς, άγάτη μου. 'Ο μπαμπάς σου... είναι κάτω και βαστάει τη σκάλα!.....

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

βορβυδάει κραδασμούς, σαν να συντρίβονταν μυιάδες άσπρα κρύσταλλα! Ήτανε μια αίσθησι άλλοκοτη, κάτι σαν να περπατούσαν χιλιάδες μυμήγκια άπάνω στα νεύρα τους.

Τους κατέλαβε και τους δυο μια παράξενη έξαση. 'Όλο τους το νευρικό σύστημα ήτανε τεντωμένο, λαχάνιαζαν σαν να τους έπιζε μια άτμόσφαιρα είκοσι φορές βαρύτερη άπ' ό,τι είχανε συνηθίσει.

— Πάλι, φοδούμαι! ψιθύρισε η Ζανέτ. Τι συμβαίνει; Τι είναι αυτό που μάς βασταίνει;

— Μόνο ο Μπουσάν θα μπορούσε να μάς το έξηγήσει! άποκρίθηκε ο Βεούρακ.

Η Ζανέτ που ήξερε άπό μικρό παιδί τον Βεούρακ και που είχε ένθουσιαστή κι' αυτή όπως όλος ο κόσμος άπό τα ηρωικά του κατορθώματα του τελευταίου πολέμου, για πρώτη φορά έβλεπε τον άγαπημένο της τόσο ταραγμένο. 'Ο συνταγματάρχης Βεούρακ, ο μυθικός ήρωας της Ευρώπης, ο Άτλας, όπως τον άποκαλούσαν όλοι, έδειχνε τώρα μίαν άλλοκοτη ταραχή. Κι' αυτό άκριβώς ήταν έκείνο που φοδίζει περισσότερο την αρραβωνιαστικιά του.

Θέλησε να τον ρωτήσει, ν' άκούση τη φωνή του που η σταθερότητά της είχε τη δύναμη να την καθισπούαχη στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής της, αλλά δεν πρόφτασε.

Έκείνη τη στιγμή φάνηκε ένα τεράστιο φωτεινό κύμα να διατρέχει με ίλιγγιώδη ταχύτητα το ουράνιο διάστημα.

Ήτανε σάμψες ο Γαλαξίας να είχε ξεκολλήσει άπό τη θέσι του, να είχε μεταβληθή σε πυρίνο ποτάμι άστεριών και να όρμούσε πάνω στη Γη!

Το θέαμα ήταν άγριο αλλά και μεγαλοπρεπές!

Εκατομμύρια, δισεκατομμύρια ανθρώπινα μάτια θα τόβλεπαν συγχρόνως την ώρα εκείνη, κι' όπως κι' οι άλλοι κάτοικοι της Γης, ο Βεούρακ κι' η αρραβωνιαστικιά του νοιώσανε τον έαυτό τους έκμηδενισμένο μπροστά στο καταπληκτικό έκείνο θέαμα, μπροστά στην πύρινη έκείνη άπείλη που έπεφτε με ίλιγγιώδη ταχύτητα πάνω στον πλανήτη μας!

Ο συνταγματάρχης τινάχτηκε...

...

...

...

...

...

κε, σαν ναθελε να διώξη την αλλόκοτη γοητεία που του παρέλυε τα μέλη.

Το «ατομικό» τηλεφώνη ήτανε πλαίσι. Πάτησε τέσσερα κουμπιά και, στο καθράν που φωτίστηκε, φάνηκε το γραφείο του Μπουσάν.

Ο γερο-Ακαδημαϊκός, σκυμένος απάνω στο γραφείο του, μελετούσε έναν ουράνιο χάρτη.

Όταν στο καθράν τηλεοράσεως που δρισκότανε πάνω στο γραφείο του, φάνηκε η άδρη μορφή του συνταγματάρχου Βεϋράκ, ο Μπουσάν σήκωσε το κεφάλι του και τον κύταξε κατάματα. Το βλέμμα του γερού Ακαδημαϊκού είχε μια τέτοια έκφραση απογνώσεως, ώστε ο Βεϋράκ ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται.

— Κύριε καθηγητά, τί συμβαίνει; ρώτησε.

— Εκείνο που φοβόμουν, απάντησε με συγκίνηση ο Ακαδημαϊκός.

— Δηλαδή;

— Οί Αρειοί επιτίθενται κατά της Γης!

— Δεν είναι δυνατόν! Αυτό είναι φοβερό! φώναξε ο συνταγματάρχης, που, για πρώτη φορά στη ζωή του, ένοιωσε το αίμα να παγώνει στις φλέβες του.

— Δυστυχώς φαίνεται πως είναι αλήθεια! συνέχισε ο Μπουσάν. Τα μετέωρα, που βλέπαμε τον τελευταίο καιρό ν' αυλακώνουν τον ουρανό, ήταν τροχιοδεικτικά δλημάτα. Μ' αυτά οι κάτοικοι του Αρεως έκαναν δοκιμές για να κανονίσουν, ήσως το βάρος και την ταχύτητα που έπρεπε να έχουν τα διαπλανητικά αεροπλάνα που έσκόπευαν να χρησιμοποιήσουν.

— Ρωτε αυτός ο πύρινος

Γαλαξίας που φάνηκε στὸν οὐρανό;

— Είναι νομίζω τὸ κύμα τῶν διαπλανητικῶν αεροπλάνων πού ξεσπάδουν οἱ Αρειοί ἐναντίον τῆς Γῆς...

— Κί ἔμεϊς τί θὰ κάνουμε, κύριε καθηγητά; Δέν πρέπει νὰ μείνουμε μέ σταυρωμένα τὰ χέρια...

— Ασφαλῶς ὄχι, συνταγματάρχα μου. Ξέρω πῶς ἡ καρδιά σας δέν λυγίζει εὐκολα καί πῶς δέν χάνετε εὐκολά τὸ θάρρος σας. Ἀλλ' ὁ ἥρωισμός, πού δείξατε στὸν τελευταῖο πόλεμο, καί γιὰ τὸν ὅποιον μίλαί ὅλη ἡ Εὐρώπη, δέν εἶναι δέβαιος ἂν θὰ μπορῇ νὰ βοηθήσῃ σὲ τούτῃ τῇ δύσκολῃ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα στιγμῇ...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε καθηγητά;

— Φίλε μου, Βεϋράκ, μιλῶ σὲ ἄντρα καί μάλιστα σὲ στρατιώτη. Θὰ ἐκφρασθῶ λοιπὸν ὡμά: Δέν ξέρω τί, ὅλα θὰ χρησιμοποιήσουν οἱ Αρειοί στὴν ἐπίθεσί τους ἐναντίον τῆς Γῆς.

— Ἀλλ' ἔχουμε τὰ «ατομικά» δπλα...

— Ναί τὸ παραδέχομαι. Ὡστόσο, μ' ὅλη τὴν πρόδοί τῆς ἐπιστήμης μας γύρω ἀπὸ τὴν ατομικὴ ἐνέργεια, δέν κατάρωθαμε ὥς τώρα νὰ κάνουμε πέρα ἕνα αεροπλάνο - δλημά πού νὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ ὡς τὸν Ἀρη. Οἱ Αρειοί σ' αὐτὸ μᾶς ξεπεράσαν. Ποῖος μᾶς δεικνύει πῶς δέν διαθέτουν δπλα ἀπείρως τρομερώτερα ἀπὸ τὰ δικά μας;

— Ἐχετε δίκιο, φέλλισεν ὁ Βεϋράκ, σφίγγοντας νευρικά τὸ παγωμένο χερί τῆς ἀρραβωνιαστικίως του, πού, ὅρθια πλάι του, ἄκουε αὐτὴ τὴ δραματικὴ συνομιλία.

— Ἀλλ' ὑπάρχει καί κάτι ἄλλο, συνέχισε ὁ Μπουσάν, πού μέ κάνει ἀπασιδοδόξο.

— Ποιό, κύριε Καθηγητά;

— Τὸ πρῶτο πρόβλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο μίλησα στὴν ἀποψινὴ μου ἀνακοίνωσι.

— Ὁ ἄγνωστος ραδιοσταθμός;

— Ναί!

— Τί σκέπτεσθε ἐντὶς;

— Τίποτα πιά, ἔτσι ὅπως ἐξελλίσσονται τὰ πράγματα. Υπελόγιζα νὰ στείλουμε τὸ δλημά μας στὸν Ἀρη μ' ἕναν ἄνθρωπο ἐπιστήμονα καί στρατιωτικὸ συγχρόνως γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἀκριβῶς συμβαίνει στὸν γειτονικό μας πλανήτη.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν εἶμαι δέβαιος ἂν θὰ ξαναγύριζε. Ἀλλ' ἂν ἐπιτύχαινε στὴν ἀποστολή του, τότε θὰ πρόσφερε στὴν ἀνθρωπότητα ὑπηρεσία μεγαλειότερη ἀπ' ὅ,τι θὰ μπορούσε νὰ φανταθῇ κανεῖς...

— Κύριε καθηγητά, εἶπεν ὁ Βεϋράκ συγκινημένος, ἂν νομίζετε πῶς μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγητηρῶ, εἶμαι στὴ διαθέσί σας!

— Παιδί μου Βεϋράκ, σ' ἐσένα υπελόγιζα κι' ἐγώ. Σ' ἐυχαριστῶ γιὰ τὴν προθυμοποίησή σου. Ἀλλὰ δέν ξέρω ἂν θὰ προφτάσουμε τώρα. Τὸ δλημά εἶναι ἔτοιμο ἄλλῃ...

— Ἡ φωνὴ τοῦ Μπουσάν διεκόπη. Ξαφνικά ἡ μορφή του ἔσβησε κι' ἀπὸ τὸ καθράν τοῦ τηλεσκοπικοῦ δεικτοῦ. Τὸ μηχανήμα δέν λειτουργοῦσε. Ἐξω, στὸ δρόμο, καθὲ κίνησι σταμάτησε ἀπότομα. Θαρρεῖς κι' ἕνα γιγάντιο χερί εἶχε ἀπλωθῇ βαρὺ πάνω ἀπὸ καθὲ κίνησι, καθὲ μηχανή.

— Ἦταν ἡ πιὸ φορικτὴ νύχτα

ἀγωνίας πού θὰ τὴν θυμόντουσαν γιὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς, ἰδίως τῶν περιοχῶν ὅπου σημειώθηκε αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Καμμιὰ ἀπολύτως μηχανὴ δέν μπόρεσε νὰ κινήθῃ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς φοβερῆς ἐκείνης νύχτας τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἡλεκτρομηχανές, κινητῆρες ατομικῆς ἐνέργειας, κοινὰ αὐτοκίνητα, τὰ πάντα εἶχανε σταματήσει αὐτόματα!

Συγχρόνως, σὲ πλείστα σημεία τῆς Εὐρώπης εἶχαν πέσει οἱ μυστηριώδεις ἐκείνοι μετεωρίτες. Ἦσαν κομμάτια ἀπὸ οὐράνια σώματα; Ἦσαν δλημάτα τῶν Αρειῶν; Κανεῖς δέν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ.

Ἀλλὰ, τὸ φορικτότερο ἀπ' ὅλα, ἦτανε κάτι ἄλλο: Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πολλοί, οὕτως ὥστε ἀποκλειόταν ἡ ἐκδοχὴ πῶς προέκυψε γιὰ παραίσθησι

— ἀνέφεραν ὅτι ἐνοιώσαν κάτι τὸ ἀόρατο ἄλλα καί ὕλικό συγχρόνως νὰ περνᾷ πλάι τους καί νὰ τοὺς ἀγγίξῃ καί, στὸ ἀγγιγμά του, εἶχανε τὴν αἰσθησί πως τοὺς ἐχάιδευαν δελουδίνα φτερά!

— Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ «ἂν» πού ἀναφέρατε, κύριοι συνάδελφοι, ἡ ἀνθρωπότης περιμένει καί ἐλπίζει σὲ ἕνα μονάχα: Ἀν ὁ Βεϋράκ ἐπιτύχῃ στὴν ἀποστολή του, ὁ πλανήτης μας θὰ σωθῇ!

— Ὁ Βεϋράκ λοιπὸν — ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού θὰ τολμοῦσε αὐτὸ τὸ φανταστικὸ ταξίδι πού ἐθέριμαίε τὴ φαντασία τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ αἰῶνες — ἐγκαταστάθηκε ἕνα δρόμῳ στὸ βλῆμα. Ὡς ἐκεῖ, τὸν εἶχαν συνοδεύει ἡ Ζανέτ, ὁ Μπουσάν, ὁ Βαντ κι' ὁ Μπολίνσκι, φίλοι καί συνεργάτες τοῦ Ακαδημαϊκοῦ. Εἶχανε συμφωνήσει νὰ τοὺς κρατῇ ὁ Βεϋράκ ἐνήμερος γιὰ τίς κινήσεις του μὲ εἰδικὰ σήματα. Ὁ Μπουσάν καί οἱ ἄλλοι θὰ πῆγαιναν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἕνα εἰδικὸ ἐργαστήρι

— διαπλανητικῶν μελετῶν, στὴν Τύνιδα, ὅπου ἡ διαύγεια τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἐπέτρεπε νὰ γίνωνται μὲ περισσότερη ἀκρίβεια οἱ παρατηρήσεις.

— Ὁ Βεϋράκ ἐσφίξε ὅλων τὰ χέρια, φίλησε τὴν ἀρραβωνιαστικίω του καί, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια, τῆς ψιθύρισε σταθερά:

— Ὡς ἐπιστρέψω, ὅ,τιδήποτε κι' ἂν γίνῃ, ἀγαπημένη μου.

— Ἀὐτὰ τὰ τελευταῖα του λόγια ἀντήχουσαν πάντοτε στὴν ἀκοή της. Οἱ μέρες, οἱ ὅδοματες περνοῦσαν μὲ ἀγωνία, στὴν ἀποκαρυσμένη ἐκείνη γωνιά, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῇ. Ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ ἔφταναν, καθὲ τόσο, μηνύματα ἀπελπιστικὰ μονότονα: Οἱ δόρατοι κυκλοφοροῦσαν πάνω στὸν πλανήτη...

— Μὰ τὸ μῆνυμα, πού περιμέναν ὅλοι μὲ ἀγωνία, δέν ἐρχόταν. Ὁ Βεϋράκ δέν ἔδινε σιμεία ζωῆς. Εἶχε φτάσει στὸν Ἀρη; Κατ' ὁρῶντο ν' ἀποδίδαστῇ; Μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἀκριβῶς συμβαίνει στὸ γειτονικό ἐκεῖνο πλανήτη;

— Ὁλοι ἀπελπίζονταν ἀπ' τὴ σιωπὴ τοῦ ἡρωικοῦ συνταγματάρχου — ὅλοι ἐκτός ἀπὸ τὴ Ζανέτ. Αὐτὴ περίμενε!

— Καί, πραγματικά, ἕνα μῆνα σχεδὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Βεϋράκ, ἕνα δρόμῳ, λάβα-νε τὸ πρῶτο μῆνυμα. Ὁ Βεϋράκ εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί τους! Ἀλλὰ, ξαφνικά, ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες, τὰ φωτίζαν ἐκεῖνα σήματα διεκόπησαν ἀπότομα καί δέν ἔπαινε ληθῆσαν πιά!

— Τί εἶχε συμβῇ λοιπὸν; Τί εἶχε πάθει ὁ ἥρωϊκὸς συνταγματάρχης; Ἐρώτημα στὸ ὁποῖο κανεῖς δέν ἦτανε σὲ θέσι ν' ἀπαντήσῃ...

— Ἡ φορικτὴ ὁπτασία

— Ἐνα ἀπόγεμα, πού ὁ Μπουσάν κι' οἱ συνεργάτες του συ-

σταματήσαν τὰ ἐξημερώματα τῆς νύχτας ἐκείνης πού ἐσημειώθησαν. Κανεῖς ὥστόσο δέν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ σὲ τί ὥφειλοντο...

— Ὁ Βεϋράκ προσφέρθηκε νὰ διευθύνῃ τὸ διαπλανητικὸ δλημά πρὸς τὸν Ἀρη. Σὲ μιὰ θυελλώδη συνεδρίασι τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐπιστημόνων, στὴν ὁποία ἐλαβαν μέρος καί ἐπιτελεῖς ἀξιωματικοί, συζητήθηκαν τὰ ὑπὲρ καί τὰ κατὰ μίας τέτοιαις ἐνεργείας. Ἀν δέν μπορούσε ὁ Βεϋράκ νὰ γυρίσῃ πίσω; Ἀν, στὴν περίπτωση, πού ἐγυρίζε, ἦτανε πιά ὄργα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα;

— Ὁ Μπουσάν ὅμως εἶπε τὴν τελευταία λέξι:

— Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ «ἂν» πού ἀναφέρατε, κύριοι συνάδελφοι, ἡ ἀνθρωπότης περιμένει καί ἐλπίζει σὲ ἕνα μονάχα: Ἀν ὁ Βεϋράκ ἐπιτύχῃ στὴν ἀποστολή του, ὁ πλανήτης μας θὰ σωθῇ!

— Ὁ Βεϋράκ λοιπὸν — ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού θὰ τολμοῦσε αὐτὸ τὸ φανταστικὸ ταξίδι πού ἐθέριμαίε τὴ φαντασία τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ αἰῶνες — ἐγκαταστάθηκε ἕνα δρόμῳ στὸ βλῆμα. Ὡς ἐκεῖ, τὸν εἶχαν συνοδεύει ἡ Ζανέτ, ὁ Μπουσάν, ὁ Βαντ κι' ὁ Μπολίνσκι, φίλοι καί συνεργάτες τοῦ Ακαδημαϊκοῦ. Εἶχανε συμφωνήσει νὰ τοὺς κρατῇ ὁ Βεϋράκ ἐνήμερος γιὰ τίς κινήσεις του μὲ εἰδικὰ σήματα. Ὁ Μπουσάν καί οἱ ἄλλοι θὰ πῆγαιναν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἕνα εἰδικὸ ἐργαστήρι

— διαπλανητικῶν μελετῶν, στὴν Τύνιδα, ὅπου ἡ διαύγεια τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἐπέτρεπε νὰ γίνωνται μὲ περισσότερη ἀκρίβεια οἱ παρατηρήσεις.

— Ὁ Βεϋράκ ἐσφίξε ὅλων τὰ χέρια, φίλησε τὴν ἀρραβωνιαστικίω του καί, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια, τῆς ψιθύρισε σταθερά:

— Ὡς ἐπιστρέψω, ὅ,τιδήποτε κι' ἂν γίνῃ, ἀγαπημένη μου.

— Ἀὐτὰ τὰ τελευταῖα του λόγια ἀντήχουσαν πάντοτε στὴν ἀκοή της. Οἱ μέρες, οἱ ὅδοματες περνοῦσαν μὲ ἀγωνία, στὴν ἀποκαρυσμένη ἐκείνη γωνιά, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῇ. Ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ ἔφταναν, καθὲ τόσο, μηνύματα ἀπελπιστικὰ μονότονα: Οἱ δόρατοι κυκλοφοροῦσαν πάνω στὸν πλανήτη...

— Μὰ τὸ μῆνυμα, πού περιμέναν ὅλοι μὲ ἀγωνία, δέν ἐρχόταν. Ὁ Βεϋράκ δέν ἔδινε σιμεία ζωῆς. Εἶχε φτάσει στὸν Ἀρη; Κατ' ὁρῶντο ν' ἀποδίδαστῇ; Μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἀκριβῶς συμβαίνει στὸ γειτονικό ἐκεῖνο πλανήτη;

— Ὁλοι ἀπελπίζονταν ἀπ' τὴ σιωπὴ τοῦ ἡρωικοῦ συνταγματάρχου — ὅλοι ἐκτός ἀπὸ τὴ Ζανέτ. Αὐτὴ περίμενε!

— Καί, πραγματικά, ἕνα μῆνα σχεδὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Βεϋράκ, ἕνα δρόμῳ, λάβα-νε τὸ πρῶτο μῆνυμα. Ὁ Βεϋράκ εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί τους! Ἀλλὰ, ξαφνικά, ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες, τὰ φωτίζαν ἐκεῖνα σήματα διεκόπησαν ἀπότομα καί δέν ἔπαινε ληθῆσαν πιά!

— Τί εἶχε συμβῇ λοιπὸν; Τί εἶχε πάθει ὁ ἥρωϊκὸς συνταγματάρχης; Ἐρώτημα στὸ ὁποῖο κανεῖς δέν ἦτανε σὲ θέσι ν' ἀπαντήσῃ...

— Ἡ φορικτὴ ὁπτασία

— Ἐνα ἀπόγεμα, πού ὁ Μπουσάν κι' οἱ συνεργάτες του συ-

ζητοῦσαν στὴν ἀκρόαση, τῆς δέξας τῶν, ἀκούστηκε μιὰ φορικτὴ κραυγὴ ἀγωνίας ἀπὸ τὸν κῆπο μὲ τὰ πυκνά δέντρα καί, συγχρόνως, πολυκρήνη ποταμιά, πού φύλαζαν στὰ κλαδιά, πέταξαν τρομαγμένα...

— Εἶναι ὁ Ζαρούκ, ὁ μαῦρος μας, πού φοβήθηκε, ἐξηγήσε ὁ Μπουσάν. Δέν ξέρω γιὰτί αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τώρα τελευταία, τρομάζει μὲ τὸ παραμικρό...

— Πῆγαν ὅλοι μαζί νὰ ἰδοῦνε τί συμβαίνει.

— Ὁρῶντο στὴ μέση τοῦ μονοπατιοῦ, ὁ Ζαρούκ ἔμενε ἀκίνητος, σάν ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὸ φόβο. Τὸ πρῶτό του εἶχε γίνῃ ἐκκρίσι καί τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν τραβηγμένα.

— Ὁ Ζωρὺ Βεϋράκ — ὁ ἀδελφός τοῦ συνταγματάρχου, πού εἶχαν ἐρθεῖ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴν Ἰνδία, ὅπου ἔλειπε πέντε χρόνια, γιὰ νὰ μάθῃ νέα γιὰ τὸν ἀδελφὸ του — παρατήρησε πῶς ὁ μαῦρος ἦτανε τυφλός, ἀπὸ καταρράκτη.

— Τί συμβαίνει, Ζαρούκ; ρώτησε ὁ Μπουσάν. Δέν εἶναι πιστεῖα γιὰ τόσο φοβισιολογία;

— Ἀφέντη, ἀπάντησεν ὁ μαῦρος, Ὁ Ζαρούκ εἶναι παλλήκαρι, μὰ συνέβη κατὰ τρομέρο!... Ὁ Ζαρούκ δέν φοβάται ἄγρια τῆς Γῆς, οὐτὲ τὰ ὄνια τοῦ οὐρανοῦ... μὰ φοβάται τὰ κακὰ πνεύματα!

— Τί θέλεις νὰ πῇ;

— Ἀφέντη, σοὺ τ' ὀρκίζομαι πῶς πρὶν ἀπὸ λίγο μὲ χτύπησε μὲ τίς φτερούγες του ἕνα κακὸ πνεῦμα... Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο εἶδα — ἀκούτε, εἶδα — ἐγὼ ὁ τυφλὸς μὲν ἀπαίσια μορφή πού πετοῦσε μὲ τεράστιες φτερούγες...

— Μὰ πῶς μπορούσε νὰ ἰδῇς, ἀνέκραξε ὁ Μπουσάν, ἀφ' οὗ εἶσαι τυφλός; Ἐμεῖς πού ἔχουμε τὰ μάτια μας, δέν εἶδαμε τίποτα... Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

— Εἶμαι δέβαιος πῶς δέν ὀνειρευτήκα, ἀφέντη. Ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου εἶδατε τὰ ποταμιά πού πετάσανε τρομαγμένα. Κυττάτε τὸ ἄλογο πού εἶναι δεμένο στὸ δέντρο. Τρέμει ὁλό-

— Ὡς ὀνειρευτήκες, Ζαρούκ.

κλῆρο ἀπὸ τὸ φόβο του. Καί τὰ ποταμιά καί τὸ ἄλογο εἶδαν καί φοβήθηκαν...

— Καθὼς γυροῦσαν στὸ ἐργαστήριον, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν πιστὸ μαῦρο, ὁ Μπουσάν ἐξηγήσε στὸν Ζωρὺ Βεϋράκ:

— Ὁ Ζαρούκ εἶναι ὁ πιστότερος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. Μ' ὅλο πού εἶναι τυφλὸς ἀπὸ χρόνια, μὲ ἐξυπηρετεῖ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Μέσα στὸ ἐργαστήριον ξερεῖ πού βρίσκεται καί τὸ παραμικρὸ ἐργαλεῖο. Ἀλλῶστε, τώρα θὰ πεισθῇτε καί μόνοι σας...

— Καθὼς μπαίνει στὴν ἀπέραντη αἴθουσα, μὲ τὰ παράξενα μηχανήματα, ὁ Ζωρὺ Βεϋράκ ἐξεφάρσε γιὰ χιλιοστὴ, ἴσως, φορὰ τὴν ἀμφιδολία του κατὰ πόσον θὰ μπορούσαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν Ἀρη κι' ἐπομένως μὲ τὸν ἀδελφὸ του...

— Ὁ Βαντ χαμογέλασε.

— Ἀκούστε, τοῦ εἶπε. Ξέρετε, ἀσφαλῶς, πῶς ὅλα τὰ φυσικά, μηχανικά ἢ χημικά φαινόμενα, σὲ τελευταία ἀνάλυσι, δέν ἀποτελοῦν παρὰ μόνον ἕνα φαινόμενον: τὴν κίνησι. Ἡ θερμότης εἶναι ἕνα εἶδος κινήσεως, ὅπως τὸ φῶς εἶναι ἕνα ἄλλο. Μποροῦμε νὰ διαπιστώσουμε ὅπωςδήποτε ὅτι ἡ κίνησις μετατρέπεται σὲ θερμότητα, ἡ θερμότης σὲ ηλεκτρισμόν κι' ὁ ηλεκτρισμὸς σὲ φῶς. Ἦτανε λογικὸ λοιπὸν, νὰ υποθέσουμε ὅτι ὁ ηλεκτρισμὸς, ὑπὸ ὠρισμένες προϋποθέσεις, μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σ' ἕνα εἶδος μαγνητικοῦ ρευστοῦ, σὲ θέλῃσι.

— Τὴν ἡμέρα πού ὁ ἀνθρώπος θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιήσῃ μὲ τὸ μαγνὸ τοῦ πλανήτου, ἢ πού θὰ μπορούσε νὰ «γεμίσει» τὸν νευρικό του σύστημα μὲ «ρευστὸν θελήσεως», ὅπως «γεμίζου» μιὰ μπαταρία, τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ ἀνθρώπος θὰ μπορῇ νὰ πραγματοποιήσῃ ὅποιονδήποτε θέλῃσι του. Δέν θὰ λογαριάζῃ πιά οὔτε τὴν κούρασι, οὔτε τίς ἀρρώστειες, οὔτε — πιθανόν — τὸ θάνατο. Κανένα ἐμπόδιο δέν θὰ μπορῇ νὰ τὸν σταματήσῃ. Ὁ ἀδελφός σας εἶχε κάνει σχετικὰ πειράματα μὲ κάποια ἐπιτυχία. Ἐμεῖς δοθήκαμε τὴν μεθοδὸν νὰ μετατρέπομε τὸν ηλεκτρισμὸν σὲ «βουλητικὴ ἐνέργεια».

— Πῶς; ἀνέκραξε ὁ Ζωρὺ Βεϋράκ. Εἶναι δυνατόν;

— Ὁ ἀνακαλύψας μας δέν εἶναι θεωρῆς, παρατήρησε ὁ Μπολίνσκι, ἀλλὰ τίς ἔχουμε ἐφαρμόσει στὴν πράξι. Τώρα θὰ πεισθῇτε μόνοι σας.

— Πῆρε κάτω ἀπὸ ἕνα γυάλινο κῶδωνα μιὰν ἀλλόκοτη κάσκα ἀπὸ κρύσταλλο καί μέταλλο, πού κατέληγε σὲ

σως, από μέσα τους, να μετανοούσαν τώρα γιατί είχαν ανασύρει μίαν άκρη του πέπλου που καλύπτει το μυστήριο της φύσεως...

Μονάχα ο Μπουλένκι έφαινε να βρή, χωρίς να το κατορθώσει, τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να αιχμαλωτίσει τα τερατώδεις εκείνο όν.

Ξαφνικά, χτύπησαν την πόρτα.

— Ποιος είναι; ρώτησε με δυσφορία ο Μπουσάν.

— Εγώ, ο Φρύμοκ, απάντησε απ' έξω ο έπιστάτης.

— Δεν μάς άφινουν, μιά στιγμή ψυχούς! μουρμούρισε ο Ακαδημαϊκός άνοιγοντας την πόρτα.

— Κύριε καθηγητά, είπεν ο Φρύμοκ μπαίνοντας, με το αίωνίως άτάραχο ύφος του, ή δεσποινίς Ζανέτ τηλεφώνησε πάλι να γυρίσει άργά άπόψε, γιατί της έτυχε μιά δουλειά στην πόλι.

Καθώς μιλούσε, ο έπιστάτης προχώρησε κοντά στο κρυστάλλινο κλουβί καί, χωρίς να προσέξη, άπλωσε το δεξί του χέρι.

— Μην πλησιάζεις εκεί! φώναξε ο Πολωνός. Τραβήξου γρήγορα! Δεν ξέρουμε...

Αλλά δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του. Ήταν άργά πιά...

Το χέρι του Φρύμοκ τραβήχτηκε άπότομα, δυνατά, μεχρις έξαρθρώσεως.

Με τα μάτια τεταγμένα έξω από τις κόγχες του, ο έπιστάτης άρχισε να σούρλιάζη, προσπαθώντας να τραβήξη το χέρι του. Μάταια όμως. Σταγόνες αίματος φάνηκαν στο θώρακίονα.

Το πρόσωπο του Φρύμοκ είχε γίνει κατακίτρινο και τα μάτια του εξέφραζαν έναν τρολλό φόβο.

Οι τέσσερες άντρες τραβήξαν μ' όλη τους τη δύναμη τον έπιστάτη και με μεγάλη δυσκολία κατωρρώσαν να ξεκολλήσουν το χέρι του απ' την άρπάγη του μυστηριώδους τέρατος.

Σχεδόν την ίδια στιγμή, το νερό μέσα στην γυάλα άνατράχτηκε δυνατά και μιά μάζα που μόλις διακρινόταν, σαν σκιά από καπνό, διέσχισε το εργαστήριό κι' εξαφανίστηκε απ' το άνοιγμα της κρυστάλλινης όροφής.

Αίσθητικόν Επιστημονικόν Εργαστήριον Βερνχέρσου 12α. Τηλ. 53-674

Αναλαμβάνει την ριζικήν άπερίχρυσιν και έξαφανίζει τας ρυτίδας, ούλας, έγκαύματα, στιγμάτα, πανάδες, στιγμάτα εύλογίας και θεραπεύει την τριζόπτωσιν.

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΚΟΡΑ
Η ΜΕΧΤΙΔΟΥ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19-ΟΠΙΘΕΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΚΑ ΜΕΧΤΙΔΟΥ Διπλωματούχος της Μεγαλύτερας Ακαδημίας των ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ διδάσκει εύτοπροσώπως την ΚΟΠΤΙΚΗΝ - ΡΑΠΤΙΚΗΝ.

Εγγράφει Απόλλωνος 19. (Οπίσθεν Μητροπόλεως).

Με μιά γρηγοράδα που κατέπληξε όλους, ο Ζαρνύκ άρμυσε και τραβήξε το ελατήριο που έκλεινε την όροφή. Όλοι άνάσσαν με άνακούφισιν.

— Επί τέλους έφυγε! φώναξε χαρούμενος ο Μπουσάν.

— Κάναμε μιά βλακεία, είπε ο Μπουλένκι γκρινιάζοντας. Έπρεπε να το είχαμε πιάσει. Ήτανε μοναδική ή εύκαιρία. Θα μετανοήσουμε ίσως γιατί δεν έπωφεληθήκαμε.

— Μου φαίνεται πως έχασαμε όλοι την ψυχραιμία μας, επενέβη ο Κάντ. Αλλά, άς μη συζητάμε γιά κάτι που πέρασε. Προτιμώτερο να εξετάσουμε το χέρι του καυμένου του Φρύμοκ.

Πλησίασαν τον έπιστάτη, που ο Ζωρζ Βεϋράκ προσπαθούσε να τον κάνει να συνέλθη. Παρατήρησαν τότε κατάπληκτοι πως το χέρι του ήτανε κατ'ακρίβεια από μικρές κόκκινες πληγές, όλες πάνω στη γραμμή της φλέβας. Άν δεν τον είχαν τραβήξει έγκαιρος, ο Φρύμοκ θα είχε χάσει όλο του το αίμα.

— Πας καλύτερα; τον ρώτησε ο Βεϋράκ.

— Μάλιστα, κύριε! μουρμούρισε ο έπιστάτης άναστενάζοντας.

Η κατ'ακρίβεια

Μετά το φαί, κι' ενώ περίμεναν τη Ζανέτ — την όποία ο Ζωρζ Βεϋράκ δεν ήξερε ακριβώς, παρά μόνο από τα γράμματα του άδελφού του — ήσαν συγκεντρωμένοι στο μεγάλο έπιστημονικό εργαστήριό και συζητούσαν.

Όπως είνε φυσικό, θέμα της συζητήσεώς των ήταν ή εμφάνισιν του μυστηριώδους εκείνου τέρατος, που λίγο έλειψε να ρουφήξη όλο το αίμα του Φρύμοκ.

— Ίσως έτσι εξηγείται κι' ο θύλλος των βρυκολάκων, είπε ο Ζωρζ Βεϋράκ. Αυτά τα τερατώδη όντα, που δεν μπορεί να τα διακρίνη το μάτι του ανθρώπου, θα κυκλοφορούν, άσφαλώς, επί χιλιάδες χρόνια γύρω μας...

— Ναί, άλλ' από τον περασμένο Δεκέμβρη έχουμε σημειωθεί χιλιάδες κρούσματα τέτοιων άκατασχετών αίμορραγιών, που κανείς ως τώρα δεν μπόρεσε να εξήγηση την άφορμή τους, παρετήρησε ο Βάντ.

Ο Μπουσάν, που άκουγε μάλλον άφηρημένος, επενέβη με ύφος ζωηρό:

— Από το Δεκέμβρη είπατε;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά, και ειδικότερα απ' τα τέλη του Δεκέμβρη.

— Ίσως είνε αυτό! μουρμούρισε ο σοφός Ακαδημαϊκός.

Κι' άρχισε να κάνει βόλτες άπάνω - κάτω ριχνοντας, πότε πότε, ένα φυγαλέο βλέμμα προς τον ουρανό. Οι άλλοι σεβάσθησαν την ταραχή του και δεν του έκαμαν καμμίαν ερώτησιν.

Ξαφνικά, σταμάτησε μπροστά τους και, με μιά ταραχή που δύσκολα κατέρωσαν να την συγκρατήση, άρχισε:

— Φίλοι μου, έπρεπε να το σκεφτώ ναρίτερο... Όμολογώ ότι είνε φοβερό το λάθος μου... Θυμόσαστε μίαν άνακοίνωσή μου της 27ης Δεκεμβρίου περυσί; Είχα μιλήσει ως Πρέσβης της Εταιρείας Έπιστημόνων και είχα πη ότι ή Εταιρεία μας προσπαθούσε και

ήλπιζε να βρή την εξήγησιν δυο μυστηριώδων γεγονότων: Τί ήταν τα κύματα μετεωριτών που κατέκλυζαν κάθε βράδυ την εποχή εκείνη τον ουρανό και ποιος ήταν ο μυστηριώδης σταθμός της γής που βρισκότανε σ' έπαση με τον Άρη.

Έκείνο ακριβώς το βράδυ, παρουσιάστηκε ή μεγαλύτερη πτώσις μετεωριτών και, μην έχοντας κανένα άλλο τρόπο πιο σίγουρο στη διάθεσί μας γιά να εξακριβώσουμε τί συμβαίνει στον γειτονικό μας πλανήτη, άναβασαμε στον φίλο μας, τον συνταγματάρχη Βεϋράκ να ταξιδέψη ως εκεί με το μοναδικό διαπλανητικό όχημα που είχαμε έτοιμάσει και το όποιο, όμολογώ με συντριβή μου, δεν ήταν ακόμη τελειοποιημένο...

Έκτοτε, και μετά τα πρώτα σήματα που έλάβαμε απ' τον Άρη, και που δεν μπορούσε να μας τα έξαποστείλη άλλος από τον συνταγματάρχη, δεν έχουμε καμμίαν άλλη είδησιν από κεί. Αλλά, παραδόξως, από κείνο το βράδυ της 27ης Δεκεμβρίου σταμάτησε και ή πτώσις των μετεωριτών.

— Αλήθεια! παραδέχθηκαν όλοι με μιά φωνή.

— Ήτανε το μόνο πρόβλημα, εκτός βέβαια από τη σιωπή του φίλου μου συνταγματάρχη και την άνησυχία γιά την τύχη του, που με άπασχόλησε όλο αυτό το διάστημα — όμολόγησε ο Μπουσάν — αλλά χωρίς να μπορέσω να βρω τη λύσι του. Έτσι, δεν παρακολούθησα παρά στην τύχη τα άρδρα των έφημεριδών που άνέφεραν τις επανειλημμένες περιπτώσεις θυμάτων «βρυκολάκων», να πούμε έτσι. Κι' όμως, αυτά τα δυο γεγονότα συνδυάζονται και το ένα εξηγεί το άλλο.

— Πώς; άνέκραξεν ο Μπουλένκι. Τί θέλτε να πητέ;

— Το κύμα εκείνο των μετεωριτών — είπεν ο Μπουσάν με φωνή ήρεμη, αλλά που ο τόνος της έκαμε τους φίλους του να ριγίσουν — δεν ήτανε τίποτε άλλο παρά διαπλανητικές βολίδες που πέσανε από τον πλανήτη Άρη πάνω στη γή. Και οι άλλεςάλληλες περιπτώσεις

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ Κορίτσια.

Σε 15 μέρες κόβετε και ράβετε μόνες σας με την εύκολωτατην μέθοδον της κ. ΑΒΑΝ.

Διδασκτρ φθνιά.

Σεβαστοπολινώς 126, ηλσιών Έρμούδου Σταυρού - Νέα Ίωνια Σπάρτης 55.

Αυτή ή τραγική λευκή δέσμη που άνέβαινε ολόγισα προς τον αυλακωνόμενο από άστρατέες ουρανό, έδειχνε πιο τεράστια τη φρίκη της κατ'ακρίβεια.

Όλα αυτά είχανε γίνει κυριολεκτικά άστρατιάς.

Ο Ζωρζ Βεϋράκ ένοιωσε κάτι το άπίστευτα δυνατό να τον τραβή προς τη μεγάλη λευκή λαμψή, απ' όπου ακούγονταν σπαραχτικές κραυγές.

Ξαφνικά, ένας άνθρωπος με γένεια και ρούχα κομμένα, με ύφος τρελλού, βγήκε τρεκλίζοντας μέσα απ' τη φλόγα.

— Ζωρζ, φίλε μου, γλυτώσατε;

Απ' τον ήχο της φωνής περισσότερο, ο Βεϋράκ άνεγνώρισε τον Ακαδημαϊκό Μπουσάν.

— Έσείς είσθε, κύριε καθηγητά; ψιθύρισε. Μόλις σας διακρίνω. Τα μάτια μου είνε γεμάτα αίμα, οι βλεφαρίδες μου με κινεί. Τι φορτίο πράγμα!

Ο Βάντ κι' ο Μπουλένκι; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

Β

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

αίμοποιάς που έσημειώθηκαν άφείλονται σε τέρατα σαν αυτό που πιάσαμε τυχαία γιά λίγα λεπτά της ώρας μέσα στο κρυστάλλινο κλουβί του εργαστηρίου μας και που τ' άφήσαμε κι' έφυγε. Αυτό το τέρας όπως και χιλιάδες ίσως άλλα παρόμοια που κυκλοφορούν ήδη άόματα πάνω στη γή, είνε, οι κάτοικοι του Άρεως!

Οι φίλοι του άπέμειναν άναυδοί. Ποτέ δεν μπορούσε να τους περάση από το μυαλό μιά τέτοια ιδέα! Κι' ώστόσο, τώρα καταλάβαιναν πως ο διάσημος Ακαδημαϊκός έχει δικήν και πως όλα τα άνεξηγητα ως τότε γεγονότα του τελευταίου καιρού εξηγούντο θαυμάσια με την θεωρία του Μπουσάν.

★

Έκείνη τη στιγμή, κι' ενώ έτοιμάζονταν να συζητήσουν μαζί του γιά τους ύποθετικούς αυτούς άζωστους κατοίκους του Άρεως και γιά τον τρόπο με τον όποιο θα μπορούσε να τους αντιμετώπιση ή ανθρωπότης, ξέσπασε άπότομα μιά φεβερή καταίγίδα. Τεράστιες άστρατέες αυλάκωναν τον ουρανό κι' άρχισε να πέφτη μιά φωσφορίζουσα βροχή.

Ο Μπουσάν κι' ο Βάντ κυτάχτηκαν με άνησυχία.

— Δεν μπορώ να πιστέψω πως οι φλογες αυτές προέρχονται από άστρατέες! μουρμούρισε ο Ακαδημαϊκός. Καλύτερα θάτανε να φύγουμε.

— Πιστεύετε ότι διατρέχουμε κίνδυνο; Αλλά το εργαστήριο προφυλάσσεται από τέσσερα άνεξίκεραυνα. Κι' έξ άλλου...

Αλλά, ο Βάντ δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του. Γιά ένα δευτερόλεπτο, μιά έκτυφλωτική λάμψη παρουσιάστηκε πάνω απ' την κρυστάλλινη όροφή. Έπειτα μιά πύρινη σφαίρα χτύπησε πάνω στο εργαστήριο, μ' ένα δαιμονισμένο σφύριγμα που το διαδέχτηκε ένας τρομακτικός σεισμός.

Μισοτυφλωμένος απ' το μέτωπό, με το δεξί του χέρι σχεδόν κομμένο, τα ρούχα του καπνισμένα, ο Ζωρζ Βεϋράκ τινάχτηκε πίσω βγάζοντας μιά κραυγή φρίκης. Με μιά ένστικτώδη κινήσιν έτρεξε προς την ταραχά, κι' έπειτα στράφηκε να ιδη τί συμβαίνει. Εκείνη τη στιγμή, τινάχτηκε μιά φλόγα έκτυφλωτικής λευκότητος.

Ήταν ο αϊθέρας και τ' άλλα ύγρα του εργαστηρίου που παίρνανε φωτιά.

Αυτή ή τραγική λευκή δέσμη που άνέβαινε ολόγισα προς τον αυλακωνόμενο από άστρατέες ουρανό, έδειχνε πιο τεράστια τη φρίκη της κατ'ακρίβεια.

Όλα αυτά είχανε γίνει κυριολεκτικά άστρατιάς.

Ο Ζωρζ Βεϋράκ ένοιωσε κάτι το άπίστευτα δυνατό να τον τραβή προς τη μεγάλη λευκή λαμψή, απ' όπου ακούγονταν σπαραχτικές κραυγές.

Ξαφνικά, ένας άνθρωπος με γένεια και ρούχα κομμένα, με ύφος τρελλού, βγήκε τρεκλίζοντας μέσα απ' τη φλόγα.

— Ζωρζ, φίλε μου, γλυτώσατε;

Απ' τον ήχο της φωνής περισσότερο, ο Βεϋράκ άνεγνώρισε τον Ακαδημαϊκό Μπουσάν.

— Έσείς είσθε, κύριε καθηγητά; ψιθύρισε. Μόλις σας διακρίνω. Τα μάτια μου είνε γεμάτα αίμα, οι βλεφαρίδες μου με κινεί. Τι φορτίο πράγμα!

Ο Βάντ κι' ο Μπουλένκι; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

— Χρυσέ μου! πάρε και σ' ένα βερνίκι CAMEL να γυαλίζωμε τα παπούτσια μας.

Η πρώτη σοβαρή προσπάθεια γιά τη συγκρότησιν τακτικού στρατού στο διάστημα της Επαναστάσεως έγινε την άνοιξη του 1822 από την Προσωρινή Κυβέρνησι και ιδιαίτερα τον πρόεδρό της Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο.

Συγκροτήθηκε τότε ένα σύνταγμα πεζικού με δύναμι 560 ανδρών και διοικητή τον Ιταλό συνταγματάρχη Πέτρο Ταρέλλα, αξιωματικό άλλοτε του Ναπολέοντος. Τα άλλα στελέχη του συντάγματος ήταν Έλληνες αξιωματικοί και ξένοι φιλέλληνες. Στους 38 αξιωματικούς του συντάγματος 20 ήταν Έλληνες, 8 Γερμανοί, 8 Ιταλοί, 1 Όλλανδος και 1 Πολωνός.

Στα πρώτα ακόμη βήματα της εκπαιδεύσεώς του, το τακτικό σώμα έλαβε έντολη ν' ακολουθήση το Μαυροκορδάτο στην εκστρατεία της Δυτικής Ελλάδος, που άποφασίσθηκε κατόπιν εισηγήσεώς του.

Σε κάθε ένα από τα δυο τάγματα του σώματος παραδόθηκε μιά σημαία με τα εθνικά χρώματα, λευκό και γαλάζιο, όπως τα ψήφισε ή Συνέλευσις της Επιδάυρου, και τέλος Μαΐου ξεκίνησαν γιά την εκστρατεία, που άδηνγησε τακτικό και άτακτο στρατό στην καταστροφή του Πέτα (4 Ιουλίου). Εκεί τα μὲν άτακτα στρατεύματα διαλύθηκαν, το δὲ τακτικό σώμα υποχώρησε άφου άφησε στο πεδίο της μάχης διακόσιους νεκρούς (80 Έλληνες και 120 ξένους) και το διοικητή του συνταγματάρχη Ταρέλλα.

Ύστερ από τη μάχη του Πέτα, τα υπολείμματα του τακτικού στρατού, με άρχηγό τον υποδιοικητή Κουβερνάτι — Ιταλό και αυτόν και παλιό αξιωματικό του Ναπολέοντος — ήρθαν στην Αθήνα κι' άνασυγκροτήθηκαν.

Έλαβαν κατόπιν μέρος στην καταστροφή του Δραμάλι και στην πολιορκία του Ναυπλίου. Τη νύχτα της 29-30 Νοεμβρίου του 1822 το τακτικό σύνταγμα του Κουβερνάτι μαζί με τα άτακτα σώματα του στρατηγού Σταΐκου άνέβαιναν στο Παλαμίδι του Ναυπλίου και κατελάμβαναν αϊφινδιαστικά το φρούριο, που έθωρετο ως τότε άπόρρητο.

Μετά την κατάληψη του Ναυπλίου ή Κυβέρνησις άνέθεσε στο τακτικό σώμα να μείνη μέσα στην πόλι και να έξασφαλίση την τάξι. Σε λίγο όμως άναψε ο πρώτος εμφύλιος πόλεμος κι' ενώ ή Κυβέρνησις βρισκόταν σχεδόν άποκλεισμένη στην Τρίπολι, άρχισαν να μαζεύονται στο Ναύπλιο όλοι οι δυσареστημένοι εναντίον της, μεταξύ των οποίων πολλοί στρατιωτικοί και όπλαρχηγοί με τα σώματά τους.

Η Μπουμπουλίνα

ΚΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Απο την Ιστορία του Στρατού μας

Ανάμεσα σ' εκείνους που έκινούντο περισσότερο στο Ναύπλιο εναντίον της Κυβερνήσεως ήταν και ή Μπουμπουλίνα, στην όποία — όπως και στους άλλους δυσареστημένους όπλαρχηγούς — δεν άρεσε ή παρουσία στην πόλι του τακτικού σώματος που πειθορχούσε στην Κυβέρνησι και δεν έαταρξάξε.

Έπειδή όμως δεν ήταν εύκολο στη Μπουμπουλίνα και στους άλλους να διώξουν δια της βίας τους τακτικούς από το Ναύπλιο, γιάτι δεν διέθεταν τόσο δύναμη, σκέφθηκαν ένα τέχνασμα και άνέβησαν στη διαβολογυναίκα αυτή να το βάλη σ' έφαρμυγή...

Μιά μέρα, λοιπόν, ή Μπουμπουλίνα προσκάλεσε τον Κουβερνάτι σε τραπέζι στο σπίτι της και άρχισε να του παραπονείται γιά τη διαγωγή των στρατιωτών του, οι όποιοι, όχι μόνο δημιουργούσαν ταραχές και ζητήματα στην πόλι, αλλά ήταν έντελώς άπειθήρχητοι, μη υπακούοντας ούτε στους αξιωματικούς των, ούτε και σ' αυτόν ακόμη το διοικητή τους.

Ο Κουβερνάτι διαμαρτυρήθηκε γιά τις άδικες κατηγορίες που άκουγε γιά τους στρατιώτες του οι όποιοι πειθαρχικά και άμερόληπτα έκτελούσαν τα καθήκοντά τους. Αλλά ή Μπουμπουλίνα ήταν άμεταπειστή.

Τότε μόνο θα πεισθώ πως σε υπακούουν οι στρατιώτες σου, του είπε, άν μωρέσεις γρήγορα και άθόρυβα να τους συγκεντρώσης και να κάνης έναν στρατιωτικό περίπατο έξω από το Ναύπλιο και κατόπιν να γυρίσης και πάλι με τάξι στην πόλι...

Ο Κουβερνάτι ήταν έξυπνος άνθρωπος, μά ήταν συγχρόνως και άρκετά άφέλγη και άγαθος και σαν παλαιός στρατιωτικός έξαιρετικά ίπποτικός άπέναντι των κυριών. Χωρίς λοιπόν να καταλάβη την παγίδα που του έστηναν, υπάσχεθηκε στην άραία αυτή ήρωίδα του Άγώνος, να έκτελέση άμέσως την έπιθυμία της.

Φεύγει, λοιπόν, από το σπίτι της Μπουμπουλίνας και χωρίς να συμβουλευτή κανένα, διατάζει γενικό προσκλητήριο στο σώμα του, άνακαλεί τις φρουρές που έίχε στα διάφορα μέρη του Ναυπλίου κι' άφου συγκεντρώσε τα δυο τάγματα

Η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα στο Ναύπλιο το 1822.

του, τίθεται επί κεφαλής και τα οδηγεί έξω από το Ναύπλιο, στην Άρια, σε στρατιωτικό περίπατο. Κατόπιν ξεκινάει να ξαναγυρίση στο Ναύπλιο. Αλλά, με μεγάλη του έκπληξι, βλέπει πως όλες οι πόλεις της πόλεως ήταν κλειστές. Χτυπάει να του άνοιξουν και λαμβάνει την άπάντησι ότι δεν επιτρέπεται ή είσοδος του στην πόλι!... Κι' άναγκάζεται να ξαναγυρίση στην Άρια...

Οι άτακτοί του Ναυπλίου πανηγυρίζουν. Το κόλπο τους έπέτυχε θαυμάσια. Οι τακτικοί την έπαθαν σαν άγράμματα και περισσότερο από όλους ο άφέλγη Κουβερνάτι.

Η Μπουμπουλίνα, ή ήρωική Στετισιώτισσα που «μαγεύει» όλο αυτό το άσχημο γιά τους τακτικούς παγινίδι άποθεώνεται.

Οι καπετανέοι των άτακτων γεβότοι χαρά και ίκανοποιήσι την έπισκέπτονται στο σπίτι της και της έκφράζουν τα συγκαρητήριά των.

Ο θρίαμβός των είνε μεγάλος.

Στρατιώτες και αξιωματικοί του τακτικού έξεμάνησαν γιά ότι τους σκάρωσαν και είδοποίησαν τους κλεισμένους στο Ναύπλιο ότι θα κόψουν το νερό άν δεν τους αφήσουν να ξαναγυρίσουν στην πόλι. Και έπειδή δεν είσκαυστηκαν, ύστερα από μερικές ημέρες, διέκοψαν την ύδρευσι κι' άνάγκασαν τους όπλαρχηγούς και τη Μπουμπουλίνα να τους δεχτούν πίσω με όλες τις τιμές. Έτσι, το τακτικό σώμα, ύστερ από την κομική αυτή περιπέτεια, έγκαταστάθηκε και πάλι στο Ναύπλιο κι' άνέλαβε μάλιστα αυτό άποκλειστικώς τη φρουρά και την έξασφάλισι της τάξεως στην πόλι.

Έπίσης, όταν ξαναγυρίσαν στο Ναύπλιο οι αξιωματικοί του τακτικού, ή πρώτη τους δουλειά ήταν να συντάξουν ένα είδος τηλεσιγράφου, με το όποιο διάταζαν τη Μπουμπουλίνα να πάη «τα καΐκια της και να πάη στο καλό». Αλλά ή ίπποτικώτατος Κουβερνάτι με κανένα λόγο δεν δεχόταν να υπογράψη τη διαταγή αυτή, παρ' όλο το φίσσκο που του είχε σκαρώσει ή θρυλική Στετισιώτισσα.

Ευτυχώς, σε λίγο άποκατεστάθησαν φιλικώτατες σχέσεις μεταξύ μερικών αξιωματικών του τακτικού και της Μπουμπουλίνας κι' έτσι βοήθησαν να ξεασθή το άτυχές εκείνο επεισόδιο.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μιά σφαίρα στην καρδιά

Δραματικό διήγημα

Στη λήσχη των αξιωματικών του 20ου Συντάγματος, η συζήτηση είχε περιστραφεί εκείνο το βράδυ γύρω απ' τον Έρωτα. Κάθε αξιωματικός είχε διηγηθεί και από μία του ερωτική περιπέτεια, τη μεγαλύτερη της ζωής του. Όλοι τους είχαν πη, κάτι. Ο μόνος που δεν είχε μιλήσει ως εκείνη τη στιγμή ήταν ο λοχαγός Τζέρομ Κίγκγουορθ. Ήταν ένας ψηλός, ξανθός άντρας, με γαλανά μάτια που ένεπνεαν την εμπιστοσύνη και τη συμπάθεια. Ο συνταγματάρχης Νόρτον στράφηκε προς το μέρος του:

— Έσείς, λοχαγέ, δεν μάς είπατε τίποτα. Μήπως δεν είχατε ερωτικές περιπέτειες στη ζωή σας;
— Ο λοχαγός δεν απάντησε άμέσως. Άδειασε την πίπα του, την ξαναέριψε, την άναψε, τράβηξε ένα-δυό ρουφηξίες και είπε:

— Θάπρεπε, νομίζω, κάπως άλλοιώς να συζητήσουμε το άποινό μας θέμα. Όχι ποιά ήταν η μεγαλύτερη ερωτική μας περιπέτεια, αλλά πώς πήραμε το πρώτο μας ερωτικό τραύμα ή καθένα. Έτσι τουλάχιστον, η δική μου αφήγησι, που είναι η πιο δραματική απ' όλες όσες ακούσατε ά-τοψε, βάζει τη σημασία της.

— Όλοι κούταξαν παράξενα τον ξανθό αξιωματικό.

— Θέλετε να πητε, λοχαγέ, πώς η δική σας ερωτική περιπέτεια άρχισε μ' ένα φιλι και τέλειωσε με μία σφαίρα; ρώτησε ο συνταγματάρχης.

— Το αντίθετο, συνταγματάρχα μου. Η περιπέτεια μου άρχισε με μία σφαίρα, με μία σφαίρα στην καρδιά!

— Ένας ψίθυρος περιεργείας ύποδεχτηκε τα τελευταία αυτά λόγια του νεαρού αξιωματικού.

— Ένα τραύμα στην καρδιά; φώναξε ο ταγματάρχης Πήρσον. Και ζήσατε;

— Αν ο γιατρός μας ήταν άποψε εδώ θα μπορούσε να σας αφήνη ο ίδιος το έπιστημονικό μέρος της υποθέσεως. Στην άφραστη χειρουργική του έπιδεξιότητα, που όλοι μας την ξερούμε, χρωστάω τη ζωή μου, αλλά και την τύχη μου. Η σφαίρα είχε σηνωθή στο κάτω άκρο της καρδιάς, δίχως να βίξη κανένα ζωτικό της τμήμα. Έτσι ο δόκτωρ Τσαρλς μπόρεσε να βγάλει τη σφαίρα και να μου χαρίση το υπόλοιπο της ζωής μου, μαζί με την πιο ιδανική γυναίκα του κόσμου.

— Η περιεργεία μας είχε φθάσει στο κα-τακόρυφο.

— Ελάτε λοιπόν, φώναξαν όλοι, πείτε μας την καταπληκτική σας αυτή περιπέτεια!

— Ο λοχαγός Κίγκγουορθ άναψε τη στυ-σμένη πίπα του κι' άρχισε την αφήγησή του:

— Αυτό έγινε εδώ κι' έφτα χρόνια. Βοι-σκόμωνα τότε στις Ίνδίες και δούλευα ως μηχανικός στο άγρόκτημα κάποιου υτό-πιου κτηματία. Φτιάναμε έργα άρδεύσεως και παροχευέσεως. Ο Ίνδος ήταν ένας μεσόκοπος τύπος ανατολίτη με ευρωπαϊκή μόρφωση. Είχε σπουδάσει στην Ώξφορδη και στη Λωζάνη, αλλά δεν μπόρεσαν τα δυο αυτά πνευματικά κέντρα να του αλλά-ξουν τη νοοτροπία και την ψυχρόσυνηση. Ήταν κανύποτος και ζηλιάρης και τα δυο αυτά έλαττώματα μαζί τον έκαναν βά-νανου μέχρις άγριότητας.

— Είπα ζηλιάρης. Ο Ίνδος μου είχε γνωρίση σ' ένα απ' τα ταξείδια του με μία εξαιρετικά όμορφη Εύρωπαία νεα που την κατάφερε να τον ακολουθήση στις Ίν-δίες, όπου και την πανιρεύηκε.

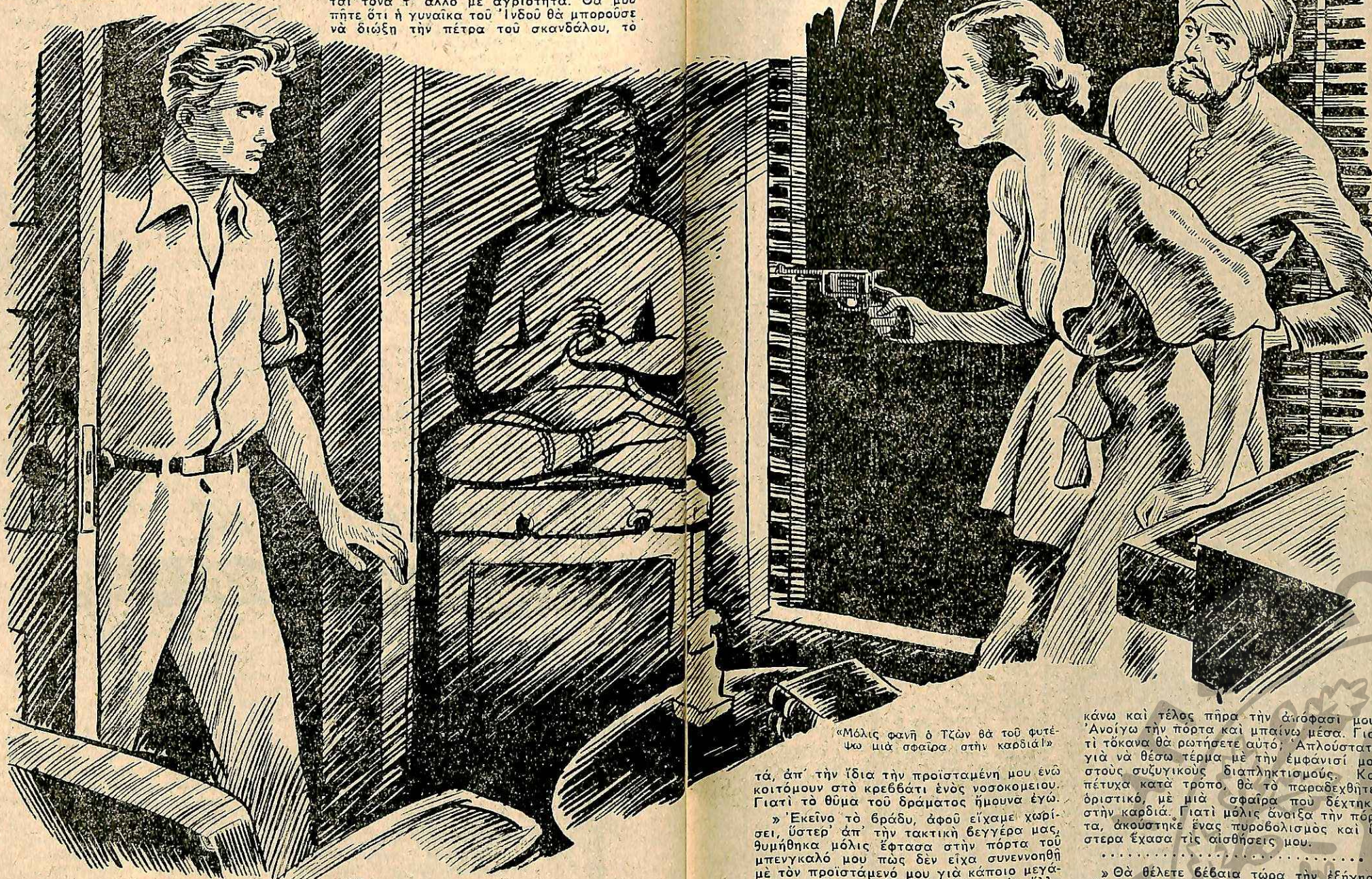
συζυγίου του Ίνδου και επί πλέον ήταν και μακρινός συγγενής της.

— Απ' την πρώτη μέρα, ο Ίνδος μου δεν είδε με καλό μάτι αυτόν το νέο. Στην άρχή δεν είπα τίποτα, μά έπειτα η ζήλεια του ξεσπάσε ξαφνικά κι' ένα βράδυ έκανε στη γυναίκα του την πρώτη σκηνή. Η γυ-ναίκα του τον καθσύχασε με ήρεμία, όσο μπόρεσε. Ήταν άνωτερη από κάθε ύπο-ψία, αυτό το ήξερε κι' ο ίδιος, ώστόσο δεν μπόρούσε να δαμάση το δαιμόνα της ζήλειας που τον είχε κυριεύσει. Τα έπει-σόδια όμως άρχισαν σέ λίγο να διαδεχών-ται τόνα τ' άλλο με άγριότητα. Θα μου πητε ότι η γυναίκα του Ίνδου θα μπόρούσε να διώξη την πέτρα του σκανδάλου, το

Ένα διάστημα όμως, γιατί σέ λίγο ξα-νάρχισαν τα ίδια και χειρότερα».

— Ο λοχαγός σώπασε λίγο σαν νάθελε να συγκεντρώση τις άναμνήσεις του. Γύρω του ο κύκλος του είχε στενέψει και το έν-διαφέρον για την αφήγησή του ήταν σ' ό-λους έντονο.

— Ένα βράδυ, έξακολούθησε σέ λίγο, έγινε το δράμα. Το πώς έγινε τόμαθα με-

«Μόλις φανή ο Τζών θα του φυτέ-ψω μία σφαίρα στην καρδιά!»

τά, απ' την ίδια την προϊσταμένη μου ενώ κοιτόμουν στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Γιατί το θύμα του δράματος ήμουνα εγώ.

— Έκείνο το βράδυ, αφού είχαμε χωρί-σει, ύστερ' απ' την τακτική δεγγέρα μας, θυμήθηκα μόλις έφτασα στην πόρτα του μπενγκάλο μου πώς δεν είχα συνεννοηθή με τον προϊστάμενό μου για κάποιο μεγά-λο φουρνέλο που θα έτοιμάζαμε την άλλη μέρα για ν' αποτελειώσουμε την έσκαφη μίας σήραγγας του ύδραγωγείου.

— Πήγα λοιπόν στη βίλλα του Ίνδου για να πάρω τις οδηγίες του. Έφτασα σέ λίγα λεπτά στο σπίτι κι' άνοιξα δίχως να χτυπήσω την έξωπορτα, μη θέλοντας να άνησυχήσω κανέναν απ' τους υπηρέτες. Προχώρησα έτσι ως το έσωτερικό, καθώς ό-μως περνούσα έξω απ' τα ιδιαίτερα δια-μερίσματα του άντρώγου, άκουσα όμι-λίες που όλοένα γίνονταν και πιο έντονες. Τέντωσα τ' αυτί μου. Ήταν το άντρώγου που μάλανε πάλι. Περίμενα άποφασισμέ-νος να φύγω σέ λίγο και ν' αναβάλω τις συνεννοήσεις για το άλλο πρωί. Η συζήτηση όμως συνεχιζόταν και ο τόπος της γίνονταν όλο και πιο σφοδρός. Δίστασα λίγο πάνω σ' αυτό που είχα σκεφτώ να

κάνω και τέλος πήρα την άπόφασή μου. Άνοιγα την πόρτα και μπαίνω μέσα. Για-τί τόκανα θα ρωτήσετε αυτό; Άπλουσάτα για να θέσω τέρμα με την εμφάνισή μου στους συζυγικούς διαπληκτισμούς. Και πέτυχα κατά τρόπο, θα το παραδεχθήτε, δριςτικό, με μία σφαίρα που δέχτηκα στην καρδιά. Γιατί μόλις άνοιξα την πόρ-τα, άκουσθηκε ένας πυροβολισμός και ύ-στερα έχασα τις αισθήσεις μου.

— Θα θέλετε δέβαια τώρα την εξήγησή της άπροσχητης νυχτερινής περιπετειάς μου. Άκούστε την, όπως μου την διηγή-θηκε άργότερα, η ίδια η φόνισσα μου.

— Όταν έφυγα, ο Ίνδος άρχισε να λη-γής γυναίκας του πώς είχε άπτες άπο-δείξεις πώς τον άπατούσε με τον Τζών. Η γυναίκα του διαμαρτυρήθηκε για χίλιο-στη φορά. Εκείνος επέμενε άντρα και πάλι έλεγε πώς είχε δώσει άποψε ραντεβού στο Τζών, στην κάμαρά της, νομίζοντας πώς ο άντρας της θάφευγε για ένα γειτο-κό χτήμα απ' όπου τον είχαν ζητήσει επείγοντας. Ο Ίνδος όμως είχε αναβά-λει την άναχώρησή του, στέλνοντας στο πόδι του για κείνο το βράδυ ένα δικό του άνδρωπο. Όσο για το Τζών, αυτός κοιμά-ταν άνύποτος στο δωμάτιό του. Όταν τ' άκουσε αυτά, η γυναίκα του Ίνδου έγινε έξω φρενών. Άρπαξε ένα πιστόλι που ή-ταν μέσα στο συρτάρι και έλεγε στον άν-τρα της:

— Μ' άδικείς. Είσαι ένας βάρβαρος... Ένας τύραννος.
— Φτάνουν τα λόγια. Θέλω να μου ά-ποδείξης την άθωότητά σου.
— Θα σου την άποδείξω.
— Εμπρός λοιπόν.
— Επιδέμενες στις άδικες ύποψίες σου;
— Ναι, ναι, επιμένω.
— Πρόσεξε καλά. Σου το λέω για τε-λευταία φορά, θα το μετανόησης.
— Μην προσπαθείς να με μεταπείσης. Είμαι άπόλυτα βέβαιος για τις έννοχες σχέσεις σου.

— Λες πώς περιμένω το Τζών; Έ! λοιπόν θα μείνω εδώ όση ώρα θέλεις και μόλις φανή ο περίφημος Τζών σου θα του φυτέψω μία σφαίρα στην καρδιά.

— Εκείνη την ώρα, άνύποτος, έφτασα εγώ. Κι' αντί του Τζών που ποτέ του δεν έφτασε, δέχτηκε τη σφαίρα κατάστηθα!

— Καταπληκτική ιστορία, είπε ο συν-ταγματάρχης, μά δεν μάς είπατε τί σχέση έχει με την πρώτη σας μεγάλη ερωτική περιπέτεια.

— Θα μπόρούσα, συνταγματάρχα μου, να σας άπαντήσω με τρεις λέξεις: η γυ-ναίκα που μου φυτέψε τη σφαίρα στην καρδιά είναι η γυναίκα μου! Έπειτα απ' το έπεισόδιο, η Ντόροθυ — η γυναίκα μου — ήταν πιά άδύνατο να ζήση με τον τύ-ραννό της. Έτσι σέ λίγον καιρό, έξεδόθη το διαζύγιο «κοινή συναινέσει». Η Ντόρο-θυ ένοιωσε εύγνωμοσύνη για μένα που δεν σκέφθηκα όχι μόνον, αλλά ούτε καν έν' άπλο παράπονο να κάνω για το λάθος της που λίγο έλειψε να μου στοιχίση τη ζωή. Έπειτα οι συχνές επισκέψεις στο νοσοκο-μείο, τα λουλούδια και τα γλυκά δεν άρ-γησαν να μεταβάλουν την εύγνωμοσύνη σέ δασύ ερωτικό αίσθημα, που, πρέπει να τ' όμολογήσω, συμμερίστηκα κι' εγώ άμέ-σως.

— Ένα χρόνο άργότερα, η Ντόροθυ κι' εγώ παντρευθήκαμε.

ΟΥ-Ι-ΛΛΙΑΜ ΡΗΒΣ

Όνειρεύτηκε το δυστύχημα

Τ'ά προφητικά όνειρα

Πρό όλίγων έβδομάδων, ένα πρωί, ο Άγγλος φοιτητής Άλεκ Κόππεν ξύπνησε άναστατωμένος από ένα έφιαλτικό όνειρο. Είχε ιδή στον ύπνο του ένα στρατιωτικό καμιόνι, που έτρεχε σ' ένα δημόσιο δρόμο. Είχε προσέξει μάλιστα τον αριθμό του και τα διακριτικά της μονάδας στην όποιαν άνηκε. Ξαφνικά, σέ μία διασταύρωσι, ξε-πρόβαλε μπροστά του ένα επιδατικό αυ-τοκίνητο. Τα δυο όχήματα συγκρούσθηκαν με τρομερό πάταγο. Το επιδατικό άναπο-δογυρίστηκε. Δυό επιδατικές του — ένας άντρας και μία γυναίκα με πράσινο φο-ρεμα — τινάχθηκαν έξω κι' έμειναν άκι-νητοι. Ο σωφρ που καμιονιού, ένας κοκ-κινομάλλης δεκανέας, φρεναρίσε και πήδη-σε κάτω απ' τη θειή του.

Ο Κόππεν προσπάθησε να του φωνάξη: «Ένα παιδί έμεινε κλειμένο μέσα σ' άλλο αυτοκίνητο!». Άλλά δεν μπόρούσε να βγάλει τον παραμικρό ήχο απ' το σφιγ-μένο λαιμό του. Απ' την ταραχή που δο-κίμασε στον ύπνο του, ξύπνησε. Διηγήθη-κε τότε το όνειρό του σ' ένα συμφοιτητή του, που κοιμόταν στο ίδιο δωμάτιο. Έ-πειτα άρχισε να ντύνεται κι' έβαλε εις έ-νέργειαν το ραδιόφωνο για να περάση την ώρα του.

Ξαφνικά, ο σήκερ του σταθμού άνηγ-γείλε ότι είχε συμβή πρό όλίγων ένα τρα-γικό δυστύχημα: μία συγκρούσις ενός στρατιωτικού φορτηγού αυτοκινήτου μ' ένα επιδατικό, με θύματα έναν άντρα και μία γυναίκα! Εύτυχώς, ένα παιδί, που βρισκό-ταν μέσα στο ίδιο αυτοκίνητο, είχε δια-σωθή!

Όλες οι λεπτομέρειες συμφωνούσαν τέλειως με το όνειρο του Κόππεν! Οί Άγ-γλοι έπιστήμονες, που άσχολούνται με τα ψυχικά φαινόμενα, μελετούν τώρα μ' ευνό-ητο ένδιαφέρον την περιπτώση αυτή, που νέου που όνειρεύτηκε ένα δυστύχημα του συνέβαινε την ίδια ώρα πολλά μίλια μα-κρύτερ απ' το δωμάτιό του. Έλπίζουν να κάμουν έτσι ένα σημαντικό βήμα προς την εξήγησι του μυστηρίου των προφητικών ό-νειρων.

πέρα από τα μεσανυχτά και κανείς δεν έβγαζε ποτέ τι ελπίδα...
— Ένα πρωί έπειτα από μερικές ημέρες, ο Νόρ - Άρόπα εμφανίστηκε στην ασφάλεια. Δεν είχε τίποτα στον δόν 'Ενρίκο. Στάθηκε μόνο τα μικρά και γεμάτα κακία μάτια του μέσα στα δικά του. Κι' ο κύριος της Κιτιπάρια κατάλαβεν άμέσως πως όλα είχαν γίνει όπως τα έπιθυμούσε.

— Σηκώθηκε τότε από τη θέση του και πήγε να βρή τη γυναίκα του που ήταν καθισμένη στη βεράντα.
— Αγαπημένη μου Ντολώρας, της είπε, ο καιρός σήμερα είναι υπέροχος... Θέλεις να κάνω με μαζί έναν περίπατο ως τη Ρο-νάντα;

— Η νεαρή γυναίκα ανατίναξε. — Όχι, απάντησε. Είμαι τόσο κουρασμένη.
— Ο δόν 'Ενρίκο κάθωσε το βλέμμα του μέσα στα μάτια της. Παρανεύλα να τοίμαζαν, το δόλο σου και το δικό μου, είπε. Θα έρθει!

— Ο τόνος του ήταν προσεκτικός. Κι' η Ντολώρας κατέβηκε στο κεφάλι, όπως συνήθιζε να κάνει πάντα, για να 'αποφύγει τις άγριες σκηνές που της δημιουργούσε κάθε τόσο.
— Έπειτα από λίγη ώρα οι δύο συζυγίοι κάπαζαν προς το μέρος της Ρο-νάντα.

Σταμάτησαν, τέλος, μπροστά σε μια καλύβα. Ο Νόρ - Άρόπα και δύο τρεις άλλοι μαυροί έστεκαν στην πόρτα.

Ο δόν 'Ενρίκο τους έκαμε ένα νεύμα. Και, καθώς η Ντολώρας περνούσε από το δόλο της, την άρπαξαν στα χέρια τους και την έδεσαν σφιχτά πάνω στον κορμό ενός δέντρου.

— Η δυστυχισμένη γύρισε το βλέμμα της προς το μέρος του συζύγου της που είχε πιάσει κι' αυτός από το δόλο του.
— Πώς αφήνεις τους ανθρώπους σου να με κακομεταχειρίζονται; ρώτησε.

— Ο δόν 'Ενρίκο χαμογέλασε. — Δεν σε κακομεταχειρίζονται, απάντησε. Έκτελούν τις διαταγές μου.

— Τις διαταγές σου; — Ναι, θέλω να σου προσφέρω ένα απάνιο θέαμα και πρόστα να σε δέσουν έπειδή φοβούμαι μήπως τα νεύρα σου δεν αντέξουν.

— Της έδειξε τότε ένα χοντρό σκοινί που κορμιόταν από τα κλαδιά ενός δέντρου.
— Βλέπεις αυτό το σκοινί; συνεχίστηκε. Οι άνθρωποι μου θα κρε-

— Πέρα από το όμορφο κεφάλι της Ντολώρας είχε γυρίσει πάνω στο στήθος της και τα μάτια της, που ήταν ολάνοιχα, είχαν μιαν έκφραση απεριόριστης φρίκης.

— Όταν οι άνθρωποι του δόν 'Ενρίκο πήγαν να την λύσουν από τον πάσσαλο είδαν πως ήταν κι' αυτή νεκρή. Η καρδιά της είχε σταματήσει τη στιγμή που το άλογο μετακινήθηκε αρκετά κι' η θηλεία σφίγγοντας το λαιμό του δόν Τζενάρου, είχε κλείσει τη γλώσσα του να πεταχτεί έξω από το στόμα του...

— Πιο πέρα η 'Μαύτα' έβουσκε ήρεμα σαν να μην καταλάβαινε το δράμα στο οποίο η ίδια είχε πατήσει το σημαντικότερο ρόλο.

— Ο δόν 'Ενρίκο έδωσε τότε τους ανθρώπους του και κάθισε πάνω σε μια πέτρα για να χαρή το θέαμα της τρομερής εκδίκης του.

— Άλλο δεν γύρισε εκείνο το βράδυ στην ασφάλεια του. Και το άλλο πρωί τον βρήκαν με μελανιασμένο το πρόσωπο και πληρωτά της κορούς υποστά στην πόρτα της μικρής καλύβας. Ένας κόμπρας του είχε δαγκώσει στο μπροστά κι' ο άγριος κύριος της Κιτιπάρια πέθανε σε λίγο έπειτα από φοβερούς πόνους.

— Έτσι, τα θύματα της ανατριχιαστικής τραγωδίας είχαν γίνει τρία.

— ΧΟΥΑΝΙΤΑ - ΑΣΟΝΙΣΙΟΝ ΜΕΡΑΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ: ΠΙΚΗΣ 64
ΠΕΡΑΙΕΥΕ: ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΝΙΣΤΟΥ 60
ΠΑΤΕΙΑ: ΤΕΡΝΙΕΖΑΖ

μάσουν ο' αυτό κάποιον που έκαμε ένα μεγάλο κακό σε όένα και σε μένα...

— Ποιόν; ρώτησε η Ντολώρας με φωνή που έτρεμε.
— Ο δόν 'Ενρίκο γύρισε προς τους μαυρούς και τους έκαμε ένα κινούργιο νεύμα.

— Εκείνοι έτρεξαν τότε στην καλύβα και ξαναγύρισαν σε λίγο, φέρνοντας έναν άνθρωπο με τα χέρια δεμένα στη ράχη.

— Ήταν ο δόν Τζενάρου Σουαρέζ. Οι άνθρωποι του δόν 'Ενρίκο τον είχαν πιάσει το περασμένο βράδυ με το λάσσο, τη στιγμή που ξεκινούσε από την ασφάλεια του για να τρέξει στην άγκαλια της Ντολώρας.

— Η νεαρή γυναίκα άφησε μια φωνή φρίκης αναγυρίζοντας πάνω. Τα μάτια της απλωθήκαν πάνω του με μια απεριόριστη έκφραση τρόμου.

— Μια ανατριχιαστική σκηνή ξετυλίχθηκε σε λίγο.
— Ο Νόρ - Άρόπα και οι άλλοι μαυροί έβαλαν καθιστά τον δόν Τζενάρου πάνω στο άλογο της Ντολώρας και τον πήγαν κάτω από το δέντρο. Έπειτα του πέσαν τη θηλεία στο λαιμό.

— Ο δόν 'Ενρίκο γύρισε τότε προς το μέρος της γυναίκας του και της είπε σαρκαστικά:
— Η ζωή του αγαπημένου σου κρέμεται από τα χέρια σου. Γιατί η 'Μαύτα' είναι το αγαπημένο σου άλογο και μπορείς, αν το θελήσεις, να το κάμεις να μην κινήθω από τη θέση του. Ο δόν Τζενάρου θα σωθί τότε...

— Οι άνθρωποι μου κι' εγώ θα φύγω με και θα ξαναγυρίσω λίγη ώρα πριν από τη δύση του ήλιου. Αν κατορθώσω να συνκρατήσω ως τότε τη 'Μαύτα' ακίνητη, εγώ ο ίδιος θα λύσω τον αγαπημένο σου και θα σάς αφήσω να φύγετε από την Κιτιπάρια για να πάτε να ζήσετε όπου θελήσετε...

— Ο δόν 'Ενρίκο και οι άνθρωποι του απομακρύνθηκαν. Άλλα τί μπορούσε να κάνει η Ντολώρας; Πώς θα ήταν δυνατόν να συγκρατήσει το ζωό ακίνητο στη θέση του;

— Κάθε φορά που μετεκινείτο λίγο η θηλεία σφίγγονταν γύρω στο λαιμό του δόν Τζενάρου κι' η νεαρή γυναίκα ένιωθε κι' αυτή τότε ένα δυνατό σφίξιμο στο στήθος, σαν η καρδιά της να πνιγόταν να σταματήσει.

— Πότε το ζωό μετεκινήθηκε; — Έπειτα από μερικά λεπτά η έπεται από μερικές ώρες;
— Ποιος θα μπορούσε να το πει; — Όταν ο δόν 'Ενρίκο και οι άνθρωποι του ξαναγύρισαν στην καλύβα, βρήκαν τον δόν Τζενάρου να κρέμεται από τα κλαδιά του δέντρου.

— Πιο πέρα το όμορφο κεφάλι της Ντολώρας είχε γυρίσει πάνω στο στήθος της και τα μάτια της, που ήταν ολάνοιχα, είχαν μιαν έκφραση απεριόριστης φρίκης.

— Όταν οι άνθρωποι του δόν 'Ενρίκο πήγαν να την λύσουν από τον πάσσαλο είδαν πως ήταν κι' αυτή νεκρή. Η καρδιά της είχε σταματήσει τη στιγμή που το άλογο μετακινήθηκε αρκετά κι' η θηλεία σφίγγοντας το λαιμό του δόν Τζενάρου, είχε κλείσει τη γλώσσα του να πεταχτεί έξω από το στόμα του...

— Πιο πέρα η 'Μαύτα' έβουσκε ήρεμα σαν να μην καταλάβαινε το δράμα στο οποίο η ίδια είχε πατήσει το σημαντικότερο ρόλο.

— Ο δόν 'Ενρίκο έδωσε τότε τους ανθρώπους του και κάθισε πάνω σε μια πέτρα για να χαρή το θέαμα της τρομερής εκδίκης του.

— Άλλο δεν γύρισε εκείνο το βράδυ στην ασφάλεια του. Και το άλλο πρωί τον βρήκαν με μελανιασμένο το πρόσωπο και πληρωτά της κορούς υποστά στην πόρτα της μικρής καλύβας. Ένας κόμπρας του είχε δαγκώσει στο μπροστά κι' ο άγριος κύριος της Κιτιπάρια πέθανε σε λίγο έπειτα από φοβερούς πόνους.

— Έτσι, τα θύματα της ανατριχιαστικής τραγωδίας είχαν γίνει τρία.

— ΧΟΥΑΝΙΤΑ - ΑΣΟΝΙΣΙΟΝ ΜΕΡΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤΑΓΚΡΕ

Το κυνήδι των εκατομμυρίων

15ον — "Ω! Αυτό πιά πάει πολύ! Λέτε πως έχω ληστέψει...

— Μάλιστα! Τόν διέκοψε ο Μπεράρ. Είσαθε ένας λωποδύτης!

— Έλα δά! Αφού είσαι έσύ...

— "Οχι! Έσύ...

Οι βρισίες κι' οι άντεγκλήσεις διασταυρώνονταν με λύσσα.

— Σαφνικά, ακούστηκε η προστακτική φωνή του Μποννέλ. — Σιωπάστε όλοι! Ο πρώτος που δεν θα υπακούση θα φάει μια σφαίρα στο κεφάλι. Καθένας θα μιλήσει με τη σειρά του!

— Συγχρόνως καμιά είκοσαριά από τους ανθρώπους του έμπαιναν μέσα στο σαλόνι, έτοιμοι να επιβάλουν τις θελήσεις του.

— Ο Μποννέλ, στην αρχή, άρχισε να ρωτά τον Τόρνεμπυ. — Ο εκατομμυριούχος ντετέκτιβ διηγήθηκε το ταξίδι του, από τότε που έφυγε από το Σαιν Ναζέρ.

— Είχαν έρθει στο Μέλμπουρν, μαζί με τον Μπεράρ και τον Ντολάρους, που εξακολουθούσε να τους νομίζει πράκτορες της παρισινής Ασφαλείας.

— Σ' αυτή την πόλη, οι δύο κακούργοι είχαν πείσει τον καλόπιστο 'Αμερικανό πως ήταν προτιμώτερο να πάνε στο Ρόκμπαρντ δια ξηράς.

— Έφυγαν λοιπόν με άλογα. — Άλλά, σε απόστασι εκατό περίπου χιλιομέτρων από την κατοικία του Μποννέλ, ο άπαίσιος Μπεράρ, έπωφελούμενος του ύπνου του Τόρνεμπυ, τούδωσε δυο μαχαίριες στο στήθος του για το Ρόκμπαρντ.

— Χωρίς τους βοσκούς, που τον είχαν βρή και τον περιποιήθηκαν, ο άτυχος 'Αμερικανός θάταν πεθαμένος αυτή την ώρα.

— Η τρομερή αυτή κατηγορία της Τόρνεμπυ διήγειρε θύελλα πραγματική στους άκροατές του.

— Ο Μπεράρ, χάνοντας τα λογικά του, ώρμησε πάνω στον εκατομμυριούχο ντετέκτιβ, για να τον πνίξει με τα χέρια του. Άλλ' οι υπηρέτες του Μποννέλ πρόφτασαν και, άρπάζοντας τον κακούργο, τον έδεσαν σφιχτά.

— Στο άναμεταξύ, ο δύστυχος Μποννέλ άντελήφθη πως του ήταν αδύνατον να ξεμπερδέψει μονάχος του όλο αυτό το άνακάτωμα.

— Α! Που να πάρη ο διάβολος! φώναξε χτυπώντας το πόδι του με θυμό στο πάτωμα. Θα τα ξεκαθαρίσω όλα αυτά! Ακούστε με σεις! Οι άθωοι άς μείνουν ήσυχοι, δεν έχουν τίποτα να φοβηθούν! Όσο για τους ένόχους, αυτοί θα τιμωρηθούν παραδειγματικά.

— Σ' ένα νεύμα του, δυο υπηρέτες, με το πιστόλι στο χέρι, συνώδεψαν καθένα από τους έπισκέπτες σε άμάξια, που έδωσαν άμέσως μπρός.

— Τη νύχτα, η συνοδεία έφτασε σ' ένα μικρό κόλπο, στα βόρεια του Ρόκμπαρντ. — Εκεί τους μετέφεραν με βάρκες, σ' ένα μικρό πλοίο, που έκοβε βόλτες στ' άνοιχτά. Ήταν η 'Ελπίδα', το γιγώ του Μποννέλ.

Οι ληστές της Σοφίας

Η φήμη

Σήμερα χάρις στην Έσθλια θάχουνε Δεσποτή στη λειψουργία κι' οι γυναίκοι έσυνά και τσπεινά, παίζουν στην έκκλησία να τον ακούσουν.

— Μα κι' η Έσθλια έπειτα άπ' αυτή την μεγάλη επίτυχία ήπιωσε νωρίς - νωρίς το πόστο για να πιάσει μερικές πούτανες κόντρα τση.

— Έγώ, κέρα όθλια τα' είχε πη ό παπά Λάσιων άφου το θές και Δεσποτή θα φέρω στο πούτο σαρανταίτοι- τουρο αλλά πρέπει να βγη καλά τό... ψαλτικό ή ήτοιέσε ή καυμένη, στερνία πελάνου, φίλπος ποδίες και πόδια νιά να μπορείς να συνάξη αυτά τα λεφτά.

— Πως καλέ, θα ματζέψω τόσο παραράδες; Σίνουρα για κομμάτι για όνειρο βλέπει, λέ- νεν οι γειτόνισες.

— Να σου πω το να λώλαθη κανείς στον ύπνο του αυτό είναι όνειρο, άλλά τό να όνειρεύεται έστηνισ, αυτό είναι λώλαζε! ήλεγεν με καράκι ή Παντζα- χρούα, μια καράκας χωρίς όδντι, χωρίς φρούδι χωρίς μαλλί.

— Μα ή Έσθλια τ'α χαβά τση. Και να σήμερα οδώνθηκε και Έσθλίαςος αυτό το παρόν στον παπά Λαριών.

— Καλέ γύρισε πιά με το θεό τώρα που δεν την θέλεις ο διάβολος! Έτσι να τση ππτε εκ μέρους μου, φώναζε άπ' τη ζουλοφτόνις τση ή Παντζαχρούα.

— Που θα μω πεί; άπαντούσε ή Έσθλια. Γάχω άμέτι - μουκαμέτι να τση βγάλω την περούκα, να την κάνω σε- ζίλι, την άσκηλη!

— Τέλος ο παπάς ετύς που πήρε τον παπά χτύπησε πρσί - πρσί την καυπάνα κι' ήθελε 'ελογητόσε'.

— Κι' ή Έσθλια πούβελε να εκδικηθή την Παντζαχρούα και το τωράφι τση ήκανε το στόμα τση σουρωτήρι κκα- νλωσάιας.

— Ηθού, δεν τάνιαντώ τα πασάξενά! Δίτε τοκουίνι έτούτη ή κοντοστούμπα, το παρδαχρούα. Δίτε λουόσι!...

— Καλέ όθλια κλειδώνα βνάξες; φώ- νωσε ή Παντζαχρούα. Με το ζάμπλι και το ταβόθυρι σου δεν μ' άφισες ν' άκού- σω του Δεσποτή τη φήμη.

— Δεν πειράζει, θ' άκούσης τώρα τη δική σου. — Εσφώνισε ή Έσθλια και νέ- λωσε πονηρά.

— Σοσοσί! Σοσοσί!... φωνάζουν οι φαλτάδες και κελούν τον κόσμο στ' Ά- νια:

— "Πάσαν την βιωτικήν άποθώμενοι μέριμναν..."

— Μνήσθητι μου, Κύριε!... ψιθυρίζει ή Έσθλια και με τρώο δόθεν πως θα κάνει μια μετάνοια δίνει μια σπρωξία στην Παντζαχρούα και την πετά όω κι' όω στον νάρθηκα!

— Άπ' το θεό να τώρως... με κόλα- σες!... Έγώ δεν είμαι σαν τα μούτρα σου... Έγώ χρημάτις...

— Το έρω πως πήρες χρήματα άπ' το φιλοπόγκο την διέκοψε ή Έσθλια κι' ήκανε με το χέρι τση την χειρσόν- μιά του σουφωμάτος.

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΤΟ... ΓΕΥΜΑ

Σηκώσανε τα καραφάκια, τις τράπουλες, τους ναργιλέδες, και την φουφού με το τηγάνι άπ' τον καφενέ το μαχαλά. Βγάλανε τα παλιά τραπέζια, τα τεζάκια με τα καρφωμένα κάλπικα νομίσμα- τα, τους χωτξερέδες με τ' άμανάτια, και τις κα- ρανταγλήκιες. Με δυο λόγια μεταρρυθμίσανε τελείως τον παλιό καφενέ, τον κάνανε κέντρο πο- λυτελείας!

— Σίμντι μουστερήςδες ζιγκολό - ριγκολό, φι- λιντρόνια τάνε, μπασκά καγιεδέ μπουλαλούμ, έ- λεγε στο Στόκλη σεκλεντισμένος ο Κιρκόρ, γιατί πραγματικώς μέβα σ' αυτή την νέα πελατεία και σ' αυτό τον μόντερο φωτισμό και το διάκοσμο ήταν ο φουκαράς σαν άνορθογραφία.

— Κιρκόρ έφένθη, τούλεγε ο Στόκλης, θα σε πιάω σ' ένα άλλο ήσυχο καφενέ. Έκεί οι μουστε- ρήςδες, είνε ούλο τσελεμπήςδες και μουτυρήςδες!

— Κι' ετύς τον πήρε και τον πήγε σ' ένα κέντρο που μαζευτόταν κάθε καρυδιάς καρυδι. Έκει πλη- σίασε μια παρέα ντολανταρήςδες και τον συνέ- στησε με μεγάλη σοβαρότητα:

— Ο φίλος μου άπό 'δω Κιρκόρ Γουλουμου- τζιάν θέλεις να σάς γνωρίση.

— Άμέσως όλοι κατάλαβαν πως ο Στόκλης θα σκάρωνε καινούργια φάρσα στον πολυπαθή Κιρκόρ και προστάθησαν να κρατήσουν τα γέλια.

— Ο ναύαρχος Μπουράσκας! έπλε ο Στόκλης στον Κιρκόρ, δείχνοντας άνάμεσα στην παρέα τον Ουανάση τον κατάρ.

— Ο ναύαρχος κατάδεχτηκε ν' άπλώση το χέρι του στον Κιρκόρ που τάχε χάσει.

— Ο κύριος δήμαρχος! συνεχίσε ο Στόκλης, παρουσιάζοντας στον Κιρκόρ έναν κουρέα.

— Με την ίδια άπάθεια παρουσίασε στον έμδρόν- τητο Κιρκόρ τα ρέστα της παρέας για διευθυντάς τραπέζων, και μεγαλεμπόρους.

— Ο φουκαράς ο Κιρκόρ καμάρωνε σαν γύφτικο σκερπάν. Κι' όταν ές λίγο το γκαρσόνι έφερε τον λογαριασμό, άπ' τον ένθουσιασμό του δεν ήθελε ν' άφήση κανένα άλλο να πληρώση.

— Θά σου έπιτρέψω, του έπλε ο 'δμήμαρχος, να πληρώσης, άν μου υποσχέθηκες πως θάρθης σύ- ριο το μεσημέρι να φάμε μαζί!

— Και του έδωσε την διεύθυνσι του πραγματικού δημάρχου.

— Πρέπει όμως, Κιρκόρ έφένθη, να σου δώσω και λίγες εγγήγιες, συνεχίσε ο μάγκας ο κου- ρέας. Άύριο στο γραφείο μου θα σε δεχτή ο κου- ρεάς μου, ένας τζαναμπής που έχει το άτιμο φυσικό να κακομεταχειρίζεται τον κόσμο. Γι' αυτό χτύπησε τον χαιδευτικό στην κοιλία, βάλτου ένα μπαζίσι στο χέρι και πέτοτο: «Έλα, μωρέ στρα- βόζυλο, μη μου κάνης τον ζορικό. Έγώ έρω κα- λά το δημάρχο. Με κάλεσε να φάμε μαζί, είμαι ινδιτέ!»

— Μ' αυτό το κόλπο θα τον άφοπλίσης και θα σε παρουσίαση άμέσως σ' έμένα.

— Δεν κοιμήθηκε όλη νύχτα άπ' την χαρά του ο Κιρκόρ. Και την άλλη μέρα πήγε στη Δημάρχια. Κι' όπως ήταν έπόμενο τον παρουσίασαν στον πραγματικό Δημάρχο.

— Ο Κιρκόρ με την έντύπωση πως είνε ο γρα- μματίας του έπλε με σπουδαίο ύφος:

— Μπελεντιέ μουνδουράυ να πής πως ήστα... Άίντε τσαμπουκ - τσαμπουκ. Ντήμαρχο περιμέ- νει έμένα.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Μενταγιόν

Δεν μου λέτε, ευγενείς μου κύριες και δεσποινίδες, τι σοί μόδα είν' αυτή που μου βγάλате πάλι στη μέση για να με φωνώσετε; Πως είπατε; Ποιά μόδα έννοώ; Έννοώ αυτό το μαύρο κορδόνι ή την καδένα που κρεμάσσε έν είδει λαμαριόλες στα άσπρα σας λαϊμουδάκια —άχ! και να υπορούσα να τα στρίψω! — και στο κάτω μέρος των όποιων κρέμα- ται ένα μενταγιόν με την ήλθια φάτσα ενός όποιουδήποτε κυρίου μουσικοφού- ρου ή μπ.δέν περ- νάει μέρα χωρίς να ιδώ έκατο του- λαχιστον, τέτοιες άδιες. Όλες μου κρεμάτε τη φάτσα ενός ναυτράχαλου στο λαιμό σας και τον έπιδεικνύετε προκλητικώς α τ ε νιά να μάς πει στο μάτι.

— Τι θέλετε ν' ά- ποδείξετε πάλι μ' αυτή την κινήσου- νια ιστορία που μου βγάλате στη μέση; Για πέστε μου έσας δεσποινίδες, που κρεμάσσε άπέναν- τί μου στο τραί και μοιχέτε φέρει αυτή την αντιπαθητική φάτσα κάτω άπό τη μύτη μου. Ναι έσένα το λέω κοπέλλα μου. Ποιός είν' αυτός ο μουστρίος; Πως; Είνε άρραβωνιαστικός σου; Αί λοιπόν; Και τι μ' αυτό; Να σου ζήση και να τον χαιρέσει. Άλλά τι θέλεις να μάς άπο- δεΐς που τον κρεμάσσε στο λαιμό σου; Τι θές να μάς παραστήσης δηλο- δή; Ότι τάχα τον άναψας και δεν μπο- ρείς να κάνης στιγμή χωρίς να τον έ- παξης περασμένο στο λαιμό; Δεν τα πα- ράσας αυτά τα παραυθή; Η μήπως θέ- λεις να πληροφορήσης το ναύηον κριν- νον ότι έχεις κι' έσύ τον άνθρωπό σου και ότι αυτός είνε ο λεβέντης σου, να τον φτύσουμε, να τον φτύσουμε να μην άδασκαθή και να σε ζηλεύουμε νιά την τυχή σου; Και να ήπις στο μάτι έ- κεινων που δεν έχουν τέτοιο κρεμαστά- ρι στο λαιμό τους; Μάλλον αυτό είνε, άν κρίνω άπό το ψευτοευνωϊτικό και ή- λθιο ύφος σου κι' αυτά τα έκευριστικά κόλπα που κάνεις Μάλιστα. Έννοώ αυ- τή τα κουνήματα του κεφαλιού. Κάθε τό- σο κουνάς το άδείο κεφάλι σου πότε δε- ζιά πότε άριστερά πότε άπάνω πότε κά- τω σαν την κόττα που θέλει να πιή νερό.

— Κι' όλες αυτές τις αντιπαθητικές κινή- σεις τις κάνεις νιά να πηγαίνη πέρα δύ- θε ή κεφαλή σου του βλάκα που έχεις κρεμασμένο και να τον προσέξουμε. Ξάν δεν ντερεψάσσε λέω νω!

— Άλλά δεν φτίντε σεις ότάνε αυτοί οι ήλθιοι που σας δίνουν τη σωτηρία τους και σας έπιστρέφουν να την κορμά- τε στον άνόητο λαιμό σας και να την κάνετε δημόσιο θέαμα, άνευ φόρου δη- μοσίας θεσμάτων. Αυτοί είνε που θα ή- θελα να τους είχα στα χέρια μου να τους περάσω ένα νερό υπερνιχά με τη μαγκούρα και να τους στείλω ύστερα να βγάλουν νέα σωτηροσμία. Τι το έπι- τρέπετε βρε πρίγκιπες της ήλθιότητας και της μοταιοδοσίας; Είνε κατάστασις αυτή να περιφέρεται την αυτοναρρημένη κεφαλή σας στο λαιμό της πρώτης τυ- χούσας έκευριστικής υπάρεως; Σας δίνω τεταρτομένη προθεσμία να μαζεψέ- τε τις κεφαλές σας άπό τα λαϊμουδάκια των εκλεκτών της καρδιάς σας. Κι' άν δεν συμμορφώθης με την ειδοποίησί 'ου, θ' αναλάβω εγώ αυτό το καθήκον.

— Όπου βλέπω μενταγιόν με σωτηροσμία θά το ποσάσω θά το ρίχνω σ' έναν τε- νεκέ και ύστερα νομίζω νιά τη σκουή- δια. Έκει είνε ή θέσις σας, ήλθιοι!

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

— Ναι, ναι... ναι! τρουλίζει εκείνος περιτρώμος. Μά... άπό πού μου τηλε- φωνείς τώρα;

Ο Διεθνής ΗΗΒΟΛΑ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο

Οἱ φοιτηταὶ Κέμπριτζ καὶ Ὁξφόρδης στὴν Ἀρ- γεντινὴ

Εἴκοσι τρεῖς ποδοσφαι-
ριστὰ τοῦ ράγκμπι τῶν Ἀγ-
γλικῶν Πανεπιστημίων τῆς
Ὁξφόρδης καὶ τοῦ Κέμπριτζ
συμπλήρωσαν τελευταία μιὰ
ἐπιτυχημένη περιοδεία στὴν
Ἀργεντινὴ.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ στὰ
ἀθλητικὰ χρονικά τοῦ τὰ
δύο Πανεπιστήμια, ἀντίπαλα
πάντα στοὺς ἀθλητικούς
στίβους, συμφώνησαν νὰ κα-
ταρτίσουν μιὰ κοινὴ ομάδα
ἀπὸ ἐπιλέκτους ποδοσφαι-
ριστὰς τῶν καὶ νὰ στείλουν
στὸ Νέο Κόσμο. Ἡ μικτὴ
αὐτὴ ὁμάς τῶν φοιτητῶν ἔ-
δωσε ἐννέα μάτς ράγκμπι
καὶ νίκησε καὶ στὰ ἐννέα μὲ
206 βαθμοὺς ἐναντὶ 11.

Οἱ φοιτηταὶ φιλοξενήθη-
καν ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον
τῆς Ἀργεντινῆς στὸ «Χιντού
Κλάμπ», εἴκοσι μίλλια μα-
κριὰ ἀπ' τὸ Μπουένος Ἀγ-
ρες. Εἶχαν στὴ διάθεσί τους
τρία γήπεδα ράγκμπι γιὰ
τὴν προπόνησί τους, γήπεδο
κόλλοφ, τέχνις καὶ ἵππαςίας.
Δὲν ἐξεδέσαν δὲ καθόλου
ἀπ' τὸ χαρτίλικοι τους ἀν
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ
Κέμπριτζ εἶχε στὴ διάθεσί
τους 200 λίρες.

Οἱ Ἀργεντινοὶ τοὺς περι-
ποιήθηκαν ἐξαιρετικὰ καὶ
τοὺς ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν
νὰ ἰδοὺν τὰ πιὸ ἀξιόθεατα
μέρη τῆς χώρας τῶν. Ἐτοι
γυρίζοντας πάλι στὰ Πανε-
πιστήμια τοὺς ἐδήλωσαν
πὺς ἡ περιοδεία τοὺς στὴν
Ἀργεντινὴ θὰ τοὺς μείνῃ ἀ-
λησμόνητη.

Ἡ πρόεδρος τοῦ σουηδικοῦ ἀθλητισμοῦ

Κατὰ τὴν τελευταία ἐπι-
σημ στατιστικὴ τῆς Σουη-
δικῆς Ἀθλητικῆς Ὀμοσπον-
δίας καταπληκτικὰ ὁμαδικὰ
ρεκόρ ἐπέτυχαν οἱ ξανθο-
μάλληδες ἄσσοι τοῦ Βορρά.
Στὰ 110 μ. μετ' ἐπιδόμα-
τος 24 Σουηδοὶ ἔτρεξαν κάτω ἀ-
πὸ 16". Στὰ 400 μ. 18
δρομεῖς εἶχαν ρεκόρ κάτω
ἀπὸ 50". Στὰ 800 μ. 49
δρομεῖς ἐσημείωσαν λιγώτε-
ρο ἀπὸ 1' 57". Στὰ 1500
μ. 46 δρομεῖς ἐπέτυχαν κα-
τὰ ἀπὸ 4". Στὰ 5000 μ.
25 ἀθληταὶ ἔτρεξαν κάτω ἀ-
πὸ 15'. Στὰ 10.000 μ. 14
δρομεῖς ἐσημείωσαν κάτω ἀ-
πὸ 32'. Στὸ ἄλμα εἰς ὕψος
25 ἄλται πῆδησαν περισ-
σότερο ἀπὸ 1,85 μ.

Στὸ ἄλμα εἰς ὕψος 17
ἄλται ὑπερέβησαν τὰ 6,90
μ. Στὸ ἄλμα τριπλοῦν 17
ἀθληταὶ ἐπέβησαν τὰ 14 μ.

Στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῶ 22 ἄλ-
ται πῆδησαν πάνω ἀπὸ
3,70 μ.

Στὴ σφαιροβολία 18
σφαιροβόλοι ἔρριξαν περισ-
σότερο ἀπὸ 14 μ. Στὴ δι-
σκοβολία 23 δισκοβόλοι ὑ-
περέβησαν τὰ 44 μ. Στὴ
σφυροβολία 14 σφυροβόλοι
ἐπέβησαν τὰ 48 μ. καὶ στὸν
ἀκοντισμὸ 28 ἀκοντιστὰ ἔ-
πέτυχαν πάνω ἀπὸ 60 μ.

Ἡ πρόεδρος αὐτὴ εἶνε
πραγματικὰ μοναδικὴ στὰ
παγκόσμια ἀθλητικὰ χρο-
νικά!

Οἱ κωπηλάσιες τῆς Θεσ- σαλονίκης

Τὰ τελευταία χρόνια με-
τὰ τὴν Ἀπελευθέρωσι οἱ
ναυτικοὶ σύλλογοι τῆς Θεσ-
σαλονίκης ἔκαναν ἀθλητικὰς
προόδους. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ
ποῦ ὁ Πειραιεὺς καὶ τὸ Ν.
Φάληρον εἶχαν τὰ σκήπτρα.
Σήμερα τὸ βάρος τῆς δυνα-
μικότητος μετατοπίσθηκε
στὴ Θεσσαλονίκην.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία
πὺς καὶ ὁ Ὀμίλος Ἑρετών
καὶ ὁ Ν.Α.Σ. καὶ ὁ Ὀλυμ-
πιακὸς καὶ ὁ Ν. Ὀμίλος Π.
Φαλήρου καὶ τ' ἄλλα ναυτι-
κὰ σωματεία ἐργάζονται φα-
νατικὰ, παρὰ τὴν ἔλλειψιν
μέσων καὶ πρὸ παντὸς ἐμ-
ψυχου ὕλικου. Πρέπει ὅμως
νὰ ὁμολογηθῇ πὺς τὰ Μα-
κεδονικὰ σωματεία ἐργάζον-
ται συστηματικώτερα. Ἀλ-
λ' αὖτε αὐτὸ μαρτυροῦν καὶ
οἱ νίκαις τοὺς στοὺς τελευ-
ταίους Πανελληνίους Κολυ-
μβητικούς Ἀγῶνες καὶ ἡ
πρῶτη καὶ δευτέρη θέσις
στὴ γενικὴ βαθμολογία ποὺ
εἶχαν στοὺς μεγάλους αὐ-
τοὺς ἀγῶνες.

Ὁ ἀπαράμιλλος Ματ-
θαίου εἶνε μιὰ καταπληκτικὴ
δόξα τῆς Ἑλλάδος. Ἀξίζει
συνηψῶς τὸν κόπο νὰ ἐνι-
σχυθῶν τὰ ναυτικὰ σωμα-
τεία τοῦ Κέντρου, τῆς Θεσ-
σαλονίκης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν,
γιατὶ τὸ σπὸρ αὐτὸ εἶνε καὶ
ἐθνικὸ ἄθλημα καὶ πρακτικὸ
γυμνασμ.

Ὁ Ἀλῆς Ζανὺ στὴν Ἰν- δοκίνα

Ὁ περίφημος Γάλλος
πρωτοκολυμνητὴς τοῦ κό-
σμου Ἀλῆς Ζανὺ, τὸν ὁ-
ποῖον μερικοὶ εὐφάνταστοι
ἀθλητικογράφοι παρουσία-
σαν ὡς Ἑλληνα Ἀλέξανδρον
Ἰωαννίδη, ἀναχωρεῖ τὸν
Ἰανουάριον γιὰ τὴ Σαϊγκόν
τῆς Γαλλικῆς Ἰνδοκίνας γιὰ
νὰ λάβῃ μέρος στοὺς μεγά-
λους κολυμβητικούς ἀγῶνες
τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς.

Μετὰ τὴν κλασσικὴ ἀπο-
τυχία τοῦ στοὺς Ὀλυμπια-
κοὺς Ἀγῶνες τοῦ Λονδίνου
καὶ τίς ὅχι ἐξαιρετικὰ τε-
λευταία ἐμφανίσεις του, ὁ
Ζανὺ, ἀποφάσισε νὰ προε-
τοιμασθῇ, ὅσο τὸ δυνατόν
καλύτερα, γιὰ νὰ βρεθῇ ἐν
θέσι νὰ καταρρίψῃ καὶ πάλι
τὸ παγκόσμιο ρεκόρ
τῶν 400 μ. κρόουλ, ποὺ κα-
τεῖχε ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες
μὲ 4' 35". 2 καὶ ποὺ τὸ ἔ-

δελτίωσε ὁ καταπληκτικὸς
ἱάπων κολυμνητὴς Φιρου-
χάσι μὲ 4' 33", καθὼς καὶ
τῶν 300 μ. κρόουλ (παλαιὸν
Ζανὺ 3' 21". Νέον ρεκόρ
Φιρουχάσι 3' 20". 6).

Ὁ Ζάτοπεκ ἐθνικὸς ἥρωας

Ὁ Ὀλυμπιονίκης τοῦ δρό-
μου 10.000 μ. στοὺς Ὀ-
λυμπιακοὺς τοῦ Λονδίνου
Γεωργολοβόκος Ἐμὶλ Ζάτο-
πεκ ἀνακηρύχθηκε ἀπὸ τὴν
Ἀθλητικὴ Ὀμοσπονδία τῆς
πατρίδος τοῦ ἐθνικὸς ἥρωας.
Ἀφοῦ παρασημοφορήθηκε
ἀπ' τὸν πρόεδρον τῆς Δημο-
κρατίας καὶ προήχθη ἀπ' τὸν
ὑποστράτη τῶν Στρατιω-
τικῶν σὲ ὑπολοχαγὸ τοῦ
τεσχεικοῦ στρατοῦ τιμήθηκε
καὶ ἀπ' τὴν Ἀνωτάτη Ἀ-
θλητικὴ Ἀρχὴ τῆς χώρας
τοῦ μὲ τὸ ἀνώτατο ἀθλητικὸ
μετάλλιον.

Τόσον οἱ συμπατριῶτες
τοῦ φροντίζουν γιὰ τὸ Ζά-
τοπεκ ὥστε δὲν τὸν ἀφίνουν
νὰ λαβῇ μέρος σ' ὅσους
ἀγῶνες θέλει ἀλλὰ σ' ὅσους
ἐγκρίνῃ ἡ Ἀνωτάτη Ἀθλη-
τικὴ Ἀρχή, τὸν ἐποπτεύει
ἀπ' τὰ Σοκόλ, τὴ γνω-
στὴ γυμναστικὴ Ὀργάνωσι
τῶν Τσεχῶν.

Μετὰ τὸ γάμου του μὲ τὴ
Διάννα Ἰνκρόβα ὁ Ζάτοπεκ
θὰ ἐξουραστή ὡς τὰ τέλη
Νοεμβρίου καὶ τότε θὰ προ-
πονηθῇ γιὰ τοὺς μεγάλους
ἀθλητικούς ἀγῶνες τοῦ Ἰα-
νουαρίου ποὺ θὰ γίνουν σὲ
κλειστοῦς στίβους στὴν Ἀ-
μερική.

Ὁ Τσέχος Ὀλυμπιονι-
κὴς δὲν θὰ ἱκανοποιηθῇ, ὅ-
πως ἐδήλωσε, ἀν δὲν καταρ-
ρίψῃ τὸ παγκόσμιο ρεκόρ
τῶν 10.000 μ. καὶ δὲν νική-
σῃ τὸν Βέλγο Ρέϊφ, ἀπ' τὸν
ὁποῖο ἠττήθηκε στοὺς Ὀ-
λυμπιακοὺς, στὸ δρόμο τῶν
5000 μ.

Τὸ ἐλληνικὸ ποδόσφαιρο

Μετὰ τὸ πέρασμα τῶσων
καὶ τῶσων ξένων προπονη-
τῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ποδο-
σφαίρου τελευταία ἐκλήθη-
σαν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλ-
λοι δύο, ὁ Ἀγγλος Τζάκ
Μπίμπυ ἀπὸ τὴν Ἀθλητικὴ
Ἐνωσι Κων/πόλεως καὶ ὁ
Αὐστριακὸς Γιόχαν Στράντλ
ἀπὸ τὸν Παναθηναϊκόν. Καὶ
οἱ δύο ὑπῆρξαν στὰ νεῖατα
τοὺς ἀρίστοι ποδοσφαιρι-
σταί, ἐξελέγησαν πολλὰς
φορὰς ὡς διεθνεῖς καὶ τελευ-
ταίως εἶχαν ἐξαιρετικὰ ἐπι-
τυχίς ὡς προπονηταὶ σὲ
συλλόγους τῆς πατρίδος
τοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἄν καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ πο-
δοσφαίρου ἔχει σήμερα μεγά-
λη διαφορὰ τεχνικῶς ἀπ' τὸ
αὐστριακόν, ἐν τούτοις οἱ
Ἕλληνες Βιρτουόζοι τῶν
δύο μεγάλων σωματείων τῆς
Α.Ε.Κ. καὶ τοῦ Παναθηναϊ-
κοῦ πολλὰ θὰ ωφεληθῶν
ἀπ' τὴ διδασκαλία τῶν Μπί-
μπυ καὶ Στράντλ.

Ἄν μάλιστα ἡ Ε.Π.Ο.
ἤσῃ σὲ ἐφαρμογὴ τῆ σκέψι-
νης νὰ κληθῶν οἱ καλύτε-
ροι Ἕλληνες ποδοσφαιρι-
σταί ν' ἀκούσουν μερικὰ
μαθήματα ἀνωτέρας τεχνι-
κῆς καὶ τακτικῆς τοῦ ποδο-
σφαίρου ἀπὸ τοὺς δύο ξέ-
νους προπονητὰς τότε δεῖ
θὰ ωφεληθῶν μονάχα οἱ πο-
δοσφαιρισταὶ τῶν δύο σωμα-
τείων ποὺ τοὺς ἐπρόσκαλε
σαν ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸ Ἑλλη-
νικὸ Πόδοσφαιρο.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἄνω - κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΝΤΙΟΥΓ' - ΧΗΜΕΙΑ. 2) ΤΙΚΟ - Α-
ΜΑΝ. 3) ΕΜΑ - ΧΑΙΡΕ - ΑΒΑ. 4) ΡΩ -
ΑΖ. 5) ΤΗΝΙΑ. 6) ΙΔΡΩΣ - ΘΥΣΙΑ. 7)
ΟΥΓΚΩ. 8) ΣΕΒΑΧ - ΟΡΙΩΝ. 9) ΑΚΡΙΣ.
10) ΡΕ - ΜΗ. 11) ΜΥΣ - ΧΡΗΜΑ - ΤΑΣ.
12) ΟΓΚΩ - ΑΡΤΙ. 13) ΣΕΓ'ΧΗΣ - ΤΑ-
ΜΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΝΤΕΡΤΙ - ΣΥΡΜΟΣ. 2) ΤΙΜΩ - ΕΥ-
ΓΕ. 3) ΙΚΑ - ΤΡΙΒΗ - ΣΚΙ. 4) ΟΟ - ΡΧ.
5) ΤΣΟΧΑ. 6) ΙΟΑΚΗ - ΚΟΡΟΣ. 7) ΝΙ-
ΓΗΡ. 8) ΧΟΡΟΙ - ΙΣΜΕΤ. 9) ΛΘΩΟΣ.
10) ΜΑ - ΑΜ. 11) ΕΜΑ - ΕΣΤΙΑ - ΤΡΙ.
12) ΙΑΒΑ - ΜΑΤΑ. 13) ΑΝΑΣΣΑ - ΝΟΗ-
ΣΙΣ.

Οἱ πλευρὲς τοῦ ζαριῦ

Τὸ ἀθροισμα εἶνε 20.

Τὸ γλύκισμα

Ἔνα κομμάτι.

Δώδεκα 3.

Οἱ δώδεκα σταυροὶ πρέπει νὰ τοποθε-
τηθῶν στὰ τετραγωνίδια μὲ τοὺς ἐξῆς
ἀριθμοὺς: 1 3 9 11, 13 14 23 24, 26,
28, 34 καὶ 36.

Φυσικὰ ἡ λύσις αὕτη δὲν εἶνε ἡ μονα-
δική σωτή.

Κάθε μέρα τὰ διπλά

Δέκα ἡμέρες (θάρη κερδοίει ὡς τότε
1 023 000 δρχ.).

Τὰ δύο τραῖνα

Ἡ ἀπόστασις τῶν 15 χιλιομ. πρέπει νὰ
διαιρεθῇ σὲ τρία ἰσα μέρη ἀπ' τὸ ὅπου
τὰ δύο ἀναλογεῖν στὸ πρῶτον τραῖνο καὶ
τὸ ἕνα στὸ δεύτερον (ἐφόσον ἡ ταχύτης
τοῦ δευτέρου εἶνε ἡ μισὴ ἀπ' τοῦ πρῶ-
του). Συνεπῶς τὸ τραῖνον θὰ συναντη-
θῶν μετὰ 10 λεπτά ὅτεν τὸ πρῶτον θά-
κη διενύσει 10 χιλιόμετρα καὶ τὸ δεύ-
τερον 5.

Ἑρωτήσεις

1) 3.000 κιλά 2) 50ν. Ντροί 3) Ἀπ'
τὴν Ἀραβία 4) Δύο χιλιόμετρα.

Τὰ βιβλία

1.071 φύλλα (τῶν βιβλίων).

Αἰνίγμα

Ἡ καρδιά

Οἱ 4 ἀγελάδες

Ἡ ἀγελάδα ποὺ διαφέρει εἶνε ἡ ὑπ'
ἀρ. 3 ἡ ὁποία, ἔχει κέρατα ἴσια ἐντέλως
διωφορετικά ἀπ' τὰ κέρατα τῶν ἄλλων.

Μεταγγραμματοσμός

ΓΕΡΩΝ - ΓΕΛΩΝ.

Συλλαβουργίες

ΟΡΦΕΥΣ - ΜΟΡΦΕΥΣ.

ΟΟ

Ἐνὰ χαμινὶ με... πτώματα

Πρὶν ἀπο μερικές μέρες, ἕνα χαμινὶ
διέσχισε τοὺς δρόμους τοῦ Μιλάνου ὅ-
σῳερ ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε σταμάτησε
ὑποστὰς ὁ ἕνα περὶπτερο καὶ κοτέθηκε
γιὰ νὰ πᾶσιν τοῖνα.

Ἄλλα τὸ διαστήμα αὐτοῦ καποῖος ἔρ-
ριξε εἰς τὰ μάτια τοῦ εἰσωρετικῶ τοῦ αὐτο-
κινήτου καὶ αὐτοῦς ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτο-
κινήτου.

Τὸ αὐτοκίνητο εἶνε γεμάτο μὲ ὁ-
ρωμένα πτώματα! Ὄχι νὰ φωνάζῃ.
Καὶ ἄλλοι διαβάτες ἔκαμον ἐπὶ τῆς
ἰδίας παρατήρησι. Τὸ πλῆθος συγκεντρώ-
θηκε τότε γύρω στὸν ἀτυχῆ ὁσῳερ μὲ
ἀπειλητικὰς διαθέσεις.

Κρεμάστε τον στὴν κολύνα! φώ-
νιζαν μερικοὶ.

Καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὸν λυντοδρίζαν ἂν
ἡ ἀστυνομία δὲν ἐπενέβαινε ἐγκαιρῶς.

Τὸ αὐτοκίνητο ἦταν πραγματικὰ γε-
μάτο ἀπὸ μωτωμένα πτώματα. Ἄλλα τὸ
πτόματα αὐτὰ ἦσαν... μωνωμένοι ἀπὸ
κερὶ. Τὸ περιεχόμενον ἐνὸς βαρελίου ἔ-
κκινην ὑπογιά εἶχε πέσει κατὰ λάθος
πάνω τους καὶ τὸ εἶχε πλημμυρίσει
στὸ... αἷμα!

Πὺς δὰ ἐπιτύχετε στὴ ΖΩΗ ΣΑΣ;

Ἐφευρετικότης καὶ εὐκαιρία

Πόσοι ἐπιτυγχάνουν στὴ ζωὴ; Καὶ
πὺς κατορθώνουν ν' ἀνέβουν στὶς ἀ-
νώτερες βαθμίδες τῆς κοινωνικῆς ἱ-
εραρχίας καὶ τοῦ πλοῦτος; Ἡ ἀπάν-
τησις καὶ στὰ δύο αὐτὰ ἐρωτήμα-
τα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται εὐ-
κόλη, ἀπλὴ καὶ γνωστὴ: Πολλοὶ λί-
γοι ἐπιτυγχάνουν κι' αὐτοὶ εἶνε οἱ
«ἐξυπνοὶ», οἱ «καταφερτζήδες».

Δυὸ ὅμως Ἀμερικανίδες, ἡ Λ.
Φραϊλεὺ καὶ ἡ Ντανιέλ Στάρτς, φρο-
νοῦν ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶνε ὅσο
φαίνονται ἀπλά καὶ ἀξίζουν τὸν κό-
πο νὰ ἀναλυθοῦν κάπως βαθύτερα.

Ἐν πρώτοις, παρατηροῦν οἱ δύο
Ἀμερικανίδες, δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι
ἐπιτυγχάνουν ὅλοι οἱ ἐξυπνοὶ καὶ οἱ
καταφερτζήδες.

Σκεφτήκατε ποτέ, ρωτοῦν οἱ ἱ-
διαι, πόσοι πραγματικὰ ἐξυπνοὶ ἄν-
θρωποι, ἔζησαν καὶ πέθαναν στὸ πε-
ριθώριον τῆς ζωῆς; Σκεφτήκατε ἀκό-
μη πόσοι καταφερτζήδες, ὅνι μόνο
δὲν ἀνέβηκαν τὶς βαθμίδες τῆς κοι-
νωνικῆς κλίμακος ἀλλὰ καὶ κατέλη-
ξαν στὴ φυλακὴ καὶ στὸν κοινωνικὸ
δόλορο; Ἄν τὰ σκεφτόσαστε αὐ-
τά, τότε θὰ βλέπατε ὅτι ἡ «ἐξυπνά-
δα» καὶ ἡ «καταποσώσυν» δὲν εἶνε
ἀρκετὲς γιὰ νὰ ἀνέβῃ κανεὶς στὴν
ιεραρχία τοῦ πλοῦτος καὶ τῶν ἀξι-
ωμάτων.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν δύο Ἀμερι-
κανίδων, δυὸ εἶνε κυρίως οἱ παρά-
γοντες τῆς ἐπιτυχίας στὴ ζωὴ. Ὁ
ἕνας, εἶνε τὸ δημιουργικὸ μυαλό.
Κι' ὁ δεύτερος εἶνε ἡ ὑπομονή, ἀπὸ
μιὰ εἰδικὴ ἀποφί: Ἀπὸ τὴν ἀποφί
τῆς ἀναμονῆς μιὰς κατάλληλης εὐ-
καιρίας, γιὰ τὸ ἀρπαγμὰ τῆς καὶ
γιὰ τὴν ἀξιοποίησίν τῆς.

Ὁ πρῶτος παράγων ἀναλύεται
ὡς ἑξῆς:

Τὸ ἀνθρώπινο μυαλό μπορεῖ νὰ
διαιρεθῇ σὲ τρεῖς κατηγορίες: Πρῶ-
τον ἐρχεται ἐκεῖνο ποὺ σκεφτεται
κατὰ τὸν συνηθισμένον ρουτινιάρικον
τόπο. Δεύτερον εἶνε τὸ ἀναλυτικὸ
μυαλό. Καὶ τρίτον εἶνε τὸ δημιουρ-
γικόν.

Ὅσοι δὲν ἐννοοῦν ἢ δὲ μποροῦν
νὰ σκεφτοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν ρουτίαν,
εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχουν στὴ ζωὴ.

Ἀδύνατον ὅμως εἶνε νὰ ἐπιτύχουν
κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ὅλη τὴ δύναμιν
νὰ ἀναλύουν τὰ διάφορα φαινόμενα
καὶ νὰ τὰ κρίνουν, ἀλλὰ δὲν ἔχουν
τὴ δύναμιν νὰ φτιάξουν κάτι, καλὸ
ἢ ἔστω κακόν, πάντως πρωτότυπον,
δικό τους. Αὐτοὶ κατανοοῦν τὸ τέ-
λος οἱ αἰώνιοι γκρινιάρηδες, ποὺ
κρίνουν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα
καὶ πεθαίνουν μὲ τὸ αἰώνιον παρά-
πονο γιὰ τὴν παραγνώρισιν τῆς ἀ-
ξίας τους.

Ἐπιτυγχάνουν ὅμως, ὅσοι ἔστω
κι' ἂν δὲν ἔχουν ὅλη τὴ δύναμιν ἀνα-
λύσεως καὶ κριτικῆς, ποὺ διαθέτουν
οἱ προηγούμενοι, ἔχουν ὥστόσο τὴ
δύναμιν τῆς πρωτοτυπίας καὶ τῆς
ἐξυπνότητος.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΙΟΕΛ ΒΑΛΑΡΗΤΟΥ 12

δημιουργίας. Τὸ μυαλό τους εἶνε
«θηλυκόν» καὶ διαρκῶς γεννάει ιδέες.
Καὶ ἡ θέλησί τους εἶνε ἀποφασί-
στικὴ στὴν πραγματοποίησιν τῶν ἱ-
δεῶν αὐτῶν. Αὐτοὶ ἐπιτυγχάνουν
στὴ ζωὴ. Εἶνε οἱ προκισμένοι μὲ
φαντασία.

Φαντασία, δὲν ἔχουν μόνο οἱ ποι-
ηταὶ καὶ οἱ ἐφευρέτες, ἀλλὰ καὶ ὅ-
λοι οἱ δημιουργικοὶ ἄνθρωποι τῆς
βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς
γεωργίας. Κάθε δημιουργικὸ μυαλό
εἶνε ἐφευρετικόν.

— Τί ὠφελεῖ ὅμως ἡ διαπίστωσις
αὕτη; ρωτοῦν πάλι ἡ Φραϊλεὺ καὶ
ἡ Στάρτς. Ἐνα τέτοιο μυαλό εἶνε
δώρο τοῦ Θεοῦ. Τί νὰ κάνουν ὅσοι
δὲν τὸ ἔχουν;

Πράγματι, πολλὰ δὲν εἶνε δυνα-
τὸν νὰ κάνουν. Κάτι μποροῦν ὅμως
νὰ καταφέρουν ἂν καταβάλουν εἰδικὴ
γί' αὐτὸ προσπάθεια, ἂν ἐπιμένουν
νὰ ἀκονίζουν τὴ σκέψιν τους καὶ νὰ
τὴν στρέφουν πρὸς τὴν ἐφευρετικὴ
ἐπιχείρησιν.

Τρεῖς κυρίως τρόποι ὑπάρχουν
γί' αὐτό:

Πρῶτον, νὰ ἐρευνᾶν ἐπίμονα καὶ
νὰ προσπαθοῦν πάντοτε νὰ λύνουν
προβλήματα δύσκολα. Λένε γιὰ τὸν
μεγάλον Ἑντισον, ὅτι ὅλες του τίς
ἀνακαλύψεις τὶς ἔκανε χωρὶς ἐμ-
πνευσί, ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονον προσ-
πάθειαν. Ἐβαζε κάτω τὸ πρόβλημα,
τὸ μελετοῦσε, τὸ ἀνέλυε ἀπὸ ὅλες
τὰς πλευρὰς του, ἐβγαζε συμπερά-
σματα, προσπαθοῦσε νὰ τὰ συνδυά-
σῃ, ὡς ποὺ στὸ τέλος εὗρισκε τὴ
λύσιν του.

Δεύτερον, νὰ κυττάζουν προσεκτι-
κὰ καὶ τὰ πιὸ συνηθισμένα πράγ-
ματα. Τίποτε νὰ μὴ θεωροῦν ἀνά-
ξιο προσοχῆς. Τίποτε νὰ μὴ ἀντι-
παρέχωνται χωρὶς παρατήρησιν, μὲ
τὴ σκέψιν ὅτι τὸ ξέρονται καὶ δὲν ἔχει
νὰ τοὺς δώσῃ τίποτε τὸ καινούργιον.
Τί, πὺς συνηθισμένον πρᾶγμα, ἀπὸ
τὸ μῆλον ποῦ πέφτει; Κι' ὅμως ἀπ'
αὐτὸ ὁ Νεύτων βρῆκε τὸ νόμον τῆς
βαρύτητος.

Τρίτον, νὰ μὴ ἐπαναπαύωνται
ποτέ στὸ παρόν. Νὰ μὴ λένε ποτέ,
ὅτι ἔτσι πο

Η εκδίκηση του ΦΟ-ΤΙΝ

Δραματικό διήγημα

Η ιστορία που πρόκειται να σας αφηγηθώ δεν προέρχεται από τις αναμνήσεις μου. Την άκουσα ένα βράδυ στο Σεκκουέν, ανάμεσα σε δυο παρτίδες πόκερ. Δεν διατήρησα στη μνήμη μου το όνομα του ανθρώπου που μου την αφηγήθηκε. Άλλα θυμάμαι πολύ καλά τα όνομα των ηρώων που διεραματίσαν κάποιο ρόλο στο περιστατικό αυτό.

Ήταν την εποχή που η Κίνα δεν είχε διαμεριστεί σε δυο στρατοπέδα, όπως συμβαίνει σήμερα. Οι Κινέζοι στρατηγοί δεν πολεμούσαν τότε για μια άριστή πολιτική ιδέα. Ο αγώνας τους είχε προσωπικά ελπίδια. Εκείνο που τους ενδιέφερε ήταν να επικρατήσουν σε μια περιοχή και να εξασφαλίσουν την κυριαρχία τους πάνω σ' αυτή. Ή απάντητη αυτοκρατορία των Γκιαν του Ουράνου είχε κομματιαστεί σ' ένα σωρό μικρά κρατίδια με μεταβαλλόμενα διαρκώς σύνορα. Καθένας από τους τοπικούς κυρίαρχους φρόντιζε να εξασφαλίσει τη λεία του και να την επεκτείνει.

Ο κυρίαρχος στην επαρχία του Σεκκουέν ήταν ο στρατηγός Φό - Πιν. Άλλ' η έξουσία του κλονιζόταν. Γιατί οι αντίπαλοι του είχαν πιά συγχρονισμένα όπλα απ' αυτόν και του είχαν αποκλείσει τους κυριώτερους δρόμους, από τους οποίους ανεφοδιζόταν ως τότε.

Εκείνη την εποχή, ζούσε στο Μάρμαφορντ ένας Ευρωπαίος, που τον έλεγαν Ρουαβάλ. Ήταν επιχειρηματίας, με την έννοια που είχε πάντοτε αυτή η λέξη στην Κίνα. Άνακατευόταν, δηλαδή, σε όλα, χωρίς να έχει μιάν άριστη ειδικότητα. Ο Ρουαβάλ βέλησε, λοιπόν, να επωφεληθεί από τη δυσχερή θέση του Φό - Πιν. Και σκέφθηκε πως ο καλύτερος τρόπος για να τον πλησιάσει ήταν να κερδίσει.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΚΑΛΟΠΗΣ Ε. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΥ
(ΧΑΪ-ΔΑΡΙ ΕΝΑΝΤΙ
ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΙΟΥ)
ΑΘΗΝΑΙ

Τελεία εκμάθησις κοπτικής και ραπτικής παρά της κ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΥ αυτοπροσώπως. (Διὰ τὰς πυρροπαθείς και ανταρτοπλήκτους τὸ ἥμισυ).

την εὐνοία τῆς Ματονκί, τῆς φίλης τοῦ στρατηγοῦ.

Η Ματονκί ήταν μία πολύ όμορφη Κινέζα, σαν αυτές που βλέπει κανείς σχεδόν σμένες στα παλιά κινέζικα βάζα. Είχε μικρά πόδια, φιδισία κορμί, μεγάλα λαξά μάτια κι' ένα πρόσωπο που έμοιαζε σαν να ήταν λαξευμένο σε φιλντισι από έναν πολύ επιδέξιο καλλιτέχνη. Κι' ο Φό - Πιν τη λάτρευε.

Ο Ρουαβάλ άρχισε, λοιπόν, να στέλνει πλούσια δώρα στη Ματονκί. Και, μία μέρα, πήρε το θάρρος να εμφανισθεί μπροστά της. Μιλούσε πολύ καλά τη διάλεκτο της Καντάνος και μπόρεσε να της εξηγήσει ποιος ήταν ο σκοπός της επίσκεψώς του.

Αν ο στρατηγός ήθελε να τον άκουσει, έπρεπε, θα μπορούσε να του προμηθεύσει μέρα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα όλα τα όπλα που του χρειαζόταν: τουφέκια, πολυβόλα, κανόνια, τάνκς. Ακόμη κι' αεροπλάνα, μ' όλο που ο ίδιος — πρόσθεσε — δεν είχε μεγάλη εμπιστοσύνη σ' αυτά.

Την άλλη μέρα κιόλας, η Ματονκί έφερε σ' επαφή το Ρουαβάλ με τον Φό - Πιν. Και η συμφωνία κλείσθηκε πολύ γρήγορα.

Ο Ρουαβάλ θα παρέδιδε στον Κινέζο στρατηγό μία σημαντική ποσότητα όπλων και πολεμοφοδίων. Ή παράδοσις θα γινόταν στο Πιου-Πιου, στη δεξιά όχθη του ποταμού Μεκόνγκ.

Είχε αλήθεια πως οι τιμές που ζήτησε ο Ρουαβάλ ήταν υπέρογκες. Άλλ' ο Φό - Πιν δεν έφερε καμμία αντίρρηση. Το κυριώτερο ήταν να νικήσει τους αντιπάλους του και ιδίως τον Σάο, τον σημαντικότερο ανάμεσα σ' αυτούς, που απειλούσε με τις δυνάμεις του το Σεκκουέν. Και η νίκη θα ήταν, βέβαια, εύκολη αν είχε στη διάθεσή του τα όπλα που θα του πουλούσε ο Ευρωπαίος προμηθευτής.

Ο Ρουαβάλ τήρησε το λόγο του. Και, σε λίγο, παρέδωσε τα όπλα και τα πολεμοφόδια, που είχε υποσχεθεί.

Τα στρατεύματα του Φό-Πιν άρχισαν τότε ν' αποκτούν και πάλι την υπεροχή και δεν άργησαν να περάσουν από την άμυνα στην επίθεση.

Ο Φό - Πιν άφησε σε λίγο την άγκαλιά της όμορφης Ματονκί κι' έτρεξε ανάμεσα στους στρατιώτες του.

Η άπουσία του κράτησε περισσότερο από έξη μήνες. Μία μέρα, τέλος, ο Φό - Πιν ξαναγύρισε στο Σεκκουέν θριαμβευτής. Είχε κατατροπώσει τους αντιπάλους του κι' είχε σταθεροποιήσει τη θέση του.

Άλλ' η όμορφη Ματονκί δεν βρισκόταν πια στο σπίτι όπου την έβρισκε. Κι' όταν ο Φό - Πιν ρώτησε τους ανθρώπους του τι είχαν απογίνει, αυτοί του απάντησαν δειλά πως είχε φύγει μαζί με τον Ρουαβάλ.

Ο Κινέζος στρατηγός έδωσε τότε το περιστρώφ του και σκότισε εκείνους που του είπαν τη θλιβερή είδησι.

Κι' από κείνη τη στιγμή, δεν ξαναμίλησε για την Ματονκί. Φαινόταν σαν να την είχαν ολότελα ξεχάσει.

Ο πόλεμος ξανάρχισε σε λίγο.

Τα στρατεύματα του Φό - Πιν πολιορκούσαν τώρα τη Χάρα - Νόρ, μία ισχυρή τοποθεσία που βρισκόταν στην κατοχή του Σάο. Και, μία μέρα, σπάζοντας την αντίστασι των αντιπάλων τους, μπήκαν μέσα στην πόλη.

Ο Ρουαβάλ και η Ματονκί βρισκόταν για κακή τύχη τους εκεί. Κι' έπεσαν και οι δυο στα χέρια του νικητού.

Ο Φό - Πιν τους δέχθηκε στη σκηνή του και τους φέρθηκε με μεγάλη ευγένεια, σαν το κακό που του είχαν κάνει να μην τον άσπασχολούσε πιά.

Θα μπόω σε λίγο στη Χάρα - Νόρ, τους είπε. Και θα είναι μεγάλη χαρά για μένα, γιατί θα με συνοδεύσετε κι' οι δυο στο θρίαμβό μου.

Εφαγαν κατόπιν και οι τρεις. Ποτέ άλλοτε ο Φό - Πιν δεν ήταν τόσο χαρούμενος όσο κατά τη διάρκεια αυτού του γεύματος.

Θα μπουέ και οι τρεις μαζί στην πόλη, ξαναπέ γελώντας στο Ρουαβάλ και τη Ματονκί, όταν τελείωσε το γεύμα. Γιατί η νίκη που έφταναν στο Σάο είχε κατά ένα μεγάλο μέρος και δική σας.

Και, γυρίζοντας στους ανθρώπους του, πρόσθεσε: — Δέστε τους και τους δυο στην ουρά του άλογού μου.

Ο Φό - Πιν πήδησε κατόπιν πάνω στο άλογο του κι' έχωσε με λύσσα τα σπληρόνια του μέσα στην κοιλιά του ζώου, που ξεκίνησε άμέσως σαν άστραπη.

Επειτα από λίγα λεπτά, ο Κινέζος στρατηγός έμπαινε μέσα στη Χάρα - Νόρ, σέρνοντας πίσω του δυο πτώματα, που είχαν παραμορφωθεί φρικιαστικά από τα βίαια χτυπήματα πάνω στο έδαφος κι' ήταν πλημμυρισμένα στα αίματα.

PENE ΖΟΥΓΚΛΕ

Άστακός κατά άρουργίαν

Ένας άστακός που είχε πιάσει κάποιος ψαράς του Ντέθον, σύρθηκε ως την καμινία της βάρκας, όπου βρήκε ένα άρουργαίο που έτρωγε το φαγητό του ψαρά. ΄Επειτα λοιπόν από μία σύντομη μονομαχία μεταξύ τους, ο ποντικός τέβαλε στα πόδια, περίτρωμος, αφήνοντας μία τούφφα απ' το τρίχωμά του μέσα στις δαγκάνες του άστακού!

Τι ξέρετε για την υγιεινή;

Τα πορίσματα της έπιστήμης

Για να ελέγξετε τις γνώσεις σας σχετικά με τη λειτουργία του ανθρώπινου σώματος, τις διάφορες ασθένειες, κλπ., προσπαθήστε ν' απαντήσετε σε καθεμιά απ' τις παρακάτω ερωτήσεις και κατόπιν συγκρίνετε την απάντησή σας με την σωστή, που ακολουθεί έπειτα από κάθε ερώτησι:

1) Ή χαμηλή αρτηριακή πίεσις έλαττώνει τη διάρκεια της ζωής; Άπεναντίας, όσοι έχουν μικρή πίεσις ζουν συνήθως περισσότερα χρόνια.
2) Ο άμφιβλοτροειδής χιτών του μπιτσιού που έχει πάθει «αποκόλληση» μπορεί να ξαναπροσαρμοσθή στη θέση του με εγχείρησι;
3) Όχι πάντοτε. Πολλές φορές όμως μπορεί να γίνει αυτή η εγχείρησις μ' επιτυχία.

3) Ποιά όργανα έχουν την περισσότερη αντοχή στον πόνο; Τα περισσότερα όργανα έχουν την αντοχή στον πόνο.

4) Τα μικρόβια σκοτώνονται με ήπια καύσιμα.

5) Τα κύματα των «υπερήχων», που δεν τα αντιλαμβάνεται το ανθρώπινο αυτί, είναι θανατηφόρα για πολλά είδη μικροβίων.

6) Όσο μεγαλύτερη είναι μία πληγή, τόσο περισσότερους κινδύνους τετάνου παρουσιάζει.

7) Όχι. Τόσο μία μικρή όσο και μία μεγάλη πληγή έχουν τις ίδιες πιθανότητες να μολυνθούν απ' τα μικρόβια του τετάνου.

8) Γιατί οι γιατροί προσθέτουν συνήθως διοξείδιο του άνθρακος στο ζυγόνα που χρησιμοποιείται για τεχνητή αναπνοή, κλπ.;

9) Γιατί το διοξείδιο του άνθρακος είναι διεγερτικό των νευρικών κέντρων.

10) Η πολιομυελίτις (παιδική παράλυσις) προσβάλλει μόνο τα παιδιά;

11) Όχι. Μπορεί εξ ίσου να προσβάλει και τους ενήλικους όπως συνέβη π.χ. για τον άειμνηστο Ρούζβελτ.

12) Η γυναιμωστική ώφελει τους διαβητικούς.

13) Ναι. Ελαττώνει σημαντικά το σάκχαρο στο ούρο τους.

14) Τι είναι η αναισθησία δια ψύξεως; Η χημειοποιήσις πάγου για την τυπική αναισθησία ενός μέρους του σώματος.

15) Όταν ένα σκυλί δαγκάσει έναν άνθρωπο πρέπει να σκοτώνεται άμέσως, για να βρεθεί αν είναι λυσοσώμενο;

16) Όχι. Πρέπει να κρατηθεί περιωρισμένο και υπό παρατήρησι, για να εξακριβωθεί αν θα παρουσιάσει ή όχι συμπτώματα λύσσας.

17) Ποιά είναι η πρώτη όρμηση που απομονώθηκε από ένα άδενε εσωτερικής έκκρίσεως;

18) Η αδρενολίνη (απ' τους επινεφρίδους αδένες).

19) Ποιά μέρος του σώματος πεθαίνει πρώτο όταν λείψει η κυκλοφορία του αίματος;

20) Ο εγκέφαλος.

21) Στην όξεία αναιμία, τα έρυθρά αιμοσφαίρια είναι πολύ μεγάλα ή πολύ μικρά;

22) Πολύ μεγάλα.

23) Ποιά όργανον του σώματος παθαίνει συχνότερα βλάβες απ' την παρατεταμένη χρήση στρεπτομυκίνης;

24) Το εσωτερικό αυτί (αυτίου που ρυθμίζει την ισορροπία του σώματος).

25) Ποιά άεσμα προσβάλλονται συνήθως από επιδημίες τριχοφάνου;

26) Τα παιδιά του σχολείου.

Γιατί έβριζε την άδελφή της

Ένα περίεργο έπεισόδιο συνέβη πριν από λίγο καιρό σ' ένα κομικό έστιατόριο του Κάρου με κούβια την Χάλαστ φασουτζί άδελφή της στή του αλγυπτιακού κινηματογράφου Λεϊλά φασουτζί. Η Λεϊλά είχε την άτυχία να μην είναι καθόλου συμπαθής στο ζεύγυν της άδελφής της, που δεν άινε ευκαίρια να την περιλούσει με τις χειρότερες βρισιές. Το ίδιο έκανε κι' ένα βράδυ μαζί με όποιον βρισκόταν σ' ένα κέντρο που την συζύγν του και μερικούς φίλους. Άλλ' η Χάλαστ άναγοβσε την άδελφή της. Και σε μία στιγμή χυμζε πάνω στον άντρα της και του έκοψε με μία γερή δαγκωμάτις τη μύτη!

Το δικαστήριο την άθώωσε γι' αυτή την πράξι και της έδωσε διαζύγιο.

Το πορτραίτο

Εκείνο το πρωί ο τραπεζίτης Σαβέλης δέχθηκε την έπισκεψι μίας ζαρωμένης, κουρελιασμένης γρηούλας.

— Ήρθα να σας μιλήσω, κύριε, του είπε για «το πορτραίτο της Άννας Καρλή και της κόρης της Χριστίνας», του ζωγράφου Ζορίδη που αγόρασατε. Η Άννα Καρλή είμαι εγώ...

— Σεις!...

— Ναι, κύριε. Ήμουν τότε 19 έτών και τώρα είμαι 80 και φτωχή.

«Η ιστορία μου είναι σύντομη, συνέχισε, αλλά πολύ θλιβερή... Δεν θα ντραπάω να σας την πω...

Οι γονείς μου με πάντρεψαν σε ηλικία δέκα έπττα χρόνων μ' έναν άνθρωπο που δεν αγαπούσα...

Θα έπρεπε ίσως να σας πω πως με πούλησαν, γιατί ο άνθρωπος αυτός ήταν πολύ πλούσιος...

Νόστος, μ' όλη τη διαφορά της ηλικίας που μας χώριζε — πλησίαζε τα πενήντα όταν με πήρε — ζήσαμε μερικά χρόνια μιάς ήρεμης ζωής, αν όχι πολύ ευτυχισμένης. Στο μεταξύ, είχα φέρει στον κόσμο τη Χριστίνα μου...

Το κοριτσάκι αυτό ήταν για μένα το πών. Ο άντρας μου μάς έλάτρευε και τους δυο και, μία μέρα, μάς πήγε στο ατελιέ του Ζορίδη, που ήταν ο περιφημότερος ζωγράφος της εποχής, για να μάς κάνει το πορτραίτο μας. Η Χριστίνα μου ήταν τότε τεσσάρων χρόνων...

Πρέπει να με καταλάβετε, κύριε... Ελάτρενα το παιδί μου και σεβόμουν τον άντρα μου... Νόστος υπήρχε κάτι που έλειπε πάντα από τη ζωή μου... Κι' ήμουν τόσο νέα...

Εκείνη την εποχή, ένα αίσθημα μπήκε στην καρδιά μου... Σας άφηνα να το χαρακτηρίσετε ένοχο ή όπως άλλωθες θελήσετε... Εκείνος που μου το έένεπνεσε ήταν ένας νεαρός ζωγράφος που είχα γνωρίσει στο ατελιέ του Ζορίδη. Γιατί να σας κουραζώ με λεπτομέρειες που δεν έχουν σημασία; Αγάπησα αυτό τον άνθρωπο τόσο παράφορα, ώστε δεν διάτασα ν' αφήσω τη μικρή μου Χριστίνα και να τον ακολουθήσω... Φύγαμε μαζί για την Ιταλία.

Άλλ' αυτό που είχα κάνει ήταν πολύ κακό. Κι' η μοίρα με τιμώρησε σκληρά.

Μερικές βδομάδες μετά την άφιξι μας στην Ιταλία, ο αγαπημένος μου πέθανε μ' ένα θάνατο τραγικό και άπροσδόκητο. Μην μου πείτε πως ήταν ένα κοινό δυστύχημα, που μπορούσε να συμβεί σ' όποιονδήποτε άλλον. Όχι! Ήταν ένα πλήγμα της μοίρας, που ήθελε να με τιμωρήσει για την έγκατάλειψι του παιδιού μου. Και δεν έπρεκείτο να είναι το μόνο...

Το δυστύχημα που με σπέρσε από τον αγαπημένο μου έγινε στο

Παλέρνο. Είχαμε πάει περίπατο με βάρκα και θελήσαμε να βγούμε σε μία ερμηική άκτι, που είχε προκαλέσει το ενδιαφέρον μας. Και, τότε, έγινε το δυστύχημα... Ο αγαπημένος μου πήδησε πρώτος έξω από τη βάρκα πάνω σ' ένα βράχο που προχωρούσε σε αρκετό βάθος μέσα στη θάλασσα... Έπειτα γύρισε για να με βοηθήσει να βγω κι' εγώ. Άλλα γλύστρησε, ξαφνικά κι' έπεσε προς τα πίσω με όρμη... Άλλοίμονο! Κατά την πτώσι αυτή, το κεφάλι του χτύπησε σε μία μντερη προεξοχή του βράχου και άνοιξε στα δύο.

Αυτό ήταν το πρώτο πλήγμα της μοίρας. Χρονολογικά, το δεύτερο είχε προηγηθεί. Άλλα το άποκαλώ δεύτερο, γιατί το έμαθα μετά την έπιστροφή μου στην Αθήνα. Η μικρή μου Χριστίνα ήταν απαρνηρήτη για την αναχώρησί μου. Με φώναζε διαρκώς, είχε πάψει να τρώει κι' ο ύπνος της ήταν γεμάτος εφιάλτες. Ένα βράδυ, έπειτα από μερικές ημέρες, την έπιασε ένας δυνατός πυρετός και την άλλη μέρα οι γιατροί διέγνωσαν ότι έπρεκείτο για ίκτερο βαρυντάτης μορφής. Η μικρή μου Χριστίνα πέθανε έπειτα από μία βδομάδα, χωρίς να πάψει να με φωνάζει ως την τελευταία της στιγμή...

Επειτα ήρθεν η σειρά του συζύγου μου, του ανθρώπου που είχα άτιμάσει και είχα προδώσει. Η έγκατάλειψις μου τον είχε βυθίσει σε μεγάλη λύπη. Κι' ο θάνατος της Χριστίνας τον σκόταξε. Πέθανε λίγον καιρό άργότερα από μαρasmus...

Αν με ρωτήσετε πως κατώρησα να έπιήσω έπειτα από όλα αυτά; Κι' εγώ άναρωτιέμαι πολλές φορές. Άλλα ποιά ήταν η ζωή μου!

Εξήσα όλα αυτά τα χρόνια μέσα στη φτώχεια, τη δυστυχία και τα δάκρυα. Κάποτε έμαθα πως το πορτραίτο το δικό μου και της Χριστίνας μου είχε πουληθεί σ' ένα χρηματιστή. Οι πίκρες είχαν παραμορφώσει τόσο πολύ το πρόσωπό μου, που δεν φοβόμουν πιά μη με αναγνωρίσει. Φρόντισα, λοιπόν, να με πάρη στο σπίτι του για υπηρέτρια... Μαντεύετε για ποιά λόγο; Για να μπορώ να βλέπω κάθε μέρα την εικόνα της Χριστίνας μου και να ζητάω από την αγαπημένη μου μικρούλα να με συγχωρήσει...

Η δυστυχισμένη γρηά πνιγόταν από τους λυγμούς και χρειάσθηκε να περάσει αρκετή ώρα ως που να ήρεμήσει κάπως.

Αυτή είναι η τραγική ιστορία μου, έπτε στο τέλος. Θα με ρωτήσετε γιατί σας την είπα. Γιατί ένοιωθα την ανάγκη να την εξομολογηθώ σε κάποιον. Και σκέφθηκα πως σεις θα μπορούσατε να με ακούσετε, χωρίς να βιασθήτε να με καταδικάσετε... Μαντεύετε τώρα τι πρόκειται να σας ζητήσω;... Άν ήμουν νεώτερη θα σας παρακαλούσα να με πάρετε για υπηρέτρια...

Άλλα δεν παίρνει κανείς μία έτοιμοθάνατη γρηά για να τον υπηρέτη... Θα ήθελα, λοιπόν, να σας παρακαλέσω να μ' άφνητε να έρχωμαι κάπου - κάπου έδώ, για να βλέπω την κόρη μου... Ο υπηρέτης θα με οδηγεί κρυφά και θα φεύγω χωρίς να με καταλαβαίνετε... Λυπηθήτε με...

Είμαι τόσο δυστυχισμένη...

Ο τραπεζίτης Σαβέλης είχε συγκινηθεί. Και ίκανοποίησε πρόθυμα την έπιθυμία της.

Άλλ' οι έπισκεψεις της γρηάς δεν κράτησαν περισσότερο από μερικούς μήνες. Μία μέρα, δεν έμνησθηκε πιά. Κι' ο Σαβέλης έμαθε πως η Άννα Καρλή είχε βρεθεί εκείνο το πρωί νεκρή μέσα στο δωμάτιό της. Ο θάνατος της, είχαν έπιτύσει εύστοχα νικήσι κι' είχαν άπλώσει την αλάνια γαλήνη του πόνου στην πολυδάσανισμένη ψυχή της...

Πώς κατακτώνται οι καρδιές

Τι πρέπει να ξέρη κάθε γυναίκα

Στο προηγούμενο τεύχος γράφαμε πως μπορεί να κερδίσει μία γυναίκα την καρδιά του συζύγου ή του αγαπημένου της.

Σήμερα δημοσιεύουμε το δεύτερο μέρος του τόσου ενδιαφέροντος αυτού άρθρου, που σας δεχνει εν συντομία τον τρόπο να κατακτήσετε την καρδιά των γονέων σας, των παιδιών σας, των συγγενών σας.

Η καρδιά των γονέων και των συγγενών σας

Για να το εξακριβώσετε αν την έχετε κερδίσει, απαντήστε με ειλικρίνεια στις κατωτέρω ερωτήσεις:

1. Ή μητέρα ή οι θείες σας έπαινον διαρκώς την τάξι, την επιμέλεια, την κομψότητα κτλ. αυτής η έκείνης της φιλενάδας σας;

2. Ή μητέρα σας σας υποστηρίζει πάντοτε όταν ο πατέρας σας σας κάνει παρατηρήσεις;

3. Άκούτε συχνά τους γονείς σας να λένε ότι θα έπρεπε να σας βάλουν εσωτερική σε οίκονομο;

4. Μήπως ο πατέρας σας επαναλαμβάνει συχνά ότι είναι καρός να μάθετε να κερδίζετε τη ζωή σας;

5. Ή μητέρα σας φεύγει από την έπιθυμία να σας παντρεύη το συντομότερο;

6. Οι γονείς σας σας εκμυστηρεύονται τις στενοχώριες των;

7. Ή μητέρα σας σας παίρνει συχνά μαζί της έξω;

8. Οι θείες και οι θείες σας σας κάνουν δώρα;

9. Ή μητέρα σας βλέπει χωρίς λύπη να πνιγίσουν ή ημέρα που θα ξαναπαίξει χωρίς σχολείο;

Αν απαντήσετε μ' ένα Ναι στις ερωτήσεις 2, 6, 7 και 8 και μ' ένα Όχι στις ερωτήσεις 1, 3, 4, 5 και 9, αυτό σημαίνει ότι έχετε κερδίσει την καρδιά των δικών σας.

Να τώρα, τι περιμένουν από σας:

1. Να έχετε κατανόησι για τις δυσκολίες που αντιμετώπιζουν για να σας μορφώσουν και να σας εξοφάλλουν μία καλή θέση στην κοινωνία. Πρέπει να ρυθμίζετε, λοιπόν, ανάλογα τις άπαιτήσεις σας. Οι γονείς σας δεν είναι ηνίθεοι, άλλα ένας άντρας και μία γυναίκα που αγωνίζονται, και ίσως πολύ σκληρά, για να κερδίσουν το παιχνίδι της ζωής. Μ' όλη τη νεαρή ηλικία σας, μπορεί να γίνετε ένα πολύτιμο ήπικό στήριγμα γι' αυτούς.

2. Να αντιπροσωπεύετε στα μάτια τους το ίδανικό όνειρο που έχετε για σας. Μην θυμάνετε μαζί τους γιατί σας θέλουν πολύ τέλειες ή γιατί προσπαθούν να στρέψουν την προσοχή σας προς αυτή η έκείνη την άπασχολησι ή προς ένα επάγγελμα που δεν σας άρέσει. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι πρέπει να υποταχθήτε στις θελήσεις τους. Τιποτε δεν σας έμποδίζει να υποστηρίξετε με ήρεμία και ευνένοια τις άπάψεις σας.

Η καρδιά των παιδιών σας

Δεν σας μένει η παραμικρή άμφιβολία ότι την έχετε κατακτήσει. Ήτσος, δεν θα ήταν άσκοπο να φροντίσετε να το εξακριβώσετε. Να μερικές ερωτήσεις που θα σας βοηθήσουν σ' αυτό:

1. Μπορείτε να έπτε με άπολυτή βεβαιότητα ποιοι είναι οι καλύτεροι φίλοι των παιδιών σας;

2. Ή κόρη σας σας έμπιστεύεται ότι ο Άντρεάς ή ο Γιαννάκης της άρέσουν;

3. Τα παιδιά σας κατεβάζουν τα μούτρα όταν πρετίνετε να πάτε όλοι μαζί περπάτο;

4. Σας λένε συχνά έπειτα από μία συζήτησι: «Ούψ! Δεν μπορούε να καταλάβει!»

5. Μιλούν με ένθουσιασμό για τον πατέρα ή τη μητέρα της Έλενίτσας ή του Νίκου και τους έζωρουσιάζουν σαν ιδιόχειρες τύψεις;

6. Άκολουθούν πρόθυμα τις υποδείξεις σας;

7. Σας έγενελούν στα χρηματικά ζητήματα. (Σας λένε π.χ. ότι ένα βιβλίο στοιχίζει περισσότερο από όσο έδωσαν για να το αγοράσουν κτλ.);

8. Όταν πνιγίνετε κοντά τους σταματούν άμέσως τις συζητήσεις των ή κλείνουν το βιβλίο που άναβάζουν;

Αν απαντήσετε Ναι στις ερωτήσεις 1, 2 και 6 και Όχι στις ερωτήσεις 3, 4, 5, 7 και 8, αυτό σημαίνει ότι έχετε κατακτήσει την καρδιά των παιδιών σας και ότι μπορείτε να είσατε περήφανοι γι' αυτό.

Να τώρα, τι περιμένουν από σας:

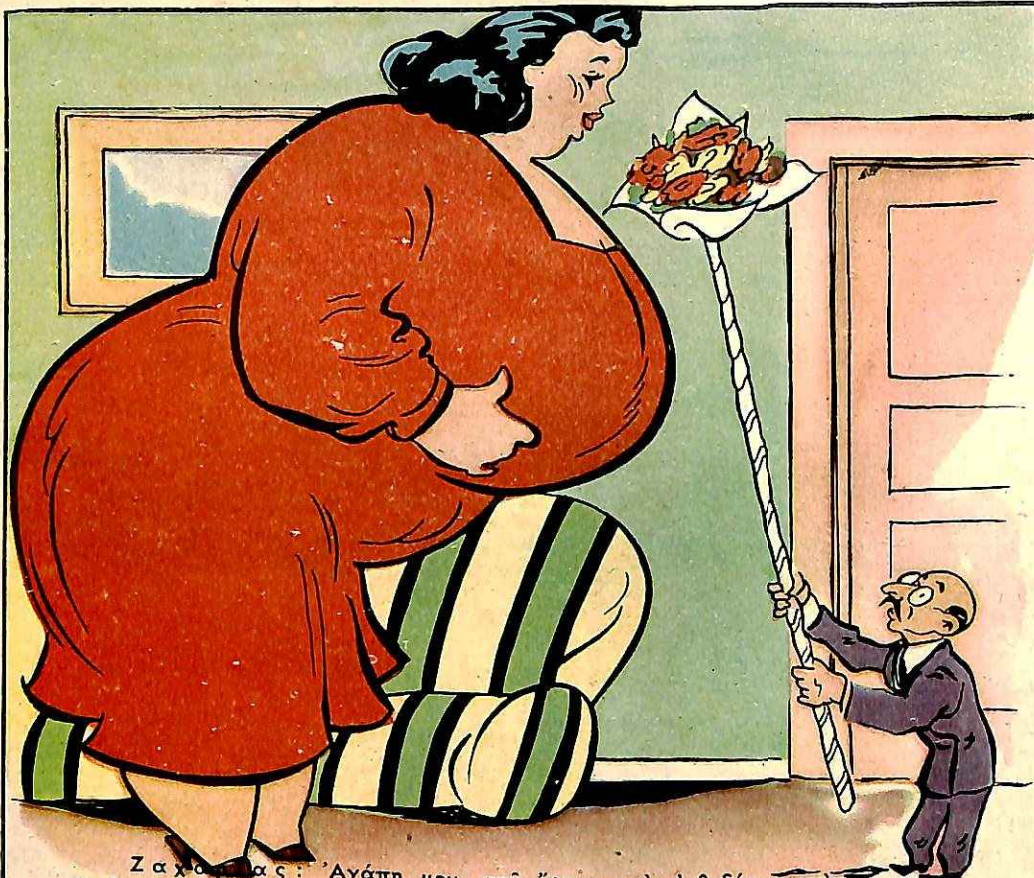
1. Να είσατε φίλη των και όχι θύραννος. Μην ξεχνάτε ότι έξαρτώνται καθ' ολοκληρίαν από σας. Πρέπει συνεπώς να κατανόητε τις άνάγκες των (ένθουσιες, χρηματικές κτλ.). Συνεχίστε λοιπόν, να συζητήτε μαζί των σαν φίλη τις άνάγκες, τις έπιθυμίες των κτλ. Μην τους λέτε: «Εγώ σας τρέφω!» Γιατί τα παιδιά σας δεν θα σας άναπαύουν ποτέ και θα ζητήσουν ν' απαλλάγουν με την πρώτη ευκαίρια από το ζυγό σας. Μην τα μεταβάλλετε. Εξάλλου σε υπηρέτες σας. Και πρό πάντος άνοιξτε τους την καρδιά σας και συνηθίστε τα να σας εκμυστηρεύονται τις άπασχολήσεις των, τα μικροσυχνήματα των κλπ.

2. Πρέπει να είσατε υποδείγματα καί όδηγοί για τα παιδιά σας. Μην ξεχνάτε ότι είναι άπαιτητο να τους δίνετε πάντοτε το παράδειγμα. Δυσκολεύεται τα λόγια σας δεν θα χρησιμοποιούν και τις παραμικρότερες κινήσεις σας και τις ελάχιστες πράξεις σας. Πρέπει, εξ άλλου, να φροντίσετε να διγνώψετε έγκαιρως τις προτιμήσεις τις κλίσεις των κτλ.

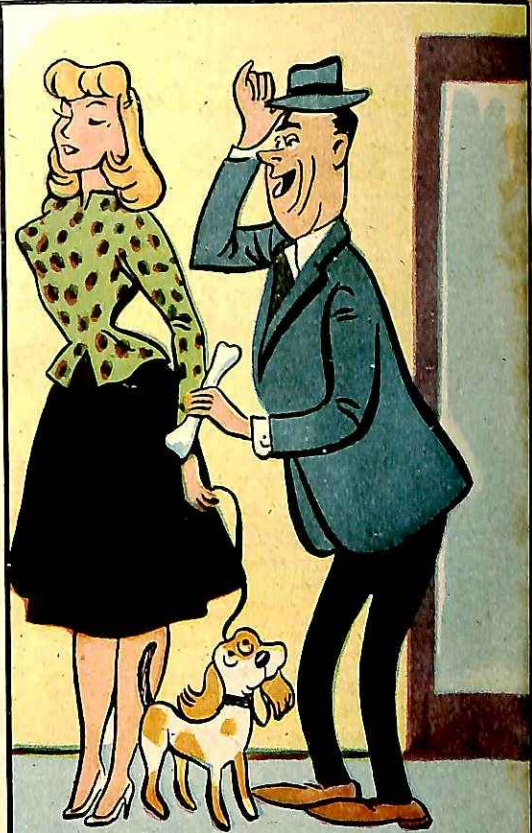
MIPANTA

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΖΑΛΟΥ
Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

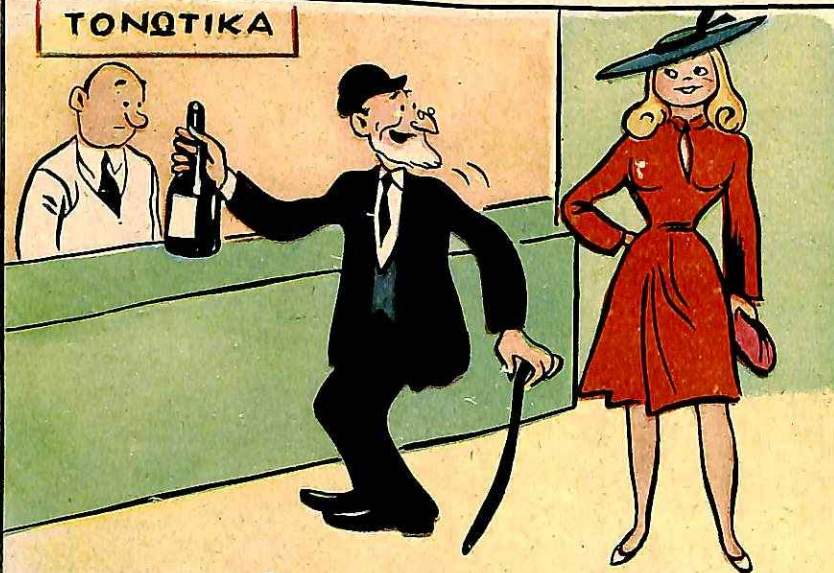

Ζαχαρίας: "Αγάπη μου, σου έφερα μιὰ άνθοδέσμη γιὰ τὰ γενέθλιά σου!..."

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς... Μήπως έπεσε αὐτὸ τοῦ φίλου σας;

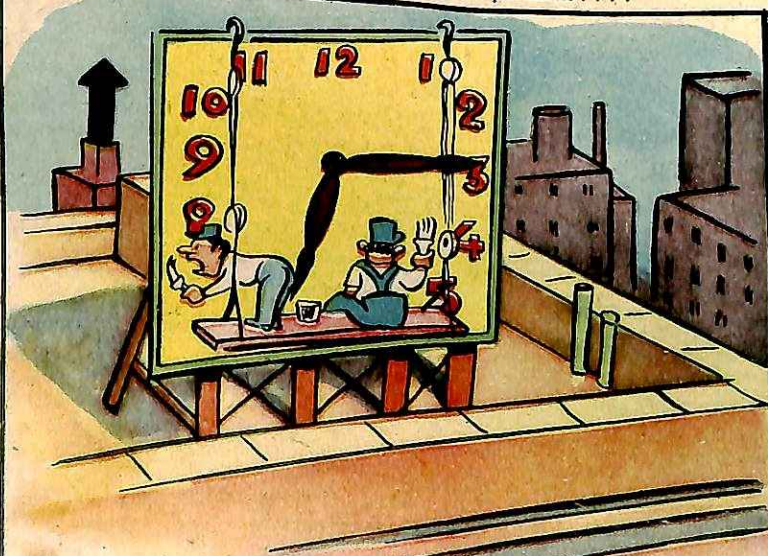
ΤΟΝΩΤΙΚΑ

— Ξαναγεμίστε το, παρακαλῶ!...

— "Αδύνατον!... 'Ο άνδρας μου, αὐτὴ τὴ στιγμή μόλις έπεσε νὰ ξεκουραστῇ!..."

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— "Άφησε τ' άστεία σου, ρὲ Θέμο!..."

— "Αντίο, αγάπη μου!... 'Ελπίζω νὰ έρθς νὰ μὲ ξαναζητήσης καμμιά μέρα πὺ θὰ εἶνε ὁ μπαμπάς στὶς καλές του!..."